

Giới thiệu Em Là Niềm Kiêu Hãnh Của Anh

Thể loại: ngôn tình, hiện đại, võng du, đô thị, 1×1, HE

Kỹ sư hàng không vũ trụ x nữ minh tinh, trước nữ trụ.

Bối cảnh từ game Vương giả vinh diệu (tương tự Liên quân).

Số chương: chính văn 37/37 bản Trung, 15 phiên ngoại.

Editor: Mạc Dương Minh Khuê (C1- C13), Ye (C14 đến hết)

Thời trung học, anh không yêu cô là thật!

Anh từng yêu một cô gái khác, đó là thật!

Nhưng

Năm anh ba mươi tuổi, anh đã cặm cụi viết thư, trả lời những câu hỏi của cô năm mười bảy tuổi. Điều đó là thật.

Cuối cùng, anh và cô yêu nhau, anh và cô ở bên nhau. Điều đó cũng là thật...

Mười năm qua đi, Kiều Tinh Tinh ngoài ý muốn trở thành minh tinh, hào quang rực rỡ, ở nơi đâu cũng có thể nhìn thấy. Mà nam thần trung học Vu Đồ ngày đó từ chối lời tỏ tình của cô dường như đã biến thành một người bình thường, mờ nhạt trong biển người trước mắt...

Cô ở trong hồng trần lẫn lộn giữa danh lợi, còn người ấy vẫn như xưa, ánh mắt trong trẻo nhìn thế gian.

Thời gian trôi mau, anh vẫn như cũ luôn xuất chúng ở trong lòng em, liệu rằng giờ đây em có thể trở thành niềm kiêu hãnh của anh!

Bạn đang đọc truyện *Em Là Niềm Kiêu Hãnh Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Văn án - Bổ sung và chú thích một số khái niệm

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

#0116

Nam chính thời trung học không yêu nữ chính là thật...

Nam chính đã từng yêu nữ phụ là thật...

Nam chính năm 30 tuổi cặm cụi viết thư trả lời tất cả những câu hỏi nữ chính năm 17 tuổi từng hỏi mình là thật...

Cuối cùng họ yêu nhau, ở bên nhau cũng là thật.

Mười năm qua đi, Kiều Tinh Tinh ngoài ý muốn trở thành minh tinh, hào quang rực rỡ, ở nơi đâu cũng có thể nhìn thấy. Mà nam thần trung học Vu Đồ ngày đó từ chối lời tỏ tình của cô dường như đã biến thành một người bình thường, mờ nhạt trong biển người trước mắt...

Cô ở trong hồng trần lẫn lộn giữa danh lợi, còn người ấy vẫn như xưa, ánh mắt trong trẻo nhìn thế gian.

Thời gian trôi mau, anh vẫn như cũ luôn xuất chúng ở trong lòng em, liệu rằng giờ đây em có thể trở thành niềm kiêu hãnh của anh!

Bổ sung và chú thích một số khái niệm.

1. Nyc của nam chính tên Hạ Tinh 夏晴, có chương mình dịch là Hạ Thanh nhưng mình chưa dò lại□□

2. Cơ quan làm việc của Vu Đồ: Viện nghiên cứu Công nghệ Hàng không Vũ trụ Thượng Hải

Cách gọi khác: Shanghai Academy of Spaceflight Technology/ Viện nghiên cứu hàng không vũ trụ Thượng Hải

(trong phần phiên ngoại 10 có nhắc đến viện nghiên cứu khá nhiều và cơ cấu viện nên mình sẽ giới thiệu sơ lược ở đây)

Viện nghiên cứu công nghệ hàng không vũ trụ Thượng Hải là xương sống của ngành công nghiệp khoa học và công nghệ quốc phòng của Trung Quốc. Là một trong ba viện lớn của Tập đoàn khoa học và công nghệ hàng không vũ trụ Trung Quốc, còn được gọi là Viện nghiên cứu thứ tám của Tập đoàn khoa học và công nghệ hàng không vũ trụ Trung Quốc (gọi tắt là Bát viện), Cơ quan vũ trụ Thượng Hải, được thành lập vào tháng 8 năm 1961.

Trong những năm qua, hàng không vũ trụ Thượng Hải đã cải cách, phát triển và thành lập Thành phố hàng không vũ trụ (có được nhắc tới trong truyện).

Cơ cấu: Vào cuối năm 2015, Viện nghiên cứu công nghệ hàng không vũ trụ Thượng Hải có hơn 19.400 nhân viên và 3 học giả của Học viện kỹ thuật Trung Quốc. Theo trang web chính thức của Viện nghiên cứu công nghệ hàng không vũ trụ Thượng Hải vào tháng 5 năm 2018, viện có 3 đơn vị tổng hợp và 3 đơn vị lắp ráp, 6 viện nghiên cứu chuyên nghiệp, 1 phòng thí nghiệm khoa học và công nghệ quốc phòng trọng điểm, 1 trung tâm nghiên cứu và ứng dụng công nghệ quốc phòng, 1 trung tâm công nghệ doanh nghiệp quốc gia; thành lập 1 trạm nghiên cứu sau tiến sĩ, 3 ngành học cấp 1 cấp bằng thạc sĩ.

Các ngành nghiên cứu:

- Phòng thí nghiệm trọng điểm quốc gia về khoa học và công nghệ quốc phòng: Phòng thí nghiệm trọng điểm quốc gia về môi trường điện từ.
- Trung tâm nghiên cứu và ứng dụng công nghệ công nghệ quốc phòng Trung tâm
- Phòng thí nghiệm trọng điểm Thượng Hải
- Các trung tâm kỹ thuật cấp tỉnh và cấp bộ và trung tâm công nghệ doanh nghiệp
- Toàn bộ các đơn vị lắp ráp: thiết kế tổng thể của tên lửa, thiết kế tổng thể của vệ tinh, tổng cục vũ khí trên không, tổng cục khoa học vũ trụ, viện lắp ráp tên lửa, viện lắp ráp vệ tinh...
- Các viện nghiên cứu cốt lõi: viện chỉ đạo (viện 802), viện kiểm soát (viện 803), viện điện tử (viện 804), viện cơ bản/ nền tảng (viện 808), viện động lực chuyên nghiệp (viện 806), viện điện (viện 811)

3. Viện sĩ (academic): gồm các nghĩa

- Viện sĩ của viện hàn lâm khoa học, là danh hiệu vô cùng cao quý. (được bầu ra chứ không phải kết nạp)
- Thành viên của hiệp hội khoa học, được kết nạp chứ không phải được bầu.

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Em Là Niềm Kiêu Hãnh Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 2

Chủ post này, tôi có một tin cực sốt dẻo muốn cung cấp cho anh đây. Tôi học cấp 3 ở trường Z, thành phố X, là bạn cùng lớp với nữ nghệ sĩ rất nổi tiếng hiện nay, nói thế này khó đoán ra được là ai đúng không?

Thật ra lúc còn học cấp ba, cô nàng chẳng xinh đẹp tí nào, thôi được rồi, cũng không thể gọi là không đẹp được, chẳng qua là khác bây giờ nhiều quá, chắc là từng đi phẫu thuật thẩm mỹ. Tóm lại, hoa khôi trường tôi lúc đó không phải cô nàng, mà là một cô gái xinh đẹp, học giỏi khác.

Nữ nghệ sĩ đó, tôi gọi tắt là Q nhé, là một người rất giả tạo, suốt ngày ra vẻ mình là con nhà giàu, sau này mới lộ ra, bố cô nàng chỉ là nhân viên sửa ống nước thôi, làm cả lớp cười rụng răng, hầu như các bạn nữ trong lớp đều rất ghét cô nàng. Lớp chúng tôi có bạn học siêu giỏi, với cả lớp tôi cũng là lớp chuyên của trường (Nghe nói Q bỏ tiền mới vào được đây, thành tích trước giờ rất tệ).

Bạn học siêu giỏi ấy dĩ nhiên là giỏi nhất trường rồi, cũng là người nổi tiếng trong trường. Mấy hoạt động thi đấu này nọ, cậu ấy đều giành được giải nhất, quan trọng là còn rất đẹp trai, bóng rổ hay đá bóng đều chơi rất hay.

Cậu ấy giống như nhân vật nam chính trong mấy bộ phim thần tượng bây giờ hay chiếu ấy, nhưng mà tôi cảm thấy mấy nghệ sĩ nam đóng phim đó có đẹp trai cỡ nào cũng không bằng cậu ấy. Dù sao mấy diễn viên ấy mà, trình độ học vấn cũng chẳng hơn ai, khí chất thì khỏi phải bàn, thua xa ngàn dặm ấy chứ, sao mà so với hàng thật được.

Bạn Q đó tỏ tình với cậu ấy, thế thâm hơn là còn bị người ta bắt gặp, kết quả là, haha, bị bạn nam thần kia từ chối không thương tiếc, nghe nói cậu ấy cũng có yêu cầu với IQ lắm.

Sau đó thì bạn nam thần và hoa khôi cùng thi đậu vào trường Thanh Hoa, họ quen nhau, đó mới chính là đôi tình nhân thần tiên.

Bây giờ bạn Q đó nổi tiếng rồi, không biết làm sao nổi được như vậy nữa, nói chung cũng chẳng có tài nghệ gì, không biết bạn phóng viên có dám đưa tin này không đây.

Kiều Tinh Tinh ăn mặc trang trọng tham gia một buổi trao giải, sau khi kết thúc công việc, cô vừa ngồi vào chiếc xe hơi sang trọng, thì đã bị chị quản lý vút vào mặt một "tin xấu".

"Nhìn cái tin sốt dẻo mà bạn học cấp ba của em cung cấp kia, "Năm cấp ba, Kiều Tinh Tinh tỏ tình thất bại nhục nhũ", không phải chứ Tinh Tinh, lúc em học cấp ba mà cũng có chuyện xấu nữa à?"

Kiều Tinh Tinh đưa chiếc cúp mình vừa nhận cho trợ lý, tháo giày cao gót, cầm điện thoại ngồi vào chỗ của mình. Cô xem được ba dòng, thấy chẳng có gì hay ho nên tắt trang chủ, chuyển sang tìm kiếm trên weibo mấy đánh giá tạo hình của mình trong sự kiện lần này.

Thấy những thương hiệu lớn đều tỏ thái độ hài lòng, fan hâm mộ cũng khen cô đẹp như thiên nữ, Kiều Tinh Tinh mới thở phào nhẹ nhõm, tâm trạng vui vẻ hẳn lên.

Không uống công cô tập luyện điên cuồng suốt ba tháng trời trong phòng thể hình!

Nửa đầu năm nay cô có quay một bộ phim về ẩm thực, buộc phải ăn rất nhiều món ngon, thế là mập lên một hai kg, không ngờ chuyện này lại có một blogger nổi tiếng đem ra bàn tán, chê cô mập đến nỗi muốn vỡ màn hình. Dĩ nhiên, fan của cô đã đàn áp blogger đó, một phần linh hồn của Kiều Tinh Tinh cũng bay theo dòng fan đi tìm blogger nói chuyện, phần còn lại thì cũng không quên đăng status bảo bản thân nhất định sẽ cố gắng tập luyện, cố gắng giảm cân.

"Chờ một thời gian nữa thì đăng ảnh thể hình nhé."

Không thể lãng phí mồ hôi được, thân hình hoàn hảo này cũng không phải tựưng mà có, không khoe một tí sao mà chịu được.

"Được thôi, em đã xem tin xấu kia chưa đây?" Chị Linh ngồi hàng ghế sau chồm lên hỏi, tỏ vẻ nhiều chuyện.

Kiều Tinh Tinh lườm chị ấy rồi liếc sơ đoạn tin tức, sau đó kéo xuống, bên dưới phần bình luận đều là lời nhấn mà fan hâm mộ của cô để lại.

1. Đại Kiều Tôi là Châu Dự: Nếu như tin tức này là thật, vậy thì xin cảm ơn thớt đã nói cho mọi người biết Kiều nhà tôi năm cấp ba học trường chuyên nhé, sẵn hỏi luôn Kiều nhà tôi hạng 211, thành tích như thế mà tệ à? Không có chuyện đó đâu nhé. (10260 like)

2. Kiều Gia Đại Viện: Đây là tám ảnh Kiều nhà tôi chụp chung với bạn thân khi làm phù dâu nè, chị bạn thân có đăng weibo rồi nhé, ai nói Kiều nhà tôi lúc cấp ba chẳng có bạn bè gì hết vậy, hô hô cười nhẹ vào mặt chủ thớt nào. (Ảnh chụp chung.jpg) (9765 like)

3. Đại Kiều Chiến Đội: Bạn chủ post căm ghét Idol nhà tôi thế, kết quả chẳng tung được tin xấu gì cả, Idol nhà tôi đúng là cô gái tốt. (8876 like)

4. Tiểu Thảo: Đến xem nào nhiệt, chủ thớt à, có phải bạn hiểu lầm tin sốt dẻo là cái gì hom??? 7689 like)

5. Phong Dao Nhất Ngã: Đến xem nào nhiệt +1, kết quả cảm thấy diễn viên nhà tôi năm không cũng trúng đạn rồi, chủ thớt à, có phải diễn viên ăn hết gạo nhà thớt không mà nói

nhảm nhiều thế?! Chắc chỉ có thớt mới có trình độ, có tố chất để được đi học. (5870 like)

Chị Linh vẫn giữ nguyên tư thế chồm người lên như thế, đẩy nhẹ Kiều Tinh Tinh: "Cô ấy nói có thật không?"

"Có chuyện thật, cũng có chuyện là đặt điều."

Thế là cả xe đều đồng tai lên hóng chuyện.

"Đặt điều là nói lúc trước em không xinh đẹp, trước giờ em vẫn xinh đẹp rạng ngời thế mà."

Còn nữa, lúc người đó từ chối cũng không tàn nhẫn lắm, vẫn rất lịch sự."

Chị Linh hết cả hồn: "Em tỏ tình bị người ta từ chối thật à?"

"Dĩ nhiên rồi. Bạn nam đó à, đúng là rất đẹp trai." Kiều Tinh Tinh hoài niệm lại thời thanh xuân của mình được ba giây, "Nick này của chị là acc clone đúng không?"

"Đúng thế. Cô bạn học giỏi nhất đó đẹp hơn em thật à?"

Chị Linh nghĩ đi nghĩ lại cũng thấy chẳng logic tý nào, không phải chị thổi phồng nghệ sĩ nhà mình đâu, nhan sắc và thân hình của Kiều Tinh Tinh thuộc loại đứng đầu trong giới nghệ sĩ nữ hiện nay, từ đầu đến chân không chê chỗ nào được cả, nhan sắc như vậy, chẳng nhẽ lớp của họ có đến hai mỹ nhân à?

"Tất nhiên là không có rồi!" Kiều Tinh Tinh vừa gõ chữ vừa đáp lại một cách chắc nịch.

"Em đang làm gì đấy?" Chị Linh có dự cảm không lành, vừa nhìn thì thấy Kiều Tinh Tinh vừa gửi một bình luận – Đây chẳng khác gì sự đố kỵ ghen ghét vượt thời gian! Chúc chủ thớt đừng tức điên lên nhé.

Trợ lý tiểu Chu phụng cười, chị Linh bất lực:

"Chuyện chính thì không chịu làm, mau đăng weibo cảm ơn mọi người đi."

"Trên đường ra đây em đã đăng rồi, chị không để ý à?"

Chị Linh ghen tị, chẳng dám lên tiếng nói mình lo hóng chuyện, không chú ý đến trạng thái của cô. Thế là chị nhanh chóng lấy điện thoại khác đăng nhập vào weibo của công ty chia sẻ dòng trạng thái, không yên tâm trách móc: "Cũng không cho chị xem mà đã đăng lên rồi."

Kiều Tinh Tinh mặc kệ chị ấy, chụp màn hình đoạn tin ấy rồi lưu vào điện thoại mình, sau đó gửi cho Bội Bội – Bạn học cùng bàn ba năm cấp ba của mình, cũng chính là cô bạn mà cô làm phù dâu trong đám cưới.

Bội Bội vừa thấy cô xuất hiện thì gửi một dòng cảm thán --- "!!! Tinh Tinh!! Nữ nghệ sĩ được yêu thích nhất của năm! Tớ mới xem tivi xong, chúc mừng cậu nhé."

Tinh Tinh: "Cậu xem tám hình tớ vừa chụp lúc nãy đi."

Qua một lúc.

Bội Bội: "Ồi trời, đũa nào ăn nói nhảm nhí thế này, rõ ràng trước giờ cậu vẫn luôn xinh đẹp thế mà."

Bạn thân biết tóm đúng trọng điểm như thế, Kiều Tinh Tinh cảm thấy được an ủi vô cùng.

Bội Bội: "Cùng lắm là hơi quê một tý thôi."

Tinh Tinh...

Bội Bội: "Nhưng mà bây giờ đi đâu cũng gặp cùng kiểu tóc, cùng kiểu áo của Kiều Tinh Tinh rồi này."

Tinh Tinh không đếm xỉa đến lời nhận xét đó: "Cậu nghĩ xem là ai tung tin này ra?"

Bội Bội: "Không biết nữa, dạo gần đây trong nhóm cấp ba bàn luận về cậu cũng nhiều lắm, chắc là do phim cậu đóng hot quá nên có người ghen tỵ y mà."

Kiều Tinh Tinh cũng không trông mong Bội Bội đoán ra là ai làm, nói vài câu rồi cũng quên mất chuyện này.

Đợi đến lúc cô thay lễ phục, chuẩn bị nghỉ ngơi thì Bội Bội lại nhắn tin đến.

Bội Bội: "Đúng rồi, dạo trước tớ có nghe Lý Minh kể, mấy năm trước lúc học năm tư đại học thì Vu Đồ và Hạ Thanh chia tay, hai người họ bên nhau chắc được hơn một năm. Cậu có còn nhớ Lý Minh không? Cậu ấy và Vu Đồ sống cùng khu phố, bố mẹ hai nhà đều quen biết nhau, nghe nói bây giờ Vu Đồ đang ở Thượng Hải đấy."

Kiều Tinh Tinh nhướn mày, nhìn vào cái tên lâu ngày không nhắc đến trên màn hình điện thoại.

Sao họ lại chia tay rồi? Năm đó khi cô học đại học ở thành phố khác, có nghe được tin hai người họ quen nhau, nhưng mà... Thôi bỏ đi!

Không nên nhớ lại mấy chuyện xấu trong quá khứ làm gì.

Bội Bội: "Hô hô, cậu nói xem Vu Đồ nhớ đến cậu có cảm thấy hối hận không nhỉ?"

Tĩnh Tĩnh: "Cậu đừng ấu trĩ như thế chứ."

Xe bảo mẫu chạy ổn định trên đường cao tốc Nam Bắc, một Kiều Tĩnh Tĩnh không còn ấu trĩ nữa mở cửa sổ xe, gió lùa vào, hai người vui vẻ nói chuyện điện thoại cả buổi về đáng về hối hận của Vu Đồ.

Cô nhớ đến lần tỏ tình năm lớp mười một, lúc đầu người đó chỉ nói xin lỗi, cô vừa cố chấp lại vừa tự tin muốn biết lý do, còn nhớ người đó nói với cô: "Xin lỗi, tôi muốn tìm một người có thể cố gắng cùng tôi."

Không biết tại sao cậu ấy lại cảm giác cô không thể cùng cậu ấy cố gắng phấn đấu, nhưng mà người cậu ấy chọn sau này, cũng chẳng thể cố gắng đến cùng với cậu ấy được.

Kiều Tĩnh Tĩnh thấy vui vẻ nhiều hơn, nhưng trong lòng vẫn có chút cảm giác tiếc nuối và chua xót... Có phải trái tim thiếu nữ của cô kéo dài quá lâu không?

Không biết giờ đây cậu ấy đang làm gì nhỉ?

Nhưng mà...

Cô nhìn con đường đang chậm rãi lướt qua bên cửa sổ, cảnh đẹp của thành phố phồn hoa hiện rõ, còn cô giờ đây đã trở thành một phần rực rỡ nhất trong thế giới phồn hoa đó.

Cô hơi ngửa đầu, cho dù cậu ấy đang làm gì, nhất định bây giờ đã bị cô vượt xa rồi.

"Sắp mười giờ rồi, hôm nay chúng ta ở Thượng Hải nhé." Chị Linh nói: "Sáng sớm lại xuất phát, chiều là có thể đến được Hoành Điểm, chị sẽ bảo mọi người dời cảnh quay của em xuống buổi chiều."

Kiều Tĩnh Tĩnh xốc lại tinh thần: "Không được, ngày mai có mười cảnh quay, bây giờ cứ chạy đến Hoành Điểm đi. Em ngủ bù trên xe là được, chị bảo anh tài xế lái vững một chút, em..."

"Dừng lại!" Chị Linh cơ trí ngắt lời cô.

Từ lúc có đạo diễn nào đấy khen Kiều Tĩnh Tĩnh vừa chuyên nghiệp lại vừa chăm chỉ, thế là chị Linh cũng theo đà xây dựng cho cô hình tượng đó. Từ đó về sau Kiều Tĩnh Tĩnh trở thành một nữ diễn viên chuyên nghiệp, miệng lúc nào cũng treo câu... "Hình tượng chuyên nghiệp của em không thể bị phá hỏng được." Kiều Tĩnh Tĩnh kiên quyết nói ra câu đấy.

"Biết rồi biết rồi, ngủ mau đi." Chị Linh cũng đành đầu hàng, bảo với tài xế một tiếng là vẫn đi Hoành Điểm.

Kiều Tĩnh Tĩnh kéo thẳng ghế ra rồi bắt đầu ngủ. Chạy tới chạy lui mấy năm nay, cô đã luyện cho mình khả năng có thể ngủ trên bất kì công cụ giao thông nào. Hôm nay không hiểu vì sao lại không ngủ ngon được, cứ mơ mơ màng màng, lúc tỉnh lúc mê, hình như cô bước vào một phòng học, trong mơ cô liền phát hiện ra, đây chính là phòng học năm cấp

ba của mình, một chốc sau cô lại đang thi, vừa xem đề thi thì thấy một quả dâu chứa nhiều calo.

Đề này khó quá đi mất, chắc ngay cả học sinh giỏi nhất khối cũng không làm nổi. Kiều Tĩnh Tĩnh không tìm được đáp án thì rơi vào trạng thái sợ rớt môn, chính lúc đó, khung cảnh lớp học trở nên hỗn loạn, có một âm thanh vang lên.

"Tĩnh Tĩnh, Tĩnh Tĩnh, em có chơi 'Vương Giả Vinh Diệu' không?"

Bạn đang đọc truyện *Em Là Niềm Kiêu Hãnh Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Vào nghề được bảy tám năm, nếu như hỏi Kiều Tĩnh Tĩnh sợ điều gì nhất, thì một trong số đó chắc chắn là: Tin hot search trên Weibo.

Bây giờ hot search trên Weibo là "*Nhân vật trong game của Kiều Tĩnh Tĩnh*".

Nhấn vào tin hot nhất vừa đăng tải, là đoạn clip của một nick cá nhân chuyên bán hàng online, trong đoạn clip có ID Sáng Lấp Lánh đang chơi Vương Giả Vinh Diệu, trình độ đúng là còn tệ hơn chữ tệ, chết thê thảm đủ kiểu đến mức không thể chấp nhận nổi.

Nick cá nhân đó còn đăng vài tấm ảnh chụp màn hình, mấy tấm trước là chiến tích không thể nói thành lời của bạn Sáng Lấp Lánh, tỉ lệ thắng thấp đến mức không đạt nổi một MVP (1) nào, mấy tấm sau là hình bài đăng, bản tin trên Weibo, mỗi một tin đều tung hô Kiều Tinh Tinh - người đại diện phát ngôn của Vương Giả Vinh Diệu là một cao thủ chơi game.

(1) MVP: Danh hiệu giành cho người đấu có thành tích cao nhất trận.

Fan hâm mộ bên dưới đều tức giận bảo chủ post đưa bằng chứng chứng minh ID Sáng Lấp Lánh đó chính là Kiều Tinh Tinh. Chủ post kia không hề nao núng trả lời bình luận: "Vậy thì bạn bảo Kiều Tinh Tinh đứng ra phủ nhận đi".

Kiều Tinh Tinh không thể phủ nhận, vì đó chính là tài khoản của cô.

"Vương Giả Vinh Diệu" là một game MOBA(2) của Tencent, game này có gần tám mươi vị tướng, mỗi vị tướng đều có kỹ năng khác nhau, sau khi người chơi tham gia vào game, có thể lựa chọn tướng và người khác nhau để tác chiến, phá được Nhà chính của đối phương thì thắng. Trong đó, mô hình điển hình nhất là 5 vs 5 ở chế độ PVP(3). Trong đoạn clip trên, Kiều Tinh Tinh cũng đang chơi mô hình này, sử dụng nhân vật Pháp Sư Tiểu Kiều(4)

(2) MOBA là thể loại nói về những game trực tuyến, có nhiều người chơi với nhau và chia làm những đội khác nhau, chọn tướng, farm quái hoặc lính, lên trang bị cho tướng đó và mục tiêu là phải phá hủy nhà của địch.

(3)PVP là chế độ chơi giữa người với người.

(4)Tiểu Kiều: Đây là một vị tướng rất thích hợp với những game thủ bắt đầu chơi Vương Giả Vinh Diệu, lượng sát thương không quá nổi bật nhưng bù lại cô có tốc độ di chuyển hơn hẳn những vị tướng mid khác. (Tướng đi đường giữa)

Lúc đầu, khi Kiều Tinh Tinh nhận vai trò làm người phát ngôn thì game MOBA này vẫn chưa nổi lắm, nhưng chị Linh thấy chồng mình suốt ngày chìm đắm trong game, trực giác mách bảo chị nhất định nó sẽ rất hot, thế nên đã chủ động liên hệ với nhà sản xuất để ngỏ lời. Trực giác của chị Linh thể hiện rõ ràng nhất là lúc chọn phim để Kiều Tinh Tinh quay, và lần này cũng chẳng sai vào đâu được.

Trong thời gian một năm trở lại đây, "Vương Giả Vinh Diệu" vô cùng hot, đã thành một game online đứng đầu cả nước, ngay cả Kiều Tinh Tinh cũng có thêm một lượng fan hâm mộ lớn ở đề tài này, nhận được rất nhiều lợi ích.

Nhưng nhận được bao nhiêu lợi ích trước đó, thì bây giờ cũng có bấy nhiêu rắc rối.

Không ai quy định người đại diện phát ngôn game thì nhất định phải chơi thật hay, nhưng nếu bạn bốc phét nói mình là cao thủ, mà trình độ thực tế lại tệ hại như vậy, thì cũng không thể trách người ta cười nhạo mình được.

Chị Linh nghiêm mặt lướt điện thoại suốt đường đi, cho đến khi xe đậu trước cửa khách sạn Hoàn Kiếm, chị bảo Tiểu Chu đi, rồi bắt đầu tra hỏi Kiều Tinh Tinh.

"Em bắt đầu chơi từ khi nào?"

"Nửa đầu năm nay lúc đóng phim, em chơi được hơn nửa tháng, lúc đấy cứ bị người ta giết suốt nên em cũng không chơi nữa."

"Có ai biết em chơi không?"

"Em không nói với ai cả, nhưng mà em dùng tài khoản wechat để đăng nhập vào game, hình như bạn ở wechat có chơi thì sẽ tự động trở thành bạn trong game luôn, cũng có thể vì thế mà biết em chơi."

Vừa nói, Kiều Tinh Tinh vừa cảm thấy khó hiểu: "Rốt cuộc họ dùng cách nào để quay lại thế?"

"... Vương Giả Vinh Diệu có một chức năng gọi là "Quan chiến" em cũng biết bạn bè wechat có thể trực tiếp trở thành bạn bè trong game, cho nên họ cũng có thể quan sát em đánh trận, cũng có thể ghi lại, em không biết chuyện đó à?"

Kiều Tinh Tinh: "... Còn có chức năng này nữa à?"

Chị Linh tức đến mức chỉ muốn đánh chết tại chỗ: "Em đúng là chẳng biết gì cả, tự xưng đam mê đầu chơi game này làm gì."

Kiều Tinh Tinh thấy mình cũng vô tội lắm: "Dù gì em cũng là người đại diện phát ngôn mà, suốt ngày cứ thổi phồng em là cao thủ chơi game, em cũng tự thấy nhột chứ... Dĩ nhiên phải biết tự giác đi tập luyện rồi."

Chị Linh cảm thấy tuyệt vọng vô cùng, lầm bầm: "Chị nên sớm biết em có cái tật như thế."

Cứ thổi phồng cô giỏi việc này việc kia, thì y như rằng cô luôn muốn mình giỏi như thế thật.

Bây giờ nghĩ lại, cũng may lúc đầu chị không xây dựng hình tượng thích ăn uống cho cô, nếu không e là bây giờ người cũng được hơn 100kg rồi.

"Chị sai rồi, chị không nên chỉ biết chơi game đó với chồng, nếu như chị dùng nick wechat để đăng nhập thì đã nhanh chóng phát hiện em gây họa." Chị Linh hối hận vô cùng.

Chị cũng có một dạo chơi game với chồng mình rồi mới bàn việc hợp tác với Tencent, nhưng công việc khá bận rộn, dần dần cũng không đụng đến nữa.

Sau đó Tinh Tinh được nhận làm người đại diện phát ngôn, chị cũng từng đưa tài khoản của mình cho cô chơi thử mấy lượt, cảm thấy cô không phải là người có thể đào tạo trở thành game thủ nên không quan tâm chuyện đó nữa.

Người phát ngôn mà, chỉ cần thỉnh thoảng đăng tin Weibo, lên sân khấu chụp vài tấm hình là được rồi.

Nhưng có ai ngờ cô lại có ý chí đến vậy chứ, lén lút tập luyện một mình.

Chị Linh lo lắng đi qua đi lại trong phòng: "Em đừng xem nhẹ chuyện này như thế, em có biết bây giờ có bao nhiêu nghệ sĩ muốn giành quyền phát ngôn của game này không? Cũng có người không cần thù lao luôn đấy. Vốn dĩ bên công ty đối tác cũng muốn kí tiếp hợp đồng với chúng ta, bây giờ xảy ra chuyện thế này, chuyện kí tiếp hợp đồng e là khó rồi đây."

"Đây không phải chuyện quan trọng nhất! Chúng ta là diễn viên, đại diện phát ngôn chỉ là phụ thôi, quan trọng chính là nữ chính phim điện ảnh của đạo diễn Lý, mà bộ phim người ta sắp quay có tên là gì hả! Là "Chân Thật" đấy!!!"

Kiều Tinh Tinh ở giới showbiz cũng nhiều năm rồi, luôn nằm vững trong hàng hoa đán tuyến một, đương nhiên cũng không phải dạng ngu dốt gì, lập tức nghĩ ra: "Ý của chị là, vì bộ phim điện ảnh của đạo diễn Lý nên đối phương đăng tin mới đăng tin này?"

Chị Linh gật đầu: "Có một tin vẫn chưa chắc chắn 100% cho nên chị vẫn chưa nói với em, nhưng con gái của đạo diễn Lý phía bên kia bảo là, đạo diễn Lý quyết định chọn em rồi."

Theo chị thấy chắc cũng có nhà khác biết chuyện này cho nên mới làm vậy."

Kiều Tinh Tinh không thể tin nổi: "Em chơi game này từ mấy tháng trước, người này có phải nghĩ mưu tính kế sâu xa quá rồi không?"

"Có khi là người ta đã quay từ đầu, chỉ đợi thời cơ để tung ra thôi, em thấy đấy, đến lúc phát huy tác dụng rồi kia kìa."

Đang nói chuyện thì điện thoại của chị Linh bỗng vang lên, chị lướt sơ qua, "Suyt, bên Vương Giả gọi điện thoại đến."

Chị Linh mở loa lên.

Giọng của đối phương khá sốt ruột, vừa mở miệng đã nói một tràng: "Tổng giám đốc Khuru, tôi là Alex. Hot search hôm nay trên Weibo là thế nào đấy? Tài khoản phụ đó có phải là của Tinh Tinh không? Cô ấy đang luyện Vương Giả à? Cô mau lên Weibo giải thích đi."

Chị Linh xem chút là vỡ đét lên đùi, cảm động đến hoen cả mắt. Trên đời này có đối tác nào chu đáo đến vậy không? Lý do cũng nghĩ họ luôn rồi, sao lúc trước chị không nghĩ ra vậy? Chị nhanh chóng trả lời: "Đúng đúng đúng, cô ấy đang luyện game đấy. Chẳng qua là dùng tài khoản phụ luyện con tướng mình không quen nên mới chơi tệ như thế."

"Chuyện thế này chị cũng nên đăng Weibo giải thích đi nhé? Nếu không bên chúng tôi cũng khó xử lắm."

"Dĩ nhiên rồi, chúng tôi đăng Weibo ngay đây."

"Nhưng mà tổng giám đốc Khuru này, chúng tôi đã bàn bạc rồi, chỉ đăng Weibo giải thích cũng không thể hiện được độ đáng tin của nó đâu, vừa khéo bên chúng tôi đang có một hoạt động rất thích hợp với tình hình bây giờ, chuyển nguy thành thắng."

Chị Linh giật mình, cảnh giác hỏi: "Hoạt động gì thế?"

"Là thế này, còn hơn một tháng là kết thúc cuộc thi mùa thu rồi, sau đó sẽ có lễ trao giải hằng năm, chúng tôi muốn mời Tinh Tinh đấu một trận trong buổi lễ phát thưởng đó. Đến lúc đấy chúng tôi sẽ bốc thăm năm người chơi may mắn, cộng thêm Tinh Tinh nữa là sáu người, chia thành hai đội, mỗi đội có quyền chọn hai game thủ chuyên nghiệp làm đồng đội, như thế nhất định sẽ tăng thêm độ hot."

"... Chuyện này...Hình như trong hợp đồng không có điều khoản đó."

Giọng của Alex không được vui: "Trong hợp đồng cũng không nói bên chị có thể đăng đoạn clip như thế. Chỉ là chơi giải trí thôi, người chơi đều là chọn ngẫu nhiên, trình độ chắc cũng không giỏi lắm đâu, cho nên đừng lo quá, trừ phi..."

Ngữ điệu của Alex có vẻ nghi ngờ.

"Đây không phải vấn đề trình độ thấp hay không, mà trong hợp đồng..."

Chị Linh đang định tranh luận, đột nhiên giọng nói chen vào.

"Không sao! Tôi có thể tham gia."

Người nói không phải ai khác mà chính là Kiều Tinh Tinh. Chị Linh nhanh chóng che loa lại, làm mặt dữ với cô.

Alex khá bất ngờ: "Ồ, người vừa nói lúc nãy có phải là..."

Chị Linh đành bất lực nói: "Cô ấy cũng đã nói không sao rồi, tôi còn cần được nữa à? Vậy chúng ta bàn bạc chi tiết cụ thể hơn đi."

Sau mười phút bàn bạc, chị Linh mới cúp máy, tâm tình suy sụp: "Em... Trình độ như vậy mà em dám đánh trực tuyến hả? Cũng tìm được lý do giải thích rồi mà, em chỉ cần đăng vài tin cho qua chuyện là được rồi."

Kiều Tinh Tinh đang lướt điện thoại, những bình luận ác ý càng thêm thôi thúc ý chí chiến đấu của cô: "Trước đây chẳng qua là do em không nghiêm túc chơi thôi, còn hơn một tháng mà em không luyện được à? Em không tin chuyện này còn khó hơn việc tập cơ bụng!"

Mười hai giờ hơn, Kiều Tinh Tinh đăng Weibo trả lời.

Kiều Tinh Tinh V:

Thật ra thì thành tích thi đấu này cũng không tệ lắm, lúc tôi dùng tài khoản chính chơi nhân vật Tiểu Kiều còn tệ thảm hơn thế, cho nên mới tạo thêm tài khoản phụ đến Thanh Đồng chơi, cứ tưởng có thể tạo nên thành tích ở Thanh Đồng! Kết quả là... Cùng họ Kiều như nhau, sao tôi lại không chơi được cô ấy nhỉ?

Mọi người đều ngơ ngác, nhưng fan hâm mộ phản ứng rất nhanh.

Một Trái Tim Tò Mò: Cho nên đây là tài khoản phụ của Tinh Tinh à? Không biết chơi đấu hạng cho nên tạo một tài khoản phụ để tập luyện, cứ tưởng có thể ngược đãi đám người mới chơi, ai dè bị giết thảm hại? Haha để cho tôi cười ba phút nhé.

Wedrte~: Nhìn cho kĩ đi nhé, đây là tài khoản phụ để luyện tướng, chẳng lẽ tất cả con tướng của bạn vừa mới chơi là giỏi được sao? Vậy thì game thủ chuyên nghiệp cũng không giỏi bằng bạn rồi.

Weibo KPL Official cũng đăng tin.

Cuộc thi chuyên nghiệp Vương Giả Vinh Diệu KPL V:

Trong lần trao giải năm của tháng sau, người đại diện phát ngôn @Kiều Tinh Tinh của game Vương Giả Vinh Diệu sẽ chơi chung một trận với những người chơi may mắn. Mọi người có mong đợi tài khoản Tiểu Kiều của Kiều Tinh Tinh không? Vậy thì nhớ đăng kí sớm nhé.

Kiều Tinh Tinh lập tức chia sẻ:

Kiều Tinh Tinh V: Đã nói không chơi tài khoản Tiểu Kiều rồi, không mang theo tướng chỉ định đâu!

Vốn dĩ người qua đường còn bán tin bán nghi, nhưng khi Weibo của công ty game vừa đưa tin, ngọn gió lập tức xoay chiều ngay.

Có không ít người qua đường hiểu ra, thì ra không phải Kiều Tinh Tinh chơi game không hay, mà là không quen chơi nhân vật Tiểu Kiều này.

Vấn đề này rất khác với scandal kia đó.

Vốn dĩ Vương Giả Vinh Diệu có tới mấy chục tướng, cho dù là game thủ chuyên nghiệp, cũng không thể chơi giỏi hết tất cả các tướng được, huống hồ gì là người chơi bình thường.

Chị Linh vẫn chăm chú theo dõi tin tức trên Weibo, phát hiện ra không cần có thêm người giải thích nữa, vì đã có nhiều game thủ lên tiếng rồi.

Xuân Sam Bạc Túy: "Tôi chỉ có sở trường đánh quái, còn tất cả xạ thủ đều ôi thôi tệ lắm! Tài khoản của tôi cấp 21 rồi đấy."

Thiếu Niên Bóng Bẩy: "Trong game Vương Giả tôi chỉ muốn biết pháp sư có thù hằn gì với tôi, tại sao lần nào cũng thua không còn nổi 15% máu thế? Mỗi lần đấu hạng là biết trước không đánh đường giữa được rồi."

Tam Giác Định Lý: "Đã bảo giữa pháp sư với nhau cũng có sự khác biệt rất lớn mà. Tôi cũng không biết chơi Tiểu Kiều, chán ngắt quá... Chưa xong chiêu Hỏa Vũ là tôi đã kéo được cả đội toàn thắng rồi."

Chuyện này tạm thời bình yên trôi qua, cuối cùng chị Linh cũng có thể thở phào nhẹ nhõm, vừa quay lại thì thấy Kiều Tinh Tinh ngồi đó ngẩn người.

Chị Linh hươ hươ tay trước mặt cô: "Tinh Tinh"

Kiều Tinh Tinh nhìn chị: "Chị Linh, wechat của em rất hiếm khi thêm người lạ."

Chị Linh an ủi vỗ nhẹ lên vai cô, thực ra chính chị cũng rất giận: "Để chị nghe ngóng xem ai đứng sau thao túng chuyện này."

"Không cần đâu ạ, tất cả là do em mà ra, không thể trách người khác nắm được điểm yếu của mình." Kiều Tinh Tinh khá bình tĩnh.

"Dù sao thì em cũng đừng tức giận làm gì, không đáng như thế."

"Em có giận gì đâu, đợi đến lúc em chọc tức người gây ra chuyện này đi."

Ánh mắt của Kiều Tinh Tinh sáng rực: "Phía đạo diễn Lý chị cũng tiếp tục cố gắng giành cơ hội giúp em nhé, còn về chuyện đấu game, nhờ chị tìm hộ em người nào đáng tin hướng dẫn nhé. Bộ phim này mấy ngày nữa cũng quay xong rồi, từ giờ cho đến trước khi thi đấu, ngoài những công việc đã được sắp xếp ra thì chị đừng nhận việc cho em nữa nhé."

Chị Linh ngẩng người: "Chị còn định cho em nghỉ phép nửa tháng, nhưng mà, từ giờ đến lúc thi đấu còn hơn một tháng, em định dùng toàn bộ thời gian này để luyện game à?"

Chị Linh nghĩ đến tổn thất mà tim đau đớn:

"Một ngày của em có biết bao nhiêu là tiền, em thấy có đáng không!"

Kiều Tinh Tinh đưa điện thoại cho chị Linh xem, màn hình hiện ra những bình luận hot nhất trong bài đăng của cô, fan hâm mộ trước đó còn đi cãi nhau với người ta, giờ đây đang vui vẻ chúc mừng.

Nếu một tháng sau cô thua, thì không chỉ có mỗi cô bị chê cười, mà còn có bọn họ nữa.

Chị Linh thở dài, vỡ lẽ ra: "Được rồi, để chị sắp xếp."

Kiều Tinh Tinh chuẩn bị đi ngủ, ngày mai còn một cảnh quay cuối, những lúc như thế này càng phải có trạng thái tốt nhất. Chị Linh cũng về phòng của mình nghỉ ngơi, nhưng lúc đứng trước cửa thì do dự quay lại: "Mà Tinh Tinh này."

"Sao ạ?"

"Tuy là chị cảm thấy luyện game không khó hơn tập cơ bụng, nhưng mà em cũng mới chỉ ốm được vài cân thôi, chưa lên được cơ bụng nha."

Kiều Tinh Tinh: "..."

Bạn đang đọc truyện *Em Là Niềm Kiêu Hãnh Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Một khi đã quyết định thì chị Linh làm việc vô cùng nhanh chóng. Khi bộ phim của Kiều Tinh Tinh ở Hoàn Kiếm kết thúc, cả đoàn lập tức trở về Thượng Hải, bắt đầu cuộc tập huấn game Vương Giả.

Chị chuẩn bị rất chu đáo, nào là tài khoản mới, điện thoại chuyên dùng cho thi đấu, ngay cả huấn luyện viên cũng đã chuẩn bị sẵn, không ai khác chính là anh Quốc - chồng chị Linh.

Chị Linh và chồng là cặp vợ chồng thanh mai trúc mã, vốn dĩ anh Quốc cũng có một công việc ổn định, nhưng vì chị Linh suốt ngày phải bay đông về tây, không có thời gian để chăm sóc con cái, thế là anh Quốc đánh hy sinh sự nghiệp để chăm lo cho gia đình, lúc rảnh rỗi thì chơi game, cấp bậc cũng khá cao, có thể được coi là cao thủ trong game Vương Giả.

"Một lần bị rấn cần mười năm sợ dây thừng, chị thấy chuyện này càng ít người biết càng tốt, nên chị tìm anh Quốc huấn luyện cho em. Chỉ cần em có được trình độ như anh ấy thì đi thi đấu cũng không đến nỗi nào đâu."

Chị Linh mở cửa phòng làm việc ra, anh Quốc đã chờ ở bên trong, thấy họ vào thì đứng dậy chào.

"Sau này cứ luyện tập ở đây nhé, Tiểu Chu cũng sẽ học cùng em, khi nào Tinh Tinh biết sơ rồi, thì gọi thêm Đan Đan, cô ấy cũng biết chơi game này, thêm em nữa thì chúng ta đủ năm người lập thành một tiểu đội để luyện tập rồi."

Sau khi chị Linh dọn đồ xong thì vội đi làm việc của mình, anh Quốc bắt đầu dạy Tinh Tinh và Tiểu Chu, vừa mới bắt đầu đã cho họ một liều an thần.

"Thực ra game này cũng không khó lắm đâu, tập trung luyện vài con tướng hơn một tháng là chắc chắn có thể chơi tốt rồi, nếu không người chơi đã bỏ chạy hết."

Kiều Tinh Tinh nghe thế thì phấn chấn hơn.

"Đầu tiên anh sẽ nói về nền tảng cơ bản của nó trước." Anh mở trang giao diện, nói: "Chế độ và cách xếp hạng các em biết chưa? Chế độ thì mình chơi thế nào cũng được, nhưng nếu như đã có cấp bậc, thì nhất định phải từ đầu giải để dần dần lên cấp."

Đương nhiên Kiều Tinh Tinh hiểu khái niệm này, cô gật gật đầu.

"Chế độ có 1vs1, 3vs3, 5vs5, nhưng mà game thủ thường chơi 5vs5, xếp hạng cũng chỉ có 5vs5."

"Xếp hạng và chế độ chơi có giá trị thấp hơn kim cương cũng giống nhau thôi, có thể chọn tướng bất kỳ, dĩ nhiên không được chọn trùng với đồng đội của mình. Nếu cấp bậc từ kim cương trở lên sẽ trở thành chế độ Rank(5). Khác ở chỗ là khi mở chế độ Rank, ta có thể cấm hai tướng, sau đó hai bên lần lượt lấy tướng, đối phương đã chọn tướng nào thì mình không được chọn nữa. Khi em tham gia thi đấu chắc chắn sẽ có chế độ này, thi chuyên nghiệp có thể cấm ba tướng, cuộc thi giải trí của em chắc cũng thế."

(5) Ranking là chế độ đánh giá khả năng của một game thủ thông qua các cấp bậc rank. Sau mỗi mùa các game thủ sẽ được nhận phần thưởng là một skin vinh quang và kim cương tùy theo cấp bậc rank của bạn sau mỗi mùa đấu. (Nguồn: Guide Game)

Anh Quốc uống ngụm nước rồi nói tiếp: "Nhưng dù mô hình chơi có thay đổi thế nào, thì họ vẫn sẽ sử dụng bản đồ ở Arena thôi."

Anh Quốc bấm vào mục luyện tập để hai người xem bản đồ.

"Tinh Tinh, em cũng từng chơi game này rồi. Em xem bản đồ này đi, nó chia thành ba đường trên giữa dưới, cách chơi bình thường là Pháp Sư sẽ đi ở đường giữa, Xạ Thủ hỗ trợ sẽ đi đường dưới, Chiến sĩ hay Tanker thì đi đường trên, đánh rùng có thể đến khu vực boss để giết."

Dù sao Kiều Tinh Tinh cũng là đại diện phát ngôn của game này, thế nên có nhiều thông tin cô đã biết từ sớm, nhưng cô không ngắt lời mà tiếp tục nghe anh giải thích.

"Linh đã nói với anh ý của phía công ty game rồi, họ sẽ bốc thăm ngẫu nhiên năm người chơi cộng thêm Tinh Tinh, tất cả có sáu người, chia thành hai đội, như thế mỗi đội sẽ có ba người, sau đó mỗi đội có thể tự chọn hai game thủ chuyên nghiệp để tiến hành tổ đội tham gia thi đấu."

"Cho dù người chơi có mạnh cỡ nào cũng không mạnh hơn game thủ chuyên nghiệp được, hai game thủ kia nhất định phải lấy được bậc C, cho nên Tinh Tinh này, em chỉ cần luyện tốt phần hỗ trợ hoặc Tanker là được."

Kiều Tinh Tinh gờ tay hỏi: "Bậc C thì em hiểu, trong game cũng có chia bậc C sao?"

Anh Quốc: "Trong game thường chia ra năm vị trí: Đi Rùng (JG), Đường Giữa (AP), Xạ Thủ (AD), Tank, Hỗ Trợ (SP). Ba vị trí đầu thuộc về cấp bậc C."

Kiều Tinh Tinh quen chơi ở bậc C lên tiếng: "Em không thể đánh ạ?"

Anh Quốc không ngờ học trò của mình chưa biết chơi game đã muốn bò lên bậc C rồi, nhìn Kiều Tinh Tinh không nói nên lời: "Em có muốn thắng không?"

Kiều Tinh Tinh gật đầu.

Anh Quốc uy quyền, nói: "Vậy em ở vị trí hỗ trợ."

Tiếp theo anh giới thiệu lần lượt các tướng thường dùng, vị trí đánh cũng như kỹ năng cho cô, rồi kết luận: "Trong các tướng thì vị trí hỗ trợ tương đối đơn giản, cũng không dễ gây rắc rối. Tinh Tinh, em sử dụng nhân vật Trương Phi tập luyện trước nhé, kỹ năng của tướng này khá đơn giản, chủ yếu là sử dụng kỹ năng thứ hai để hỗ trợ cho đồng đội, kỹ năng thứ ba là tuyệt chiêu có thể thổi tung đối phương."

Kiều Tinh Tinh tự tin gật đầu.

Tài khoản này đã mua sẵn tất cả các tướng rồi, Kiều Tinh Tinh cầm điện thoại đăng nhập vào game, chọn xong Trương Phi thì đi đăng ra sau Xạ Thủ của anh Quốc.

Anh Quốc gật đầu: "Đúng rồi, Trương Phi chủ yếu đi theo AD."

Anh vừa chơi vừa giải thích cho cô: "Kỹ năng thứ hai là thêm khiên cho anh, kỹ năng đó có thể bao lấy anh... Đúng rồi..."

Thế là hai người nhanh chóng lên được cấp 4, trong game Vương Giả Vinh Diệu, tướng cấp bốn thì sẽ có tuyệt chiêu.

"Em có thấy trên đầu em có thanh màu đỏ không? Khi thanh này đầy thì Trương Phi có thể dùng tuyệt chiêu." Anh Quốc vừa đuổi theo giết đối phương trong tình trạng còn vài giọt máu, vừa dạy Kiều Tinh Tinh.

"Vâng ạ." Kiều Tinh Tinh đáp, sau đó nhấn vào.

Trương Phi trong màn hình lập tức trở nên to lớn, gầm lên một tiếng rồi thổi bay đối phương, kẻ địch chỉ còn vài giọt máu hình như ngơ ngác một lúc, sau đó chạy như bay trốn về trụ của mình.

Anh Quốc cũng ngỡ ngàng: "Tên đó sắp chết rồi, em thôi làm gì vậy?"

Kiều Tinh Tinh: "Em chỉ muốn bấm thử xem thế nào..."

Anh Quốc: "...Đừng tùy tiện sử dụng tuyệt chiêu chứ."

Một lúc sau.

Anh Quốc: "Lúc này mới cần dùng tuyệt chiêu thôi kè địch, chờ chút, anh sắp hết máu rồi, em dừng thôi... Đến chỗ anh đi..."

Nói ra bốn chữ cuối thì anh Quốc cũng chết luôn.

Sau khi đánh được ba ván, anh Quốc lau mồ hôi: "Tướng này không thích hợp với em, chúng ta đối tượng khác nhé, thử Tôn Tần đi, người ta cũng hay chơi Tôn Tần đấy."

Lại ba ván nữa...

"Em thử chơi Ngưu Ma đi, máu trâu lắm!"

Hai ngày liên tục thử hết tất cả các tướng hỗ trợ, Kiều Tinh Tinh thì tạm ổn, chỉ có anh Quốc cảm thấy như mình sắp đứt mạch máu đến nơi rồi.

"Ít nhất thì Thái Văn Cơ và Trang Châu... Cũng tạm được." Anh Quốc miễn cưỡng xóc lại tinh thần: "Tuy là mấy trận đấu cao cấp không thường dùng, nhưng mà chắc gì ai cũng chơi giỏi nó. Thế đi, ngày mai em nghỉ ngơi một hôm, anh về nhà suy nghĩ xem nên dạy em thế nào."

"Ngày mai phải chụp quảng cáo, cũng chẳng thể tập được." Chị Linh đẩy cửa bước vào: "Hôm nay tạm đến đây thôi, Tinh Tinh em cũng về ngủ sớm đi."

"Buổi tối em dùng điện thoại của mình tập thử, cảm giác điện thoại mới này dùng không quen tay."

Chị Linh giật nảy mình: "Đáng sợ quá, lỡ như để người khác quay lại được thì gay to."

Kiều Tinh Tinh hai ngày nay chỉ chăm chú chơi game, tướng thì không luyện giỏi, nhưng đối với những chi tiết trong game thì rất thành thạo, nhìn chị khinh bỉ: "Một là game này có thể thiết lập chế độ quan chiến. Hai là em không biết dùng tài khoản phụ à?"

Chưa tới chín giờ tối, Kiều Tinh Tinh tắm rửa sạch sẽ leo lên giường, ngồi trên giường chuẩn bị tạo tài khoản phụ.

Dùng cái gì để đăng kí đây?

Kiều Tinh Tinh nghĩ một lúc, tìm một tài khoản QQ mình ít khi sử dụng, đăng nhập trước rồi sau đó mới vào game.

Tài khoản QQ này của cô có tên là: Tay Không Hái Sao, cô thử đặt tên nhân vật như thế, quả nhiên đã có người đăng kí rồi. Thế là cô tiện tay sửa lại một chút: Tay Không Hái Bông.

Tên kỳ lạ như thế đúng là không ai đặt, thuận lợi được chọn.

Tài khoản mới tạo sẽ phải trải qua quá trình tập luyện dành cho tân thủ, hơn nữa không được nhảy bước, Kiều Tinh Tinh nhẫn nại cả buổi mới vào được giao diện bình thường.

Đang bấm vào "Chiến đấu", đột nhiên cô dừng lại.

Ánh mắt của cô nhìn vào cột xếp hạng bạn bè bên trái, không ngờ ở đó có một hình đại diện. Hình đại diện có vẻ rất quen thuộc, là một bầu trời đầy sao. Cô do dự bấm vào, nhìn thấy ID –

Ngọc Thổ Đào Dược (Vu Đồ).

Vu Đồ...

Kiều Tinh Tinh mới chợt nhớ ra, từ rất lâu trước đó, mục đích cô tạo tài khoản phụ này cũng là vì Vu Đồ.

Nhưng mà bây giờ Kiều Tinh Tinh cũng chẳng có tâm trạng nhớ lại tâm tư thiếu nữ xa xôi ấy của mình, mau chóng bấm chọn chiến đấu để tập luyện. Trong phần chiến đấu có thể ghép với người chơi thật để tác chiến, cũng có mô hình luyện tập với người máy. Một mình cô thì chẳng có dùng khi đi đấu với người thật, đành bấm chọn mô hình chơi với máy để luyện nhân vật Thái Văn Cơ, sau khi hồi một kết thúc, bỗng xuất hiện một lời mời tham gia tác chiến.

Ngọc Thổ Đào Dược(bạn bè trong QQ) Kim Cương Vinh Hằng III mời bạn tham gia thi đấu Arena 5vs5

Đồng ý- Từ chối

Vu Đồ...

Không ngờ lại mời cô?

Kiều Tinh Tinh ngần ra một lúc, sau đó nhếch mày nhún đồng ý.

Kết quả sau khi vào phòng, hàng loạt đầu chấm hỏi chào đón cô.

Sếp Khai Giảng Rồi Hoang Mang Quá:??????????? Vu Đồ, cậu mời ai vào thế?

Ngọc Thổ Đào Dục: Bấm nhầm, bạn trên QQ.

Sếp Khai Giảng Rồi Hoang Mang Quá: Người mới à? Chẳng có cấp bậc gì cả.

Vương Giả Vinh Diệu phải có sáu vị tướng mới được mở thi đấu hạng, cấp bậc thấp nhất là Thanh Đồng Tam, tài khoản phụ của Kiều Tinh Tinh mới vừa tạo dĩ nhiên là không có cấp bậc gì rồi.

Kiều Tinh Tinh nắm chặt điện thoại không lên tiếng, trong lòng rất vui sướng, trong lòng nghĩ thầm "Sau mười năm, Vu Đồ cậu cũng có thể gây phiền phức cho tôi, đợi lát nữa tôi phá game của cậu cũng chẳng oan ức gì."

Slime: Bắt đầu nào.

Long Vương 2001: Bắt đầu đi.

Trận chiến bắt đầu.

Kiều Tinh Tinh chọn nhân vật Thái Văn Cơ. Hai ngày nay đã được cung cấp không ít kiến thức, nên cô tự biết Thái Văn Cơ phải đi theo Xạ Thủ.

Vừa khéo Vu Đồ lại là Xạ Thủ.

Thế là Thái Văn Cơ có giọng nói khá ngọt chậm rãi bám theo "Ngọc Thổ Đào Dục". Cô đi rất ung dung, cũng biết cách phá game, có kỹ năng thì sử dụng, không có kỹ năng thì đánh thường, chẳng màng đến chiến lược, không có não, cũng chẳng có hướng đi riêng.

Kiều Tinh Tinh cảm thấy Vu Đồ nhất định sẽ bị cô phá đến nhào vào hố thối.

Cho nên tuy rằng cô đã chết hết bảy tám lần, nhưng mà đây cũng là lần đầu tiên trong đời chỉ mới mười phút mà đã xâm nhập vào được Nhà Chính của địch, Kiều Tinh Tinh cảm thấy như đang nằm mơ. Niềm vui ấy quá to lớn khiến cô mất đi lý trí và ngại ngùng, trước khi kết thúc trận đấu, cô nhanh chóng gõ hai chữ --- Xin dẫn!

Theo sau đó là mười nghìn đầu chấm than!

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Em Là Niềm Kiêu Hãnh Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Có lẽ đầu chấm than của cô đã phát huy tác dụng, trận tiếp theo Vu Đồ không mời cô nữa.

Kiều Tinh Tinh tiếp tục dùng nhân vật Thái Văn Cơ, lần này Xạ Thủ lại đổi người, không ngờ là Sếp Khai Giảng Rồi Hoang Mang Quá mời cô.

Mới đánh được một lúc, Sếp Khai Giảng Rồi Hoang Mang Quá đã bị đối phương giết, dâng tặng luôn giọt máu cuối cùng.

Đến khi chết lần thứ hai, Sếp Khai Giảng Rồi Hoang Mang Quá không nhịn được nữa.

Sếp Khai Giảng Rồi Hoang Mang Quá: Thái Văn Cơ???

Kiều Tinh Tinh cảm thấy hơi ngại, phá Vu Đồ thì không sao, chứ người khác thì cô cũng biết ngại chứ.

Tay Không Hái Bông: Tôi không biết chơi mấy, mới tập chơi thôi.

Sếp Khai Giảng Rồi Hoang Mang Quá:... Mở mic lên nghe tôi chỉ huy đi.

Lúc trước anh Quốc toàn dạy trực tiếp, thế nên cô chưa từng mở mic bao giờ, đây cũng lần đầu tiên Kiều Tinh Tinh bấm vào loa và mic nhỏ bên góc trái, vừa bật lên đã nghe thấy một giọng nói khá thô lỗ.

"Cuối cùng tôi cũng biết vì sao Vu Đồ ngàn năm đều chơi Xạ Thủ, giờ lại đổi sang đi trung lộ rồi, Thái Văn Cơ đáng sợ thật."

Kiều Tinh Tinh: "..."

Kiều Tinh Tinh còn chưa kịp buồn bã, bỗng có một âm thanh đã lâu rồi chưa nghe thấy vang lên: "Cậu nghĩ nhiều rồi, tôi chỉ đang thị phạm cho cậu cách sử dụng nhân vật Gia Cát Lượng chính xác hơn thôi."

Giọng nói trầm ấm lại có vẻ treu ghẹo, Kiều Tinh Tinh lập tức ngẩn người. Cũng ngay lúc đấy, Tôn Ngộ Không ở phía đối phương đang đánh quái không biết từ đâu chui ra, chỉ một giây đã khiến Thái Văn Cơ đang đứng giữa mắt hết nửa cây máu.

Nhân vật Cao Tiệm Ly ở khu vực đường giữa bên đối phương cũng theo sát, vừa mới khai chiến, Thái Văn Cơ đã bị giết ngay.

Sắp Khai Giảng Rồi Hoang Mang Quá Quá vừa chạy vừa gào: "Đồng thế này!" Nhưng không kịp nữa, trong vòng vây ba người của địch, Xạ Thủ chỉ bắn được hai mũi tên thì chết tươi.

Gia Cát Lượng Ngọc Thổ Đào Được định lên đường trên chi viện, nhưng đến đường dưới đã chậm một bước, ba người bên đối phương cũng vây lấy anh. Lúc này tuy bên địch vừa đánh quái chỉ còn vài giọt máu, nhưng Pháp Sư và Tank vẫn còn hơn nửa cây máu.

Kiều Tinh Tinh nằm dưới đất cứ ngỡ Gia Cát Lượng cũng sắp chết luôn. Ai mà ngờ chỉ với một tuyệt chiêu chạy lệch, Gia Cát Lượng đã chém bay đầu quái, sau đó xông lên giết chết Cao Tiệm Ly.

Double kill!

Nhưng mà anh cũng chỉ còn vài giọt máu, nên phải bỏ chạy nhanh, Tank bên đối phương đương nhiên không chịu để yên, chạy sát theo sau. Không ai ngờ, lúc này Gia Cát Lượng hồi lại kỹ năng thứ hai, thế là lại xuất một tuyệt chiêu nữa, lấy mạng Thượng Đan.

Triple kill!

Tất cả các thao tác chưa tới mười giây, Kiều Tinh Tinh nhìn hoa cả mắt chóng cả mặt chỉ biết chờ người ra theo dõi. Sắp Khai Giảng Rồi Hoang Mang Quá gào lên: "Con chó Vu Đồ nhà cậu."

Hai người từ đầu trận đến giờ vẫn không lên tiếng cũng phải phát ngôn.

Slime: "Vu Đồ, con Gia Cát Lượng này cậu chơi được đấy, sao chưa thấy cậu chơi chưa giờ thế?"

Long Vương 2001: "Trạch Lượng lần nào cũng giành Pháp Sư, không đến lượt cậu ấy đâu."

Tiếng cười khê và giọng nói trầm ấm của Vu Đồ truyền từ tai nghe ra, anh nói rất rõ ràng: "Thao tác thông thường thôi."

Kiều Tinh Tinh cảm thấy lồng ngực của mình đập mạnh cùng lúc với giọng của anh.

Sắp Khai Giảng Rồi Hoang Mang Quá: "Hừ, cậu không đóng kịch thì chết à? Thái Văn Cơ, lát nữa cậu đứng trong bụi cỏ đánh quái hộ tôi."

Kiều Tinh Tinh vẫn còn chìm đắm trong ba lần giết địch vô cùng bá đạo của Vu Đồ, hỏi theo bản năng: "Bụi cỏ nào?"

Mọi người im lặng đồng loạt.

Kiều Tinh Tinh cũng ngờ ngác một hồi, đột nhiên nghĩ đến vấn đề này giờ không để ý, Vu Đồ... chắc là không nhận ra giọng nói của cô đâu nhỉ?

Sắp Khai Giảng Rồi Hoang Mang Quá giật mình hỏi: "Con gái?"

Chuyện này chắc không có gì kỳ lạ đúng không?

Kiều Tinh Tinh: "Chẳng phải game này có đến bốn mươi phần trăm là nữ à?"

Tuy nói cô chơi game không giỏi, nhưng mà những chuyện liên quan đến đại diện phát ngôn cô đều nghiên cứu rất kỹ.

Sắp Khai Giảng Rồi Hoang Mang Quá: "Tại cô là người mà "Vật cách điên với con gái" Vu Đồ kéo vào đó. Vu Đồ, cậu không quen cô ấy thật à?"

Vu Đồ: "... Ừ."

Sắp Khai Giảng Rồi Hoang Mang Quá: "Không phải bạn trên QQ hả?"

Vu Đồ không lên tiếng, còn đang suy nghĩ "Vật cách điên với con gái" là ý gì, thì Kiều Tinh Tinh lại đang rất căng thẳng, ngàn lần hy vọng anh đừng nhớ ra điều gì. Cô là bạn cùng lớp với anh, dĩ nhiên là có QQ của anh, nhưng vì tò mò hiếu kỳ mà cô đã tạo một tài khoản QQ khác để thêm bạn, dù là thêm

bạn hai lần cũng không được đồng ý, hay để ảnh đại diện xinh gái (người đó không phải cô) cũng không có tác dụng.

Lúc chán nản cô lên Baidu gõ số QQ của anh, không ngờ vô tình phát hiện anh để lại số QQ ở một diễn đàn những người yêu thích du hành không gian. Thế là cô nhanh trí dùng danh nghĩa bạn bè trong nhóm diễn đàn để kết bạn với anh, ai dè anh đồng ý thật.

Dù sao cô cũng chẳng hiểu gì về ngành khoa học này, khi kết bạn với Vu Đồ cũng chỉ nói được dăm ba câu, cũng có khi phát hiện ra cô chẳng biết gì, từ đó Vu Đồ cũng chẳng trả lời cô nữa.

Lúc học cấp ba đúng là Vu Đồ khá kiêu ngạo. Kiều Tinh Tinh sợ Vu Đồ nhớ ra chuyện gì, lập tức trả lời: "Lúc trước tôi kết bạn bậy bạ ấy mà." Rồi hỏi tiếp: "À đúng rồi, tôi nên đi vào bụi cỏ làm gì thế?"

Sếp Khai Giảng Rồi Hoang Mang Quá quả nhiên chuyển sự chú ý sang cô: "Nhìn xem đối phương có bao vây chúng ta không, nếu có thì cô phát tín hiệu."

"Được."

Thái Văn Cơ chậm chậm di chuyển vào bụi cỏ, sau đó mới nhớ ra Vu Đồ...

Đúng là không nhớ ra giọng nói của cô rồi. Kiều Tinh Tinh tuy yên tâm, nhưng trong lòng cũng không nén nổi thất vọng, sau đó cô lại khinh bỉ sự thất vọng của mình, trong lòng hết đợt sóng này đến đợt sóng khác ập đến, phong phú vô cùng. Đứng cạnh địch khá là chán, thế là cô kéo bản đồ xem Vu Đồ đang làm gì, kết quả chưa tròn việc được mấy giây lại bị địch đánh chết trong lúc đánh quái.

Tank của đối phương rất phối hợp chạy lên đánh quái, lại đánh chết Sếp Khai Giảng Rồi Hoang Mang Quá thêm một lần nữa.

Sếp Khai Giảng Rồi Hoang Mang Quá nằm dưới đất, thoi thóp: "Thái Văn Cơ, cô đi theo Pháp Sư đi, để tôi một mình được rồi."

Tiếp theo lại nói: "Vu Đồ, người nào mời vào người đó chịu trách nhiệm đi."

Vu Đồ ung dung đáp lại: "Được thôi, Xạ Thủ yếu kém như cậu chẳng đáng được bảo vệ."

Sếp Khai Giảng Rồi Hoang Mang Quá: "..."

Bị Xạ Thủ đuổi ra chỗ khác, Kiều Tinh Tinh đành buồn bã đi theo Gia Cát Lượng.

Gia Cát Lượng là một tướng rất linh hoạt, hai kỹ năng cơ bản đã có thể dịch chuyển được rồi, mà thao tác của Vu Đồ lại rất nhanh và ổn định, cho nên Thái Văn Cơ rất khó để theo kịp anh. Nhưng Vu Đồ cũng chẳng có yêu cầu gì với cô, cả quá trình cũng không lên tiếng.

Lại thắng thêm một ván. Kiều Tinh Tinh nhìn vào số liệu lần cuối, không ngờ Gia Cát Lượng của Vu Đồ giết hết hai mươi một người.

Mà thành tích Thái Văn Cơ của cô cũng không quá tệ!

Kiều Tinh Tinh vui vẻ kích động nhìn thành tích của mình, chỉ muốn chụp màn hình gửi cho chị Linh khoe ngay thôi. Nhịn tới nhịn lui, cuối cùng vẫn gửi qua, thành ra lại chọc chị Linh nổi giận mắng: "Kiều Tinh Tinh, ngày mai em còn phải chụp quảng cáo đấy! Trễ thế rồi không ngủ, em không cần cái mặt của mình nữa à?"

Kiều Tinh Tinh trả lời qua loa: "Em ngủ đây, ngủ đây ạ." thế là cô tắt Wechat, quay lại game đợi họ kéo mình chơi thêm vài ván nữa. Nhưng đợi cả buổi không thấy bảng mời vào, bấm vào mục bạn bè thì Vu Đồ đã offline rồi.

Còn sớm thế mà đã đi ngủ rồi à?

Kiều Tinh Tinh cũng kết bạn với ba người còn lại, tiếc nuôi tắt điện thoại đi ngủ, ai dè cô không ngủ được, một lúc sau lại lên game, rồi nạp tiền vào tài khoản mới này, định bụng mua hết các tướng và trang phục của nó.

Ai dè vừa nhìn vào mục nạp tiền, một lần chỉ có thể nạp 648 tệ...

Ai lập ra cái quy định quái gở này thế.

Nạp xong hai lần, bạn giàu có của chúng ta mất hết kiên nhẫn, thế là sáng sớm hôm sau khi Tiểu Chu vừa đến, Kiều Tinh Tinh đưa điện thoại mình cho cô ấy.

"Giúp tôi nạp tiền vào điện thoại đi."

Tiểu Chu: "Hà? À nạp bao nhiêu thế?"

"Nạp cái 648 ấy, nạp một trăm lần đi."

Tiểu Chu: "... Có xài hết không đấy?"

Kiều Tinh Tinh phát tay: "Sau đó giúp tôi mua hết tất cả các tướng và ngọc nhé, à trang phục cũng mua hết... À thôi, chỉ cần mua cái nào đẹp thôi."

Thế là buổi tối sau khi chụp hình quảng cáo xong, Kiều Tinh Tinh về đến nhà lại đăng nhập vào game, nhân vật của cô đã sáng lấp lánh, cây súng cùi kia đã đổi thành súng pháo mạnh!"

Vừa online thì Sếp Khai Giảng Rồi Hoang Mang Quá gửi lời mời tham gia trận đấu.

Kiều Tinh Tinh chẳng ngạc nhiên về lời mời này, vì buổi chiều lúc cô đang kiểm tra trang phục của mình, phát hiện ba người họ đã đồng ý kết bạn với cô rồi, cô chợt nghĩ ra, thế là tặng mỗi người hai bộ trang phục.

Đều là trang phục cho những tướng hôm qua họ sử dụng. Kiều Tinh Tinh có chú ý, lúc đó họ đều không mặc trang phục gì cả.

Cứ như vậy mà họ không dẫn cô theo đánh trận cũng không được rồi. Quả nhiên, lời mời ấy chưa gì đã đến rồi đấy thôi.

"Tay Không Hái Bông" vừa vào phòng, bốn người hôm qua có mặt đầy đủ.

Sếp Khai Giảng Rồi Hoang Mang Quá: "Cô tặng tôi hai bộ trang phục sao?"

Long Vương 2001: "Tôi cũng nhận được".

Slime: "Me too."

Tay Không Hái Bông: "Mong các đại thần dẫn tôi đánh đội $O(\cap _ \cap)O$ "

Kiều Tinh Tinh diễn vai dễ thương chẳng hề có chút áp lực nào.

Chỉ có Vu Đồ không lên tiếng.

Kiều Tinh Tinh cười thầm.

Sếp Khai Giảng Rồi Hoang Mang Quá cảm động bấm nút bắt đầu trận chiến. Vừa vào đến Arena, Sếp Khai Giảng Rồi Hoang Mang Quá mới chú ý Vu Đồ vẫn không có trang phục cho Gia Cát Lượng, thế là lên mic hỏi.

"Vu Đồ cậu không mặc trang phục cô ấy cho sao?"

Vu Đồ bình tĩnh đáp: "Tôi không có."

Kiều Tinh Tinh cố gắng nhịn cười, đợi một lúc mới cố gắng nhập vai đáng thương lên tiếng: "Lúc định mua tặng Ngọc Thố đại thần thì phát hiện hết tiền mất rồi."

Cả game bỗng chốc lặng im, tiếp đó là tràng cười lớn: "Hahahahahaha... Cũng có lúc con gái đặt Vu Đồ vào vị trí cuối cùng cơ à hahahaha..."

Cậu ta cười khoái chí vài tiếng, sau đó lại nổi giận chửi: "Vu Đồ cậu bán đứng tôi."

Tiếp theo là âm báo hệ thống vang lên, Hoa Mộc Lan phía đối phương đã giết chết Sếp Khai Giảng Rồi Hoang Mang Quá đang đồng hành với Ngọc Thố Đảo Được ở khu vực đánh Thuật Sĩ Không Lồ, dâng hiến giọt máu cuối cùng.

Vu Đồ sau khi lấy được bùa Thuật Sĩ của đối phương thì ung dung nói: "Rút lui đúng lúc."

Nói xong còn không quên thêm một nhát: "Yên tâm, tôi đã lấy được bùa Thuật Sĩ, lần này cũng không thiệt thòi mấy."

Thật sự là... rất gọi đòn =.=

Kiều Tinh Tinh chợt nhớ lại thời cấp ba, lúc nào Vu Đồ cũng được cả đám nam sinh vây quanh, đứng giữa trung tâm nói đùa vui vẻ, sôi nổi vô cùng. Cậu ấy lúc nào cũng là người tài giỏi nhất, thành tích học tập cũng thế, đánh bóng rổ cũng vậy, không ngờ chơi game cũng giỏi.

Nhưng cô lại không biết nên nói không giống chỗ nào. Hình như... kiếm lời hơn xưa nhiều chẳng? Luôn cảm thấy chỉ khi Sếp Khai Giảng Rồi Hoang Mang Quá chọc phá cậu ấy mới mở miệng nói, thậm chí có những lúc cười nhưng vẫn khiến người khác có cảm giác buồn man mác. Dù sao Kiều Tinh Tinh cũng là diễn viên, đối với những thay đổi cảm xúc nhỏ nhặt luôn rất nhạy cảm, đó cũng là bệnh nghề nghiệp của cô.

Chẳng lẽ do tuổi tác lớn rồi, trầm tĩnh hơn xưa?

... Không đúng, cô nghiên cứu anh làm gì cơ chứ?

Kiều Tinh Tinh lập tức vứt bỏ những suy nghĩ đột nhiênập đến đó, nghiêm túc chiến đấu với nhân vật Thái Văn Cơ.

Kiều Tinh Tinh cố gắng chơi hai ván Thái Văn Cơ, cảm giác mình tiến bộ thần tốc, số lần chết cũng giảm đi rất nhiều. Thế là cô cả gan thử đánh một ván với nhân vật Tôn Tẫn, trước khi trận đấu bắt đầu cô còn chợt dạ bảo mình không biết chơi, ai dè lại thắng!

Tuy là có vài lần cô sử dụng tuyệt chiêu đều hướng vào chỗ hoang sơ không có người!

Kiều Tinh Tinh còn đang định tập luyện thêm một ván với nhân vật Tôn Tẫn, Sếp Khai Giảng Rồi Hoang Mang Quá ngại ngùng nói: "À, chúng tôi phải đi đánh xếp hạng, ngày mai mới dẫn cô đấu thường nhé? Gần đây chúng tôi đều rảnh cả."

Kiều Tinh Tinh ngạc nhiên: "Không dẫn tôi theo nữa à?"

Hỏi xong mới cảm thấy mình khờ thật, tài khoản phụ này của cô mới chơi được vài ván. Cuộc thi xếp hạng còn chưa mở khóa được, người ta ai cũng hạng sao lấp lánh hết rồi, cấp bậc chênh lệch như thế, khó lòng dẫn cô theo được. Trong Vương Giả Vinh Diệu chỉ có thể chênh lệch một cấp bậc mới đấu chung với nhau được.

"Không kéo nổi." Sếp Khai Giảng Rồi Hoang Mang Quá càng ngại hơn, dù sao cũng lấy hai bộ trang phục của người ta mà.

"Các cậu đi đi." Đột nhiên Vu Đồ lên tiếng: "Tôi không có hứng thú với thi xếp hạng."

Nói xong câu đó thì ván này cũng kết thúc rồi.

Trong một ván đấu, nếu như đã kết thúc thì không thể dùng mic để nói chuyện nữa. Kiều Tinh Tinh đang buồn bực vì bị bỏ rơi, đột nhiên trên màn hình hiện bảng mời tham gia chiến đấu.

Ngọc Thổ Đào Dục (Bạn bè ở QQ)

Kim cương III.

Mời bạn tham gia đấu thường 5v5 Arena.

Đồng ý --- Từ chối.

Kiều Tinh Tinh ngơ ngác.

Cái này... Chẳng lẽ anh muốn kéo mình cô thôi?

Nhưng cô có tặng trang phục gì cho anh đâu nhỉ.

Nhưng Kiều Tinh Tinh không hề do dự nhấn đồng ý, quả nhiên trong đội chỉ có mỗi cô và Vu Đồ, Vu Đồ bắt đầu trận đấu.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Niềm Kiêu Hãnh Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

Vì chỉ có hai người cho nên phải ghép đội với ba người khác. Kiều Tinh Tinh suy nghĩ một lát rồi lại chọn Tôn Tẫn.

Vì tướng Tôn Tẫn khó sử dụng hơn Thái Văn Cơ, cần phải chú ý khi đánh, đặc biệt là vị trí và thời gian sử dụng tuyệt chiêu.

Nửa trận đầu còn đỡ, Vu Đồ vẫn chọn Tank Gia Cát Lượng, thỉnh thoảng chỉ viện cho đường trên đường dưới, bên cô chiếm được thế thượng phong, nhưng đến khi cả đội đánh vào Nhà Chính thì không theo kịp nữa, Xạ Thủ chết hai lần đã bắt đầu bất mãn.

Thiên Nha (Tôn Thượng Hương): Tôn Tẫn có phải bị ngu * quá không đấy?

Hệ thống lập tức ản những chữ thô tục.

Kiều Tinh Tinh ngán người một lúc, đang định đáp trả lại: "Cô mới ngu", nhưng còn chưa gõ xong thì đã thấy Vu Đồ trả lời bên mục trò chuyện.

Ngọc Thổ Đào Dục (Gia Cát Lượng): Còn nói nhiều nữa là chúng tôi treo máy hết đấy.

Thiên Nha (Tôn Thượng Hương): Hai người là bạn à? Được rồi, người chơi được người không biết chơi thôi bỏ qua vậy.

Kiều Tinh Tinh...

Bạn Xạ Thủ này có phải dễ dãi quá không?

Lại một lúc nữa, Xạ Thủ lúc này không nhìn được mắt.

Thiên Nha (Tôn Thượng Hương): Tôi nói này, cậu dẫn gái sao không chọn Xạ Thủ tự mình dẫn đi.

Vu Đồ không trả lời.

Ván đó họ vẫn thắng, bắt đầu ván tiếp theo, Vu Đồ chọn Xạ Thủ luôn.

Kiều Tinh Tinh ngậy người nhìn lúc Ngọc Thổ Đào Ngọc chọn Tôn Thượng Hương..

Làm sao bây giờ?

Trong lòng... bỗng cảm thấy có chút ngọt ngào.. Kiều Tinh Tinh vỗ nhẹ lên mặt.

Bình tĩnh bình tĩnh, cô đường đường là đại minh tinh có chục triệu fan hâm mộ theo dõi trên Weibo mà, hàng trăm hàng ngàn món quà nhiều như nước sông cuộn cuộn mà cô cũng từ chối hết, người ta chỉ mới chọn Xạ Thủ để kéo cô thôi, cô đã rung rinh mà xem được à.

Kiều Tinh Tinh vừa khinh bỉ bản thân vừa chọn nhân vật Tôn Tần đứng sau Vu Đồ, rất sợ người khác giành mất vị trí hỗ trợ của mình.

Lại đánh thêm vài ván nữa, Vu Đồ đều chọn nhân vật Xạ Thủ, cho dù cô đánh tệ cỡ nào, đến phút cuối vẫn giành chiến thắng, hơn nữa Vu Đồ đều là MVP. Buổi tối đến lúc đi ngủ, Kiều Tinh Tinh vừa xoa bóp những đầu ngón tay nhức mỏi của mình, vừa trần trọc khó ngủ.

Này Kiều Tinh Tinh không phải chứ, mày có nhầm không vậy.

Mày đã sắp ba mươi tuổi đầu rồi mà còn vì chuyện nhìn thấy người khác đánh game giỏi quá... Mà say mê vậy à?

Nói không chừng bây giờ anh cũng trọc đầu, phát tướng lắm rồi...

Mày còn kích động cái gì nữa.

... Nhưng mà lúc anh chơi game thật sự rất ngẫu.

Kiều Tinh Tinh mất ngủ.

Trong đầu luôn hiện lên hình ảnh chiến đấu của Ngọc Thổ Đào Dược, thế là cô ngồi dậy, cầm điện thoại, bắt đầu tua lại những trận đấu mà cô kịp quay lại lúc này.

Kiều Tinh Tinh tự nhủ trong lòng là vì chỉ muốn học tập mà thôi, nhấn vào góc nhìn của Vu Đồ, chỉ nhìn thấy hình bóng của người đó xuất hiện khắp nơi trong Arena, lướt qua từng đối thủ.

Lúc cô ngủ say, điện thoại trong tay vẫn sáng, có âm thanh "Penta kill" vang lên.

Những ngày sau đó Kiều Tinh Tinh đều rất vui vẻ. Cô không cần phải chạy quảng cáo, không cần phải quay phim, phía dư luận cũng sóng yên biển lặng, buổi sáng thì cô cùng anh Quốc luyện tập, đến tối thì ôm chân đám Vu Đồ, chỉ cần thỉnh thoảng quay quảng cáo, tham gia sự kiện là được.

Dĩ nhiên cô thích chơi với đám Vu Đồ hơn, dù sao cũng thắng nhiều hơn mà. ټ (' ▽ ˘) ټ

Bây giờ anh Quốc cũng rất mạnh, tuy là tư chất của Kiều Tinh Tinh đối với việc chơi game rất bình thường, nhưng cô tự tin.

Mỗi ngày đánh game bất luận là thua nhiều trận cỡ nào chỉ cần nghỉ ngơi một đêm, ngày hôm sau sẽ thấy cô tiếp tục tập luyện với vẻ mặt phấn chấn, tràn đầy tinh thần.

Nếu không như vậy thì ai cũng làm mình tỉnh được rồi, hãy nhìn cái tính kiên cường kia đi!

Chỉ là, thời gian cô trở về càng lúc càng sớm là thế nào đây?

Hôm nay tới năm giờ Kiều Tinh Tinh lại muốn về nhà.

Lý do là cô phải tập cơ bụng, nhưng sự thật là vì khi này lên đăng nhập tài khoản phụ, cô phát hiện Vu Đồ và Slime đang đánh game, nên định về nhà chơi với bọn họ.

Còn về việc tại sao không nói với chị Linh ấy à...

Tuyệt thế cao thủ đương nhiên là phải đột ngột có thành tích mới thú vị chứ!

Nhưng đến khi về tới nhà, Vu Đồ đã offline mất rồi.

Kiều Tinh Tinh buồn bã cắt đĩa trái cây xem như bữa tối, đang ăn một cách chán chường, đột nhiên Bội Bội gọi điện tới.

Giọng của Bội Bội có vẻ hưng phấn.

"Tinh Tinh, trong nhóm cấp ba của chúng ta có người đăng bài đặt điều đó, mọi người đang tụ lại mắng người đặt điều đó đấy. Cậu đoán xem chuyện gì xảy ra sau đó đi!"

Kiều Tinh Tinh trả lời một cách thờ ơ: "Sao thế?"

Bội Bội: "Vu Đồ đứng ra nói chuyện đấy~"

Kiều Tinh Tinh ngơ ngác.

Bội Bội nói không ngừng: "Ôi thực ra ngoài chuyện mắng người đặt điều đó, còn có vài người nói này nói nọ nữa, Vu Đồ vừa ra nói một câu, họ im re luôn không nói gì nữa."

Kiều Tinh Tinh bình tĩnh nói: "Cậu chụp màn hình lại cho tớ xem nào."

Bội Bội lập tức gửi ảnh sang.

Vu Đồ: Tôi chưa từng nói những lời như thế.

Vu Đồ: Nếu như có ai còn liên lạc với Kiều Tinh Tinh, xin hãy gửi tôi lời xin lỗi đến cậu ấy. Nếu như cần giải thích điều gì, tôi sẽ phối hợp.

Kiều Tinh Tinh nhìn vào tấm hình đó cả buổi.

Xin lỗi cô? Anh có làm gì sai mà cần xin lỗi, còn phối hợp giải thích nữa, chuyện này sao phối hợp được chứ? Chẳng lẽ cô phải đăng bài thanh minh sao? Anh chẳng hiểu giới showbiz tí nào.

Nếu như thật lòng muốn xin lỗi thì dạy cô chơi game cho giỏi, chạy đến nhóm này nói chuyện làm gì.

Kiều Tinh Tinh xem đi xem lại hai câu nói của Vu Đồ hai lần, nhanh chóng quét sạch đĩa trái cây, sau đó đăng nhập vào game, vô cùng rộng lượng tặng hai bộ trang phục cho Vu Đồ.

Bóng tối đã bao trùm cả thành phố.

Vu Đồ tắt màn hình Wechat, có hơi phiền não, lấy một điều thuốc trên bàn trà rồi ra ngoài ban công.

Trong khói thuốc nhàn nhạt đó, tâm trạng anh dần dần ổn định trở lại.

"Sao thế? Bên kia lại khuyên cậu à?" Trạch Lượng cầm lon bia đến bên cạnh anh.

"Không phải, chuyện trong nhóm cấp ba." Vu Đồ không muốn nói nhiều, giải thích qua loa.

"Tôi còn tưởng đồng nghiệp đến khuyên cậu về chứ."

Vu Đồ gạt khói thuốc: "Thì đúng là đồng nghiệp lúc trước có đến bảo tôi quyết định chuyện đó."

"Vậy cậu còn đang do dự gì nữa? Một bên tiền lương hàng triệu và một bên tiền lương hàng trăm ngàn còn phải làm chết lên chết xuống, thế mà cậu còn khó chọn à?"

"Làm gì có chuyện hàng triệu chứ." Vu Đồ khẽ cười.

"Sao lại không có? Những công việc mà lúc cậu tốt nghiệp người ta gửi lời mời đấy, tùy tiện chọn cái nào thì bây giờ tiền lương cũng được hơn mấy triệu rồi đúng không? Cậu còn khờ khạo đi đăng kí học nghiên cứu sinh ngành Hàng Không Vũ Trụ, làm chết lên chết xuống chỉ nhận được trăm mấy hai trăm nghìn, làm được đề tài khó thì thêm năm ngàn tệ, cậu làm vậy không thấy có lỗi với trí thông minh của mình à? Ít ra..."

Trạch Lượng uống một ngụm bia: "Ít ra như thế cậu và Hạ Thanh cũng sẽ không chia tay."

Vu Đồ nói nhạt: "Chuyện cũ thì đừng nhắc đến nữa."

"Tôi thấy sớm muộn gì cậu cũng hối hận, sau này cậu đi đâu tìm được cô vợ vừa thông minh xinh đẹp như vậy nữa chứ."

Vu Đồ lờ mờ anh: "Dù sao cũng dễ tìm hơn cậu."

Trạch Lượng khinh bỉ: "Cậu cũng nhờ vào khuôn mặt đó thôi."

Một lúc sau, Trạch Lượng lại lên tiếng: "Lý tưởng và cảm xúc không thể thay com đầu, đã quyết tâm thì từ bỏ sớm đi, cậu cũng sắp ba mươi rồi, còn để tôi phải nhắc, không thấy mình trẻ con quá à."

"Tôi hứa với thầy sẽ suy nghĩ một tháng."

"Viện trưởng cũng nhiều kẻ thâm sâu vậy à? Tôi cứ tưởng toàn là những nhà nghệ thuật chỉ ru rú trong nhà." Trạch Lượng kinh ngạc.

Trạch Lượng lắc nhẹ lon bia trong tay: "Suy nghĩ và giác ngộ của tôi không giống cậu, ông đây vất vả lắm mới học ra trường, nhất định phải kiếm thật nhiều tiền, sống một cuộc sống sung sướng. Xã hội bây giờ, nghệ sĩ chỉ cần đóng vài bộ phim đã có hơn chục triệu, ngoại tình mang thai cũng lên trang hot, các cậu có đưa hỏa tiễn lên hành tinh khác, cậu thử đi hỏi xem ai biết được tên các cậu là gì không? Ai biết được cả năm các cậu chỉ kiếm được có nhiều đó tiền."

Vu Đồ im lặng hút hết điều thuốc.

"Gần đây có phải là những ngày tồi tệ nhất trong đời cậu không? Mỗi ngày đều thấy cậu trốn trong nhà chơi game, thực ra cậu có thể đến Bắc Kinh chơi, gặp lại bạn bè cũ. Tôi nghe nói, Hạ Thanh vẫn còn độc thân, noi không chừng bây giờ còn có thể tiếp tục mối lương duyên lúc trước."

Chợt như phát hiện ra chuyện gì, anh ta vui vẻ nói: "Tôi bảo này, cậu độc thân nhiều năm như thế, có phải trong lòng vẫn còn..."

"Không phải." Vu Đồ cắt lời anh ta định nói.

Trạch Lượng cười phì một tiếng: "Chẳng hiểu nổi cậu."

Trạch Lượng uống một hơi hết lon bia, vỗ nhẹ lên vai Vu Đồ rồi để anh ngồi một mình.

Vu Đồ hút xong điều thuốc, trở vào phòng khách, nhắm mắt tựa lưng lên sofa, anh nhớ đến ánh mắt đau khổ đầy kinh ngạc của người thầy khi nghe anh xin từ chức, cuối cùng thầy nói: "Mấy năm nay em cũng vất vả nhiều rồi, chẳng nghĩ phép một ngày nào, em nghỉ hết những ngày phép còn lại đi rồi chúng ta bàn bạc tiếp."

"Hơn một tháng này em hãy... Suy nghĩ thật kỹ, nếu như đến lúc đấy em còn muốn rời khỏi thì thầy đồng ý."

Thực ra chẳng có gì đáng suy nghĩ lại cả, những chuyện ấy anh đã hiểu rõ từ lâu, chẳng qua đó chỉ là một quyết định, và bây giờ anh không muốn đưa ra mà thôi.

Anh mở mắt, đăng nhập vào game.

Chẳng có ai online cả, Kiều Tinh Tinh chán nản chơi hết ván này tới ván khác với người máy. Đấu với người máy dĩ nhiên không được chọn tướng hỗ trợ, cô chọn nhân vật Gia Cát Lượng mà Vu Đồ thường hay chơi, thiếu chút nữa bị người máy hành cho chết.

Tướng này khó chơi chết đi được... Rốt cuộc Vu Đồ làm cách nào mà có thể giết chết đám người đấy để tìm đường sống chứ?

Đấu vài trận sinh tử với người máy, Kiều Tinh Tinh kết thúc trận đấu, rời khỏi ván chơi, nhìn vào chỗ bạn bè, Vu Đồ đã online.

Chắc là anh nhìn thấy món quà của cô rồi chứ?

Là một nữ nghệ sinh kiều ngạo thanh cao, Kiều Tinh Tinh kiên nhẫn đợi Vu Đồ mời cô tham gia trận đấu. Nhưng cô đợi cả buổi vẫn không thấy hồi âm.

Kiều Tinh Tinh đang nghi ngờ có phải lần đầu tư này của mình quá sai lầm rồi không, thì trên QQ hiện thông báo tin nhắn.

Vu Đồ: Không cần tặng trang phục cho tôi.

Kiều Tinh Tinh ngậy ra một lúc mới bấm vào QQ, cô không ngờ Vu Đồ lại chủ động nói chuyện với cô trên QQ.

Câu nói đơn độc đó của Vu Đồ hiện trên khung bên trái của đối phương. Kiều Tinh Tinh thất thần nhìn vào đấy.

Hình như đã lâu lắm rồi, lúc đấy cô chỉ mới mười mấy tuổi, mỗi ngày đều mong nhìn thấy anh mở lời trước trong khung đối thoại.

Không ngờ nguyện vọng được thực hiện lại là mười năm sau.

Vật đổi sao dời, con người cũng thay đổi, Kiều Tinh Tinh lắc đầu cười nhạt với tâm sự thiếu nữ năm xưa của mình, nhưng cô đang không biết trả lời thế nào.

Cô bỏ điện thoại xuống, chạy được vài vòng trên máy tập chạy bộ, lúc đấy nhận được điện thoại của chị Linh, thông báo ngày mai cả nhà chị ấy có hoạt động, cô không cần phải đến phòng làm việc tập chơi game nữa.

Cô nắm chặt điện thoại, không biết đang nghĩ gì, đột nhiên có một suy nghĩ khá mạo hiểm xuất hiện trong đầu.

Cô còn chưa kịp suy nghĩ gì hết, lập tức mở QQ gõ dòng chữ: "Tôi có thể mời cậu về làm huấn luyện viên cho tôi không?"

F2K!

Bạn đang đọc truyện *Em Là Niềm Kiêu Hãnh Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Vu Đồ gõ ngay dấu chấm hỏi sang cho cô.

Kiều Tinh Tinh cảm điện thoại, càng nghĩ càng cảm thấy quyết định lần này của mình là đúng.

Bây giờ cô cũng phát hiện ra, tuy cấp của Vu Đồ là kim cương, nhưng trình độ của anh còn hay hơn cả anh Quốc nhà chị Linh, đi đánh cùng anh tiến bộ nhanh hơn tập luyện với anh Quốc.

Nếu anh có thể tập trung dạy cô giống anh Quốc thì nhất định cô sẽ tiến bộ thần tốc.

Thế nhưng làm sao để thuyết phục Vu Đồ làm hướng dẫn viên cho "người lạ" này đây?

Vu Đồ là chàng trai năm đó thắng thưởng từ chối lời tỏ tình của cô, chuyện này đúng là khó giải quyết.

Kiều Tinh Tinh cũng không vội vàng trả lời anh. Cô nắm điện thoại đi đi lại lại hai vòng trong phòng khách, sau đó gọi điện cho Tiểu Chu: "Tiểu Chu à, cô bảo Đan Đan giúp tôi làm tấm hình ngay bây giờ nhé, nội dung là có một công ty muốn tổ chức cuộc thi Vương Giả Vinh Diệu cho nhân viên, công ty nào thì chọn bừa đi, phải làm hoành tráng một tý, vừa nhìn sẽ thấy rất quy mô, mười phút nữa đưa cho tôi."

Tiểu Chu cảm thấy nghệ sĩ nhà mình gần đây toàn đưa ra yêu cầu kì quái, nhưng vẫn cố gắng thực hiện.

Mười phút sau, Kiều Tinh Tinh gửi tấm hình lúc này Đan Đan làm gấp cho Vu Đồ.

"Công ty chúng tôi đang tổ chức cuộc thi Vương Giả Vinh Diệu, tôi muốn thắng về vang một tý, sau này rất có lợi cho công việc."

Vu Đồ:...

Kiều Tinh Tinh: Chẳng lẽ công ty các anh không tổ chức hoạt động à?

Vu Đồ: Cuộc thi đọc diễn cảm có được tính không?

Kiều Tinh Tinh:...

Kiều Tinh Tinh cũng rất tò mò, rốt cuộc nơi anh công tác như thế nào.

Lúc lên đại học chẳng phải anh học ngành Tài Chính sao? Những ngành như thế chẳng phải hay bắt kịp bước chân thời đại sao? Sao lại tổ chức thi đọc diễn cảm?

Nhưng bây giờ không phải lúc để thỏa mãn tính tò mò của mình.

"Tôi đăng kí thi rồi, mà tôi lại chẳng biết chơi tý nào, cũng không thể để đồng nghiệp phát hiện chuyện này."

"Tôi thấy cô nên tìm người khác dạy sẽ tốt hơn, tôi có thể bỏ game bất cứ lúc nào."

Kiều Tinh Tinh ngơ ngác: "Tại sao vậy?"

Trong lòng Vu Đồ khá bức bối, không ngờ lại có thể nói chuyện lâu như thế với bạn trên mạng không biết đã add từ lúc nào, nhưng vì lễ phép cho nên anh vẫn kiên nhẫn giải thích: "Gần đây tôi được nghỉ phép, kỳ nghỉ có thể kết thúc bất cứ lúc nào. Hơn nữa tôi cũng chỉ mới chơi được vài ngày thôi."

Chỉ mới chơi được vài ngày mà đã giỏi như thế? Kiều Tinh Tinh càng kích động hơn, như thế có phải là cô cũng có thể giỏi được như anh?

Nói ra thì thành tích năm đó của cô tuy không tốt bằng Vu Đồ, nhưng mà sau khi cố gắng học tập vẫn ở thể lên được Top 2x.

Kiều Tinh Tinh chớp chớp đôi mắt long lanh: "Vậy bình thường lúc đi đấu trận anh dạy cho tôi nhiều một chút được không? Ví dụ như nói cho tôi biết tôi đánh không đúng chỗ nào, phải làm thế nào, như thế được không? Ngày nào anh bỏ không chơi nữa thì tôi sẽ tìm người khác."

Kiều Tinh Tinh: "Ngọc Thổ Đại Thần, nhờ anh đó."

Rồi gửi thêm một biểu cảm đáng thương.

Qua một lúc Vu Đồ mới trả lời: "Được."

Kiều Tinh Tinh nắm chặt tay thành nắm đấm.

Ok rồi! Từ từ từng bước một. Anh đã đồng ý bước đầu tiên, cách bước thứ hai còn xa à?

Đội đã, bước thứ hai của cô là gì?

Nhưng Kiều Tinh Tinh cũng bỏ qua vấn đề đó, cười híp mắt gõ tiếp hàng chữ: "Vậy chúng ta bắt đầu liền đi!"

Không đợi anh trả lời, Kiều Tinh Tinh trực tiếp đổi sang giao diện trò chơi, sau đó gửi lời mời vào khung chat QQ.

Vu Đồ nhìn thấy đường link trong khung chat QQ nhảy ra, bất giác sững người.

Hình như rõ ràng anh đã từ chối cô, tại sao bây giờ lại có cảm giác như đã đồng ý rồi nhỉ?

Hai người lại phối đội với ba người lạ, bắt đầu trận đấu.

Trong lúc chọn tướng, Kiều Tinh Tinh vẫn chọn Thái Văn Cơ, không ngờ trong đội lại có người chọn Ngưu Ma và Đại Kiều, có quá nhiều SP, Vu Đồ gõ chữ: Cô chọn Vương Chiêu Quân đi.

Kiều Tinh Tinh chưa từng sử dụng nhân vật Vương Chiêu Quân, chỉ mới thấy đối phương sử dụng thôi, hình như khá lợi hại? Thôi dù sao cũng có Vu Đồ ở đây, cô chẳng phải sợ gì cả, thế là chọn ngay Vương Chiêu Quân.

Sau khi đánh được mười tám phút, cô vinh quang mang về thành tích 0-8 cho mình.

Như thế chưa phải là thảm hại nhất, thảm nhất là AP bên đối phương đánh cô chết ba bốn lượt còn like cho cô.

Kiều Tinh Tinh cảm thấy tui nhục.

Cô tức giận vào QQ gõ hàng chữ: "Không ngờ AP bên đối phương lại bấm like cho tôi!"

Vu Đồ: Đợi chút.

Một lúc sau anh gửi lời mời, Kiều Tinh Tinh bấm vào đấy, nhìn thấy gương mặt quen thuộc của đám người Sắp Khai Giảng Rồi Hoang Mang Quá.

Tay Không Hải Bông: Tôi vẫn sử dụng nhân vật Vương Chiêu Quân à?

Không có người lạ ở đây, Vu Đồ mở mic: "Công ty cô tổ chức cuộc thi chắc là dùng hình thức đấu thường, e là Thái Văn Cơ không được sử dụng, mà tướng này không dẫn đội được, cũng chẳng có chút tác dụng xoay chuyển tình huống nào. Người mới dùng Vương Chiêu Quân cũng không tệ."

Kiều Tinh Tinh cũng mở mic: "Nhưng tôi không biết chơi."

"Kỹ năng của nó rất đơn giản, kỹ năng một có thể sát thương cộng giảm tốc độ, kỹ năng hai có thể đóng băng, kỹ năng ba có thể tạo mưa, đánh ba chiêu liên tiếp, phần thêm kỹ năng cô hãy chọn kỹ năng tàng hình."

Kiều Tinh Tinh thay đổi phần kỹ năng.

Sắp Khai Giảng Rồi Hoang Mang Quá chen miệng vào: "Đội đã, xảy ra chuyện gì mà tôi không biết à? Cuộc thi ở công ty là sao?"

Thời gian chọn tướng đã hết, sau khi vào trận đấu Kiều Tinh Tinh trả lời anh: "Là công ty chúng tôi tổ chức thi Vương Giả Vinh Diệu, cho nên tôi mời Ngọc Thổ đại thần dạy tôi chơi."

Sắp Khai Giảng Rồi Hoang Mang Quá gửi một loạt kí tự không hiểu đây là ý gì.

Slime: "Vu Đồ dạy người khác cũng được lắm. Trạch Lượng là một minh chứng sống, lúc cậu ta mới tập, chơi Hòa Vũ tệ muốn chết."

Sắp Khai Giảng Rồi Hoang Mang Quá không chịu bỏ cuộc: "Tôi chỉ xem một lần, học cách thao tác, rồi tự tìm hiểu thêm nhé."

Còn có chi thao tác?

Kiều Tinh Tinh tò mò hỏi thêm: "Vương Chiêu Quân có thao tác gì không?"

2001 nói: "Hình như là không có."

Nghe có vẻ thao tác của tướng này khá đơn giản, ván này Kiều Tinh Tinh thể hiện tốt hơn một tý, nhưng cũng không thể xem là tốt lắm, thành tích cuối cùng là 2-7-2.

Cuối cùng Vu Đồ phải nhắc nhở vài câu: "Kỹ năng thứ hai phải chú ý dự đoán, lúc dùng tuyệt chiêu có thể dùng kỹ năng tàng hình để di chuyển vị trí, lúc Thích Khách đánh thì cô cứ dùng kỹ năng thứ hai."

Kiều Tinh Tinh ghi nhớ lời anh, ba ván tiếp theo vẫn sử dụng nhân vật Vương Chiêu Quân, dần dần tìm được niềm vui khi chơi nhân vật này, có lúc gặp may đóng băng đối phương giành được quyền đánh, chơi tướng này còn có cảm giác thành tựu hơn Thái Văn Cơ.

Trận thứ năm cô vẫn sử dụng Vương Chiêu Quân, ai dè lúc này trong đội của địch cũng có một người sử dụng tướng này.

Trong game mà gặp phải trường hợp trùng tướng, đối với Kiều Tinh Tinh điều đó còn đáng sợ hơn đi thăm dò mà mặc trùng đồ với người khác.

Vì những lúc mặc chung bộ đầm dạ hội thi lần nào cô cũng thắng, dù sao chỉ có người khác thấy ngại mà thôi, trong game này người ngại nhất định là cô rồi.

Kiều Tinh Tinh vô cùng căng thẳng, dẫn đến trận này đánh không bằng ván trước, bị Vương Chiêu Quân bên đối phương đóng băng hết lần này đến lần khác, chết thê thảm.

Sau khi ván đấu đó kết thúc, Vu Đồ vẫn là MVP bên thắng, còn Vương Chiêu Quân đội kia là MVP bên thua. Kiều Tinh Tinh nghĩ đi nghĩ lại, buồn bã lưu lại đoạn đấu vừa nãy để tham khảo.

Buổi tối lúc đi ngủ, Kiều Tinh Tinh mở trận thứ năm ra xem, nhìn từ góc độ của Vương Chiêu Quân bên đối phương, quan sát xem cô làm cách nào đánh lên người khác trong bụi cỏ, làm cách nào đứng vững trong đội, cảm giác mình lại có thêm nhiều kinh nghiệm.

Dĩ nhiên, cô phải cố gắng quên đi đối thủ ngu như heo lúc này chính là bản thân mình.

Haizz~ không ngờ lúc trước cô học diễn xuất phải xem đi xem lại những video của tiền bối, lúc đánh game cũng phải xem như thế.

Lúc ông trời tạo vật nhất định đã ban cho cô nhan sắc hơn người, còn những thiên phú khác đều giảm bớt rồi chẳng? Kiều Tinh Tinh cảm thấy suy nghĩ của mình quá có logic, ngậm ngùi nhìn lại bản thân.

Cô xem trận đấu thứ năm hai lần, vẫn chưa cảm thấy buồn ngủ, thế là cô lại xem lại những trận trước đấu cùng Vu Đồ, cắt đi góc độ của Vu Đồ. Con tướng anh sử dụng là Gia Cát Lượng, vẫn giỏi như thế, lúc bắt đầu trận đấu được tám phút, Gia Cát Lượng chỉ còn một tia máu, Xạ Thủ còn hơn một phần máu bên đối phương đuổi giết, liên tục tung chiêu và chạy thoát thân. Xạ Thủ bên đối phương thấy anh chạy mất hút rồi, yên tâm ở khu rừng nhà mình đánh quái, ai ngờ Gia Cát Lượng lảng lảng quay lại, nấp vào bụi cỏ gần đấy, khi Xạ Thủ đi ngang qua thì chỉ dùng một tuyệt chiêu là đã lấy mất đầu của đối phương.

Kiều Tinh Tinh nhớ đến cảnh lúc này Xạ Thủ bên đấy nổi giận đùng đùng, không ngừng mắng Gia Cát Lượng, thế là lại suy nghĩ vẩn vơ...

Cô nhanh chóng đưa ra một kết luận — Minh cũng phải chơi đánh lên. Trước giờ cô đánh không lại cũng vì bản thân đánh trực diện quá nhiều!

Chơi game này thực ra cũng cần đến đầu óc. Kiều Tinh Tinh đột nhiên ngộ ra chân lý phải chơi đánh lên, trình độ đương nhiên sẽ tăng nhanh thần tốc. Lúc đánh đội chung với đám người Sắp Khai Giảng Rồi Hoang Mang Quá cũng không liên lụy họ. Có một lần cô may mắn đóng băng được ba người đang còn một tia máu, hồi hộp nhanh chóng bấm vào tuyệt chiêu, không ngờ lấy được "Triple kill" đầu tiên trong đời.

Đám người Sắp Khai Giảng Rồi Hoang Mang Quá bấm like liên tục, khen cô hết lời. Kiều Tinh Tinh cũng khá đắc ý, lưu trận đấu đó lại tự xem một mình.

Và rồi trong đêm khuya tĩnh mịch, khi cô mở trận đấu ấy xem lại lần nữa, thì phát hiện lúc đấy Vu Đồ đang ở bên cạnh, anh đứng yên không đánh.

Vậy thì triple kill này là Vu Đồ nhường cô rồi?

Cô hơi buồn mở bảng chat QQ, nằm trên giường gõ dòng chữ: "Ván triple kill lúc này là anh nhường tôi à?"

Không ngờ Vu Đồ vẫn còn online, vài phút sau đã trả lời cô: "Tôi kiếm đủ tiền rồi, cô lấy phần đấy sẽ thích hợp hơn."

Kiều Tinh Tinh ôm mặt, tiện tay sửa tên, một lúc sau mới trả lời.

Tay Không Hái Bông: "Cảm ơn."

Gần đây chị Linh mới nhớ ra cô nghệ sĩ của mình mấy ngày liên tục xin nghỉ không đến phòng làm việc, thế là chị lên thẳng nhà Kiều Tinh Tinh. Vừa mở cửa còn chưa kịp lên tiếng thì nghe âm báo Vương Giả Vinh Diệu phát ra từ điện thoại của Kiều Tinh Tinh.

Đây... Hình như không phải đang làm biếng.

Kiều Tinh Tinh chẳng thèm ngẩng đầu lên nhìn, đi thẳng vào nhà. Chị Linh đuổi theo, sau đó nhìn thấy Kiều Tinh Tinh giành được MVP cho nhân vật Vương Chiêu Quân, chiến tích là giết được tám người, chị không tin nổi vào mắt mình.

"Em đang đấu với máy à?"

"Chị mới đấu với mấy ý." Kiều Tinh Tinh lờm chị: "Em đang đấu hạng đấy."

Lòng tin được bồi dưỡng sau trận triple kill kia, Kiều Tinh Tinh cũng lặng lẽ một mình đi đấu hạng, vừa bắt đầu cũng khá căng thẳng, ai dè phát hiện thì ra bậc Thanh Đồng cũng dễ đánh.

Lần này chị Linh kinh ngạc thật sự: "Giỏi quá vậy, bây giờ em có gan đi đánh một mình rồi cơ à?"

"Em lấy được hạng Hoàng Kim cấp 4 rồi này, được xếp hạng rồi đấy."

"Em uống thuốc gì mà giỏi thế?"

Kiều Tinh Tinh đắc ý: "Thiên phú!"

Chị Linh cũng hùa theo: "Giỏi quá giỏi quá. Anh Quốc không dạy em cái này nhì? Em tự tập luyện sao?"

"Hô hô." Kiều Tinh Tinh không nhận được đàn khoe: "Thực ra em tìm được cao thủ chơi game, nhờ người ấy dạy em đánh đấy. Em cảm thấy người ấy còn giỏi hơn anh Quốc nhiều."

Chị Linh cảnh giác, lo lắng hỏi: "Anh ta có đáng tin không thế? Không lộ chuyện chứ?"

"Yên tâm đi ạ, người ta không biết em là ai."

"Bạn trên mạng? Dạy bằng cách nào?"

"Thì mở loa, mic lên, dạy em nên sử dụng các kỹ năng ra sao, nên đi vị trí nào và làm gì."

"Ồi em phải đi uống ngụm nước đây."

Chìm đắm trong game khiến cổ họng cô khô rát, Kiều Tinh Tinh đưa điện thoại cho chị Linh: "Người đó chính là Ngọc Thổ Đào Được trong mục bạn bè, chị bấm vào hình đại diện có thể xem được thành tích đấy."

Chị Linh cầm điện thoại, tò mò bấm vào ảnh đại diện xem thành tích, vừa nhìn vào đã há hốc mồm. Tỷ lệ thắng cao thì thôi đi, tỷ lệ người giỏi nhất trận cũng đáng sợ không kém. Chị tiếp tục xem phần tướng, tỷ lệ thắng của Gia Cát Lượng là chín mươi mấy phần trăm. Lần này chị cũng phục luôn rồi.

"Đúng là giỏi hơn anh Quốc nhà chị."

Chị Linh đưa điện thoại cho cô, vừa yên tâm cũng thấy tiếc: "Ồi, nếu như trong đời thực cũng có người biết chơi lại đáng tin gặp trực tiếp dạy em thì nhanh hơn nhiều."

Chị Linh buột miệng nói ra, nhưng lúc này Kiều Tinh Tinh khá dao động — Vu Đồ... Vốn dĩ là người quen trong đời thực. Nếu như anh có thể trực tiếp dạy cô, thì sẽ thế nào đây?

Nói ra cô cũng tò mò, đã mấy ngày trôi qua, hình như kỳ nghỉ phép của anh vẫn chưa kết thúc? Hơn nữa ngày nào cũng chơi game, có ai lại nghỉ phép như thế sao?

Bây giờ rốt cuộc anh đang làm gì? Luôn cảm giác không giống như những người làm tài chính.

Đợi chị Linh đi về, Kiều Tinh Tinh lên QQ tìm Vu Đồ.

Tay Không Hải Bông: Thổ thần, kỳ nghỉ của anh là ở nhà cày game à?

Vu Đồ không trả lời cô.

Kiều Tinh Tinh càng lúc càng tò mò, không đợi Vu Đồ trả lời, lại lên Wechat tìm Bội Bội.

Cô hỏi rất khéo léo.

Tinh Tinh: "Bội Bội, lớp chúng ta bây giờ bạn học nào kiếm được nhiều tiền nhất?"

Bội Bội: "Chẳng phải là cậu à?"

Tinh Tinh: "Tớ đang hỏi là những người lúc trước có thành tích học tập tốt ấy, họ đều đang làm gì thế?"

Bội Bội: "À à, đám đó à, Tề Kỳ thì làm tổng biên tập ở công ty sách, Vương Giang thì làm phó giám đốc ở một công ty lớn."

Tinh Tinh: "Còn nữa không?"

Bội Bội: "Tôn Tú thì làm bí thư thị trường."

Bội Bội: "Còn Đỗ Gia hình như làm ở Alibaba, thu nhập cũng khá cao."

Tinh Tinh: "..."

Sau 3 phút

Tinh Tinh: "Còn Vu Đồ thì sao?"

Bạn đang đọc truyện *Em Là Niềm Kiêu Hãnh Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8

Không biết Bội Bội đi đâu, chẳng thấy trả lời, Kiều Tinh Tinh chỉ muốn bay xuyên qua Wechat kéo cô lại.

Bội Bội: "Hình như Vu Đồ đang làm việc ở Sở nghiên cứu hàng không vũ trụ Thượng Hải."

Hàng không vũ trụ...

Không ngờ lại là hàng không vũ trụ?

Kiều Tinh Tinh ngồi thẳng người, vội vàng hỏi:

"Nhưng cậu ấy học đại học ngành tài chính mà?"

Bội Bội: "Sao cậu nhớ rõ thế?"

Bội Bội: "Sao tớ biết vì sao cậu ấy lại vào ngành hàng không vũ trụ được chứ."

Bội Bội: "Cậu hỏi chuyện này làm gì?"

Kiều Tinh Tinh rút điện thoại sang một bên không trả lời cô. Một lúc sau, đột nhiên Bội Bội gửi tấm hình sang, đó là hình chụp màn hình đoạn đối thoại trong nhóm cấp ba.

Đình Siêu Quần: @Vu Đồ @Vu Đồ, lần trước mình có mua máy lọc không khí bên cậu bán, tự nhiên giờ nó hư rồi, gọi điện thoại cho bên sửa chữa mà không thấy nghe máy, cậu hỏi họ mình được không?

Đình Siêu Quần: Lúc nãy mình gọi được rồi, họ bảo ngày mai sẽ đến sửa. Máy này để trong phòng máy bé, cậu nhắc họ đến sớm được không? Máy bé bị cảm lạnh tý là ho ngay.

Lý Minh: Vu Đồ còn bán máy lọc không khí à?

Đình Siêu Quần: Bên chỗ cậu ấy nghiên cứu dùng để làm gì đó, mình nghĩ chắc kỹ thuật hàng không vũ trụ cũng giỏi lắm, nhưng cũng không ngờ lại làm được như thế.

Vu Đồ: Hư ở đâu thế? @Đình Siêu Quần

Đình Siêu Quần: Không khởi động được.

Vu Đồ: Nhà cậu có phải ở bên Mẫn Hàng đúng không?

Đình Siêu Quần: Đúng vậy.

Vu Đồ: Để tôi sang kiểm tra giúp cậu.

Kiều Tinh Tinh xem đoạn đối thoại ấy một cách chăm chú, sau đó trách Bội Bội tùy tiện gửi hình: "Cậu gửi cái này cho tớ làm gì?"

Bội Bội: "Hôm qua trong nhóm mới đăng, lúc nãy tớ mới nhớ ra, nên cho cậu xem thử, người ta làm ngành hàng không vũ trụ thật kìa."

Đúng rồi... Không ngờ lại làm hàng không vũ trụ...

Thì ra anh chưa từng từ bỏ lý tưởng của mình.

Kiều Tinh Tinh nhớ đến chàng trai vui vẻ, đầy hoài bão trong diễn đàn của ngành hàng không vũ trụ, Vu Đồ thời niên thiếu, đột nhiên trước mắt mọi chuyện hiện lên quá rõ ràng cụ thể, dần dần mọi thứ đều hòa chung làm một với nhân vật Ngọc Thổ Đào Dược trong game.

Đột nhiên Kiều Tinh Tinh rất tò mò, bây giờ anh trông như thế nào nhỉ?

Nếu như có một ngày họ gặp lại nhau trong biển người chắc là thú vị lắm nhỉ? Nhưng đáng tiếc cô không thể tùy tiện đi dạo bên ngoài, cho nên có lẽ không có sự ngẫu nhiên nào cả.

Sương mù dày đặc ngoài cửa sổ, đứng từ trên cao nhìn ra xa không nhìn rõ hình dáng của thành phố. Kiều Tinh Tinh ngồi trên sofa cạnh cửa sổ nhìn ngắm người một hồi, không biết từ đâu lại có một suy nghĩ lóe qua.

Cô cầm lấy điện thoại vui vẻ gõ chữ: "Bội Bội, cậu gửi cái quảng cáo máy lọc không khí của Vu Đồ cho tớ xem đi!"

Thế là tối hôm sau, vẫn đội hình năm người ấy – Ngọc Thổ Đào Dược, Sắp Khai Giảng Rồi Hoang Mang Quá, Slime, Long Vương 2001 và Tay Không Hái Bông cùng nhau đi đánh game, lúc này Kiều Tinh Tinh bắt đầu phần biểu diễn của mình.

Trước tiên cô ho nhẹ hai tiếng để mở màn, sau đó ai oán nói: "Ôi ~ Sương mù ở Thượng Hải dày thật đấy, chỗ các anh có thể không?"

Bình thường không đến mức cần thiết Vu Đồ đều không lên tiếng, chỉ có Hoang Mang là phối hợp nhất: "Tôi và Vu Đồ đều ở Thượng Hải nè! Trùng hợp thế!"

Hai người còn lại cũng nói ra địa điểm của mình, một người ở Hàng Châu, một người ở Vũ Hán, và mọi người đều sống trong bầu sương mù dày đặc.

Kiều Tinh Tinh thuận thế tiếp tục diễn: "Các anh dùng máy lọc không khí hiệu gì thế? Nhà tôi vừa mới mua bộ máy lọc không khí của Ngọc Thổ, không ngờ dùng mấy hôm đã hư rồi."

Ngọc Thổ Đào Dược đi trước mặt cô đột nhiên dừng lại.

Kiều Tinh Tinh khẽ nhếch miệng.

Sắp Khai Giảng Rồi Hoang Mang Quá: "Máy lọc không khí Ngọc Thổ? Vu Đồ, chẳng phải cái đấy do bên các cậu làm sao?"

Kiều Tinh Tinh chỉ muốn bấm like cho Hoang Mang thôi, khả năng tiếp lời giỏi hơn ai hết, không uống công cô chọn lúc mọi người chơi cùng nhau mới nói.

Giọng nói của Kiều Tinh Tinh đầy vẻ ngạc nhiên và kinh ngạc: "Máy lọc không khí là sản phẩm của công ty Ngọc Thổ đại thần sao? Tôi nhìn thấy tên giống của anh nên mới mua đấy, không ngờ lại trùng hợp như thế."

Vu Đồ: "Phòng thí nghiệm bên tôi hợp tác với công ty bên ngoài thực hiện. Cô thử đổi ổ cắm khác thử xem, tôi có một bạn học cũng mua, cũng bảo là không khởi động được, tôi có đi xem thử, không ngờ là ổ cắm nhà anh ta có vấn đề."

... Sao bạn học này lại giành mất lý do của cô rồi!

Kiều Tinh Tinh ngoan cố nói tiếp: "Thử đổi luôn ổ cắm rồi, cũng không được, gọi điện thoại cho bên sửa chữa họ bảo ngày mốt mới đến được. Nhưng trong nhà còn có người già, bệnh ho lại nghiêm trọng hơn rồi, haizz~"

Sắp Khai Giảng Rồi Hoang Mang Quá: "Đơn vị hợp tác với bên cậu làm việc tẻ thế, Vu Đồ cậu qua nhà Tay Không Hái Bông xem thử đi?"

Chỉ cho anh ta một like thì thật không đủ tí nào, Kiều Tinh Tinh quyết định sẽ tìm cơ hội tặng anh ta cả bộ trang phục!

Vu Đồ không lên tiếng.

Giọng của Kiều Tinh Tinh tràn đầy hy vọng: "Ngọc Thổ đại thần còn biết cả cái này à?"

Sắp Khai Giảng Rồi Hoang Mang Quá: "Tất nhiên rồi, cậu ta còn là chuyên gia giải quyết khó khăn đấy."

Kiều Tinh Tinh: "Vậy Ngọc Thổ đại thần có thể giúp tôi xem máy lọc không khí được không?"

Vu Đồ: "Đưa tôi cách liên lạc của cô đi."

Dễ dàng vậy à? Kiều Tinh Tinh còn đang ngạc nhiên, thì nghe anh nói tiếp: "Vậy để tôi nhờ người bên phòng thí nghiệm qua nhà cô xem thử nhé."

... Cô biết là không đơn giản thế mà. Năm đó chỉ mỗi việc kết bạn QQ với anh thôi đã khó khăn lắm rồi, sao anh có thể dễ dàng đến nhà cô gái chỉ quen trên mạng được chứ.

Cũng may cô còn tuyệt chiêu.

"Cảm ơn, nhưng mà." Kiều Tinh Tinh thờ dài: "Thực ra đã sửa lần thứ hai rồi, cảm giác có đến nửa thì vẫn không có tác dụng gì cả."

Long Vương 2001: "Không đáng tin thế cơ à? Rốt cuộc xảy ra vấn đề gì thế, tôi còn đang định mua."

Slime: "Này Vu Đồ, bên anh làm ăn có được không đấy?"

Kiều Tinh Tinh thờ dài: "Đúng đó, tôi thấy quảng cáo nói là sử dụng kỹ thuật hàng không vũ trụ nên mới mua, không ngờ..."

Kiều Tinh Tinh vừa nói vừa âm thầm hối hận: Xin lỗi kỹ thuật hàng không vũ trụ của nước nhà, về sau nhất định tôi sẽ ủng hộ hết mình!

Sắp Khai Giảng Rồi Hoang Mang Quá: "Bên sửa chữa không nói hư ở đâu à?"

Kiều Tinh Tinh: "Tôi thấy anh ta cũng bắn khoản lắm, hình như không biết hư ở đâu."

Sắp Khai Giảng Rồi Hoang Mang Quá: "Vu Đồ hay là cậu qua đó xem thử đi."

Kiều Tinh Tinh chẳng nói gì thế, chỉ sợ nhiều chuyện đâm ra hư chuyện. Vu Đồ giết nhân vật Hoa Mộc Lan bên đối phương xong mới mở lời: "Cô sống chung với bố mẹ à?"

Đôi mắt của Kiều Tinh Tinh sáng rực, nhanh chóng trả lời: "Đúng rồi."

"Bây giờ họ có ở nhà không?"

Kiều Tinh Tinh không kiềm được kích động: "Có!"

Lại yên lặng một hồi, Vu Đồ nói: "Nếu tiện thì bây giờ tôi sang đây xem thử."

Thiếu chút nữa là Kiều Tinh Tinh nhảy cẫng lên, thành công rồi!

Cô làm diễn viên làm gì nữa! Cô nên theo ngành biên kịch mới phải chứ!

Kiều Tinh Tinh cố gắng bình tĩnh, kiểu biết rồi còn hỏi: "Nhà tôi ở Phố Đông, có xa quá không, có phiền anh quá không?"

Vu Đồ: "Không sao, cô đưa địa chỉ cho tôi đi."

Đánh xong trận này mọi người đều out hết.

Trạch Lượng chạy bắn sang phòng Vu Đồ: "Vu Đồ cậu có bị chán quá không, còn lựa ngay lúc bố mẹ người ta ở nhà mới đến."

Vu Đồ cầm lấy áo khoác bước ra ngoài: "Cậu cũng bị chán đấy à?"

Đầu bên kia thành phố, Kiều Tinh Tinh bỏ điện thoại xuống rồi vội vàng chạy ra khỏi phòng ngủ, nói với Tiểu Chu đang ngồi ngoài phòng khách: "Tiểu Chu, mau tháo ngay máy lọc không khí mới mua đi."

Vừa nói xong thì vội vàng chạy vào phòng ngủ trang điểm. Tầm nửa tiếng sau cô bước ra, nắm lấy Tiểu Chu kéo cô nhìn thấy vào mặt mình: "Xem giúp tôi trang điểm như thế có đậm quá không?"

Gương mặt xinh đẹp của Kiều Tinh Tinh sau khi trang điểm chỉnh ỉnh trước mắt, tuy ngày nào Tiểu Chu cũng đối diện với gương mặt đó, nhưng lúc này vẫn ngẩn ngơ. Kiều Tinh Tinh thả cô ra: "Quả nhiên đậm quá rồi."

Thế là lại chạy vào phòng ngủ.

Tiểu Chu: "????"

Mười lăm phút sau cô lại chạy ra, bây giờ là một phong cách trang điểm dễ thương trong trẻo. Kiều Tinh Tinh mặc một chiếc áo len rộng, để lộ đôi chân trắng ngần nhỏ nhắn, cô cột tóc đuôi gà, đúng kiểu thiếu nữ dễ thương trong sáng.

"Như thế đã đủ thiếu nữ chưa?"

Đổi lại là người khác có lẽ Tiểu Chu sẽ là đồ không biết xấu hổ, nhưng lúc này cô nàng chỉ dám hoảng sợ phục tùng nịnh bợ nói: "Đủ thiếu nữ rồi này, cho nên, Tinh Tinh cô đang định làm gì thế?"

Muộn thế rồi còn định làm trò gì nữa đây.

Kiều Tinh Tinh thỏa mãn vỗ tay, đi về chỗ máy lọc không khí: "Phá hư máy lọc không khí này đi."

Vu Đồ đi theo dòng người đến trạm xe điện ngầm, một cơn gió lạnh thổi đến, anh bước chậm lại, đột nhiên cảm thấy mọi thứ diễn ra quá bất ngờ. Không

ngờ lại có ngày anh đi gặp bạn quen trên mạng, nhưng sự kì diệu của số phận không thể đoán trước được, cũng như mấy năm trước anh luôn tin rằng bản thân có thể phấn đấu nỗ lực cả đời vì niềm đam mê và lý tưởng, cuối cùng cũng đầu hàng trước thực tế.

Địa chỉ Tay Không Hái Bông đưa anh không xa trạm xe điện ngầm cho mấy, đi bộ tầm mười phút là đến.

Bảo vệ khu này khá nghiêm ngặt, trước cửa đã có cô gái trông tầm hai mươi mấy tuổi đứng đó đợi, cô gái đó cầm điện thoại trong tay, từ lúc anh xuất hiện đã vô cùng kích động.

Vu Đồ đi sang đó: "Bông?"

Tay nắm chặt lại thành nắm đấm che miệng mình lại, cô gái nhìn chăm chăm đánh giá anh từ trên dưới một lượt, kích động vô cùng, ngập ngừng cả buổi mới lên tiếng: "Không, không phải, không phải tôi, tôi là trợ lý của cô ấy, cô ấy đang đợi anh ở trong nhà, tôi dẫn anh sang đó."

Giọng nói này đúng là không phải Bông. Nhưng nghe nói cô là nhân viên mới sao lại có trợ lý?

Vu Đồ cảm thấy kỳ lạ, nhưng vẫn đi theo cô gái kia.

Trên đường đi thình thoảng cô cũng ngoái lại "len len" đánh giá anh, bắt gặp ánh mắt của Vu Đồ nên ngưng ngừng: "À... Tôi tên Tiểu Chu, căn nhà ấy ở sâu bên trong, có hơi xa."

Vu Đồ gật đầu: "Không sao."

Lại đi được vài phút.

"Sắp đến rồi." Tiểu Chu nhanh chân dẫn Vu Đồ đến đó, đột nhiên cô dừng lại, kinh ngạc hét lớn với người trước mặt: "Tĩnh Tĩnh, sao cô lại xuống đây rồi?"

Tĩnh Tĩnh?

Trong đầu Vu Đồ đột nhiên lóe qua một suy nghĩ, lập tức ngẩng đầu nhìn lên, sau đó cả người đứng yên bất động.

Ở sảnh lớn cách đó không xa, ánh sáng rực rỡ, có một cô gái mảnh mai khá cao đang đứng đấy, đang nghiêng đầu nhìn vào tờ quảng cáo ở đại sảnh, cô nghiêng người nhìn sang anh, đeo cặp mắt kính to và khẩu trang, cả khuôn mặt chỉ để lộ đôi mắt trong trẻo, nhưng lại khiến cảnh tượng ấy giống như một bức tranh tuyệt đẹp không có khuyết điểm. Nghe thấy tiếng nói, đôi lông mày dài khẽ động, cô quay đầu sang đây.

Đôi mắt long lanh ấy nhanh chóng nhìn về phía anh, dường như đứng yên vài giây, sau đó thoát ẩn ý cười.

"Tôi sợ tý nữa người ta cảm thấy mình tò về ta đây quá, cho nên mới xuống tiếp đón."

Là Kiều Tĩnh Tĩnh.

Từ lúc tốt nghiệp cấp ba, bọn họ đã có mười năm không gặp lại nhau. Nói như thế cũng không đúng lắm, thực ra anh có thể nhìn thấy cô ở khắp các bảng truyền thông, màn hình lớn nhỏ, thậm chí ở bảng quảng cáo trạm xe điện ngầm, xe bus, khắp nơi đều có hình bóng của cô.

Nhìn về cô gái cách đó không xa đang mỉm cười với anh, bất giác Vu Đồ cảm thấy – có lẽ anh đã gặp được kỳ tích.

Kiều Tĩnh Tĩnh cũng nhìn về phía Vu Đồ, cô nghĩ, có câu nói này, khá thịnh hành, nói sao ấy nhỉ.

À, hình như là...

"Lúc trở lại vẫn là thiếu niên."

Cô ở trong hồng trần lẫn lộn giữa danh lợi, còn người ấy vẫn như xưa, ánh mắt vẫn trong trẻo như thế."

Bạn đang đọc truyện *Em Là Niềm Kiêu Hãnh Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9

Mất một lúc sau, Vu Đồ mới hoàn hồn: "Đã lâu không gặp."

Kiều Tĩnh Tĩnh gật đầu, nói: "Đã lâu không gặp."

Vu Đồ im lặng một lúc rồi đề nghị: "Chúng ta đi xem máy lọc không khí của cậu nhé?"

Kiều Tinh Tinh: "..."

Kiều Tinh Tinh khê ho một tiếng: "Tớ ở nhà mấy ngày nay chưa được ra ngoài nên thấy hơi ngột, hay là chúng ta đi dạo chút nhé?"

Vu Đồ khê nhúm mày.

"Haiz ~ là thế này." Kiều Tinh Tinh vẫn không quên thờ dài, biểu cảm lại rất tinh quái: "Vốn dĩ, tớ định sử dụng tuyệt chiêu "Không gọi được", ai dè đã bị Đinh Siêu Quần đã dùng mất rồi, tở lại chẳng nổ phá hoại máy lọc không khí dễ thương như thế... Cho nên, nó vẫn đang hoạt động rất tốt."

Vu Đồ có hơi kinh ngạc, cuối cùng do dự nói: "Bên ngoài lạnh lắm."

Kiều Tinh Tinh ngơ ngác, theo ánh nhìn của anh, nhìn xuống đôi chân thon dài của mình. Lúc này Vu Đồ nhanh chóng nhìn sang hướng khác, cô cười thầm trong lòng.

"Được rồi, vậy tớ lên nhà thay bộ khác."

Từ nhà Kiều Tinh Tinh ra ngoài chẳng mất mấy bước chân, họ đi ven theo đường Bán Giang ở Hoàng Phố Giang.

Tuy chỉ cách bờ biển một con sông, nhưng ở đây có rất ít người qua lại.

Kiều Tinh Tinh mặc thêm quần dài, xõa tóc, đội thêm mũ, đeo khẩu trang, kính mát, cả người được bao bọc kĩ càng, chẳng thể nhận ra đây là ai.

Chỉ là cô làm nghệ sĩ lâu rồi, dù là một cử chỉ nhỏ cũng sẽ mang khí chất thu hút người khác, cộng thêm bên cạnh lại có một Vu Đồ đẹp trai xuất chúng như thế, hai người họ đi cạnh nhau, khó tránh khỏi việc thu hút ánh nhìn của người đi lại.

Kiều Tinh Tinh đột nhiên nói: "Tớ cảm thấy đi với cậu chẳng an toàn tý nào."

Vu Đồ: "... Câu này chẳng phải nên để tớ nói à?"

Anh mới là người cần lo lắng, mọi lúc mọi nơi sẽ có fan của cô ấy phát hiện mới phải.

"Không phải, có lúc tớ đi với Tiểu Chu, chính là cô gái lúc nãy ấy, ra ngoài tản bộ cũng chẳng có nhiều người nhìn như thế."

Kiều Tinh Tinh thò tay vào túi áo to, không ngờ lại tìm được khẩu trang đưa cho anh:

"Đừng liên lụy tớ bị phát hiện nha, sẽ lên trang đầu tờ báo đó."

Vu Đồ rất nghi ngờ, một đứa con trai như anh đeo khẩu trang màu hồng, chẳng lẽ không dễ gây chú ý hơn à? Hơn nữa trong túi áo của cô vừa khéo lại có khẩu trang, chuyện này có quá trùng hợp không?

Anh nhớ lại lúc chơi game với cô và những chuyện trước đó, cũng như hôm nay bị cô "lừa" sang đây... Vu Đồ khẳng định chắc nịch, mọi chuyện không phải chỉ là trùng hợp.

Nhưng cánh tay của Kiều Tinh Tinh quá cố chấp, Vu Đồ đành phải đeo lên.

Anh nhìn thấy ánh mắt tràn đầy ý cười của Kiều Tinh Tinh, cũng khá ngạc nhiên, thật sự không ngờ bạn học cấp ba này của mình lại trẻ con như vậy?

Đeo khẩu trang xong, hai người đi thêm một đoạn. Vu Đồ nhìn thấy Kiều Tinh Tinh vẫn ung dung thản nhiên, hoàn toàn không có ý định nói gì, đành mở miệng hỏi ra thắc mắc trong lòng:

"Sao cậu lại chơi game chung với tớ?"

"Hả?"

Hình như Kiều Tinh Tinh không tập trung, nghe thấy thế thì quay sang, chớp mắt:

"Cậu mời tớ vào mà? Còn mời nhầm người nữa, quên rồi à?"

Dĩ nhiên Vu Đồ không quên, nhưng mà:

"Sao cậu lại có trong danh sách bạn QQ của tớ?"

Kiều Tinh Tinh buồn bã, cần phải giải thích chuyện cô lên kết bạn QQ với anh nữa sao? Cô quay sang lườm anh, hỏi ngược lại:

"Cậu có bệnh hay quên à?"

Vu Đồ lập tức hiểu ra, có hơi ngại ngùng.

"Có phải cậu muốn hỏi hôm nay tớ tìm cậu có chuyện gì đúng không?"

Khi phát hiện cả hai đều đang ngại ngùng, Kiều Tinh Tinh quyết định đi vào chủ đề chính.

Vu Đồ nhìn sang cô, im lặng chờ cô nói tiếp.

Kiều Tinh Tinh nghĩ một hồi, hỏi anh:

"Cậu có Weibo không?"

Vu Đồ gật đầu: "Có."

"Vậy cậu đăng nhập vào xem Weibo của tớ đi."

Vu Đồ nhìn sang cô, cầm điện thoại đăng nhập vào Weibo, tìm đến trang Weibo của Kiều Tinh Tinh, sau đó nhìn thấy tin Weibo cô mới đăng lên.

Kiều Tinh Tinh V:

" Vừa mới mua máy lọc không khí Ngọc Thổ siêu dễ thương, lại dễ sử dụng, quan trọng là nó siêu dễ thương đấy!"

Bên dưới còn có tấm hình cô đội tai thỏ chụp chung với máy lọc không khí Ngọc Thổ.

Ánh mắt anh dừng lại trên tấm hình vài giây, kéo xuống mục bình luận, mới phát hiện bài chưa đăng được bao lâu, mà phản bình luận đã hơn năm nghìn, và vẫn chưa có dấu hiệu hạ nhiệt.

Đa số mọi người đều nói

"Có! Có! Có! Nữ thần dễ thương quá, máy lọc không khí idol giới thiệu nhất định phải mua!"

Cũng ngay lúc đó, trên phần thông báo hiện thị tin nhắn từ Wechat.

Mục Nhất: Woa~ chúng ta lắm tiền thế à? Không ngờ mời được cả ngôi sao hạng A để quảng cáo?

Vu Đồ bấm vào xem, trong nhóm nghiên cứu ở Wechat đang bàn tán sôi nổi về chuyện này, có tám ba đến bốn người đồng thời gửi ảnh chụp màn hình Weibo của Kiều Tinh Tinh sang.

Vương Xuân: Kiều Tinh Tinh đang nổi như thế, đăng một tin tốn bao nhiêu tiền vậy? @Gia Nguyệt Nhất Luân chẳng phải chồng cậu làm ở công ty đối tác à? Đi hỏi thử xem.

Gia Nguyệt Nhất Luân: Tôi hỏi rồi, anh ấy bảo họ không mời! Lúc trước có hội nghệ sĩ hạng C đã phải mất ba trăm ngàn một tin rồi, làm gì dám mơ tưởng đến việc mời Kiều Tinh Tinh.

Gia Nguyệt Nhất Luân: Chồng tôi bảo trên Taobao bán sạch hết rồi, còn rất nhiều đơn hàng nữa. Hàng tồn còn thiếu, không ngờ lại có chuyện như thế.

Lý Luân: Mà lần tuyên truyền duy nhất trước đây là tất cả nhân viên đều đăng một tin ở trên Wechat thôi đúng không? Lần này nổi thật rồi.

Vu Đồ cất điện thoại, quay sang nhìn Kiều Tinh Tinh.

"Tại sao?"

Kiều Tinh Tinh chớp mắt: "Dù sao tớ cũng chưa quảng cáo lĩnh vực này bao giờ, cũng không có xung đột, đăng lên xem như ủng hộ ngành kỹ thuật hàng không vũ trụ nước nhà."

Vu Đồ chăm chú nhìn cô, đột nhiên mỉm cười: "Cảm ơn."

Vừa dứt lời lại tiếp tục bước đi.

Kiều Tinh Tinh ngơ ngác: "... Đợi đã!"

Vừa đuổi kịp mới phát hiện Vu Đồ đang mỉm cười, Kiều Tinh Tinh lập tức có cảm giác mình bị lừa, cảm thấy không được vui: "Cậu chẳng có tỷ đạo nghĩa gì hết."

"Tớ tưởng rằng người không có đạo nghĩa là người lừa tớ, nói công ty mình tổ chức cuộc thi Vương Giả Vinh Diệu chứ?"

Kiều Tinh Tinh cảm thấy chột dạ, nhưng vẫn hiên ngang đối đáp: "Tớ cũng không muốn gạt cậu, đúng là tớ phải tham gia cuộc thi Vương Giả Vinh Diệu mà."

Vu Đồ khẽ nhướn mày, tỏ ra khó hiểu.

"Cậu có biết tớ làm đại diện cho game Vương Giả không?"

Vu Đồ gật đầu: "Thỉnh thoảng mở game có thấy cậu làm hoạt động tặng Ngọc."

"À, tóm lại là, khoảng một tháng nữa, tớ có cuộc thi với những game thủ khác."

Kiều Tinh Tinh cũng lười giải thích thêm: "Cậu lướt tin Weibo ở trước nữa đi rồi biết."

Sau ba phút, Vu Đồ đã xem xong Weibo của cô: "... Cho nên là tháng sau cậu phải đến hiện trường KPL thi đấu? Và cùng chơi với những game thủ may mắn khác?"

"Có năm người may mắn, cộng thêm tớ nữa là sáu, còn thêm bốn game thủ chuyên nghiệp, việc có game thủ chuyên nghiệp tham gia vẫn chưa công bố."

Vu Đồ im lặng.

Kiều Tinh Tinh bất an hỏi Vu Đồ: "Cậu cảm thấy trình độ chơi game của tớ thế nào? Nếu đi thi đấu thì..."

Vu Đồ do dự một lúc, khách sáo đánh giá: "Trong đội có thêm một người như cậu, có lẽ tớ cũng không thắng nổi."

"..." Kiều Tinh Tinh buồn bã lườm anh.

"Cho nên..." Vu Đồ trầm ngâm: "Cậu muốn tớ dạy cậu à?"

Nói chuyện với người thông minh đúng là thoải mái, Kiều Tinh Tinh cũng nói thẳng:

"Có được không? Không phải dạy trên mạng như lúc trước, cách đó không được hiệu quả cho lắm... Tốt nhất là có thể gặp nhau rồi hướng dẫn, dù sao cậu cũng đang nghỉ phép, chắc là không cản trở đến công việc của cậu đâu..."

Kiều Tinh Tinh đột nhiên cảm thấy chột dạ, dĩ nhiên trên mặt cũng không thể hiện gì ra, lại còn vô cùng bình tĩnh là đằng khác!

Vu Đồ có vẻ băn khoăn.

"Tớ chưa từng xem thi đấu chuyên nghiệp bao giờ, không biết trình độ của họ thế nào, cho nên cũng không biết có dạy cậu được không."

"Cái đó không sao cả, dù sao tớ cũng không thể tìm người khác để học, cậu biết đó."

Vu Đồ cũng vừa xem đoạn clip của cô bị lộ trên mạng, dĩ nhiên là hiểu ý cô. Nhưng mà, anh chăm chú nhìn cô:

"Cậu tin tưởng tớ à?"

"Hả?" Kiều Tinh Tinh khó hiểu nhìn anh: "Cậu là bạn học của tớ mà." Hơn nữa cũng chẳng có xung đột lợi ích gì.

Vu Đồ còn có thể nói gì được nữa, anh thở dài trong lòng, đột nhiên muốn cười.

Anh nhớ lại chuyện lúc trước, hồi mới lên lớp mười, một hôm nọ đột nhiên có một cô gái chạy đến trước mặt anh, giọng nói hùng hồn: "Vu Đồ cậu dạy tớ môn toán nhé, tớ mời cậu ăn KFC."

Chẳng khác gì bây giờ.

Anh cũng quên lúc đó tại sao lại từ chối cô, còn lúc này hình như không còn lý do gì để từ chối, đúng là bây giờ anh cũng đang rảnh rồi, thế là anh gật đầu:

"Được."

Đến lượt Kiều Tinh Tinh bất ngờ. Tuy trước đó cô cũng tự tin cảm thấy chỉ cần mình mở lời, anh nhất định sẽ đồng ý, nhưng không ngờ lại đơn giản như thế.

"Thật à?"

"Ừ."

"Cam tâm tình nguyện?"

Vu Đồ gật đầu.

Kiều Tinh Tinh vô cùng vui mừng, muốn về ngay lập tức:

"Không đi dạo nữa, chúng ta về chơi game thôi."

Vu Đồ không theo kịp tiết tấu của cô: "Bố mẹ cậu còn ở đây có bất tiện quá không?"

"Ai bảo cậu là tôi ở chung với bố mẹ thế, họ vẫn ở quê cơ."

Kiều Tinh Tinh lập tức đổi sang nói chuyện một cách hợp thức hóa, vui vẻ đáp: "Nhà tôi chỉ có máy lọc không khí Ngọc Thổ thôi."

Quá trình lúc đi và về hoàn toàn khác nhau, chẳng hề yên lặng tí nào, vì... Vu Đồ luôn miệng hỏi cô những vấn đề trong game.

Kiều Tinh Tinh ngỡ ngác, chưa gì đã ra dáng thầy giáo rồi à?

Đến dưới nhà cô, Vu Đồ mới kết thúc các câu hỏi, bắt đầu nói: "Người đó dạy cậu như thế nào vậy?"

Kiều Tinh Tinh cảm nhận được sự xem thường của bạn học thiên tài, buồn bã đáp:

"Cậu chơi game hay nghiên cứu những thứ này à?"

"Không cần nghiên cứu, đánh vài ván là biết thôi, những chi tiết nhỏ này sẽ quyết định thắng thua."

Anh cúi đầu nhìn đồng hồ: "Hôm nay trễ quá rồi, tớ không lên nhà cậu nữa."

Kiều Tinh Tinh thấy đã đến mười giờ rồi, khẽ gật đầu.

"Vậy ngày mai, à, chín giờ sáng nhé? Cậu sang đây?"

Kiều Tinh Tinh đang trung cầu ý kiến của anh: "Cậu cũng biết tớ không tiện ra ngoài cho lắm."

Vu Đồ cũng cảm thấy có vẻ không ổn thỏa, nhưng cũng chẳng có nơi nào để đi, suy nghĩ một lúc lại nói: "Cũng được."

"Vậy... tạm biệt." Kiêu Tinh Tinh vẫy tay chào anh.

"Tạm biệt."

Vu Đồ rất phong độ bấm thang máy, đợi Kiêu Tinh Tinh vào rồi mới rời khỏi đó.

Cửa thang máy vừa đóng, Kiêu Tinh Tinh thiếu chút là nhảy căng lên.

"Tiểu Chu!" Cô vui vẻ tung tăng vào nhà: "Tôi thực hiện được giấc mơ thời thiếu nữ rồi!"

Tiểu Chu đang vui vẻ ngồi trên ghế sofa báo cáo tình hình cho chị Linh, nghe thấy thế thì bỏ điện thoại xuống:

"Giấc mơ gì đấy?"

Kiều Tinh Tinh: "Bạn học đại thần đó dạy kèm tôi môn toán rồi!"

Tiểu Chu:???

Lời của Ye: Khi Kiêu Tinh Tinh hỏi lại Vu Đồ "Cam tâm tình nguyện?" thì mình cũng nhớ đến một câu rất hay của giáo sư Lục" Cái hiếm có nhất trên đời này chính là cam tâm tình nguyện... Anh ấy đã bảo vệ người anh ấy muốn bảo vệ, đây mới là điều anh ấy mong muốn".

Tình cảm thiếu nữ, mối tình đầu sẽ chẳng thể biến mất, nó cứ ở yên một góc nhỏ trong trái tim ấy. Nếu cơ duyên xảo hợp, đợi được đến ngày anh ấy can tâm tình nguyện thì có thể sẽ như KTT mà đơm hoa kết trái, không thì chỉ phủ bụi ở mãi góc tối mà thôi!

Bạn đang đọc truyện *Em Là Niềm Kiêu Hãnh Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Khi Vu Đồ về tới nhà, thì thấy Trạch Lượng đang đánh game với Kiêu Tinh Tinh, trong lúc vội vàng cũng không quên nhìn anh: "Cậu ta về rồi, yên tâm đi nhé."

Giọng nói của Kiều Tinh Tinh trong game vọng ra: "Sao về trễ thế?"

Vu Đồ: "Hết chuyến xe điện ngầm rồi, phải đổi xe."

Kiều Tinh Tinh ngẩn người, Vương Chiêu Quân không cẩn thận đi vào vòng tròn quanh tháp, thế là bị tháp đánh một nhát, Lý Bạch đánh quái bên đối phương không biết từ đâu chui ra, một tuyệt chiêu đập tới chỗ cô.

Vương Chiêu Quân ôm đầu chạy như giặc: "Á! Cứu với!"

Trạch Lượng cũng hô to: "Không cứu nổi cô."

Vu Đồ bất giác mỉm cười, nhớ lại cách đây không lâu, Trạch Lượng còn nói xấu nghệ sĩ, không biết nếu có một ngày cậu ta biết Bông Vải chính là nữ nghệ sĩ nổi tiếng nhất hiện nay thì sẽ nghĩ gì.

Trạch Lượng cúi đầu chăm chú chơi game, hỏi: "Vu Đồ, cậu sửa xong máy lọc không khí chưa?"

Vu Đồ suy nghĩ tìm kiếm câu trả lời: "Cậu hỏi Kiều... à Bông ấy, cứ lấy câu trả lời của cô ấy làm chuẩn."

Trong lòng Trạch Lượng bất giác thốt một câu không biết có nên nói không, đây cũng gọi là đáp án á hả?

"Không đánh à?"

"Tôi có việc rồi."

Trạch Lượng luôn cảm thấy Vu Đồ đến nhà Bông lần này, hình như có gì đó khang khác, nhưng lại không biết khác ở đâu. Nghĩ cả buổi, anh cầm điện thoại hỏi Kiều Tinh Tinh.

"Bông nè, máy lọc không khí nhà cô sửa xong chưa?"

Trạch Lượng đánh xong ván đó thì chạy đi tìm Vu Đồ, ai dè lại thấy Vu Đồ mở máy tính, chăm chú vào màn hình. Anh ta khá kinh ngạc, dạo gần đây Vu Đồ sa sút tinh thần, máy tính cũng chẳng buồn động vào, hôm nay sao thế, chẳng lẽ đã có quyết định rồi?

Anh mới đi sang xem thử, không ngờ trên màn hình máy tính lúc này lại là cuộc thi Vương Giả Vinh Diệu.

"Cậu đang xem thi đấu chuyên nghiệp à?"

"Ừ."

"Sao đột nhiên có hứng thú với game này vậy?"

Vu Đồ trả lời chậm rãi: "Có lẽ là, đột nhiên có hứng thú."

"..." Đột nhiên Trạch Lượng nghĩ ra một vấn đề quan trọng: "Đúng rồi, Bông có đẹp không?"

Vu Đồ suy nghĩ một lúc rồi trả lời: "Có thể nhìn thấy ở khắp nơi."

Trạch Lượng có hơi thất vọng, nhưng vẫn phê bình Vu Đồ: "Có phải cậu độc miệng quá không? Sao có thể nói con gái nhà người ta như thế."

Vu Đồ: "Sự thật."

Mãi đến sau này, khi Trạch Lượng nhìn thấy gương mặt thật của "Bông"... Lúc đó anh báai phục đến mức chỉ muốn đánh chết Vu Đồ, khuôn mặt này... đúng là có thể đi khắp nơi dễ dàng thấy được đấy?

Vu Đồ xem thi đấu một mạch đến hai giờ sáng, lúc này Kiều Tinh Tinh đã ngủ được một giấc. Sau đó chẳng còn muốn ngủ nữa, nằm trong chăn ngẩn người, cô cầm điện thoại, gửi tin nhắn Wechat cho Tiểu Chu.

"Ngày mai cô bảo tài xế đến đón Vu Đồ nhé."

Đương nhiên lúc này Tiểu Chu không còn online nữa, một lúc sau, Kiều Tinh Tinh thu hồi tin nhắn lúc nãy.

Cách này không được ổn thỏa cho lắm...

Đúng rồi, hình như quên kết bạn Wechat với Vu Đồ rồi...

Kiều Tinh Tinh mơ mơ màng màng lại ngủ thêm một giấc, phải hơn bảy giờ mới dậy, trên Wechat Tiểu Chu đã gào thét cả buổi.

"Tinh Tinh cô xóa tin nhắn gì thế?"

"Gọi tôi làm gì sao? "

"Nửa đêm đau dạ dày à?"

Kiều Tinh Tinh trả lời: "Bảo cô mang hai phần bữa sáng đến!"

"Chờ chút!" Vừa gửi đi, cô đã đổi ý ngay:

"Sáng nay cô không cần đến."

Sau đó cô mở QQ nhắn tin với Vu Đồ.

"Thổ thần, mua giúp tớ một phần bữa sáng với nhé ^ _ ^"

Vài phút sau Vu Đồ trả lời: "Được, cậu muốn ăn gì?"

Kiều Tinh Tinh trả lời: "Sao cũng được, đúng rồi, mật mã thang máy của nhà tớ là XXXX, cậu tự lên được không? Tiểu Chu không có ở đây."

"Được."

Chín giờ, Vu Đồ xách một phần ăn sáng thịnh soạn, đứng giờ gõ cửa nhà Kiều Tinh Tinh.

Kiều Tinh Tinh mở cửa, Vu Đồ đã đứng ngay trước cửa, ngập ngừng một lúc mới bước vào, đưa phần thức ăn cho cô: "Tớ mua bữa vài món."

Xem này, bảo anh mang đồ ăn đến là có chủ đề nói rồi, nhưng mà...

"... Chúng ta ăn hết từng này à?" Kiều Tinh Tinh ôm túi thức ăn mà hết hồn.

"Tớ ăn rồi."

??? Đây là phần một người á? Anh có hiểu lắm gì với dạ dày của người trong giới showbiz à?

Nhìn thấy đôi mắt kinh hoàng của cô, Vu Đồ không thể không giải thích: "Không biết cậu muốn ăn gì, cho nên mua mỗi thứ một ít."

"À!! Vậy để dành trưa rồi ăn nhé, tớ bảo Tiểu Chu trưa nay mang ít đồ ăn đến thôi. Phải rồi." Kiều Tinh Tinh chợt nhớ ra: "Tớ không tiện ra ngoài, cho nên sau này cơm trưa và cơm tối chỉ có thể nhờ Tiểu Chu mang đến đây, được không?"

"Cơm tối?" Vu Đồ ngập ngừng: "Vậy thời gian kết thúc công việc của tớ là?"

Kiều Tinh Tinh chưa nghĩ đến chuyện đó, chớp mắt cố ý nói: "Chín giờ tối?"

"Tay cậu không đau là được."

Kiều Tinh Tinh: "... " Cũng đúng.

Vu Đồ khẽ cười: "Cậu ăn trước đi, tớ đợi cậu."

Kiều Tinh Tinh nhanh chóng giải quyết bữa sáng, rồi ra phòng khách tìm Vu Đồ.

Mặt trời lúc này đã rực rỡ rọi vào cửa sổ nhà cô, Vu Đồ ngồi một bên sofa, đang tập trung nhìn máy tính. Kiều Tinh Tinh dừng bước, cô không bao giờ nghĩ tới sẽ có một ngày nhìn thấy khung cảnh này.

Vu Đồ ngẩng đầu nhìn cô: "Ăn xong rồi à?"

Kiều Tinh Tinh khẽ gật đầu, có chút khó hiểu: "Cậu mang cả máy tính theo à?"

Vu Đồ khẽ "Ừ", đợi Kiều Tinh Tinh ngồi xuống rồi hỏi: "Lúc trước là ai dạy cậu thế?"

"Chồng của chị quản lý."

"Nhân vật Thái Văn Cơ và Tôn Tấn cũng là anh ấy dạy à?"

Kiều Tinh Tinh gật đầu: "Anh ấy bảo tớ chơi tướng hỗ trợ, nhưng mà sau này khi chơi với mọi người, tớ thấy chơi Vương Chiêu Quân dễ hơn."

Vu Đồ trầm ngâm: "Cậu từng xem thi đấu chuyên nghiệp chưa?"

Kiều Tinh Tinh lắc đầu.

"Vậy xem vài trận trước nhé."

Vu Đồ mở một đoạn clip: "Đây là trận chung kết đầu năm nay, Lạc Thần đấu với CS."

"Trận này tớ biết, chị Linh có dùng tài khoản Weibo của tớ chia sẻ tin này."

"Cậu chưa xem à?"

"Lúc đấy tớ đang đóng phim trong rừng, tín hiệu kém lắm."

"Vậy thì bây giờ xem đi." Trong lúc nói, trận chung kết trong đoạn clip đã kết thúc việc chọn tướng, tiến vào bản đồ.

Trận đấu đánh hết bảy ván, dường như ván nào cũng rất đặc sắc, sau khi xem ba ván liên tiếp, Vu Đồ tạm dừng lại, hỏi Kiều Tinh Tinh:

"Cậu có suy nghĩ gì?"

Quả nhiên còn phải trao đổi suy nghĩ nữa!

Kiều Tinh Tinh suy nghĩ rồi trả lời: "Họ chết rất ít? Không giống như lúc chúng ta chơi game đều chết mấy chục lần."

"Họ rất nắm rõ sức chiến đấu của mình, có thể đánh được không, đánh có đáng không, không dễ dàng đánh hội đồng." Vu Đồ nói:

"Cậu có chú ý đến Cá của đội Lạc Thần không?"

"Ván đầu tiên chơi Trương Phi đúng không?"

Bình luận viên nhắc đến anh ta khá nhiều."

Vu Đồ khẽ gật đầu: "Vừa bắt đầu ván thứ hai, Trương Phi đã hạ gục những người đó, cho nên vị trí hỗ trợ thực sự rất quan trọng, có lúc còn là người chỉ huy cả đội."

Vậy lúc trước anh Quốc bảo con tướng hỗ trợ dễ đánh là không đúng?

"Khả năng hỗ trợ của tôi vốn dĩ rất bình thường... Vậy tôi chọn Vương Chiêu Quân được không?"

Vu Đồ không phản bác: "Tôi thấy bây giờ cấp bậc của cậu là Hoàng Kim rồi, tự cậu đi đánh sao?"

Kiều Tinh Tinh rất đắc ý: "Đúng thế, tôi lấy được nhiều lần MVP nữa."

Vu Đồ suy nghĩ một lúc, đưa điện thoại của mình cho cô: "Cậu cầm con tướng của tôi đánh xếp hạng thử đi."

Kiều Tinh Tinh không hiểu ý anh, nhưng vẫn cầm lấy điện thoại, lấy con tướng cấp bậc kim cương của Vu Đồ vào chỗ đấu hạng, nhanh chóng chọn con Vương Chiêu Quân dạo gần đây hay chơi nhất.

Sau mười phút, Kiều Tinh Tinh mới cảm nhận được thế nào là bị giết một cách thảm hại.

Cô đặt điện thoại xuống, mặt trắng bệch. Trận này vẫn chưa kết thúc, đồng đội của cô tinh tinh cũng khá tốt, không ngừng gửi khẩu hiệu "Chưa phát triển đầy đủ, đừng chạy lung tung." "Cố lên, chúng ta có thể thắng."

Ý là nhắc cô đừng chết nữa.

Cô trả lại điện thoại cho Vu Đồ.

Vu Đồ cầm lấy điện thoại, để con Vương Chiêu Quân quay về tháp, tiếp tục phát triển công kích.

Anh vừa cúi đầu đánh game, vừa bình tĩnh trần thuật: "Lúc trước cậu đánh bậc Hoàng Kim đánh tốt như thế, nhưng mà bậc Kim Cương thì lại quá sức, nếu cậu muốn tham gia thi đấu, còn có game thủ chuyên nghiệp, độ khó chỉ có thể hơn bây giờ."

Lúc trước tôi không biết cậu đang gặp phải tình huống gì cho nên đánh con Vương Chiêu Quân cũng được. Nhưng trong thực tế, trong thi đấu chuyên nghiệp, Vương Chiêu Quân không có tác dụng gì cả."

Kiều Tinh Tinh bặm chặt môi, tâm trạng chùng xuống. Cô tìm Vu Đồ đến, thực ra chỉ là ngẫu hứng nhất thời sao? Bây giờ mới biết, thực ra là cô đang rất cần anh.

"Tôi biết là cấp bậc khác nhau thì độ khó cũng gia tăng, nhưng không ngờ lại kém như thế." Cô phẫn chấn tinh thần, nghiêm túc hỏi:

"Bây giờ tôi phải làm thế nào?"

Vu Đồ có chút ngạc nhiên nhìn sang cô, đơn giản đáp: "Giờ chỉ còn một tháng, cậu tự dựa vào bản thân, đoạt giải Vương Giả mạnh nhất."

Bạn đang đọc truyện *Em Là Niềm Kiêu Hãnh Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Kiều Tinh Tinh cùng lắm cũng chỉ buồn bã một bữa cơm.

Sau đó lại tràn đầy tự tin, thật đấy, năm đó diễn xuất của cô không tốt lắm, thế là cô tìm thầy học, nghiêm túc học nửa năm không phải cũng... à cũng qua rồi đấy à? Lúc cô bốn mươi bốn cân bị người khác cười nhạo, kết quả sau ba tháng tập luyện cũng luyện được cơ bụng (mơ hồ lấp ló) đấy thôi?

À không đúng, đường cơ bụng mơ hồ ấy vì gần đây quá mải mê chơi game nên cũng biến mất rồi.

... Chuyện này không quan trọng, tóm lại là, cô sẽ trở thành Vương Giả mạnh nhất.

Vu Đồ đang ngồi đối diện ăn cơm với cô, chứng kiến Kiều Tinh Tinh từ một ngọn cỏ héo rũ đã xốc lại tinh thần, biến thành cây bạch dương đầy tự tin.

Ăn xong, Kiều Tinh Tinh vút hết chén đĩa sang một bên, vô cùng tự tin nhìn Vu Đồ: "Bắt đầu nhé?"

Vu Đồ đứng dậy dọn chén đĩa. Kiều Tinh Tinh ngại không dám nói buổi tối Tiểu Chu sẽ qua đây dọn dẹp, thế là đành đứng lên phụ một tay, hai người nhanh chóng sắp xếp xong xuôi.

Vu Đồ cầm điện thoại đăng nhập vào game.

"Chúng ta đấu 1v1 trước."

"Sao cơ, tớ đánh với cậu à? Vậy chắc chắn tớ không thắng nổi cậu rồi."

"Thông qua thực chiến, cậu sẽ hiểu rõ mọi kỹ năng của các tướng, lực sát thương, thời gian hồi chiêu cũng như một số thao tác chi tiết."

Kiều Tinh Tinh: "... Mỗi tướng à? Vương Giả Vinh Diệu có đến bảy mươi, tám mươi tướng lận đấy?"

Vu Đồ: "Ừ, Cũng không nhiều lắm."

Kiều Tinh Tinh: "..."

Vu Đồ mở phòng mời cô vào chơi: "Vào thôi, hơn nữa tớ cũng phải xem thử, cậu thích hợp chơi tướng nào."

Vu Đồ ngược đãi Kiều Tinh Tinh suốt cả buổi chiều, lúc đầu cô còn nghi ngờ mình nhờ anh làm thầy giáo là đúng hay sai lầm. Cô đặt điện thoại xuống, nghiêm túc nói: "Tớ cảm thấy không công bằng."

Vu Đồ im lặng chờ cô nói tiếp.

"Tớ còn chưa tới level 30, ngọc vẫn chưa đầy, ngọc của cậu nhiều hơn tớ, dĩ nhiên là tớ không thắng nổi cậu rồi."

Vu Đồ đưa điện thoại cho cô xem: "Ngọc của tớ cũng không được bao nhiêu cái."

Kiều Tinh Tinh bấm vào nhìn, đúng là không nhiều, không nhiều nhưng toàn cấp ba cấp bốn... Thì ra trước giờ anh chẳng có ngọc mà còn có thể đánh hăng như thế?

Kiều Tinh Tinh không còn lời nào để nói lại, đành để Vu Đồ ngược thêm vài ván, được một lúc thì chạy vào nhà vệ sinh lánh nạn, khi trở ra nhìn thấy Vu Đồ đang cầm điện thoại xem gì đấy, nghe âm thanh hình như là clip của Vương Giả Vinh Diệu.

Cô đi qua xem, không ngờ lại là clip khi cô đang sử dụng Tiểu Kiều. Kiều Tinh Tinh vội vã cướp điện thoại: "Dừng xem nữa."

Đây chẳng khác gì là vết nhơ trong đời, đặc biệt là từ sau khi cô biết chơi game~~

Vu Đồ nghe lời từ tốn tắt đoạn clip đấy đi, ngẩng đầu điềm tĩnh nói: Chúng ta luyện tập Tiểu Kiều."

Kiều Tinh Tinh: "..."

Lúc sáu giờ chiều Tiểu Chu đem com tối đến, Kiều Tinh Tinh vừa mở cửa đã nói: "Hôm nay tôi muốn ăn thịt."

"Có gà hấp."

"Không, tôi muốn ăn thịt quay cơ."

Tiểu Chu khó xử đáp: "Nhưng chưa chuẩn bị cho cô, chỉ có phần của thầy Vu thôi, hơn nữa lúc trưa cô đã ăn mất hai miếng rồi, buổi tối không thể ăn thêm nữa đâu, ngoan nhé."

Tiểu Chu cũng giống như lúc trưa, đưa com đến rồi đi về. Kiều Tinh Tinh và Vu Đồ ngồi đối diện nhau trong bếp, com hộp đã được bày sẵn, mang ra so sánh sẽ thấy sự khác biệt hoàn toàn giữa khẩu phần ăn của hai người.

Lúc trưa Vu Đồ chỉ cảm thấy cô ăn rất ít, nhưng cũng là ăn những món bình thường, đến tối thì chỉ ăn rau, trứng và vài miếng thịt gà mỏng.

Anh khó lòng một mình ăn hết phần com của mình, đẩy ra giữa bàn, hỏi: "Cậu có muốn ăn mấy món này không?"

Hả? Anh nghe thấy cuộc đối thoại của cô và Tiểu Chu rồi sao?

Kiều Tinh Tinh nhìn vào bữa com thịnh soạn của anh, lòng chỉ hướng đến đó, nhưng vẫn kiềm chế lắc đầu: "Không cần đâu, cậu ăn đi."

Cô thờ dài tự trách: "Mấy ngày nay tôi lại béo hơn rồi."

Vu Đồ nhìn vào cánh tay mảnh mai có thể bẻ được của cô: "..."

Ăn xong họ lại tiếp tục chơi game, vừa đăng nhập vào thì Kiều Tinh Tinh đã nhận được lời mời ghép đội 5v5. Cô nhìn sang Vu Đồ, anh gật đầu bảo: "Chơi một lúc đi."

Bây giờ có thể nói chuyện thoải mái với anh như thế, Kiều Tinh Tinh cảm thấy cực kỳ cảm động.

Vừa vào game, Hoang Mang đã nói không ngừng: "Vu Đồ mấy ngày nay cậu đi đâu thế? Sáng sớm đã không thấy bóng dáng đâu cả."

Vu Đồ không mở mic, cho nên cũng mặc kệ cậu ta.

Kiều Tinh Tinh cũng đóng mic: "Hoang Mang làm nghề gì thế, hình như anh ta cũng rất rảnh rồi."

"Cậu ấy là bạn đại học của tớ, lúc trước làm ở công ty tài chính, nhưng mà tháng sau cậu ấy ra nước ngoài rồi."

Ồ, hèn chi rảnh vậy.

Sau khi kết thúc một trận, Vu Đồ nói: "Lúc này đối phương có Gia Cát Lượng, cậu còn đầy máu thì nên đỡ tuyệt chiêu hộ đồng đội."

Kiều Tinh Tinh: "... Tớ không biết..."

Vu Đồ: "Đây là những chi tiết cơ bản, cậu nhất định phải nắm cho kỹ."

Kiều Tinh Tinh gật đầu, sau đó hỏi: "Cậu thấy tớ thích hợp chơi tướng nào chưa?"

Vu Đồ nhìn cô: "Đánh thêm hai hôm nữa."

Kiều Tinh Tinh tự động phiên dịch ý nghĩa đó thành: anh lại ngược đãi cô thêm hai ngày nữa, trước mắt tối sầm, không còn thiết tha gì.

Ngày thứ hai vẫn lặp lại câu chuyện ngày thứ nhất, Kiều Tinh Tinh liên tục thua cả hai ngày, có hơi bực: "Cậu không thể nhường tớ thắng một trận được ả?"

Vu Đồ nhìn cô, sau đó dừng mọi thao tác trên tay.

Bất Tri Hóa Vũ đang bay nhảy khắp trận bỗng nhiên đứng yên ngay trung tâm bản đồ...

Kiều Tinh Tinh: "... Không phải thắng như thế."

Kiều Tinh Tinh nghĩ một lúc: "Vậy cậu yêu cầu hơi cao đấy."

Kiều Tinh Tinh chỉ muốn khóc thôi.

Cô bấm vào mục thành tích cho Vu Đồ xem: "Cậu xem thử thành tích của tớ nè."

Vu Đồ liếc sơ qua, quả thực tỷ lệ thắng ít đến đáng thương: "Vậy thì chỉ đành đi đánh người khác thôi."

... Muốn thắng chỉ có thể đi đánh người khác, tuy đây cũng là sự thật, nhưng anh dùng giọng bình thản nói ra câu đấy, có phải là thể hiện quá rõ lòng tự cao của mình rồi không?

Kiều Tinh Tinh không ngừng dè bủ trong lòng, cũng muốn nhưng lại sợ: "Đánh solo với người khác? Tớ đánh nổi không?"

Vu Đồ: "Đánh không nổi thì đưa điện thoại cho tớ."

Kiều Tinh Tinh lập tức vui vẻ trở lại, hưng phấn đi tìm người đánh nhau.

Kiều Tinh Tinh chọn nhân vật Ngu Cơ mà hai ngày nay cô hay chơi, đối phương là Vương Chiêu Quân.

Kiều Tinh Tinh đã khá quen thuộc với Vương Chiêu Quân, quen thuộc các kỹ năng của tướng đó, đợi đến khi thắng đến cấp thứ tư, kỹ năng thứ hai là tiếp cận, sau đó ra tuyệt chiêu rồi thêm kỹ năng thứ nhất, thế là Vương Chiêu Quân bị đánh chết ngay. Kiêu Tinh Tinh không tin mình có thể thắng dễ dàng như vậy, liền nhìn sang Vu Đồ...

Vu Đồ chẳng có phản ứng gì.

Được rồi, Kiêu Tinh Tinh dẹp bỏ kích động trong lòng, im lặng đánh vài trận, vẫn đánh cho đối phương xin đầu hàng.

Kết thúc một trận, Kiêu Tinh Tinh ngỡ ngác, này giờ cô vẫn dễ dàng giành phần thắng?

"Tiếp tục đi."

Mất Kiêu Tinh Tinh sáng rực, cô đánh thêm một trận. Lần này cô vẫn sử dụng nhân vật Ngu Cơ, nhưng đối phương lại dùng nhân vật Tôn Ngộ Không đánh cho cô toi bởi hoa lá.

Kiều Tinh Tinh không phục, cố hết sức bấm bấm bấm, hoàn toàn quên mất việc đưa điện thoại cho Vu Đồ. Đến khi Nhà Chính bên cô sắp bị đánh sập, mới nhớ ra bên cạnh mình có một cao thủ, lập tức đưa điện thoại cho anh.

Lúc này đã không còn gì để cứu vãn nữa.

Vu Đồ cầm điện thoại, nhanh nhẹn chạy về sau dọn đường của các con lính, Tôn Ngộ Không đành phải lui lại đợi tuyển binh tiếp theo. Có lẽ anh ta quá khinh địch, cứ đứng trong Nhà Chính bất động, Vu Đồ liên tục ra các chiêu thức, giết chết anh ta.

Kiều Tinh Tinh ngồi xem ngỡ ngác, đợi đến lúc Tôn Ngộ Không sống lại, Vu Đồ đành phải dạo chơi kiếm vàng, nói: "Này giờ cậu chết nhiều quá, vàng hay trang bị cũng kém hơn anh ta, lúc này đừng có đánh tay đôi, cứ vừa đánh vừa chạy, chú ý dọn sạch đường lính, đừng để lính tiến vào tháp."

Kiều Tinh Tinh khề gật đầu.

Tuy là tốn thêm một chút thời gian, nhưng Vu Đồ vẫn kéo lại trận này, đối phương Tôn Ngộ Không cũng phục sát đất, cuối cùng nhịn không được đành lên tiếng hỏi.

Tàn Long Ngạo Tuyết (Tôn Ngộ Không): Lúc đầu anh giỡn với tôi sao?

Kiều Tinh Tinh không nhịn được cười ra tiếng. Vu Đồ không trả lời, sau khi kết thúc trận đấu, trả điện thoại cho cô.

"Kỹ năng thứ hai của Ngu Cơ có thể tránh được công kích của đối phương, lúc đấu tay đôi thì phải chú ý thời gian sử dụng."

"Tôi dùng thích khách, cậu dùng Ngu Cơ, chúng ta tiếp tục." Anh nhìn đồng hồ: "Đến khi cậu có thể tránh được công kích của đối phương thì dừng lại."

Khi Vu Đồ về cũng sắp mười giờ. Tiểu Chu chạy nhanh vào giúp cô thu dọn cơm canh đã nguội, ai dè nhìn thấy nhà bếp sạch sẽ đến bất ngờ, còn Kiêu Tinh Tinh thì đang vui vẻ vừa hát vừa chơi điện thoại.

Tiểu Chu: "Luyện tập thuận lợi lắm à?"

Kiều Tinh Tinh khề gật đầu, biểu cảm đầy mãn nguyện: "Học thần không những dạy tôi môn toán, còn giúp tôi đánh...À, làm bài tập nữa."

Tiểu Chu:???

Bạn đang đọc truyện *Em Là Niềm Kiêu Hãnh Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12

Sau ba ngày đánh 1v1, Vu Đồ bắt đầu dẫn cô đánh 3v3 với người máy, muốn giúp cô luyện tập kiểu đánh đội. Kiều Tinh Tinh phát hiện mình có thể thắng dễ dàng thì cảm thấy rất vui vẻ.

Sau đó bắt đầu thực chiến với kiểu đánh 3v3, độ khó tăng lên ngay, không phải là do cô đánh không được, chủ yếu là vì Vu Đồ không hề tham gia vào chiến đấu! Anh cứ chạy một mình vào rừng đánh quái các kiểu, để cho cô lẻ loi với đồng đội đáng thương lấy hai chọi ba.

Mãi đến khi cô và đồng đội kia không chịu được nữa, anh mới chạy ra hươ vài nhát.

Danh chính ngôn thuận là vì muốn rèn luyện năng lực chịu áp lực cho cô.

Nhưng đúng là học thân có khác, Kiều Tinh Tinh học được khá nhiều thứ, không những cách sử dụng các chiêu thức của tướng, Vu Đồ còn vừa đánh vừa nói cho cô biết những chi tiết mà trước giờ cô không chú ý, tất cả đều là những chi tiết quan trọng. Ví dụ như bổ sung binh lính, hoặc đổi trang bị khi gặp những đối thủ khác nhau...

Phải biết là trước giờ cô sử dụng nhân vật Vương Chiêu Quân, chỉ một bộ trang bị đánh từ trận này sang trận khác.

Mặt trời đang lúc về chiều, rọi vào phòng khách ấm áp hẳn lên. Kiều Tinh Tinh cuộn người trên ghế sofa, nghiêm túc chơi game.

Lại một trận thực chiến 3v3, cô đang sử dụng nhân vật Tôn Thượng Hương.

Đồng đội đã chết, cuối cùng Trương Phi của Vu Đồ cũng chui ra khỏi rừng, đứng dưới ngọn tháp hét lớn rồi thổi bay ba người bên đối phương. Kiều Tinh Tinh đang muốn chạy lên đánh, thì nghe thấy điện thoại Vu Đồ vang lên.

Kiều Tinh Tinh lập tức lui về canh tháp.

Mỗi lần có điện thoại gọi đến thì game sẽ treo máy ngay, nhân vật trong game cũng bất động mấy giây, lúc đấu đội mà dừng mấy giây cũng đồng nghĩa với mất cả mạng.

Cô bỏ luôn ý định đuổi theo địch, vô tình nhìn vào màn hình điện thoại của Vu Đồ bên cạnh, thấy trên ấy hiện hai chữ quen thuộc – Hạ Tinh.

Không ngờ lại là Hạ Tinh.

Kiều Tinh Tinh vẫn còn chưa kịp nghĩ gì thì đã thấy Vu Đồ tắt máy, Kiều Tinh Tinh có ngạc nhiên: "Cậu không nghe máy à?"

Vu Đồ bình tĩnh đáp, lại tiếp tục điều khiển nhân vật Trương Phi: "Đánh xong đã."

Trận đấu kết thúc nhanh chóng, Vu Đồ đứng dậy: "Tớ đi gọi điện thoại."

Anh bước đến chỗ ban công gọi điện thoại, rồi nhanh chóng quay lại, nói với Kiều Tinh Tinh: "Tớ phải ra ngoài một lúc."

Kiều Tinh Tinh tò mò: "Hạ Tinh cũng làm việc ở Thượng Hải à?"

Vu Đồ trả lời sâu xa: "Chắc là vẫn ở Bắc Kinh."

Chắc là?

Kiều Tinh Tinh suy tư, vẫy tay chào anh, sau đó lại đánh game một mình. Kết thúc một ván, cô để điện thoại xuống, đột nhiên có hơi lo lắng – Tuy là "chắc là", nhưng có một số chuyện cũng không thể nói chính xác được.

Có khi nào ngày mai cô không còn thầy giáo nữa không?

Nơi Hạ Tinh hẹn cách nhà Kiều Tinh Tinh không xa. Vu Đồ không tới trễ, nhưng lúc anh đến thì Hạ Tinh đã ở trong quán cà phê rồi.

Anh gật đầu chào rồi ngồi xuống, Hạ Tinh nói: "Gọi một ly cà phê cho anh rồi."

"Cảm ơn." Đúng lúc đó, phục vụ cũng đem cà phê lên, Vu Đồ hỏi: "Đi công tác à?"

"Thực ra em công tác ở Hàng Châu."

Cô nói một nửa rồi dừng lại, Vu Đồ bưng cà phê, nhưng vẫn không hỏi tiếp tại sao cô lại đến Thượng Hải.

Hạ Tinh cắn môi: "Sao anh lại ở Lục Gia Chử này thế?"

"Vừa khéo có việc."

"À, em còn tưởng anh đến đây phỏng vấn."

Bàn tay đang cầm cà phê của Vu Đồ hơi khựng lại.

"Em có gặp Bao Bao ở Hàng Châu, cậu ấy bảo, anh sắp từ chức bên hàng không vũ trụ." Cô nhìn chăm chăm vào Vu Đồ: "Có thật không?"

"Có dự tính đó."

"Tại sao?" Giọng điệu của Hạ Tinh có vẻ nặng nề: "Năm đó thà chia tay với em, anh cũng quyết đến đó, bây giờ lại dễ dàng từ bỏ thế sao?"

Vu Đồ im lặng.

Hạ Tinh khẽ cười, dựa vào sofa: "Em lại mong anh có thể kiên trì đến cùng, nếu không thật giống như em chẳng có chút địa vị gì trong lòng anh vậy. Thì ra không phải anh không thể từ bỏ, chẳng qua là em không đáng."

Vu Đồ thở dài: "Trước khi chúng ta quen nhau, em đã biết anh sẽ tiếp tục học lên thạc sĩ ở Hàng Không Vũ Trụ rồi."

Hạ Tinh tự chế giễu: "Có câu nói thế nào nhỉ? Áo tưởng nực cười nhất trên đời này, chính là bạn tưởng rằng mình có thể thay đổi một người."

Vu Đồ uống một ngụm cà phê, lái sang chủ đề khác: "Em vẫn ở QE à?"

"Em chuyển sang công ty khác lâu rồi, vừa thăng lên MD, lương gấp mấy lần lúc mới tốt nghiệp, cũng cực hơn nhiều."

"Trước giờ em vẫn rất ưu tú."

"Nhưng mà rất mệt, thỉnh thoảng em vẫn hay nghĩ, một người phụ nữ như em, tại sao lại phải mệt mỏi như vậy?" Hạ Tinh cúi đầu khuấy cà phê của mình: "Anh định đổi sang làm gì thế? Nghe nói tổng bộ DF có giữ cho anh một chức vụ."

Tổng bộ của DF chính là ở Bắc Kinh.

Vu Đồ dừng một lúc rồi nói tiếp: "Anh từ chối rồi."

Giọng nói của Hạ Tinh vẫn rất bình tĩnh: "Thế à?"

Cô lại uống thêm vài ngụm cà phê, đặt ly xuống, nhìn đồng hồ: "Hai tiếng nữa là bay rồi, em đi đây."

Quán cà phê nằm trong khu thương mại, lúc rời khỏi đây phải đi qua biển người. Cả hai lặng lẽ đi trong dòng người, đột nhiên Hạ Tinh dừng lại, nhìn vào tấm hình quảng cáo cực lớn treo ở khu thương mại.

"Nhìn kia, Kiều Tinh Tinh đấy."

Vu Đồ ngẩng lên nhìn, tấm hình quảng cáo cực lớn đây được treo từ tầng ba. Gương mặt của Kiều Tinh Tinh dán vào điện thoại, đang mỉm cười nhìn dòng người qua lại.

"Anh nói xem, nếu bây giờ nhớ đến chúng ta, có khi nào cậu ấy cảm thấy buồn cười không?"

Những người có thành tích cao nhất lớp trước kia, bây giờ còn chẳng bằng một ngón tay của cậu ấy."

Vu Đồ thu hồi ánh nhìn, khẽ nói: "Không đâu."

Hạ Tinh ngạc nhiên, cô cứ tưởng Vu Đồ sẽ không trả lời: "Anh cũng tự tin quá đấy."

Ra khỏi cửa khu thương mại, Vu Đồ nói: "Anh đưa em đến trạm xe điện ngầm."

Hạ Tinh ngậy ra, lắc đầu cười bảo: "Vu Đồ, anh vẫn không thay đổi."

Cô chỉnh lại mái tóc rối: "Nhiều năm rồi em không ngồi tàu điện ngầm nữa. Lát xuống máy bay còn phải gặp khách, em không chen chúc trên xe điện ngầm làm gì."

Vu Đồ gật đầu, gọi một chiếc taxi rồi tiễn cô lên xe.

Vừa mở cửa xe, Hạ Tinh quay lại nói: "Rõ ràng anh hiểu ý của em đúng không?"

Vu Đồ chỉ im lặng.

"Trong mắt anh chỉ có bầu trời trên đỉnh đầu, còn chuyện tình cảm, có phải giống như những hạt bụi li ti, chẳng đáng nhắc đến không?"

Vu Đồ nhíu mày: "Hà tất gì phải châm chọc anh như vậy."

Hạ Tinh khẽ cười: "Không phải châm chọc, mà là giác ngộ. Vu Đồ à, anh không nên bỏ lỡ người khác nữa."

Kiều Tinh Tinh vừa mở cửa đã nhìn thấy Vu Đồ thì giật cả mình, cô cứ ngỡ là Tiểu Chu đến: "Sao cậu quay lại rồi?"

Cô nhìn vào đồng hồ trang trí trong phòng khách, chưa tới một tiếng, đây là tiến hành quá thuận lợi hay là hai người họ nói chuyện không hợp nên về sớm?

Vu Đồ nói: "Chẳng phải cậu bảo chín giờ tối mới kết thúc à?"

Trước kia cô cố tình nói chơi thế thôi, nhưng mà đúng là mỗi ngày sau chín giờ Vu Đồ mới về thật...

"Tớ nói đùa thôi mà, nếu như cậu có việc gấp..."

"Không sao, chúng ta tiếp tục." Vu Đồ vừa nói vừa cời áo khoác treo lên móc rồi đi vào nhà. Kiều Tinh Tinh vẫn đứng ở sau suy nghĩ, hình như giống như nói chuyện không hợp ấy nhỉ.

Hai người quay lại chỗ ngồi trước đó. Vu Đồ bảo Kiều Tinh Tinh sử dụng nhân vật Biển Thước đánh 3v3 với người khác, anh ngồi bên cạnh xem. Sau khi đánh vài ván, lại bảo cô sử dụng nhân vật Bất Tri Hỏa Vũ. Kiều Tinh Tinh nhìn thấy Hoang Mang online thì kéo cậu ta vào đội.

Vừa vào đội, Hoang Mang dè bủ bảo: "Sao lại đánh 3v3, chả vui."

"Luyện tập mô hình đánh nhỏ."

"Chăm chỉ thế, nhưng mà ~~~" Hoang Mang cố ý kéo dài giọng, nghe có vẻ giảo hoạt: "Tiểu Bông này, cô có nên suy nghĩ đến chuyện bái tôi làm sư không?"

Kiều Tinh Tinh cảm thấy kỳ lạ: "Tại sao?"

Hoang Mang: "Vi Ngọc Thổ đại thần của cô sắp thành hoa có chậu rồi."

Kiều Tinh Tinh: "..."

Cô nhìn sang Vu Đồ.

Hoang Mang vẫn tiếp tục nhiều chuyện: "Gần đây cậu ấy đi sớm về trễ, tôi đang đoán thử cậu ấy làm gì, thì hôm nay nghe Slime nói chuyện, cụ thể thế nào thì tôi không tiện tiết lộ. Tóm lại, sau này cô cứ đi theo tôi nè. Chắc cậu ấy không có thời gian hướng dẫn cô nữa đâu."

Anh đã tiết lộ quá nhiều rồi...

Kiều Tinh Tinh chớp mắt, cười gian nói: "Thật không đấy? Đi sớm về trễ, làm chuyện mờ ám..."

Đột nhiên có ngón tay thon dài lướt quá tóc cô, tắt mic và loa trên điện thoại, không gian bỗng chốc yên ắng lạ thường.

Giọng nói trầm thấp của Vu Đồ vang bên tai cô: "Tập trung."

Anh rút tay về, dường như cảm giác vương vấn vẫn còn trên mái tóc, đột nhiên Kiều Tinh Tinh cảm thấy bên mặt mình có chút tê tê, Bất Tri Hỏa Vũ mà cô đang chơi đột nhiên bỏ qua đối phương đang còn ít máu, chạy về phía khu rừng.

Cô nghiêng người sang một bên, không để Vu Đồ nhìn thấy cô đang thao tác loạn xạ. Cũng may lúc đấy chuông cửa vang lên, Kiều Tinh Tinh ho khẽ: "Chắc Tiểu Chu đem cơm tối đến rồi."

"Để tớ đi lấy."

Vu Đồ ra mở cửa, người đứng bên ngoài không phải Tiểu Chu, mà là một người đàn ông lạ mặt cao ngang anh.

Người ấy ăn mặc chỉnh chu nhìn anh, trên gương mặt tuấn tú thoáng hiện nét kinh ngạc, sau đó ánh mắt lướt qua Vu Đồ để nhìn vào trong nhà. Vu Đồ không biết dụng ý của anh ta, hơi nghiêng người chặn lại.

Trận đấu 3v3 diễn ra khá nhanh, Kiều Tinh Tinh cũng nhanh chóng kết thúc trận đấu. Cô vút điện thoại sang một bên, đi ra: "Tiểu Chu à, tôi dặn cô mang sữa chua..."

Khi nhìn thấy người đàn ông đứng ngoài cửa, Kiều Tinh Tinh ngậm miệng lại ngu người.

Chuyện gì thế này? Sao anh ấy lại ở đây?

Người đàn ông nhìn chằm chằm vào đầu tóc rối bời, quần áo mặc trong nhà và đôi chân trần của Kiều Tinh Tinh. Anh ta lướt nhìn từ đế giày, sau đó khẽ gật đầu nói: "Anh chạy ngang qua thấy trên nhà vẫn mở đèn, cho nên... làm phiền rồi."

Sau đó vô cùng phong độ rời đi.

Kiều Tinh Tinh: "..."

Vu Đồ nhìn sang Kiều Tinh Tinh: "Không cần giải thích với anh ta à?"

"Ai đòi lại giải thích với bạn trai đã chia tay hai năm rồi chứ." Hơn nữa lại biết đóng kịch như thế, nhưng mà hôm nay cũng chẳng phải ngày gì, bạn trai bạn gái cũ lần lượt tìm đến, ngày thế giới hoài niệm chuyện xưa à?

Tiểu Chu từ thang máy đi tới: "Tinh Tinh! Tinh Tinh! Lúc nãy tôi nhìn thấy dưới lầu... A, thầy Vu."

Cô nhìn thấy Vu Đồ thì im miệng ngay tắp lự.

Kiều Tinh Tinh đang muốn tìm cô nàng đây: "Sao anh ta lại lên được đây thế? Chẳng phải đã xóa vân tay thang máy rồi à?"

Tiểu Chu: "Nhưng vẫn có thể dùng mặt khẩu để lên được. Vốn cũng thay cả mặt khẩu rồi, nhưng cô cứ quên suốt, cho nên lại đổi như cũ."

"Cô đi tìm quản lý tòa nhà sửa lại đi, sửa thành 1316, làm ngay bây giờ." Kiều Tinh Tinh hỏi cô nàng.

"Đây là gì thế?"

"Thành tích tốt nhất hiện tại của tôi, 13-1-6." Kiều Tinh Tinh nhớ lại vẫn thấy đặc ý: "Tôi không quên đâu, yên tâm."

Tiểu Chu bị đuổi đi sửa mặt khẩu, Kiều Tinh Tinh và Vu Đồ ngồi đối diện nhau dưới sàn cạnh cửa sổ sát đất ăn cơm. Theo thường lệ, bữa cơm của Vu Đồ vẫn là ba món một canh, còn Kiều Tinh Tinh vẫn là hoa quả rau củ và lòng trắng trứng, hoàn toàn không thể so sánh được, cần phải có thêm dinh dưỡng.

Kiều Tinh Tinh cảm thấy hôm nay cả cô và Vu Đồ đều rất ngại, vì ai cũng ngại, cho nên cũng không cần ngại ngần gì nữa. Dù sao cũng để Vu Đồ bắt gặp, Kiều Tinh Tinh muốn chửi bậy.

"Tớ và anh ta yêu nhau được hơn nửa năm, có một hôm, đột nhiên anh ta đến nói với tớ là người nhà anh ta khá bảo thủ, không thích công việc của tớ. Anh ta mong tớ có thể rút khỏi làng giải trí, rồi sẽ nói lại nói với gia đình."

"Rồi tớ cũng bảo, gia đình tớ không thích người kinh doanh, cảm thấy nguy hiểm quá lớn, đừng tí là phá sản này nọ, hay là anh cũng từ chức đi, nếu không người nhà em cũng không đồng ý."

Vu Đồ cười khê: "Anh Tô cũng rất có tài, nhân phẩm cũng tốt."

Kiều Tinh Tinh ngạc nhiên: "Cậu biết anh ta à?"

"Lúc lên đại học tớ theo ngành tài chính, tin tức về mảng này tớ vẫn theo dõi."

"À~~ Vậy nhất định cậu không biết anh ta tự luyện đến mức nào đâu." Sau hai năm gặp lại, Kiều Tinh Tinh vẫn còn tức giận, lúc đâm trái cây cũng mạnh tay hơn: "Còn cậu thì sao?"

"Gì cơ?"

"Cậu và Hạ Tinh ấy, tại sao lại chia tay?"

Vu Đồ nhìn cô, trong mắt Kiều Tinh Tinh chứa đầy sự tò mò.

"Tớ nghe Bội Bội nói lúc lên năm ba hai người yêu nhau. À, Bội Bội thường xuyên nhiều chuyện với tớ về các bạn cấp ba." Kiều Tinh Tinh không hề do dự bán đứng bạn thân mình: "Không tiện nói thì xem như tớ chưa hỏi nhé."

Cô tinh nghịch lấy đũa chặn miệng mình lại.

Cũng chẳng có gì bất tiện cả, thực ra cũng giống như nguyên nhân của cô. Lúc tốt nghiệp đại học có vài công việc lương cao, nhưng anh vẫn muốn đi theo nguyện vọng được học ngành mà bố mẹ anh kịch liệt phản đối.

Năm ba khi anh và Hạ Tinh bắt đầu quen nhau, lúc ấy anh cũng đang chuẩn bị thi nghiên cứu sinh, anh cứ ngỡ cô ấy sẽ chấp nhận, còn cô ấy mong anh có thể thay đổi, đến cuối cùng, không ai thay đổi được ai cả.

"Quan hệ công việc, sau khi tốt nghiệp đại học tớ rời khỏi Bắc Kinh, chọn theo học nghiên cứu sinh ngành Hàng Không Vũ Trụ." Vu Đồ tóm tắt kể lại.

Thì ra là yêu xa. Kiều Tinh Tinh lại ngạc nhiên chuyện khác: "Thực ra lúc đăng kí nguyện vọng đại học, cậu chọn ngành tài chính tớ cũng thấy lạ lắm. Tớ nhớ lý tưởng của cậu luôn là biển trời mênh mông, tại sao lại đột nhiên theo ngành tài chính thế?"

Vu Đồ hơi bất ngờ, anh ngạc nhiên vì sao cô lại biết. Sau nghĩ đến chuyện gì, đột nhiên hiểu ra.

"Lúc điền nguyện vọng thì bố mẹ không đồng ý, mà tớ lại cảm thấy mình có thể kiêm cả hai môn. Lúc đấy vẫn còn trẻ nên tớ khá ngạo mạn."

"Nhưng sự thật là anh đã làm được đó thôi, sau này còn học lên cao, quả nhiên là học thần của lớp chúng ta." Kiều Tinh Tinh hưng phấn nói: "Vậy sao cậu nghỉ phép lâu thế? Chẳng phải làm nghiên cứu rất bận rộn à?"

"Bởi vì." Vu Đồ dừng lại, nói tiếp: "Tớ định từ bỏ biển trời rồi."

Bạn đang đọc truyện *Em Là Niềm Kiêu Hãnh Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Hai đội chuyên nghiệp đang đánh nhau hăng hái trên màn hình, nhưng Vu Đồ lại mất tập trung.

Nhớ đến khi anh bảo muốn từ bỏ, thì ánh mắt của Kiều Tinh Tinh vừa ngạc nhiên lại vừa tiếc nuối. Anh không hiểu, rõ ràng là đi theo con đường mà mọi người đều cho rằng có tiền đồ nhất, tại sao cô lại thấy tiếc?

Ngoài thầy giáo, hình như chỉ có mình cô biểu hiện như vậy.

"Vu Đồ" Trạch Lượng chả buồn gõ cửa đã chạy thẳng vào: "Cậu về từ lúc nào thế, sao tôi không biết."

Vu Đồ ngưng nghĩ vẩn vơ, nhấn dừng: "Cũng chưa lâu, lúc đây cậu đang gọi điện ở ban công."

"À." Trạch Lượng ngồi thẳng lên bàn Vu Đồ, vẻ mặt gian xảo: "Hôm nay cậu gặp Hạ Tinh rồi đúng không?"

Vu Đồ ngẩng đầu nhìn cậu ta: "Sao cậu biết?"

"Hô hô, tôi là ai chứ, hai người phát triển thế nào rồi..." Bị Vu Đồ nhìn chăm chăm như tra khảo, Trạch Lượng đành giơ tay đầu hàng, không nói tiếp được: "Không, tôi nói thật mà, Hạ Tinh đi Hàng Châu công tác gặp Bao Bao, rồi nhắc đến cậu là chuyện bình thường đúng không?"

"Cậu rảnh vậy thì ra nước ngoài sớm đi, còn nữa." Vu Đồ chợt nhớ ra, cảnh cáo cậu ta: "Sau này đừng nói lung tung trước mặt Bông."

Trạch Lượng ngây ra, la oai oái: "Bông nói lại với cậu sao? Con nhóc này cũng chẳng nghĩ gì cả."

Anh ta thấy mình bị phản bội, định đi tìm Bông tính sổ: "Đúng rồi, Khúc Minh vừa gọi điện hẹn đi ăn cơm, sáu giờ tối mai ở Phố Đông, hai chúng ta cùng đi đi."

"Ngày mai tôi..."

Trạch Lượng mất hứng: "Thằng keo kiệt ấy khó khăn lắm mới mời tôi ăn một bữa, cậu đừng không nể mặt như thế, bạn học ở Thượng Hải đều đến cả."

Vu Đồ gật đầu: "Được rồi, vậy ngày mai tôi sang đó một mình."

Bạn đại học của Vu Đồ và Trạch Lượng đa phần đều làm việc ở Lục Gia Chúy, nơi họp mặt dĩ nhiên cũng gần đó, từ nhà Kiều Tinh Tinh đi bộ sang chỉ khoảng mười phút là đến.

Lúc Vu Đồ tới, mọi người có mặt gần như đông đủ. Nhà hàng kiểu Tây không có phòng riêng, bảy tám người ngồi cách một vách, không khí rất sôi nổi.

Khúc Minh nhìn thấy anh đầu tiên, vui mừng đứng lên chào: "Đại tài từ giới cả hai chuyên ngành của chúng ta đến rồi."

Thực ra Vu Đồ cũng không mấy thân thiết với những người khác. Khi lên đại học, anh chỉ tập trung vào việc học, hầu như ngày nào cũng ở thư viện, ngoài bạn cùng phòng như Trạch Lượng, Bao Bao, thì hầu như không thân thiết với người khác. Nhưng Khúc Minh lại như luôn đối địch với Vu Đồ, lúc đầu anh cũng không hiểu vì sao, cho đến khi tốt nghiệp đại học, chia tay với Hạ Tinh thì mới hiểu.

Khúc Minh cũng từng rất thích dùng câu này châm chọc anh, nên khi nhìn nụ cười rạng rỡ đó lúc này, thật khó nhận đâu là thật lòng.

Vu Đồ chào hỏi mọi người rồi ngồi xuống.

Mọi người trò chuyện vài câu, đột nhiên một người tên Triệu Thiên hỏi: "Khúc Minh, chẳng phải cậu bảo Hạ Tinh cũng đến à? Sao vẫn không thấy đâu?"

Vu Đồ ngạc nhiên.

Khúc Minh cười lấy điện thoại: "Để tôi gọi cậu ấy."

Anh ta gọi hỏi: "Emma, sao cậu vẫn chưa đến thế? Chỗ hẹn cách khách sạn cậu ở mấy bước thôi."

Không biết bên kia nói gì, nhưng nụ cười của anh ta dần biến mất, rồi lại cười tươi: "Được rồi được rồi, không sao, không sao, chúng ta hẹn lần sau."

Đợi khi tắt máy, Trạch Lượng nói: "Chắc, người đẹp Hạ không đến được à?"

"Cô ấy nói tối nay có việc gấp ở Bắc Kinh, vừa mới ra sân bay."

Triệu Thiên ngạc nhiên nói: "Không nói với cậu à?"

"Haha, nói là đang định gọi điện thoại cho tôi."

"Đã lâu không gặp cậu ấy rồi." Có người thất vọng.

Có người nói: "Hạ Tĩnh đang xin lỗi mọi người trong nhóm Wechat kia."

Trạch Lượng vào Wechat xem, vừa khéo nhìn thấy Hạ Tĩnh gửi câu: "Xin lỗi các bạn ở Thượng Hải, vốn là hẹn mọi người hôm nay gặp, nhưng vì có việc đột xuất phải về Bắc Kinh, quên báo với mọi người."

"Xin lỗi xin lỗi nhé, bữa cơm này tớ đãi, có gì gửi hóa đơn cho mình nhé. @Khúc Minh."

Ai cũng là người trong thương trường, nên nhận ra Hạ Tĩnh cho Khúc Minh leo cây rồi.

Người ta đã về Bắc Kinh từ hôm qua, chắc là quên nói với anh ta.

Khúc Minh cũng phản ứng nhanh: "Chắc lúc nói điện thoại nên nghe nhầm, còn tưởng hôm nay cô ấy mới đi, nào nào, gọi món." Đưa tay gọi phục vụ.

Trạch Lượng lén đẩy Vu Đồ, nói nhỏ: "Cậu có biết hôm qua Hạ Tĩnh về Bắc Kinh không?"

Vu Đồ chậm rãi uống trà, không phủ nhận.

"Túy Ông say không phải vì rượu, cậu ta mở cuộc họp lớp này chắc cũng vì Hạ Tĩnh thôi." Trạch Lượng cảm thấy có thể liên kết mọi chuyện một cách logic hơn rồi: "Mỗi riêng Hạ Tĩnh thì chắc chắn người ta sẽ chẳng thêm đề ý, cho nên mới bảo họp lớp, nhưng tại sao lại gọi cả cậu tới, không sợ bị đem ra so sánh xấu hổ đến chết à?"

Nhưng sau đó anh đã biết tại sao Khúc Minh lại dám gọi Vu Đồ đến. Bởi vì, bây giờ người ta không xem Vu Đồ ra gì nữa.

Thức ăn vẫn chưa lên hết, Khúc Minh đã ngo sang Vu Đồ, đá đùi: "Hôm kia có gặp bạn ở lớp kế, nghe nói tháng sau Vu Đồ sang chỗ cậu ấy làm à?"

"Là ai bên lớp kế thế?" Có bạn tò mò hỏi.

"Nhậm Vọng của Trung X, học ngành đầu tư quốc tế."

Triệu Thiên hiểu kỳ: "Chẳng phải Vu Đồ ở Hàng Không Vũ Trụ à?"

"Chắc là muốn từ chức rồi chứ gì?" Khúc Minh nhìn sang Vu Đồ, trông giống kẻ cao nhìn xuống: "Nhưng mà bây giờ cậu mới ra làm, phải bắt đầu lại rồi nhỉ? Tôi nghe Nhậm Vọng nói, tiền lương như mây đưa mới tốt nghiệp đại học đúng không?"

Mọi người đều im lặng.

Lại thấy Khúc Minh nói tiếp: "Vu Đồ này, sao cậu không đến tìm những nhà đầu tư quốc tế như chúng tôi ấy. Bên này tiền lương cao, nếu không một năm chỉ có ba trăm, năm trăm ngàn thì sao sống nổi ở đất Thượng Hải? Còn làm bên chỗ Nhậm Vọng, năm đó thành tích của cậu ta tệ cỡ nào, đám bạn học chúng tôi lúc nói cũng thấy ngại gùm đấy."

Vu Đồ không ở đây, Kiều Tinh Tinh vui vẻ điều khiển Vương Chiêu Quân đi đấu trận. Cô cảm thấy sau khi trải qua khóa huấn luyện kinh hoàng kia, thì đã có thể đi xông pha một phen.

Ai dè lại gặp phải đồng đội còn ngu hơn cả mình, hai ván liên tục bị đối phương đánh sập nhà không ngóc nổi đầu.

Đang tức giận thì Tiểu Chu gọi điện đến.

"Tinh Tinh, tôi đến Anne's mua salad, cô đoán xem tôi gặp ai ở đấy?" Tiểu Chu cố ý ép xuống rất nhỏ.

"Tổng giáo đầu Vu của tám mươi tướng."

Tiểu Chu: "... Sao cô biết thế?"

"Hỏi thừa, biết anh ấy đến đó ăn cơm, nên tôi mới nhớ đến món salad ở đấy. Đúng rồi, cô đi mua salad rồi về ngay, đừng có tìm Edward, nếu không lại

không chịu nhận tiền."

Edward chính là ông chủ của nhà hàng Tây đó, Kiều Tinh Tinh có quen anh ta.

"Biết rồi, tôi mua xong rồi, đem tới cho cô ngay đây."

Tiểu Chu nói tiếp: "Lúc đang ngồi đợi salad, tôi còn gọi thêm vài món khác ăn thử, vừa khéo lại ngồi ngay bàn thầy Vu, nhưng có chậu cây xanh chắn ngang nên anh ấy không thấy tôi đâu."

"Cô đừng làm phiền người ta đó."

"Đương nhiên là không rồi ~ Nhưng mà, tôi thấy bạn bè anh ấy chẳng thân thiện mấy đâu. Có người còn châm biếm anh ấy nữa, nói chuyện chửi tai lắm, tức chết đi được."

Kiều Tinh Tinh nhún mày.

Ở nhà hàng.

Trạch Lượng tức đến nỗi muốn nhảy cẫng lên: "Đơn vị Vu Đồ bảo mật, trước khi từ chức thì cũng phải bảo mật thông tin, không thể làm việc ở các cơ quan tài chính liên quan. Không biết đừng có đoán bậy, chớ có để con tức khi bị Hạ Tinh cho leo cây mà..."

Vu Đồ giữ anh lại, bình tĩnh nhìn Khúc Minh: "Câu chỉ sống đến ba mươi tuổi thôi à?"

Khúc Minh nghe Trạch Lượng nói thế đã không vui: "Cậu có ý gì?"

Vu Đồ: "Gấp gấp làm gì, ngày tháng còn dài, chờ thêm một năm nữa xem."

"Hơ." Khúc Minh cười lạnh: "Tôi biết nhà khoa học xem thường những người làm ngành tài chính như chúng tôi, nhưng ngành này cũng không phải để tung hoành đâu."

Vu Đồ khách sáo: "Thứ nhất, đừng dùng từ "chúng tôi"."

Khúc Minh tức giận: "Cậu!"

Vu Đồ nâng ly với cậu ta.

Trạch Lượng vẫn chưa hả cơn giận, mọi người cũng cảm thấy Khúc Minh có hơi quá đáng, đang định làm hòa thì phục vụ cầm chai rượu đi đến bàn của họ.

Anh ta nhìn nhanh mọi người, cuối cùng mỉm cười với Vu Đồ: "Anh Vu, lần trước anh và cô Kiều có để chai rượu ở đây, nên giờ tôi gửi lại."

Vu Đồ ngăn ra, phục vụ đã đặt cả chai lẫn thùng đá lên bàn, tiếp đó lại đem thêm hai phần chân giò hun khói."

"Đây là ông chủ chúng tôi gửi anh Vu, chúc anh ngon miệng."

Anh ta mỉm cười rời khỏi.

Mọi người ngáy ra trước diễn biến đột ngột ấy.

"Vu Đồ, cậu từng đến đây rồi à?"

Triệu Thiên khá am hiểu rượu vang nên nhìn thử chai rượu, lại cảm thán: "La Romanee Conti?"

Ngoài Vu Đồ, ở đây toàn kẻ tung hoành trong giới tài chính, sao lại không am hiểu rượu vang chứ, hơn nữa lại là loại rượu nổi tiếng như thế.

Nhưng biết thì biết, người nhìn thấy nó cũng không nhiều, nên đều phấn khích.

"Để tôi xem, để tôi xem."

"Vu Đồ cậu giàu kỹ thế, chai rượu này bao nhiêu tiền vậy?"

"Ít gì cũng tới 6 số nhì."

Trạch Lượng cũng ngạc nhiên nhìn Vu Đồ.

Vu Đồ nhìn chằm chằm vào chai rượu, chợt cười khẽ nói: "Tôi có chút việc nên phải về trước, các cậu cứ nói chuyện đi."

Mọi người đều ngo ngác, nhìn Vu Đồ đứng dậy cầm áo khoác mặc vào, sau đó lại cầm chai rượu lên, thông thả tạm biệt mọi người.

Đội đã!

... Sao cậu lại mang chai rượu đi mất?

Mười mấy phút sau, Kiều Tinh Tinh đã nói thay lời kêu gọi thăm thiết của bạn học Vu Đồ.

"Cậu mang chai rượu về à?!"

Vu Đồ đứng ngay trước cửa: "Không nỡ để họ uống nên mang về đây."

Kiều Tinh Tinh đánh giá anh rồi giải thích: "Nghe cậu đi tới đó, lại sức nhớ tới món salad nên tớ bảo Tiểu Chu đến đó mua, sau đó ~~ cậu... không trách tớ nhiều chuyện chứ?"

Vu Đồ hơi nhướng mày: "Tớ là người không hiểu chuyện đến thế sao?"

Mắt Kiều Tinh Tinh sáng rực: "Tớ cũng cảm thấy thế. Vậy thì, có sảng khoái không? Có vui không?"

Vu Đồ khẽ gật đầu: "Vui như tên lừa được phóng thành công ấy."

Kiểu hình dung gì thế này! Kiều Tinh Tinh xém chút là cười ra mắt, sung sướng gì mà giống như phóng tên lửa thành công chứ...

"Sao tớ cảm thấy cách hình dung này có hơi đen tối..."

Vu Đồ cười khỏ: "Cậu đang nghĩ bậy gì thế?"

"Không có không có." Kiều Tinh Tinh chuyển sang chủ đề khác: "Vậy ~~ Hay là chúng ta uống rượu để chúc mừng tên lừa phóng thành công nhé?"

Chai rượu với mức giá sáu số? Vu Đồ đang định từ chối thì nghe Kiều Tinh Tinh nói: "Tuy chỉ có mấy trăm tệ, nhưng cũng không được lãng phí."

Vu Đồ nghi ngờ có phải mình nghe lầm không: "Mấy trăm tệ?"

"Đương nhiên rồi! Cậu tưởng tớ điên à, tùy tiện mời người lạ uống chai rượu đắt như thế." Kiều Tinh Tinh đặc ý: "Tớ quen ông chủ nhà hàng đấy, từng quay phim ở đó. Còn chai rượu này, chẳng qua là chai rỗng dùng lúc đóng phim thôi."

"..." Vu Đồ không biết phải nói gì.

"Vậy có uống không? Dù sao hôm nay tớ cũng không chơi game, lúc này phát hiện ngón cái tay trái bắt đầu chai rồi."

Câu trả lời của Vu Đồ là cầm chai rượu đi vào nhà, rồi đóng cửa lại.

Kiều Tinh Tinh hoan hô, chạy nhanh vào bếp: "Tớ đi lấy cốc."

Nhưng họ cũng không uống ngay, vì Kiều Tinh Tinh sức nhớ ra một chuyện.

Calo của rượu vang là bao nhiêu nhỉ?

Hình như cũng không cao lắm, cô nhanh chóng lên Baidu tìm hiểu. Cũng may hàm lượng calo của rượu vang thấp nhất trong các loại rượu, tầm 70 calo/100gam, có thể chấp nhận được.

Sau đó Kiều Tinh Tinh cầm cốc, tìm khắp nhà xem chỗ nào thích hợp để uống rượu.

Ban công hơi lạnh, nhà bếp thì quá chán, trước cửa sổ cũng tạm được nhưng không có không khí. Thế là cô lấy bông hồng ở bàn ăn sang, tìm hai cây nến trong hộp tũ...

Được rồi!

Vu Đồ im lặng đứng cạnh xem đồng hồ, sau hai mươi phút, cuối cùng anh đã uống được ngụm rượu đầu tiên dưới ánh nến và hoa tươi.

Tối hôm đó, họ không uống đến khuya, thậm chí cũng không nói gì nhiều. Vu Đồ cảm thấy may mắn khi Kiều Tinh Tinh không hỏi gì cả, chỉ thảnh thơi đánh giá rượu uống còn không ngon bằng rượu gạo.

Lúc thì nói đến đồng đội ngu như theo trong game, lúc thì tự ngồi một góc lướt điện thoại, chụp tự sướng...

Ngoài ô cửa sổ chính là cảnh đêm Thượng Hải lấp lánh sa hoa, nhưng anh chưa từng cảm thấy thoải mái như thế.

Điện thoại không ngừng nhảy ra tin nhắn Wechat của Trạch Lượng, anh đợi đến lúc đi về mới mở ra xem.

"Cô Kiều là ai?"

"Cô Kiều là ai? Là ai? Là ai thế?"

Cô Kiều...

Là một đại minh tinh cho dù có uống rượu, thì cũng phải vào bếp tính xem có bao nhiêu calo trong đây.

Là một người bạn cũ, anh vừa mới quen biết.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Niềm Kiêu Hãnh Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Không biết có phải gặp ảo giác hay không, mà cô cảm thấy từ hôm uống rượu cùng nhau thì quan hệ giữa mình và Vu Đồ khác với trước đây.

Cô cũng không nói rõ được, ví dụ như đôi khi anh sẽ chủ động hỏi cô có cần mang bữa sáng không? Ví dụ như, lúc anh huấn luyện cũng sẽ độc miệng hơn một chút.

Huấn luyện 3v3 cũng gần kết thúc, mấy ngày nay họ đánh thường 5v5, Vu Đồ hỏi Kiều Tinh Tinh: "Chơi mấy ngày nay, cậu thấy thích tướng nào nhất?"

Kiều Tinh Tinh liệt kê vài tướng ra, sau đó bảo: "Nhưng hình như tớ vẫn thích Gia Cát Lượng với Lý Bạch hơn."

Vì hai tướng đó đẹp trai nhất Arena!

"Cậu không chơi được những tướng có tốc độ cao." Vu Đồ lạnh lùng tạt cho một gáo nước lạnh, Kiều Tinh Tinh cứng họng.

"Cậu có thể bỏ Tank được rồi, lúc thi đấu thì chọn một game thủ chuyên nghiệp chuyên vị trí này. Top thì khá áp lực, cũng không thích hợp, giao cho đồng đội khác đi. Cậu chỉ thích hợp đường giữa hoặc đường dưới ví dụ như Pháp Sư (AP), Xạ Thủ (AD), Hỗ Trợ (SP), cố gắng luyện tập ba vị trí này. AP thì có thể thử Biên Thước, Can Tương và Doanh Chính, tay dài* thích hợp với cậu." (*Tay dài: đánh tầm xa)

"Còn Vương Chiêu Quân thì sao?" Tuy là Vu Đồ từng nói cô không thể dùng tướng này để thi đấu, nhưng Kiều Tinh Tinh vẫn không chịu từ bỏ, dù sao đây cũng là tướng đầu tiên cô chơi tốt.

"Nếu xem nhiều trận thi đấu chuyên nghiệp, thì cậu sẽ không hỏi những câu như thế nữa." Vu Đồ bác bỏ không chút nể nang.

"SP thì thử Đông Hoàng Thái Nhất, Trương Phi, Bạch Khởi, Ngưu Ma, Tồn Tẫn, cậu chơi được hết đấy. Ngoài ra Tô Liệt, Mộng Kỳ cũng đang chiếm ưu thế, tốt nhất cũng nên chơi cho quen trước đã."

"Trương Phi?"

"Kỹ năng của nó không khó."

Được rồi, tuy lần đầu sử dụng Trương Phi chơi với anh Quốc đã thua rất thê thảm, nhưng sau khi trải qua khóa huấn luyện của Vu Đồ, cô lại cảm thấy nó rất dễ.

Vu Đồ bá đạo quyết định tướng ở hai vị trí thích hợp với cô. Tới khi chọn đến AD thì hỏi ngược lại cô: "AD thì cậu thích Ngưu Cơ à?"

Kiều Tinh Tinh gật đầu: "Vì ba kỹ năng đều rất dễ sử dụng, kỹ năng thứ hai có thể chạy trốn."

Vu Đồ suy nghĩ: "Đúng là cậu chạy rất nhanh."

Kiều Tinh Tinh: "... Đó là khen à?"

Vu Đồ "Ừ": "Cậu chưa từng đứng đồng đội người qua đường, nhưng lại không hề do dự bán đứng tớ. Tớ vẫn luôn muốn hỏi, cậu nghĩ gì khi đưa ra quyết định đó?"

"... Có à?" Kiều Tinh Tinh chột dạ muốn giải thích, nhưng dưới ánh mắt khiển trách của Vu Đồ, cô buộc lòng phải thừa nhận hành vi đó: "Có lẽ vì... tin tưởng?"

"Cảm ơn." Vu Đồ không cảm động chút nào.

Kiều Tinh Tinh cân nhắc những tướng mà anh đề cập, buồn bã nói: "Hình như không ngẫu, cũng chẳng đẹp tý nào."

Vu Đồ không biết nên trả lời thế nào, nhớ đến lúc nghỉ ngơi, cô chỉ chăm chăm nghiên cứu xem tướng nào có trang phục đẹp nhất. Đến uống rượu còn phải bày hoa nến các thứ, đành bất lực nói: "Nếu muốn ngẫu ở vị trí AD, cậu có thể thử một tướng."

"Con nào thế?" Mắt Kiêu Tinh Tinh sáng rực.

"Bách Lý Thủ Ước."

Bách Lý Thủ Ước là tướng mới ra của Vương Giả Vinh Diệu, kỹ năng đặc biệt là bắn tên từ xa. Kiêu Tinh Tinh tạo một trận đánh thử.

Sau hai mươi phút, cô bỏ điện thoại xuống, nhăn nhó nhìn Vu Đồ: "Cậu xác định tớ có thể chơi được à?"

"Nhắm bắn rất tốt, thực ra khi chơi kỹ năng thứ nhất của Ngu Cơ, tỷ lệ bắn trúng của cậu cũng khá cao."

Kiều Tinh Tinh nghĩ một hồi cũng cảm thấy có lý, nhưng cô lại không nhắm bắn gì, toàn dựa vào trực giác. Lúc cô cố tình nhắm thì luôn không trúng.

"Trận lúc nãy cậu đánh không được tốt, một là đồng đội không cho đủ kinh tế, hai là vị trí không được linh hoạt. Ngu Cơ và Bách Lý Thủ Ước đều cần vị trí tốt, nhưng yêu cầu thấp hơn Tôn Thượng Hôn và Marco Polo, vẫn có thể cứu được. Chứ như hai tướng kia thì không biết phải tả kiêu gì."

... Cậu cũng độc miệng quá đấy. Nhớ đến chuyện hôm qua anh đánh giá cô chơi Nakoruru như "Thieu thân lao vào biển lửa", "Đâm đầu vào rọ", thì Kiêu Tinh Tinh chỉ muốn đánh người.

"Ngoài vị trí đánh, cậu còn thiếu bây giờ là ý thức, là do cậu thường xuyên vừa chơi vừa hỏi một vạn câu hỏi vì sao."

"Hả?"

Vu Đồ vô cảm kể lại: "Minh phải đi đâu? Minh phải làm gì? Minh có cần sử dụng tuyệt chiêu không?"

Kiều Tinh Tinh: "..."

Vu Đồ nhìn đồng hồ rồi nói: "Cho nên bắt đầu từ bây giờ, nửa buổi trước chúng ta luyện tập thực chiến, nửa buổi sau sẽ xem thi đấu chuyên nghiệp."

Kiều Tinh Tinh cảm thấy trước kia giống như học võ, còn bây giờ thì bắt đầu dạy binh pháp, dạy cô cách làm thế nào để lên kế hoạch, mai phục...

Có phải cô sắp ra trận giết địch được rồi không?

Nhưng Vương Giả cũng chỉ mới phát triển được hơn một năm, chiến lược thường dùng cũng không nhiều. Kiêu Tinh Tinh cũng không thuộc dạng quá ngốc, hai ngày nay xem thi đấu chuyên nghiệp do Vu Đồ chọn lọc kỹ càng, thì cũng hiểu được kha khá.

Dĩ nhiên hiểu là một chuyện, nhưng tình hình khi đánh thực tiễn thiên biến vạn hóa, dù sao cũng nên luyện tập nhiều hơn.

Độ khó của đánh thường 5V5 cao hơn 3V3, mấy ngày nay, cứ nhắm mắt lại là Kiêu Tinh Tinh mơ thấy cảnh Nhà Chính nổ tung.

Nên khó khăn lắm mới có hoạt động, Kiêu Tinh Tinh lại cảm thấy như được nghỉ phép.

Sáng sớm ngày 10 tháng 11, Kiêu Tinh Tinh vui vẻ gọi điện cho Vu Đồ: "Vu Đồ, cậu vẫn chưa đi đúng không? Hôm nay tớ phải đến Hàng Châu tham gia tiệc độc thân ở nhà bố Mã, xin nghỉ phép một ngày nhé. Hôm qua tớ quên gọi báo cho cậu."

(1)Bố Mã: ý chỉ Jack Ma. Hoạt động lễ Độc Thân mỗi năm của công ty Jack Ma.

Thật ra Vu Đồ đã đến trạm xe lửa, cũng tầm một tiếng nữa là tới nhà cô.

Bên kia khá ồn ào, hình như cô đang rất bận, Vu Đồ nói "Được", Kiêu Tinh Tinh bảo: "Vậy tớ tắt máy nhé, nếu có hứng thú thì mở TV xem, hôm nay tớ sẽ hát đấy."

Vu Đồ cười khẽ, lại bảo: "Ừ."

Đột nhiên không cần phải ra ngoài, cả ngày lại chẳng có việc gì làm. Sau khi về đến nhà, Vu Đồ mở máy tính lên trang chủ của Vương Giả Vinh Diệu xem tin tức, tầm hơn năm giờ chiều, Kiêu Tinh Tinh nhắn tin Wechat đến.

Tinh Tinh: Cậu có đó không?

Vu Đồ: Có.

Tinh Tinh: Bây giờ không có chuyện gì làm, chúng ta đánh một ván nhé.

Cô gửi một đường link sang QQ, Vu Đồ bấm vào. Hai người nhanh chóng phối hợp tổ đội với ba người lạ, bắt đầu vào trận đánh thường 5V5 của

Arena.

Lần này Vu Đồ chọn tướng Marco Polo, Kiều Tinh Tinh thì chọn Nguru Ma. Chơi được một lúc, cô không nhận được mà oán: "Tớ cảm thấy Nguru Ma còn khó chơi hơn Trương Phi, không biết sử dụng chiêu như thế nào."

Vu Đồ: "Cậu cứ đánh tùy thích."

Kiều Tinh Tinh: "Cậu vẫn thắng được à?"

Vu Đồ: "Không, tớ sẽ lưu lại."

Kiều Tinh Tinh: "... Sau đó lên lớp tớ?"

Vu Đồ: "Ừ."

Lý Bạch đang đánh quái bỗng nhiên lên tiếng.

Côn Trùng Nhỏ Tò Mò: "Marco, tôi thấy trình độ của bạn gái anh còn tệ hơn cả bạn gái tôi đấy."

Vu Đồ ngây ra, đang định bảo Nguru Ma không phải bạn gái mình, nhưng lại cảm thấy giải thích chuyện này với người qua đường cũng hơi kỳ. Đang do dự thì nghe Kiều Tinh Tinh lên tiếng: "Nhưng trình độ của anh lại không bằng bạn trai của tôi đấy."

Vu Đồ:...

Thực ra Vu Đồ cũng chẳng ngạc nhiên gì lắm, Lúc Kiều Tinh Tinh chơi game cũng như thế. Khó tránh khỏi gặp phải những thành phần này trong game, mỗi lần bị mắng, cô cũng sẽ mắng lại. Nhưng mà trình độ cãi nhau của cô thật sự... một lời khó mà nói hết. Ví dụ như người ta mắng cô rác rưởi, cô sẽ mắng anh mới là rác rưởi. Người ta mắng cô ngốc, cô sẽ bảo anh mới ngốc.

Cho nên khi đối phương nói "Trình độ cô không bằng bạn gái tôi", cô trả lời "Trình độ anh không bằng bạn trai tôi" cũng dễ hiểu thôi.

Côn Trùng Nhỏ Tò Mò phản bác ngay: "Bớt đùa, cũng vì anh ta chơi Xạ Thủ thôi, tôi không quen chơi Lý Bạch. Không tin lát nữa tôi mời lại, cho hai người thấy sự lợi hại khi tôi chơi Marco."

Bạn gái anh ta không lên tiếng, chỉ gõ một hàng chữ.

Tiểu Điều Trùng Tử (Trang Chu): Ông xã cố lên!

Lúc này, người vẫn im lặng từ đầu buổi đột nhiên liên tục gõ chữ ở mục trò chuyện.

Không Mặc Gì Thật Mát Mẽ (Doanh Chính): Mấy người đừng nói nữa, tôi sắp treo máy rồi.

Không Mặc Gì Thật Mát Mẽ (Doanh Chính): Hôm nay là Song Thập Nhất - lễ Độc Thân, mà ra đường đâu đâu cũng thấy người ta có đôi có cặp. Ông đây đã trốn ở nhà đánh game, thế quái nào còn dính phải đội của hai cặp tình nhân chứ.

Không Mặc Gì Thật Mát Mẽ (Doanh Chính): Tôi không vui, phải treo máy đây.

Sau đó anh ta đứng bất động ở Nhà Chính.

Kiều Tinh Tinh:...

Cô gõ chữ.

Tay Không Hái Bông (Ma Vương): Đội đã, anh nhầm rồi, ngày mai mới là lễ Độc Thân~

Không Mặc Gì Thật Mát Mẽ (Doanh Chính): Thật không?

Kiều Tinh Tinh nghi ngờ đi xem lại lịch, một lúc sau.

Không Mặc Gì Thật Mát Mẽ (Doanh Chính): Được rồi, vậy đánh một lúc thôi.

Trải qua chút sóng gió, cuối cùng cũng thắng được, Marco của Vu Đồ xứng đáng được MVP.

Vừa ra khỏi trận, Kiều Tinh Tinh đã nhận được lời mời của Côn Trùng Nhỏ Tò Mò. Đang có nhã hứng nên cô chấp nhận lời mời, vào phòng.

Côn Trùng Nhỏ Hiếu Kỳ: Bạn trai cô từ chối rồi, có phải anh ta không dám không?

Tay Không Hái Bông: Anh đội lạt.

Kiều Tinh Tinh chụp lại màn hình gửi vào Wechat cho Vu Đồ.

Vu Đồ: Mời tôi.

Vu Đồ vừa vào phòng, Côn Trùng Nhỏ Tò Mò bấm bắt đầu ngay. Khi vào chọn con tướng, Côn Trùng Nhỏ và Vu Đồ quyết liên lập tức.

Côn Trùng Nhỏ khòì hỏi cũng biết chọn ngay Xạ Thủ Marco. Vu Đồ...

Không ngờ lại chọn Lý Bạch!

Chẳng khác gì đang khiêu khích đối phương cả, Kiều Tinh Tinh kích động. Nói ra thì cô vẫn chưa nhìn thấy Vu Đồ chơi Lý Bạch trong thi đấu thường.

Côn Trùng Nhỏ Tò Mò (Marco Polo): Woa! Anh đang khiêu khích tôi à.

Ngọc Thổ Đào Dược (Lý Bạch): Hiếm khi chơi nên thử thôi.

Tiểu Điều Trùng Tử (Trang Chu): Ông xã cố lên! (ノ▽ノ) ㄟ

Kiều Tinh Tinh lập tức trả lời: Bạn trai cố lên! (ノ▽ノ) ㄟ

Người qua đường đáng thương:... Toàn là tình nhân?

Kiều Tinh Tinh sợ anh ta cũng treo máy, an ủi: Kiên cường lên nào, đừng treo máy.

Người qua đường hài hước đáp lại: Không đâu, tôi có mèo.

Trận này đánh rất nhanh, Marco chơi khá hay, nhưng Vu Đồ lại xuất thần hơn. Một lăng từ bạch y mang tiên kiếm tiêu sái, di chuyển nhanh như con gió thoát ẩn thoát hiện, lúc thì trước mắt, chốc lại ở sau, khiến người khác kinh sợ. Anh quét khắp trận đấu, chạy nhanh như tia chớp, chỉ một giây mà đã giết đối phương không biết bao nhiêu lần.

Mới vào trận, đối phương bị anh giết không kịp trở tay, mới mười phút bên kia đã đầu hàng.

Côn Trùng Nhỏ Tò Mò:... Tôn thương lòng tự tôn rồi.

Tiểu Điều Trùng Tử (Trang Chu): Ông xã giỏi nhất!

Kiều Tinh Tinh vẫn muốn ăn hiếp người khác đến cùng.

Tay Không Hải Bông (Biển Thước): Phải kiên cường, cố gắng lên nha! (T o T) /~~

Sau khi kết thúc trận đấu, thoát game, Kiều Tinh Tinh vẫn không kiềm được, nhớ lại hình bóng Lý Bạch tung hoành lúc nãy. Một lúc lâu sau cô mới hào hứng mở Wechat định nói gì đấy, nhưng lại thấy Vu Đồ gửi tin nhắn sang.

Vu Đồ: Sao cậu nghịch thế?

Tìm Kiều Tinh Tinh bỗng đập loạn, quên mất mình định nói gì. Sau đó nhìn thấy Wechat hiển thị -- Đối phương đã thu hồi tin nhắn.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Niềm Kiêu Hãnh Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15

Ngày hôm sau chính là ngày quần chúng xông xáo 11/11, Kiều Tinh Tinh lại không thể không giữ tâm như chi thủy (lòng không tạp niệm) để nhìn video mình chơi tướng Ngưu Ma.

Vu Đồ thật sự vẫn quay lại video, chuyển tới máy tính và cùng cùng cô phân tích những chỗ đúng và những chỗ có vấn đề. "Phụ trợ thường dùng cho các tướng cũng chỉ có những cái đó, kỹ năng không giống nhau, nhưng thành thạo một cái, liền nhận ra được chỗ sử dụng thích hợp."

Tiếp theo liền xem mấy video trận đấu của các tuyển thủ chuyên nghiệp dùng tướng Ngưu Ma.

Kiều Tinh Tinh cảm thấy đau khổ, lễ độc thân quý báu, độc thân cũng được, phải học tập cũng được, học một vị tướng đẹp chút cũng được nha, tạo hình của Ngưu Ma quả thực không đẹp mà.

Đến 4 giờ chiều, Vu Đồ bảo muốn về sớm hơn.

"Buổi tối có một buổi tụ tập của đồng nghiệp trong đơn vị."

"Mình cảm thấy cậu tụ tập hơi nhiều." Rõ ràng cô một cái mình tính một chút xã giao cũng không giống như vậy.

Vu Đồ cũng không hề cảm thấy vui vẻ. "Chẳng lẽ không phải tần suất bình thường sao? Hơn nữa chủ đề cũng là lễ độc thân vui vẻ."

"..."

Vu Đồ "hăng giọng" một chút, "Nói là còn hỏi mình chút chuyện công việc."

"... Đi đi."

Vu Đồ còn không quên dặn dò, "Chính cậu cũng luyện thật giỏi kỹ năng phụ trợ của tướng Trương Phi đi."

Kiều Tinh Tinh có chút buồn rầu. Bản thân đã đi chơi còn bỏ trí lại bài tập.

Nhằm chán đưa hân ra cửa, suy nghĩ Vu Đồ có thể đi tham gia tụ họp nào nhiệt, mình phải một người ngồi không, thật là có chút đáng thương: "Nếu có thể cùng cậu đi chơi thì tốt rồi."

Lời nói ra mới phát hiện có chút không ổn, coi như cô không phải Kiều Tinh Tinh, đi theo Vu Đồ cũng không thích hợp nha.

Đang ảo não vì mình nói chuyện không suy xét, lại nghe được Vu Đồ nói: "Mình nghe lời cậu, cậu có dám đi?"

Kiều Tinh Tinh ngẩn ra, lại thấy trên mặt Vu Đồ có chút ảo não vì đã lỡ lời.

Lúng túng nhìn cậu ấy một chút, cô vội vàng đẩy Vu Đồ ra cửa: "Đi chơi vui vẻ, bái bai."

Cùng là tụ họp, nhưng buổi tụ họp này Vu Đồ dễ chịu hơn nhiều. Mọi người cùng ly một lần, đồng nghiệp Tiểu Hồ cảm thán: "Người năm nay vẫn như năm trước nè."

Đại Mạnh nói: "Người năm sau thì không như năm nay nữa, Vu Đồ đi Ngân hàng Đầu tư, kia là thế giới phồn hoa, cậu ấy còn có thể giữ được trong sạch như chúng ta?"

"Chẳng phải là ít đi một người sao?"

"Lão Quan làm không hết việc nha."

Vu Đồ sững sốt một chút: "Lão Quan thế nào?"

Lão Quan họ Quan tên Tại, là tiến sỹ từ Mỹ về, cùng với Vu Đồ chịu trách nhiệm thiết kế một mô hình. Vu Đồ còn trẻ như vậy đã có thể làm Phó Trưởng thiết kế, trong đó cũng có sự cất nhắc của lão Quan.

"Chị dâu âm ỉ muốn ly dị đấy."

"Làm sao biết được?", Lão Quan cùng vợ hân ân ái có tiếng, nếu không ban đầu chị dâu cũng sẽ không từ bỏ lương cao cùng hân từ Mỹ về nước đâu.

"Làm sao không biết, cậu vừa đi, công việc của lão cũng nhiều gấp đôi, thời gian làm thêm giờ cũng nhiều thêm, ngày ngày đều không nhìn thấy người đâu, chị dâu có thể không tức giận sao?"

Vu Đồ cau mày: "Những người khác đi làm gì rồi? Trước khi tôi nghỉ phép còn có hai người tới."

Đại Mạnh nói: "Nhiều người có ích lợi gì, đây không phải cậu hiểu nhất sao? Lại nói Lão Quan kia tính khí ngạo kiều*, trừ cậu ra thì còn để ý ai nữa đâu, không vừa lòng thì chỉ có thể tự làm, chịu đựng thôi."

** ngạo kiều: ngoại lãnh nội nhiệt/ người ngoài lạnh trong nóng, bên ngoài tỏ ra lạnh lùng nhưng trong lòng thì ôn nhu, có lúc dễ xấu hổ.*

Vu Đồ trầm mặc cảm lấy điều thuốc từ trên bàn.

"Các cậu chó nói nhầm đi." Một người đồng nghiệp khác nói, "Lão Quan sớm đã giải quyết xong vấn đề với chị dâu, hôm nay còn khoe bữa sáng tình yêu với tôi đây."

"Đúng vậy, Đại Mạnh cậu chính là nhất thời ghen tị."

Đại Mạnh "Phi" một tiếng, mọi người lại vui vẻ. Tiểu Hồ nhớ ra: "Đúng rồi, lão Vu, tôi có một vấn đề muốn tham khảo ý kiến của cậu một chút, tôi cảm thấy cậu có thể cho tôi chút gợi ý."

Vu Đồ còn chưa nói gì, Đại Mạnh nói: "Ai ai ^ hai người các cậu đừng quên bảo mật nhé, bên ngoài không nói chuyện kỹ thuật."

"Ta cùng lão Vu trò chuyện một chút kỹ thuật nước ngoài cũng không được? Nếu không sau này nói chuyện gì? Giá nhà Lục Gia Chùy?"

Hai người ở đó đầu võ miệng, ánh mắt Vu Đồ hơi tối đi. Nghề nghiệp của bọn họ có chế độ giữ bí mật nghiêm khắc, ra khỏi đơn vị thì những phương diện kỹ thuật cụ thể trong ngoài nước đều không thể bàn luận. Đợi đến sau khi hân rời đi, đại khái chỉ có thể từ tin tức ở tạp chí tìm được một chút dấu vết.

Hắn dựa vào lưng ghế, cúi đầu đốt thuốc.

Ăn cơm đến 8 giờ, các đồng nghiệp định buông thả đến cùng, lại đi hát karaoke. Vu Đồ lại thấy tẻ nhạt, lên tiếng chào mọi người rồi về trước.

Hôm nay bọn họ hẹn nhau ở Cảng Hồi, phía dưới chính là tuyến tàu điện ngầm số 1.

Ở trạm tàu điện ngầm, dòng người vẫn tấp nập như mọi khi.

Đây là một thành phố vô cùng kỳ diệu. Đi về phía nam Tân Trang, đổi sang tuyến số 5 liền đến Thành phố Hàng Không vũ trụ Chuyên Kiều, đi về phía bắc đến Quảng trường Nhân dân đổi sang tuyến số 2 liền đến Trung tâm Tài chính Lục Gia Chùy.

Phương hướng tương phản, một bên tịch mịch, một bên sầm uất.

Tựa như các lối rẽ trong cuộc sống.

Từng chuyến tàu điện ngầm tới rồi lại đi, trong đám người, Vu Đồ đứng yên thật lâu.

Kiều Tinh Tinh đang ở nhà chơi game.

Cô vốn chẳng có cảm giác gì với lễ độc thân, nhưng nghĩ đến Vu Đồ lúc này đang ăn uống cùng đồng nghiệp, mình đáng thương chỉ có thể một mình chơi game, liền cảm nhận được một sự ưu thương nhất thời.

Nhưng mà không biết có phải cao thủ đều đi ăn lễ độc thân hay người độc thân đều không lên được tinh thần, Vương Chiêu Quân của cô lại có thể chiến thắng, thành tích mấy ván liên tục cũng vô cùng tốt.

Vì vậy chụp màn hình rồi phát lên Weibo, phần lớn mọi người đều ríu rít khen ngợi nữ thần rất giỏi.

Nhưng cũng có điểm tương đối đặc biệt.

Ví dụ như điều này:

Tiểu Kiều thê đô đô: Nữ thần nhà ta diện mạo đẹp như vậy, có tiền lại gầy như vậy, nhưng lễ độc thân cũng chỉ có thể chơi game,... ta không đẹp còn mập, tiền không nhiều nhưng ta có lão công ah (^ ▽ ^) r

... Cái này nhất định là fan thân thiết.

Gầy như vậy, đẹp như vậy Kiều Tinh Tinh bức bối lại chơi một ván, kết quả là đang lúc tổ đội thì Vu Đồ lại gọi điện tới, Kiều Tinh Tinh liền vô tình không nhận, đến khi đánh xong ván này mới gọi lại.

Vừa nhận máy, Vu Đồ nói: "Cậu lại đang chơi Vương Chiêu Quân?"

"Cậu còn theo dõi?"

"Mới vừa nhìn qua", bên kia tự hồ cười một chút, sau đó hỏi: "Có muốn ra ngoài chơi không?"

Kiều Tinh Tinh sững sốt một chút, liền đứng lên: Cậu ở đâu?"

"Dưới lầu."

Kiều Tinh Tinh vui vẻ chạy xuống lầu.

Vu Đồ thấy cô võ trang toàn thân, nhưng đến cả cọng tóc cũng lộ ra một cổ vui vẻ đi hóng gió, buồn cười hơn trong lòng lại có một chút nhẹ nhõm.

Kiều Tinh Tinh tung tăng tới hỏi: "Cậu sao lại về đây? Các cậu tụ họp cũng ở gần đây sao?"

Vu Đồ cũng rất muốn hỏi mình vấn đề này.

"Không kém bao nhiêu." Vu Đồ nói, "Bọn họ muốn đi hát, mình không có hứng thú."

"Ha- Vậy chúng ta đi nơi nào đây?"

Vu Đồ suy nghĩ một chút, "Xem phim?"

Kế cận cửa hàng tổng hợp ở tầng một dưới lòng đất có một rạp chiếu phim. Hai người đi bộ qua đó, vừa đi vừa cầm điện thoại tra xem xem phim gì.

"Bộ này?" Vu Đồ chỉ một bộ phim văn nghệ tình yêu, con gái hẳn sẽ thích xem.

Kiều Tinh Tinh liếc mắt một cái, "Không được, cậu không phải là cố ý hả? Ai cũng biết tớ cùng nữ chính không hợp nha."

Vu Đồ: "... Tớ không hiểu biết nhiều về giới giải trí."

Vu Đồ lại xem lần nữa, chọn một cái thuần nam nhân điện ảnh, "Cái này thì sao?"

"Ài, cái này hẳn sẽ rất hay. Nhưng nam chính mới chia tay với bạn gái, bạn gái hẳn ta lại là bạn thân tớ." Điện ảnh xem hay đi nữa thì cũng không thể phản bội bạn thân được.

Vu Đồ: "..."

Cậu đem điện thoại nhét vào tay cô, "Cậu chọn đi."

Kiều Tinh Tinh đối với điện thoại của Vu Đồ rất quen thuộc, kéo lên kéo xuống, "chúng ta đi xem phim hoạt hình đi, chỉ còn chỗ ngồi cạnh lối đi, quét vôn tay đi."

Cô thật nhanh chọn xong chỗ ngồi, dừng bước cầm điện thoại đi động để Vu Đồ quét vôn tay trả tiền, nhất thời lại quên mất có thể trực tiếp trả lại điện thoại cho Vu Đồ.

Vu Đồ cũng không lấy lại, chẳng qua là khế cúi đầu, ở trên điện thoại cô đang cảm nhẹ nhàng ấn xuống một chút.

Trong nháy mắt, Kiều Tinh Tinh cảm thấy giống như nơi nào cũng bị như vậy, nhẹ nhàng ấn xuống một cái, trong lòng nổi lên một trận rung động, cô ngẩng đầu lên, vừa vịn tiến thẳng vào trong ánh mắt thật sâu của Vu Đồ.

Giống như đã qua thật lâu, có lẽ cũng chỉ trong chớp lát, Vu Đồ lấy lại điện thoại của mình.

Cậu nhìn đồng hồ, "Chúng ta cần đi nhanh hơn một chút, còn có 15 phút."

Hai người không nói gì thêm, cùng nhau yên lặng đi rạp chiếu phim. Chờ tiến vào trong cửa hàng tổng hợp, Vu Đồ bỗng nhiên nói: "Chúng ta tách ra đi."

Kiều Tinh Tinh sững sốt.

"Đừng có quay đầu, có người đi theo chúng ta."

Sau đó cậu bước nhanh vượt qua cô. Một lát sau, Kiều Tinh Tinh ở Wechat nhận được cậu gửi tới hai tấm vé xem phim.

Vu Đồ: Cậu lấy vé đi vào trước.

Tinh Tinh: Giống như một lần lấy hai tấm ah, cậu làm sao vào được?

Vu Đồ: "Vào trong rạp tớ sẽ nói với cậu."

Kiều Tinh Tinh cảm thấy mình xem một bộ phim điện ảnh thật có điểm kích thích, cô trước lấy vé, dựa theo chỉ thị của Vu Đồ đem một vé đặt ở trên bàn trống, sau đó tự mình đi vào trước. Tưởng như cô đang quay một bộ phim điệp chiến!

Vào trong phòng chiếu phim, mới tới chỗ ngồi của mình bên lối đi, đèn liền tắt, trên màn hình lớn bắt đầu chạy quảng cáo. Vị trí bên người vẫn trống không, Kiều Tinh Tinh có chút sốt ruột, vé sẽ không bị người khác lấy mất chứ?

Cô cầm điện thoại bắt đầu phát Wechat, còn chưa có phát đi, trước mặt liền tối sầm lại. Một bóng người xuất hiện bên người cô, một mảnh đen kịt, người nọ cúi đầu thấp giọng hỏi: "Chỗ này có người ngồi không? Tôi ở trên bàn nhặt được một vé xem phim."

- - - - -

Lời của Ye: 2229 từ, đau vai quá! Hiện tại vẫn là bản dịch thô, mình có thời gian sẽ beta sau.

Spoil: Tinh Tinh lại bị lừa giỡn rồi....

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Em Là Niềm Kiêu Hãnh Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 16

Kiều Tinh Tinh sững người trong nháy mắt...

Mãi cô mới khô khan đáp lại một câu "Không có", dịch chân để cho cậu đi vào.

Kiều Tinh Tinh thoáng cảm giác được cậu giống như đã cười khê, đi vào và ngồi xuống bên cạnh cô, khí tức đàn ông ấm áp bỗng nhiên tràn đầy trong tất cả các giác quan của cô.

Phim điện ảnh đã bắt đầu được mấy phút, Kiều Tinh Tinh mới lấy lại được tinh thần. Cô không khỏi có chút ảo não, vừa rồi có tính là cô bị chọc ghẹo hay không? Nhưng mà cô lại không trêu lại cậu? Thật là mất hết mặt mũi của đại minh tinh.

Lại hoài nghi mà liếc nhìn Dư Đồ, cậu đang tập trung nhìn màn hình lớn, gò má tuấn dật biểu lộ đáng vẻ chuyên chú nghiêm túc...

Được rồi..

Kiều Tinh Tinh thu hồi ánh mắt, cũng bắt đầu nghiêm túc xem phim. Mới qua mấy phút, cảm thấy có điểm không đúng lắm. Bộ phim này là câu chuyện về nhân vật chính dưới áp lực của gia đình vẫn kiên định theo đuổi ước mơ?

Cô nhớ tới ánh mắt tịch mịch của Vu Đồ khi nói cậu muốn từ bỏ tinh thần đại hải*.

**tinh thần đại hải: ý nghĩa tích cực, khát khao khám phá và chinh phục vũ trụ vô tận, thường dùng với sự phát triển của khoa học và công nghệ. Còn là tiêu đề của một bộ phim hoạt hình Nhật Bản, một cụm từ đặc biệt trong cuốn sách của Reinhardt "我们的征途是星辰大海"(Hành trình của chúng tôi là tinh thần đại hải) được xuất bản năm 2012, nói về sự trỗi dậy của Trung Quốc từ những năm 1840.*

Tâm tình của Vu Đồ sẽ không được tốt?

Phim điện ảnh rất thú vị, 90 phút hoàn toàn không nhàm chán, cuối cùng nhân vật chính dĩ nhiên vẫn kiên trì với mộng tưởng của mình, hơn nữa còn có được sự ủng hộ của người nhà. Trong tiếng nhạc kết thúc của phim, các khán giả cũng hài lòng rời đi.

Kiều Tinh Tinh và Vu Đồ đợi đến khi tất cả mọi người đi hết mới đứng lên.

"Mình đưa cậu trở về."

Kiều Tinh Tinh liền gật đầu.

Trên đường về Vu Đồ có chút yên lặng, cô quan sát thần sắc của cậu, dưới bóng tối, thần sắc của cậu lạnh nhạt, phát hiện cô đang nhìn mình, nhướn mày nghi ngờ nhìn cô.

"Ây, tớ không biết nội dung bộ phim này."

"Không tồi." Vu Đồ nói, "Phim ảnh thỏa lòng cho những người mơ mộng."

Kiều Tinh Tinh rốt cuộc không nhịn được hỏi, "Lần trước cậu nói muốn từ bỏ, vì sao vậy?"

Cô nhớ tới cậu nói cha mẹ phản đối lúc cậu thi vào trường đại học, "Hay bởi vì người nhà? Nhưng cậu giống như cũng làm về hàng không? Sao cha mẹ cậu lại phản đối chứ?"

Vu Đồ ngẩn người.

Kiều Tinh Tinh bỗng nhiên phản ứng kịp, cô biết quá nhiều! Liền ngẩng đầu như mãi ngắm nghía bầu trời.

Nhưng Vu Đồ không bỏ qua đề tài này, nhìn cô, trong mắt còn có ý cười.

Tầm mắt của Kiều Tinh Tinh buộc phải trở lại nhìn cậu: "Cái đó... Bội Bội..."

Vu Đồ gật đầu nói: "Mình biết, cô ấy biết rõ chuyện bát quái của cả lớp."

"... Đúng là như vậy."

Kiều Tinh Tinh vội lảng sang chuyện khác: "Chẳng lẽ cha mẹ cậu vẫn không đồng ý sao?"

"Thời điểm mình thi họ đã đồng ý rồi."

"Vậy vì sao?"

Nụ cười thân nhiên lúc trước đã hòa toàn không còn, Vu Đồ một lúc sao mới nói, "Trước kia bố mẹ mình tới Thượng Hải, nhưng không có nói với mình. Vẫn là di nhỏ gọi điện cho mình, hỏi tình hình cha mẹ ra sao, có tốt hay không, mình mới biết bọn họ tới khám bệnh."

"Lúc mình đi tìm họ, họ ở trong quán trọ nhỏ chỉ mấy chục đồng một đêm, trong phòng còn có ít bánh quy và mì gói."

Kiều Tinh Tinh nghĩ tới rất nhiều nguyên nhân, nhưng không nghĩ đến nguyên nhân bình thường như vậy, phổ biến, lại không có giải pháp nào khác. Cô có chút hối hận vì đã dò hỏi đến cùng chuyện này.

"Mẹ của cậu không có chuyện gì chứ?"

"Không sao, sợ bóng gió một hồi." Vu Đồ rũ mắt, "Nhưng mình không cách nào không suy nghĩ gì nữa, nếu như có chuyện thì sao? Mình có khả năng để bà được điều trị tốt nhất hay không?"

Cậu tự mình tự hỏi tự trả lời, "Mình không có. Mình rõ ràng có thể có, nhưng mình không có."

Trong chớp mắt, Kiều Tinh Tinh thiếu chút nữa muốn nói, mình có thể giúp cậu. Nhưng cô biết lời này tuyệt đối không thể nói. Qua một lúc, cô hỏi: "Vậy tiếp theo cậu định làm gì?"

"Đi Ngân hàng Đầu tư."

Nhưng mà chuyên ngành lúc đầu của cậu cũng đã bỏ không nhiều năm, tất cả đều phải bắt đầu lại từ đầu. Cậu cười một tiếng, thanh âm có chút nặng nề cùng tự giễu, "Mình từ nhỏ tự phụ thông minh, kết quả người tới 30, chẳng làm nên trò trống gì."

Kiều Tinh Tinh dừng bước, nhìn cậu, chẳng thể thốt ra lời.

Vu Đồ đứng một hồi, nói: "Đi thôi, muộn lắm rồi."

Đêm khuya tĩnh mịch.

Vu Đồ ngồi dựa trên giường hút thuốc, suy nghĩ có chút buông lỏng. Cậu nghĩ hôm nay mình đã thất thố.

Cậu không biết tại sao mình lại nói với Kiều Tinh Tinh nhiều như vậy, thậm chí bại lộ cả thất bại giấu kín sâu trong đáy lòng. Liên quan tới chuyện của cha mẹ, cậu không hề nhắc tới với thầy giáo.

Điện thoại bên gối sáng lên, cậu cầm lên, là Kiều Tinh Tinh gửi tin nhắn tới.

Tinh Tinh: Mình chợt nhớ đến một câu nói rất thích hợp với cậu.

Vu Đồ: Là gì?

Tinh Tinh: Nhưng, cậu đã xem qua con thỏ nhiều đốm rồi.

Vu Đồ ngẩn ra: Weibo của Thỏ Ngọc?

Tinh Tinh: Ừ.

Sau đó cô gửi một tin nhắn âm thanh dài tới.

"Trước đó đều bị cậu làm cho choáng váng, cậu dựa vào đâu nói mình không làm nên trò trống gì nha. Cứ cho là bây giờ cậu muốn từ bỏ nghề nghiệp trước kia, bắt đầu lại từ đầu, nhưng những việc đã làm đều vẫn còn đó nha. Mặc dù không biết cụ thể cậu làm gì, nhưng mình nghĩ nhất định rất có giá trị cho nên coi như sau này cậu không làm công việc đó nữa, cũng không cần phủ định trước kia đâu. Cậu vì lý tưởng mà tranh thủ phần đầu, so với chưa từng thử qua liền thỏa hiệp, mình cảm thấy đây ít nhất đó cũng không phải là sai lầm."

Tinh Tinh: Thỏ thần cố gắng lên nhé!

Vu Đồ tắt thuốc, một lát sau lại đem đoạn tin nhắn thật dài đó nghe lại một lần, thanh âm của Kiều Tinh Tinh rất êm tai, cậu nhớ thời điểm học năm 2 trung học, mỗi lần có hoạt động văn nghệ, cô đều sẽ lên sân khấu ca hát.

Cậu không nghĩ tới có một ngày cô sẽ dốc lòng nói với cậu những lời như vậy.

- - - - - Cậu hẳn đã xem qua con thỏ nhiều đốm rồi (*chỗ này mình cũng k hiểu TT*).

Đúng vậy, bất luận sau này cậu làm gì, quá khứ có giá mười năm, cậu rút cuộc đã không phụ lòng mình, bất luận giữ vững hay từ bỏ, ít nhất không nên cảm thấy đây là sai lầm.

Ngón tay Vu Đồ đề ở khung trả lời tin nhắn, chính cậu cũng không ý thức được, tâm tình của mình giờ phút này mềm mại như vậy, cho tới lúc nhập kí tự, tốc độ gõ chữ cũng thật chậm.

Vu Đồ: Cám ơn!

Vu Đồ: Cậu nên ngủ rồi.

Vu Đồ: Ngày mai chúng ta bắt đầu xếp hạng.

Tĩnh Tĩnh... Ngủ ngon!

Vu Đồ cười một tiếng, để điện thoại di động xuống, đứng dậy đến trước cửa sổ.

Bầu trời ngoài kia một mảnh đen nhánh, không nhìn thấy ánh sao. Cậu nhớ ngày đó mình đi tìm cha mẹ, cũng là một đêm tối thui như vậy, cậu còn nhớ lúc đẩy mở cửa phòng trọ trong lòng nghệt thờ trong nháy mắt.

Mọi thứ từng giống như dễ như trở bàn tay, vì vậy dừng dừng, cho là mình có thể giải quyết được hết, trưởng thành đại khái chính là nói với bản thân, mình cũng không có như vậy không gì không thể.

Cậu nghĩ, mình đã tác thành cho bản thân, không nên tiếc nuối nữa.

- - - - -

Ye: 1473 từ, vote cho mình nhé!

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Em Là Niềm Kiêu Hãnh Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17

Ngày hôm sau còn chưa tỉnh ngủ, Kiều Tĩnh Tĩnh nhận được điện thoại của chị Linh, đầu tiên cùng cô nói chuyện đạo diễn Lý muốn gặp mặt bàn chuyện, sau đó lại hỏi, "Em ngày hôm qua có phải đi xem phim điện ảnh?"

Kiều Tĩnh Tĩnh giật mình: "Bị chụp được sao?"

Linh tỷ ghét bỏ: "Em kinh ngạc gì chứ, một mình đi xem phim có bị chụp thì sao phải hoảng?"

"...Ừm"

"Chị cảm thấy em có thể yêu đương đi, một cô nương xinh đẹp như vậy, một mình đi xem phim ngày lễ độc thân, người đại diện chị đây cũng thấy rất mất mặt."

Đây là cái suy luận gì? Lễ độc thân đã biến thành lễ tình nhân sao?

Kiều Tĩnh Tĩnh còn có chút kinh ngạc, "Chị là thúc giục em yêu đương?"

Chị Linh nói một tiếng "Cất", "Thời thế thay đổi, cũng không phải trước kia, em nhìn em xem người hâm mộ còn cười em là cầu độc thân đó. Được rồi, chị cúp nhé, nhớ, 3 giờ chiều mai cùng đạo diễn Lý gặp mặt, em chuẩn bị kĩ một chút."

Kiều Tĩnh Tĩnh cũng không có cách nào: "Phim điện ảnh của đạo diễn Lý không tiết lộ trước vấn đề nào, chỉ có một cái tên, tác phẩm trước kia của ông ấy em cũng đã xem"

Chị Linh suy nghĩ thấy cũng phải, "Vậy là được rồi, lúc đó tùy cơ ứng biến."

Cúp điện thoại, Kiều Tĩnh Tĩnh lên Weibo đi tìm tấm hình kia, mặc dù mơ hồ những vẫn rất đẹp mắt, Kiều Tĩnh Tĩnh yên tâm, đang muốn thoát hình ảnh, bỗng nhiên phát hiện ra vấn đề, lại đem hình ảnh phóng to lên.

Quả nhiên, còn có Vu Đồ đứng trong góc. Trong hình lúc cô đang lấy vé, và Vu Đồ liền đứng trong góc nhìn cô?

Quả nhiên như điệp chiến mà.

Cô tải hình ảnh xuống, sau đó suy nghĩ có chút bay xa.

Yêu đương nha.

Giống như, có thể đi? Ít nhất phải đẹp trai như Bách Lý Thủ Ước chứ?

Ừm, đúng vậy, Kiều Tinh Tinh gần đây thích anh hùng từ Gia Cát Lượng đến Lý Bạch, bây giờ biến thành Bách Lý Thủ Ước. Bởi vì một phát súng tấn công quét sạch máu thì cảm giác quá tuyệt!

Ăn cơm trưa xong, cô cùng Vu Đồ ngồi trong phòng khách mỗi người mang theo bốn máy đại chiến 5v5, cô dùng Bách Lý Thủ Ước.

Kết quả lại bắn trúng Vu Đồ vài phát.

Sau một phát súng bắn chết cậu, Kiều Tinh Tinh có chút hoài nghi nhìn cậu: "Cậu không phải cố ý để cho mình?"

"Ừ."

"...Mình không tin."

Vu Đồ cười, "Vậy cậu hỏi cái gì? Mình nhường cho cậu lúc nào? Cậu nếu đến một phát súng cũng không bắn trúng mình, mới là thất bại đi."

Đúng vậy ah~ đầu sao Thủ Ước của cô cũng do cậu nắm tay chỉ dạy.

Vu Đồ đúng là sẽ không nhường cho cô, cuối cùng cậu vẫn thắng ván này, đối với chuyện thua bởi Vu Đồ, bây giờ Kiều Tinh Tinh đã không buồn bực, có điều vẫn phải tìm lí do.

"Nhất định bởi vì hệ thống đưa cho máy tính của mình binh tuyến không đưa vào hoạt động."

Vu Đồ cảm thấy máy tính cũng cái nòi này có chút oan uổng, Kiều tiểu thư thất bại đơn thuần là bởi vì cô chỉ đuổi theo đánh cậu.

Kiều Tinh Tinh nhìn thời gian, đứng lên, "Chúng ta đi xem truyền hình trực tiếp đi, truyền trực tiếp của Hạ Tuyết sắp bắt đầu rồi."

Hạ Tuyết là một trong những tuyển thủ chuyên nghiệp Kiều Tinh Tinh hâm mộ gần đây.

Cô gần đây bị Vu Đồ cho xem các video thi đấu, liền trở thành fan hâm mộ của mấy tuyển thủ chuyên nghiệp. Tìm các video người ta tranh giải rồi phóng vắn đều xem một lần, sau đó là mò đi xem truyền hình trực tiếp người ta thi đấu cá nhân, thuận tiện lại nhìn một lượt trò chơi của người chủ trì (hoạt não viên), xác thực sự hải nhân khí của các hoạt não viên.

"Mình nếu không xuất đạo, cũng có thể làm hoạt não viên, ca hát một chút, chơi game nữa."

Ca hát thì Vu Đồ không có ý kiến, nhưng mà, "Chơi game?"

Kiều Tinh Tinh chẳng chút xấu hổ nói: "Mình trước đó là do diễn xuất bận bịu nên chưa chơi tốt, nếu như làm nghề hoạt não viên dĩ nhiên phải luyện tập, chỉ ca hát sao được?"

Cô kể một loạt các công việc phụ, cảm thấy mình có thể dạy trang điểm, dạy phối đồ, dạy yoga, quả thực là đa tài đa nghệ, nhất định sẽ hồng*.

** nổi tiếng. bạo hồng là đột nhiên nổi tiếng mạnh mẽ. Idol nhà mình là Dịch Dương Thiên Tỉ, 18 loại tài nghệ, thiếu niên nổi tiếng cũng bạo hồng mấy năm nay rooifiii.*

Nhưng mà Kiều Tinh Tinh thích các tuyển thủ chuyên nghiệp mà, Vu Đồ từng đánh giá qua: "Tướng mạo không tệ."

Kiều Tinh Tinh: "...Cậu đừng coi khinh mình, chủ yếu vẫn là chơi game hay, vừa vắn là đáng đáp cũng đẹp.

Hiện tại hai người cùng nhìn video chất lượng cao, trước đó đều là xem trên điện thoại di động của Vu Đồ hoặc xem ở máy tính, đến một ngày Kiều Tinh Tinh chợt nhớ tới nhà mình có một rạp chiếu phim gia đình, lập tức mở ra chiến trường mới.

Màn chiếu lớn so với trên điện thoại và máy tính đều thoải mái hơn, hơn nữa có thể vừa xem vừa chơi trò chơi.

Hôm nay Hạ Tuyết dùng Tôn Thượng Hương. Kiều Tinh Tinh nhớ tới Tôn Thượng Hương của Vu Đồ cũng rất lợi hại, ý tưởng táo bạo nói, "Thật ra thì cậu cũng có thể chơi eSport mà, nói không chừng hên hơn bọn họ."

"eSport có yêu cầu tuổi tác rất khắt khe, cậu cảm thấy những tuyển thủ này bao nhiêu tuổi?"

"Hai mươi mấy?"

"Người cậu đang xem, mình xem qua tư liệu, 18."

Kiều Tinh Tinh tâm tình chán động, "Nhỏ hơn mình 11 tuổi?"

Vu Đồ hoài nghi cô tính toán có vấn đề, "Không phải 12 sao?"

Kiều Tinh Tinh tức khắc phản kháng, "Mình mới 29, tháng sau mới sinh nhật."

"...Rất nghiêm cần, mình coi như sai rồi." Nhà nghiên cứu khoa học nghiêm cần và nhà thiết kế mô hình cho phép số dư đó.

Xem trực tiếp một lúc, lại chuyển sang xem mấy video thi đấu, Kiều Tinh Tinh thấy có chút nóng lòng, trong lòng rục rịch. "Mấy ngày tới có cuộc thi đấu 4 đội mạnh nhất, hay chúng ta đến hiện trường xem thi đấu đi."

Vu Đồ: "... Cậu có thể đi?"

Xem thi đấu trực tiếp có thể nhìn thấy hiện trường thi đấu, thật ra cũng không quá lớn, khán đài đại khái chứa được 200-300 người, Kiều Tinh Tinh Tinh rất dễ bị phát hiện.

Kiều Tinh Tinh cũng có chút do dự.. Ngay sau đó cô lại có chủ ý, chỉ màn ảnh nói: "Cậu xem trước mỗi lần tranh tài, thuyết minh cũng phỏng đoán các lệnh ban tướng khi thi đấu*", nếu không trận kế tiếp chúng ta đoán đi, đoán trúng toàn bộ chúng ta sẽ đi."

*trước mỗi trận sẽ có phân đoạn bans and pick, các tướng bị bans sẽ không xuất hiện trong trận thi đấu. Việc này quyết định đến đội hình thi đấu trận đó.

Vừa dứt lời, liền nghe một tiếng "bang", màn hình lớn tối sầm.

Kiều Tinh Tinh giật giật mắt, nhìn đầu ngón tay mình, đây là... bị cô chỉ một cái liền "ngòm"?

Vu Đồ không khỏi buồn cười, "Có thể là hộp bảo vệ quá nóng, chúng ta đánh một trận trước, một lát nữa mở lại."

Kết quả hai người đánh xong một trận, màn chiếu vẫn không mở được.

Vu Đồ nhìn về phía Kiều Tinh Tinh: "Lần trước, lúc cậu lừa mình tới sửa máy lọc không khí, có nói nhà cậu có đầy đủ dụng cụ?"

Nói lừa gạt gì đâu, làm tổn thương cảm tình. Nói về túi công cụ vẫn là lần trước vì "mời" cậu qua mà đặc biệt chuẩn bị đó.

Mời phút sau, hỏi tiểu Chu mới tìm ra túi dụng cụ, Kiều Tinh Tinh đứng bên cạnh Vu Đồ nhìn cậu tháo máy chiếu.

"Cậu sửa được thật à?"

Vu Đồ khiêm tốn nói: "Thử xem sao."

Cậu dùng đồng hồ điện còn có công cụ gì đó kiểm tra một hồi, "Chắc là bảng mạch bên trong có vấn đề."

"Vậy phải thay cái bảng này?"

"Đôi rất đắt, sửa một chút là được."

Kiều Tinh Tinh có chút sùng bái, "Các cậu làm hàng không mà còn làm được việc này."

"Cái này rất căn bản. Hàng không vũ trụ là một hệ thống công trình to lớn phức tạp, mọi mặt đều cần am hiểu ít nhiều." Vu Đồ thuận miệng nói, "Nếu mình đi hàn, cũng là một công nhân hạng nhất."

Học bá cậu vẫn tự luyện giống như thời trung học nha~~~~

Kiều Tinh Tinh nhìn dáng vẻ cậu cúi đầu chăm chú kiểm tra, mím môi, có chút muốn cười.

Cô chuyên tâm nhìn sửa bảng điện một hồi, điện thoại di động đột nhiên vang lên, Kiều Tinh Tinh nghe điện thoại, tiếng chị Linh dồn dập truyền tới, "Tinh Tinh, đạo diễn Lý thay đổi hành trình, ngay mai phải về Bắc Kinh, đổi thành xế chiều hôm nay gặp mặt, sao chị phát tin nhắn cho em mà mãi không trả lời."

"Em không chú ý, mấy giờ vậy?"

"Bốn rưỡi, chị ở dưới lầu nhà em, thợ trang điểm và stylist cũng tới rồi, bọn chị lập tức đi lên."

Kiều Tinh Tinh sững sờ: "Còn phải hóa trang sao?"

Chị Linh nói: "Thời gian eo hẹp, bọn họ giúp em nhanh một chút. Ayz, chị quên, có phải thầy Vu của em ở..."

Kiều Tinh Tinh than thở: "Cậu ấy dĩ nhiên ở đây, chị lại mang một đám người tới."

Chị Linh: "...Em tự nghĩ biện pháp, dù sao bọn chị cũng ở trong thang máy rồi."

Kiều Tinh Tinh cúp điện thoại, Vu Đồ suy tư một chút nói: "Nói với bọn họ mình là thợ điện?"

Kiều Tinh Tinh do dự: "Khá đẹp trai thì phải..."

"Cũng phải." Vu Đồ nói, "Vậy lúc cậu ra ngoài thì đóng cửa phòng lại."

Chỉ có thể làm vậy, đầu sao người cũng đã ở trong thang máy, nhưng Kiều Tinh Tinh vẫn muốn giải thích, "Nhà tạo mẫu không tính là người của phòng làm việc mình, cho nên... Thật ra chị Linh sớm đã muốn gặp cậu."

Chuông cửa vang lên, Vu Đồ nói: "Đi nhanh."

Kiều Tinh vội vàng chạy đi, dĩ nhiên không quên khép cửa lại.

Bên ngoài ồn ào, Vu Đồ để điện thoại im lặng, lên Taobao mua mấy linh kiện. Người bên ngoài bận rộn một trận, Kiều Tinh gửi tin nhắn cho cậu: "Mình đi rồi, cậu chờ mình trở lại."

Vu Đồ cười khẽ, "Được".

- - - - -

Thứ 7+CN này mình ra ngoài không tiện mang laptop nên sẽ tiếp tục đăng vào tuần tới. Mọi người nhớ vote để bạn Ye có động lực edit nhé!

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Em Là Niềm Kiêu Hãnh Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18

Kiều Tinh và chị Linh đến nơi gặp mặt, mới phát hiện không chỉ có bọn họ, còn có vai nam chính tạm định trong tin đồn cùng người đại diện của anh ta.

Trợ lý của Lý đạo ấy náy: "Buổi tối phải về Bắc Kinh có việc gấp, cho nên hẹn cùng một nơi, mọi người không ngại chứ?"

Ngược lại hai bên cũng không để bụng, mọi người cùng nhau tán gẫu thôi.

Đạo diễn Lý rất ôn hòa, mọi người cùng nhau uống trà, cũng không nói quá nhiều về chuyện trong giới điện ảnh. Những chuyện này thì vị đại đạo diễn nổi tiếng này tự có phương pháp xem xét, trong lúc lơ đãng thì một câu nói hay một động tác của diễn viên liền để ông quyết định có được hay không.

Tùy ý trò chuyện hơn nửa giờ, tới lúc nói tới một số chuyện đang thịnh hành, người đại diện của nam chính bỗng nhiên nói: "Tinh Tinh, trò chơi cô đại ngôn, chúng tôi cũng đang chơi đây, rất bức mình, chính là mãi không lên được cấp, lúc nào có rảnh thì dẫn chúng tôi."

Không khí trên bàn trà trầm xuống, trong mắt chị Linh sắp phun lửa đến nơi.

Đạo diễn Lý bên kia cũng không lên tiếng, Kiều Tinh Tinh nói: "Anh đang ở cấp bao nhiêu?"

Người đại diện đáp: "Tôi mới ở Bạch Kim."

Kiều Tinh Tinh bình tĩnh nói: "Cấp của tôi cao hơn, mang anh sẽ tăng thêm khó khăn, đưa tôi điện thoại, tôi giúp anh đánh một trận."

Vương Chiêu Quân của Kiều Tinh Tinh chiến thắng vang dội, có được danh hiệu MVP* của người chiến thắng.

*MPV: Most Valuable Player, thành viên xuất sắc nhất trận đấu hay thành viên có ảnh hưởng trong thắng lợi của đội. Dùng để đánh giá game thủ trong Liên Quân, LOL,...

Lúc rời đi đạo diễn Lý nở nụ cười hòa ái, "Hai thanh niên này đều rất tốt, nhưng Tinh Tinh nha." Ông đột nhiên kêu tên Kiều Tinh Tinh.

"Nhân vật này rất thích hợp với cô, chính là có chút, cô hơi gầy, đại khái cần tăng thêm cân nặng."

Ánh mắt của chị Linh nhất thời sáng lên.

Sau khi Kiều Tinh Tinh rời đi, Vu Đồ lại vệ sinh bụi bặm ở máy chiếu, sau đó không có chuyện gì làm thì đứng dậy. Cậu trở lại phòng khác, bắt đầu suy tư tại sao mình lại đồng ý chờ Kiều Tinh Tinh, nhưng trọng điểm cần chú ý hơn là Kiều Tinh Tinh làm sao yên tâm để cậu ở một mình trong nhà cô?

Địch Lượng phát tin nhắn tới, "Đang làm gì? Cả ngày đều không thấy bóng dáng."

Cậu trả lời: "Trông nhà."

Địch Lượng: "??? Cậu không ở nhà nha."

Cậu mở máy vi tính, chuyên tâm xem tài liệu công tác một hồi, qua một giờ, nhận được điện thoại của Kiều Tinh Tinh.

"Vu Đồ nói cho cậu nghe một tin tốt."

"Bất được vai diễn?"

Cũng không kém bao nhiêu đâu, nhưng trọng yếu nhất là~ Đạo diễn Lý nói~ "giọng của Kiều Tinh Tinh đặc ý, Vu Đồ cho là đại đạo diễn cho phép cô cái gì đó, đang rửa tai lắng nghe, liền nghe bên kia sung sướng tuyên bố.

"Ngài ấy nói mình quá gầy!"

Vu Đồ: "..."

"Cậu vẫn ở nhà mình nha, xuống đây xuống đây, chúng ta đi cọ com"

Vu Đồ xuống hầm để xe dưới đất, tiểu Chu ở trong một chiếc xe bảo mẫu hướng cậu ngoắc ngoắc. Cậu đi tới lên xe, Kiều Tinh Tinh nói: "Hôm nay sinh nhật chồng chị Linh, chị ấy về trước, chúng ta đi nhà chị ấy ăn cơm chùa, cho chị ấy một cái kính hỷ*."

*Kính ngạc và vui mừng

Vu Đồ: "... Chắc chắn là kính hỷ?"

Đến nhà chị Linh, mở cửa thấy Kiều Tinh Tinh, quả nhiên biểu tình người làm sao như âm hồn bất tán, nhưng mà Kiều Tinh Tinh dâng lên sợi dây chuyền hăng TF, chị liền vui vẻ ra mặt.

Anh Quốc ôm con gái tới, không phục nói: Kiều lão sư*, là sinh nhật anh nha."

* diễn viên có địa vị và nổi tiếng đến mức độ nhất định sẽ được gọi bằng lão sư(thầy), ý tôn trọng. Ở đây chỉ là cách xưng hô vui của anh Quốc

Kiều Tinh Tinh ra về có lý nói: "Em đưa cho vợ anh, là đã thay anh tiết kiệm tiền nha, chẳng lẽ không tương đương với đưa cho anh? Anh nếu thật sự không vui, có thể tới tiệm đổi loại anh dùng được."

Anh Quốc: "..."

Chị Linh đã sớm nhìn thấy Vu Đồ, ánh mắt phát sáng lúc lâu, "Vị này chính là thầy Vu?"

"Kêu tôi Vu Đồ là được." Vu Đồ xin lỗi nói, "Không có chuẩn bị, tay không tới, thật ngại quá."

"Không cần, không cần, cậu tới là tốt rồi, Tinh Tinh trước đó đều không cho chị qua đó." Chị Linh nhin không được tổ cáo một câu.

Mấy người chào hỏi vào trong nhà ngồi xuống, chị Linh nhìn một hồi, vẫn là nghiêng người hỏi, "thầy Vu có hứng thú vào giới giải trí chơi một chút không, trong vòng hiện tại thiếu nhất là những người đang ở độ tuổi như cậu, xuất đạo* hoàn toàn không muộn."

* debut, lần đầu xuất hiện dưới tư cách ca sĩ, diễn viên.

Kiều Tinh Tinh muốn tròn trắng mắt, cô biết sẽ như vậy mà.

Vất vả bỏ đi được ý niệm của chị ấy. Chị Linh nói, "Chị thấy cứ kêu cả tiểu Chu, Đan Đan đến náo nhiệt đi, đều là người của phòng làm việc, thầy Vu có đề ý?"

Vu Đồ dĩ nhiên không có ý kiến, Kiều Tinh Tinh cũng gật đầu một cái. Chờ mấy người trẻ tuổi của phòng làm việc tới, không khí liền náo nhiệt lên. Chị Linh dứt khoát kêu một nồi lẩu, mọi người cùng nhau ăn lẩu nóng.

Mấy người trẻ phòng làm việc chưa từng gặp Vu Đồ, nhưng tò mò đã lâu, lén lút cười đùa quan sát. Chị Linh ho khan một tiếng, nhắc nhở bọn họ chú ý hình tượng.

Kiều Tinh Tinh hờ hững nói: "Không có sao, thời điểm học sơ trung cao trung* thầy Vu đối với tình huống này đã quen rồi."

* sơ trung, cao trung lần lượt là THCS, THPT.

Thầy Vu: "...Sơ trung?"

Kiều Tinh Tinh nói: ".. Sơ trung mình cũng là đồng học với cậu đấy, năm lớp 9 hai trường trung học sát nhập mà, cậu ở lớp 1, mình ở lớp 14."

Vu Đồ có chút bất ngờ.

Kiều Tinh Tinh nhân cơ hội cướp của cậu một miếng thịt trâu.

"Ấy Tinh Tinh, trường học của các em không phải là xếp lớp theo thành tích chứ." Chị Linh reu chọc.

"Chị xem nhiều phim thần tượng quá rồi." Kiều Tinh Tinh trừng chị ấy. "Thành tích học tập sơ trung của em khá tốt được chứ, nếu không làm sao có thể cùng thầy Vu thi đỗ cùng một cao trung, đến cao trung mới bị chỉ số thông minh của người đáng ghét như thầy Vu chèn ép."

Thầy Vu bị ghét lặng lẽ ở một bên làm nóng một miếng thịt trâu mới.

Tiểu Chu lập tức ngay thẳng nhắc bà chủ: "Không có sao nha, Tinh Tinh, chị không phải luôn dựa vào mặt đẹp và đáng người sao... Aizz, sao lại ăn nhiều thịt như vậy."

"Đề cho em ấy ăn đi, đạo diễn Lý yêu cầu." Chị Linh giải thích một câu, sao đó nhớ tới chuyện phát sinh khi gặp đạo diễn Lý buổi chiều, không nhận được tổ cáo với mọi người.

"Mọi người thấy có đúng là không bình thường không? Chị chưa thấy qua loại ngu xuẩn này, trực diện ngáng chân người ta, về mặt Đoàn Ngô lúc đó đều thay đổi."

Đoàn Ngô chính là nam diễn viên hôm nay đạo diễn Lý gặp, nói tới nhân khí thì hơi kém Kiều Tinh Tinh, nhưng kỹ thuật diễn không tệ.

Kiều Tinh Tinh nói: "Sau đó Đoàn Ngô gửi tin nhắn cho chị, nói công ty cậu ta đã sớm định sang năm thay người đại diện này."

"Là nên thay, tri hũa cậu ta." Chị Linh vừa nói vừa như hiểu ra, "Hóa ra là như vậy, công ty lớn chính là phiền toái, ngu ngốc này chẳng lẽ là tự đẩy mình hạ nghệ sỹ khác? Cũng không đề ý tới Đoàn Ngô, tướng ăn thật khó coi. Những người này sao chẳng hiểu, làm người khác xấu mặt, cô ta có thể nổi lên?"

"Mặc kệ cô ta, dù sao ta là MVP." Kiều Tinh Tinh đắc ý nói với Vu Đồ, "Không làm cậu mất thể diện nha, thầy Vu."

Anh Quốc ở một bên mắt mát. "Anh cùng đã làm thầy em nhé, em sao dễ dàng liên theo sư môn khác chứ?"

"Không được không được, " anh ấy lâu cũng không ăn, đặt đĩa xuống, "Chúng ta tới solo một trận đi thầy Vu."

" Bắt đầu đi!!!!" Kiều Tinh Tinh ở bên cạnh kích động. "Thầy Vu không nên vì hấn là người được chúc thọ liên hạ thu lưu tình nha."

Vu Đồ biết nghe lời phải.

Ba ván sau, anh Quốc để điện thoại xuống, nội thương nói:"Ăn lẩu đi."

Hấn muốn chữa nội thương

Ăn xong lẩu, mọi người ai uống rượu thì uống rượu, chơi game thì chơi game. Người trẻ tuổi của phòng làm việc ở cửa phòng ăn chơi 牌(bản raw ghi vậy). Trong phòng khác, Kiều Tinh Tinh vừa ngồi ở một bên ghế salon dụ con gái chị Linh chơi, vừa nghe anh Quốc và Vu Đồ nói chuyện phiếm ở bên kia ghế.

Bọn họ đầu tiên là nói chuyện game, tiếp lại hàn huyên tới cổ phiếu của công ty game, sau đó đề tài liên tục dẫn tới cổ phiếu của Mỹ và Hồng Kong, Vu Đồ cũng có kiến giải tương đối*, làm anh Quốc rất tò mò, "thầy Vu làm nghề gì vậy?"

*cách nhìn và nhận xét

Liên nghe Vu đồ trả lời: "Tháng sau tới Trung X".

"Nhân hàng Đầu tư à, khó trách."

Kiều Tinh Tinh ngờ ngác.

Hai người trò chuyện một hồi, anh Quốc bị kéo đi chơi Texas*, Vu Đồ khéo léo từ chối lời mời mọc, cầm một ly rượu đi tới ban công.

*Texas Hold'em, trò chơi phổ biến của bài poker

Thành phố dưới chân đèn đuốc rực rỡ.

Kiều Tinh Tinh đem đưa nhờ giao lại cho chị Linh, đi tới bên người cậu, nghiêng đầu nhìn cậu, "Cậu thật sự định đi Ngân hàng Đầu tư?"

"Ừ".

"Năm lớp 11 mình rất sùng bái cậu". Kiều Tinh Tinh đột nhiên nói.

Vu Đồ nhìn cô.

Kiều Tinh Tinh đáng vẻ thần nhiên: "Bởi vì số học và vật lí của cậu đều được điểm tuyệt đối, khi đó mình nghĩ, người bạn học này đại khái sẽ trở thành một nhà khoa học lợi hại, như vậy mình cũng cảm thấy vinh dự nhỉ."

"... Xem như bạn học của cậu." Kiều Tinh Tinh vội vàng bổ sung thêm.

Vu Đồ cười một tiếng, "Có lẽ sẽ làm cậu thất vọng."

"Không đâu, Ngân hàng Đầu tư cũng rất tốt." Kiều Tinh không để mình lộ ra biểu tình tiếc nuối, giọng đặc biệt nhẹ nhàng nói, "Mình cảm thấy cậu làm gì cũng rất lợi hại."

Cậu ở ngân hàng kia, chỉ sợ không lợi hại như vị Tô tiên sinh. Vu Đồ bỗng nhiên có ý niệm này thoáng qua, trong lòng không khỏi buồn cười.

Làm sao lại nghĩ muốn cùng người ta so kè.

Vu Đồ uống một ngụm rượu, bỗng nhiên nói: "Đã từng có người nói mình rất ích kỷ!"

Kiều Tinh Tinh nhìn về phía cậu, trong mắt hiện lên dấu hỏi.

"Rõ ràng có năng lực để người nhà được sống cuộc sống tốt hơn, nhưng lại ích kỷ vì cái gọi là lý tưởng của mình, để cho người nhà chịu hy sinh."

Kiều Tinh Tinh cau mày, "Cậu hẳn nói cho hẳn, "Xin lỗi, tôi cũng chỉ có năng lực này."

Chân mày Vu Đồ khẽ nhếch.

Kiều Tinh Tinh nói: "Cậu nghĩ xem, nếu như cậu không giống bây giờ phương diện nào cũng có thể làm tốt, chỉ có thể làm tốt một phương diện thì sao? Thật ra thì dựa theo tiêu chuẩn đại chúng, cũng đã rất ưu tú, vẫn còn có người nói cậu ích kỷ sao? Người kia nói cậu ích kỷ, chẳng qua bởi vì cậu ưu tú trên nhiều phương diện, những làm sao có thể vì cậu ưu tú mà trách cậu chứ?"

Kiều Tinh Tinh nói một hồi, còn suy nghĩ thêm, gật đầu một cái: "Suy luận của mình được thành lập."

Vu Đồ bỗng nhiên cười.

Cậu cảm thấy mình thật có bệnh. Mới vừa hai câu kia, là cậu cố ý nói. Sáu bảy năm trước, đúng là có người nói vậy với cậu. Cậu từng xem thường, nhưng cũng có lúc hoài nghi.

Cậu không khỏi muốn biết Kiều Tinh Tinh sẽ nghĩ như thế nào.

Kết quả cô trả lời lại...oai lý tà thuyết*?

*nguy biện

"Không đúng sao?" Kiều Tinh Tinh nghiêng đầu nhìn cậu.

"Đúng."

Vu Đồ thu hồi ánh mắt từ trên mặt cô, trong lòng bỗng nhiên nảy ra một câu không biết đã từng xem qua ở đâu đó, em đẹp như vậy, nói gì cũng đúng.

Kiều Tinh Tinh có chút cảm khái nói: "Không nghĩ tới chúng ta có một ngày cùng nói những thứ này."

Vu Đồ nói: "Càng kỳ quái hơn là tôi dạy cậu chơi game."

"Gạt tới nha." Kiều Tinh Tinh dùng lời của cậu trả lại cho cậu, sau đó nhớ tới hỏi, "Cậu tháng sau đi Ngân hàng Đầu tư, là lúc nào thế?"

"Đại khái trung tuần*."

*10 ngày giữa tháng. Một tháng có thượng/trung/hạ tuần chia đều 30 ngày.

"Vậy cũng có thể liên tục dạy mình tới lúc thi đâu?"

"Có thể." Vu Đồ ngăn gọn dứt khoát trả lời.

Kiều Tinh Tinh cảm thấy có chút vui vẻ.

Gió nhẹ ầm ập thổi nhẹ tóc của cô, cô nhào người trên lan can sân thượng, vui sướng nghĩ, bọn họ đã được coi là bạn rồi chứ?

Ye: 2570 từ. Vừa sang ngày mới và có vài chuyện gia đình cứ lặp lại như một vòng luẩn quẩn. Nghỉ Tết sớm quá sinh ra nhàm chán.

Việt Nam vô địch!!!!!!!!!!!!

Mong đội nhà đi sâu sâu hơn nữa, chúc mọi người ngày mới tốt lành!

Bạn đang đọc truyện *Em Là Niềm Kiêu Hãnh Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Từ ngày có bữa cơm chùa mở ra con thêm ăn, cân nặng của Kiều Tinh Tinh liên tăng vọt. Xế chiều một ngày nào đó chị Linh tới thị sát, dùng một tay giữ mặt cô.

"Em hiện tại bao nhiêu cân?"

"95". (Một cân TQ = 0.5 kg)

Chị Linh hít một hơi khí lạnh: "Em mập năm cân? Một tuần liên tăng năm cân? Em muốn tăng cân cũng không cần gấp như vậy đâu, không sợ tài khoản blogger kia lại tới hắc em?"

"Yên tâm đi. Cô ta gần đây bị người qua đường chụp ảnh, bản thân tăng ít nhất mười cân, mặt to vậy mà tới nói em nha!"

Tiểu hào của Kiều Tinh Tinh tùy thời nắm giữ mọi hướng bát quái đấy!

*tài khoản phụ

"Hơn nữa", Kiều Tinh Tinh ngạo kiều nói, "Một tuần lễ em cũng cũng lên hạng kim cương, tăng 5 cân có vấn đề gì chứ?"

Đúng vậy nha, Kiều Tinh Tinh hiện tại đã lên đầu hạng Kim cương, hơn nữa hoàn toàn do cô tự mình thăng cấp lên được.

Vu Đồ?

Không tồn tại.

Thầy Vu căn bản là không cùng nàng thăng cấp, hoàn toàn quán triệt phương châm giáo dục muốn cô đơn độc thăng hạng Vương giả. Có lúc cô liên tục gặp bạn chơi hồ đồng đội, mười trận liên tục bị đánh bại làm cô giận đến muốn ném điện thoại, cũng không giao động được sự nghiêm khắc của hân.

Lý do lại còn rất đầy đủ.

"Thời điểm cậu thi đấu sẽ có hai người lạ làm đồng đội, cậu không biết trình độ của họ, cho nên trước cứ tính toán trường hợp xấu nhất."

Cho là chỉ như vậy thôi sao? Không, còn quá đáng hơn, như hiện tại chẳng hạn.

"Ván trước thăng cấp là cậu bấy người khác."

Chị Linh nói xong chuyện vừa rồi khỏi, thầy Vu luôn giữ im lặng liên bắt đầu giờ học, "Có hai lần đồng đội trong team chưa đuổi theo đã bắt đầu, quá nóng vội."

Kiều Tinh Tinh: "..."

Vu Đồ: "Minh quay lại, cậu sang đây xem."

Kiều Tinh Tinh "... Cậu chờ một chút, mình cân thể trọng đã."

Kiều Tinh Tinh để điện thoại xuống rồi chạy đi như một làn khói.

Ở cửa ra vào có một cái cân, Kiều Tinh Tinh cân xong, thời điểm quay lại tâm tình có chút nặng nề.

Trà qua buổi trưa tạm nghỉ, cô đã 96 cân, mặc dù nói sáng sớm ngày mai sẽ giảm, nhưng nếu buổi tối tiếp tục ăn đại tiệc mà nói, có phải sẽ tăng đến tận 97 cân?

Vốn là dự định sẽ đi nhà hàng nhưng rốt cuộc là đi hay không đi? Tôm chao dầu, gà hấp rượu Hoa Điều...rất mê người nha.

Hơn nữa đã rất lâu cô không ra ngoài ăn.

Nhưng mà, thân là một nữ minh tinh, tu dưỡng nghề nghiệp cũng rất trọng yếu, nào có ai nặng đến 96 97 cân.

Cô ngồi trên salon, khuôn mặt hơi tròn đăm chiêu suy nghĩ.

Vu Đồ quan sát cô mấy giây, cảm thấy có phải mình đã quá nghiêm khắc, nói chuyện không lưu tình với cô? Cậu hiếm thấy cô có cảm xúc tự điểm bản thân, kết quả còn chưa tới một phút sau, liền nghe Kiều Tinh Tinh hạ quyết tâm đau đớn nói.

"Như vậy đi! Nếu mình trước 5:30 PM có thể lên Tinh diệu, chúng ta sẽ ra ngoài ăn, nhưng từ ngày mai không thể lại như vậy được."

Vu Đồ: "..."

Vu Đồ: "Cậu qua đi xem video thi đấu trận trước."

...Kiều Tinh Tinh cảm thấy tương lại cậu mà có con, đứa bé nhất định rất đáng thương.

Vu Đồ: "Nhanh lên một chút."

Thầy Vu đã gõ bảng đen!

Chờ Vu Đồ nói xong những sai lầm của cô lúc đấu team, Kiều Tinh tiếp tục đấu thắng cấp. Bây giờ đã hơn 3 giờ chiều, cô đang ở cấp Kim cương, nếu như muốn lên Tinh diệu cần thắng bốn trận, một trận chừng 10 phút, tính toán thời gian, căn bản chỉ có thể thắng không thể bại.

Cho nên Kiều Tinh Tinh đã chuẩn bị sẽ ở nhà ăn cơm, nhưng vạn vạn không ngờ tới, cô lại nhân phẩm bực phát.

Trận đầu, cô gặp đồng đội chơi Hàn Tín rất lợi hại, đồng đội đều chiến thắng.

Trận thứ hai, đội hình đối phương rất yếu, cô lấy được Bách Lý Thủ Ước, bản thân mvp.

Trận thứ ba, vốn là đối phương có ưu thế, nhưng 18 phút sau một người trong đội họ bị treo máy.

Trận thứ tư càng buồn cười, người đi rừng(Jungle) và mid trong team đối phương gây gỗ, sau đó hai người cố ý tìm chết.

Đến khi trụ của đối phương nổ tung, Kiều Tinh Tinh để điện thoại xuống, biểu tình có chút hoang mang.

Cô cứ như vậy được Tinh diệu?

Không phải nói thắng phân khúc tương đương với độ kiếp, độ khó rất lớn sao?

Vu Đồ đang chuyên tâm dùng điện thoại di động của mình xem trận đấu, nếu cần cậu sẽ quay lại để cùng Kiều Tinh Tinh phân tích đúng sai, nhưng mấy trận này hiển nhiên không cần thiết. Cậu trực tiếp tắt trò chơi, hỏi: "Đi ăn ở đâu?"

Chỗ bọn họ đến là một nhà ăn lâu đời trên phố Tây ở Thượng Hải, xe đến cửa, Kiều Tinh từ trong xe nhìn ra ngoài, cảm thấy hơi kỳ quái.

"Sao có nhiều người đứng chờ như vậy?" Cũng không phải cuối tuần, hơn nữa nhà hàng này cũng không quá nổi tiếng mà.

Tiểu Chu nói: "Chuyện này em biết, hình như trước đó được bình xét cấp sao của Michelin. Tinh Tinh và thầy Vu, hai người đi trước đi, em đến thương hiệu lấy đồ, một lát sẽ tìm hai người."

Vu Đồ nói với Kiều Tinh Tinh: "Cậu đi vào trước đi."

Kiều Tinh Tinh suy nghĩ một chút, bày tỏ đồng ý: "Được rồi, tránh cho cậu bị mình liên lụy."

Vu Đồ mặt không có biểu tình: "Ừ, suy tính của mình đấy."

Kiều Tinh không nhịn được cười, đội mũ và đeo khẩu trang lên rồi xuống trước.

Cô thuận lợi xuyên qua đám người đến trước phòng bao đặt trước, nhưng phục vụ dẫn đường giống như phát hiện ra, mặt đầy hưng phấn nhưng vẫn cố kiềm chế. Kiều Tinh Tinh sớm đã quen bị mọi người nhìn, hết sức bình tĩnh ngồi xuống bắt đầu nghiên cứu thực đơn.

Chờ Vu Đồ đi vào, trong lòng Kiều Tinh Tinh đã chọn năm sáu món ăn, vẫn còn chưa thỏa mãn. "Chúng ta gọi thêm vào món đi, không ăn hết cậu mang về cho XX, nhiều một chút mình đều muốn thử."

Vu Đồ lại không có ngồi xuống, Kiều Tinh Tinh nghiêng đầu, nghi ngờ nhìn cậu.

Vu Đồ suy nghĩ một chút nói: "Tinh tinh, mình muốn nhờ cậu giúp một chuyện."

"Gì vậy?" cô khép thực đơn lại.

"Lúc vừa tiến vào mình gặp thầy và sư mẫu, bọn họ chờ ở cửa, nhưng còn phải đợi mười mấy bàn. Cho nên, có thể nhường phòng này cho họ, mình mời cậu đến chỗ khác ăn?"

Vu Đồ mời khách nha, đương nhiên được. Dù sao tháng sau cậu cũng đi Ngân hàng Đầu tư rồi, cô cũng không khách khí với cậu, nhưng là ~~~

Kiều Tinh Tinh chớp chớp mắt, "Không thể mời bọn họ ăn chung sao?"

Vu Đồ hơi bất ngờ, "Cậu không để ý sao?"

"Tại sao mình phải để ý?"

Ánh mắt Vu Đồ rơi vào trên mặt cô, khóe miệng hơi cong lên, "Mình đi mời họ."

Rất nhanh Vu Đồ liền đưa hai người chừng 60 tuổi, hai vợ chồng ăn mặc giản dị tiến vào phòng bao, Kiều Tinh Tinh đã sớm mỉm cười đứng bên trong cửa đợi.

Trong lòng Vu Đồ ấm áp, giới thiệu hai bên với nhau. "Thầy, sư mẫu, đây là Kiều Tinh Tinh bạn học cao trung của em. Tinh Tinh, đây là thầy mình- giáo sư Trương và sư mẫu- giáo sư Vương."

Kiều Tinh Tinh mỉm cười hỏi thăm sức khỏe: "Chào giáo sư Trương, giáo sư Vương."

Hai vị giáo sư gật đầu chào lại, nhưng trong lòng vô cùng kinh ngạc. Mặc dù trên đường đến đây Vu Đồ nói hẩn và bạn cùng ăn cơm, nhưng bạn xinh đẹp như vậy?

Còn là con gái?

Chẳng lẽ là đối tượng xem mắt?

Hai người không nhìn được nhìn Kiều Tinh Tinh mấy lần, càng nhìn càng thấy xinh đẹp, không khỏi có mấy phần quen mắt, nhưng vợ chồng bọn họ đều là người dốt lòng nghiên cứu khoa học, rất ít chú ý tin tức giải trí, không nhớ được đã gặp ở đâu.

Hàn huyên đôi câu mọi người đều ngồi vào bàn, lúc này Vu Đồ mới phát hiện trong tay trong tay giáo sư Trương còn cầm một hộp bánh gato. "Hôm nay là sinh nhật thầy hay sư mẫu ạ?"

Giáo sư Vương cười nói: "Đều không phải, là kỷ niệm ngày kết hôn của thầy cô, hàng năm đều tới nơi này ăn cơm. Kì thực hôm nay đặt bàn, không biết sao lại bị hủy bỏ."

Lại còn là ngày kỷ niệm kết hôn?

Kiều Tinh Tinh lập tức nhìn về phía Vu Đồ, dùng ánh mắt hỏi hẩn, có phải hai người ở đây không tiện lắm?

Vu Đồ cũng cảm thấy không được thích hợp, đang muốn lên tiếng, giáo sư Vương chu đáo, nói trước: "Không có sao đâu, đều là vợ chồng già, chỉ thích nhiều người náo nhiệt, lại nói vẫn là các em đặt phòng bao đấy."

Trương bối đã nói như vậy, dĩ nhiên không nên rời đi.

Giáo sư Trương đưa tay lấy thực đơn gọi thức ăn: "Để ta gọi món ăn, nơi này ta ăn mấy chục năm, cái gì ngon ta biết, hôm nay sẽ để cho các người cộ bữa cơm chùa."

Giáo sư Vương dờ khóc dờ cười: "Chúng ta nhờ người ta phòng bao, mình chớ nói ngược lại."

Vu Đồ cười rót trà cho mọi người, gọi phục vụ kêu thức ăn.

Thời điểm gọi thức ăn, phục vụ không ngừng nhìn về phía Kiều Tinh Tinh, biểu tình có chút hưng phấn, cũng may đã qua được kiểm tra tư cách nghề nghiệp, cũng không nói nhiều thêm gì.

Ngược lại giáo sư Vương lại nghi ngờ nhìn cô thêm mấy lần.

Kiều Tinh Tinh cười lại bằng nụ cười đoan trang thực nữ, làm giáo sư Vương hơi ngượng ngùng.

Gọi xong thức ăn, phục vụ ra khỏi phòng bao. Giáo sư Trương uống một ngụm trà, hỏi Vu Đồ: "Em không ra ngoài chơi, một mực ở Thượng Hải?"

"Vâng, ở Thượng Hải có chút việc."

Giáo sư Trương gật đầu một cái, dáng vẻ có tâm tình rất tốt, "Thầy vừa vặn muốn tìm em."

Trên mặt đầy giáo sư Trương cười mãn ý, "Vu Đồ này, vấn đề của em, thầy đã giúp em giải quyết."

Vu Đồ hơi sùng sốt.

"Thầy biết, em cùng hạng mục mô hình tạm ngưng trước đó phải chịu ủy khuất, hạng mục của các em không giống hạng mục dân sự trong thời gian ngắn có thể thấy được lợi nhuận, sự coi trọng của cấp trên và đầu tư vào khó tránh khỏi không đủ. Công chức ấy mà, khó tránh khỏi bị cường điệu lên, chuyện không công bằng, cũng có, thầy cũng biết. Trước đó người nói phải đi, thầy cũng hiểu, cho nên trước đề cho em nghỉ một đoạn thời gian, một là để em hòa hoãn, hai là, cũng là sách lược của thầy, nói cho phía trên biết, vấn đề đang tồn tại, bắt buộc phải giải quyết."

Thầy giáo già tự hào vì tâm tư cẩn thận của mình, "Vốn là chuyện hành chính thầy không muốn hỏi đến, nhưng cần phản ứng nhất định phải phản ứng. Quả nhiên khi thầy đi nói chuyện, trong viện rất coi trọng đó, hạng mục của các em có tương lai, em và Quan Tại đều là những người lãnh đạo coi trọng đề đứng đầu thế hệ sau."

"Kỳ nghỉ của em cũng không còn nhiều đi. Quan mấy ngày sẽ họp, em cùng Quan Tại đem các em khó khăn và yêu cầu đệ trình lên, tranh thủ đương lúc thích hợp."

Kiều Tinh Tinh nhẹ nhàng đặt ly trà xuống, nhìn được không nhìn sang Vu Đồ, hóa ra trong lúc làm việc cậu còn gặp những chuyện này sao?

Hơn nữa giáo sư giống như không biết cậu muốn nghỉ việc còn có nguyên nhân cần nhắc đến cha mẹ?

Giáo sư Trương nói xong hồi lâu, Vu Đồ lại trầm mặc, vẫn chưa trả lời.

Thầy giáo già tựa hồ cảm nhận được không khí khác thường, nụ cười dần dần biến mất, ông ý thức được có chỗ nào đó không đúng, "Em vẫn muốn rời đi?"

Giáo sư Vương vội vàng nói: "Hôm nay không nói chuyện công việc, mọi người thoải mái một chút, liền ăn cơm thôi."

Giáo sư Trương đã muốn nổi giận: "Để cho em ấy nói, còn có nguyên nhân gì?"

Vu Đồ ánh mắt rũ xuống, nói rõ ràng: "Thầy, em nghỉ việc, là vì tiền."

- - - - -"

Ye: #2564 từ, hôm nay lại 15 độ, ở nhà nghỉ Tết mà không muốn dọn nhà gì hết, kể ra còn sớm nhĩ?

21/01- Chúc mừng sinh nhật Công Phụng!!!!!!!!!!!!!!

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Em Là Niềm Kiêu Hãnh Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20

Trong nháy mắt, phòng bao yên tĩnh vô cùng.

Đủ loại cảm xúc đan xen rồi biến mất trên mặt giáo sư Trương, cuối cùng là thất vọng sâu sắc, nhưng ông không lên tiếng khiển trách, chẳng qua cả người đã mất hết tinh thần.

"Thầy cũng hiểu, mấy năm này, rất nhiều người rời đi, lựa chọn của mỗi cá nhân thầy đều hiểu, chẳng qua thầy cảm thấy thất vọng..." Thầy giáo già nói nhiều lần hiểu, nhưng đối với học trò mình kỳ vọng nhất, ông cuối cùng vẫn không ngăn cản.

"Vu Đồ, trò làm ta quá thất vọng."

"Trò là học sinh thầy đặc ý nhất, thầy cho là..." Ông thở dài thật sâu, "Không nói tới thể hệ nghiên cứu hàng không trước kia, một nghèo hai trắng* từ số không bắt đầu, liền nói đồng nghiệp Quan Tại** của cậu, cậu ta nắm đó từ bỏ lương cao ở nước Mỹ về nước, thầy vẫn cho rằng trò và cậu ấy giống

nhau, đều có tín ngưỡng của bản thân và kiên trì."

**Thành ngữ TQ, ẩn dụ ý chỉ kém, nền tảng mỏng và trình độ văn hóa vật chất không cao.*

***Chương 14 tác giả viết là Quan Đại, có sự khác nhau nhưng mình vẫn để là Quan Tại theo nguyên văn.*

Vu Đồ không phản bác bất kỳ câu nào, ánh mắt của cậu chỉ rơi vào khăn trải bàn màu trắng trước mặt, yên lặng từ đầu đến cuối.

Kiều Tinh Tinh bỗng thấy khó chịu.

"Nhưng là, Vu Đồ cũng đã từ bỏ lương cao." Cô bật thốt lên.

Vu Đồ ngoài ý muốn giương mắt, hai vị giáo sư cũng kinh ngạc nhìn về phía cô.

"Tôi cảm thấy, Vu Đồ cùng đồng nghiệp của cậu ấy đều là nhân tài đứng đầu, đáng giá với sự đối đãi tốt nhất, nếu như không có áp lực thì cam tâm tình nguyện dĩ nhiên không thành vấn đề, nhưng nếu như phải dùng tín ngưỡng và lý tưởng buộc bọn họ bỏ qua hết thảy, có thể hay không có chút..." Một trừu tượng qua trong đầu, cô không suy nghĩ thêm, "bất cóc?"

"Tinh Tinh!" Vu Đồ quát bảo cô dừng lại.

Kiều Tinh Tinh dừng lại, cô liền hối hận, cô đã quá kích động.

"Thật xin lỗi." Cô lập tức áy náy nói xin lỗi.

Trong bao sương lại yên lặng một hồi.

Vu Đồ đứng lên: "Thầy, thật xin lỗi, chúng em không quấy rầy thầy cùng sư mẫu ăn cơm."

Lần này hai vợ chồng già không giữ lại nữa, Kiều Tinh Tinh đi theo sau lưng Vu Đồ, bước nhanh ra khỏi phòng ăn.

Gió đêm thổi đến, Vu Đồ tỉnh táo lại, cậu dừng bước, giọng có chút bất lực. "Cậu hưởng thụ cô tức*** lớn nhất trong xã hội này, không nên nói những lời như vậy với thầy."

***ý chỉ lợi nhuận thu được.

Đây là ý gì?

Kiều Tinh Tinh vốn đang hối hận, bây giờ trong lòng đau giống như bị kim đâm, cô nhìn ngay về phía Vu Đồ: "Ý của cậu là gì? Nếu như mình không phải Kiều Tinh Tinh, không phải mình tinh, liền có thể nói?"

Cô ngưng mắt nhìn cậu: "Mình chỉ muốn giúp cậu nói chuyện, cậu..."

Cô rốt cuộc không nhận được nói ra: Mình so với bất cứ ai khác đều hy vọng cậu tiếp tục làm kỹ sư hàng không vũ trụ!"

Vu Đồ sững sốt, nhìn cô chăm chăm: "Tại sao?"

Có gì mà tại sao?

Bởi vì thời điểm cậu ngửa mặt nhìn lên trời sao thì tỏa sáng nhất, đẹp mắt nhất.

Bởi vì mình từng thích cậu một khắc kia, cậu sẽ ở đó thẳng thắn nói, phê bình mình không hiểu bí ẩn vũ trụ.

Bởi vì mình từng có qua nhiều ảo tưởng như vậy, cậu trong mỗi ảo tưởng của mình đều là một kỹ sư hàng không vũ trụ, chứ không phải là cái gì khác.

Bởi vì cậu thích mà!

Kiều Tinh Tinh bỗng nhiên cảm thấy vô cùng ủy khuất.

Mà cô cũng đã quá lâu không bị ủy khuất như vậy.

Xe bảo mẫu lái đến dừng lại bên người bọn họ, tiểu Chu hạ kính xe vẫy tay, "Tinh Tinh, thầy Vu, hai người sao lại ở bên ngoài?"

Kiều Tinh Tinh ngón tay khẽ động, nghiêng đầu qua, cũng không nhìn Vu Đồ, trực tiếp mở cửa lên xe.

Tiểu Chu cảm giác bầu không khí hơi khác lạ, lại nhìn qua, "Ách, thầy Vu?"

Kiều Tinh Tinh đóng cửa xe, ra lệnh: "Lái xe?"

Xe hơi biến mất ở giao lộ.

Vu Đồ đứng ven đường, theo bản năng muốn sờ túi áo tìm điều thuốc, nhưng cậu nhất thời quên mình thật ra không có thói quen hút thuốc lá, chẳng qua ngẫu nhiên đến chỗ bạn sẽ hút một hai điếu.

Cậu cảm thấy hoảng loạn.

Nhưng giống như không hoàn toàn là hoảng loạn, là máu huyết lưu động, là tim đập, là một loại trực giác mất khống chế, tựa như không báo động trước mà chệch đường ray.

Một loại cảm giác xa lạ đột nhiên cuốn lấy toàn thân, đánh thẳng vào đầu óc trước nay vẫn luôn tỉnh táo và tự chủ của cậu. Cậu có lẽ biết điều này là gì, chẳng qua chưa bao giờ thể nghiệm, cũng chưa từng tính đến. Cậu không nghĩ vào giờ phút này đột nhiên lại xảy ra, làm cho tất cả kiểm chế cũng hóa thành tro bụi.

Cậu không có chuẩn bị, ứng phó không kịp.

Hết thấy đều vì đôi mắt quật cường kia, ủy khuất dâng lên làm đôi mắt kia như sắp khóc.

Nhưng cậu tỉnh táo rất nhanh.

Cậu bước đi về đám người đứng chờ ở cửa nhà hàng, dừng bước trước mặt một cô bé, lễ độ nói: "Có thể phiền toái em đem những hình vừa chụp xóa đi?"

Cha mẹ cô bé cảnh giác nhìn cậu. Cô bé đầu tiên cứng mặt mấy giây, sau đó không quá tình nguyện lấy điện thoại ra, ngay trước mặt cậu xóa hết các ảnh, kể cả trong thùng rác.

Vu Đồ gật đầu nói: "Cảm ơn."

Cô bé lầu bàu: "Em vốn cũng không định đăng lên, em là fan của chị ấy, sẽ không xào ề tài cho chị ấy, hơn nữa còn chị ấy đẹp như vậy."

Sau đó cô bé tỉnh quái nói: "Tiểu ca ca tên gọi là gì? Có phải mới xuất đạo không? Nếu không anh đẹp trai như vậy thì sao em lại không biết đâu. Nếu anh và Kiều Tinh Tinh tạo Cp, em có thể bí mật làm fan theo Cp nhan sắc của hai người."

Vu Đồ cảm thấy mình như đã già rồi. Cô bé cuối cùng còn có lòng tổ nhắc nhở cậu: "Nhưng người hâm mộ của chị ấy rất hung hăng, anh phải cẩn thận đấy."

Vu Đồ: "Được, cảm ơn đã nhắc nhở."

Trên đường phố cuối thu, Vu Đồ vừa đi đến tàu điện ngầm, vừa gửi tin nhắn. Giáo sư Vương rất nhanh trả lời lại, bảo cậu đừng để trong lòng, bọn họ tôn trọng lựa chọn của cậu."

Mà một cái khác... vẫn không có trả lời.

Cậu thờ dài, dừng bước đứng ở ven đường. Đầu óc tỉnh anh bắt đầu suy nên xử lý vấn đề vừa xảy ra này như thế nào, mới vừa có manh mối, màn hình điện thoại bị một cuộc gọi tới chiếm cứ, dãy số biểu hiện vì "Không thể hiển thị", trong lòng Vu Đồ chợt lạnh, lập tức nhận điện thoại.

Trong loa truyền tới âm thanh ngưng đọng, "Vu Đồ, vệ tinh J-X ở quỹ đạo vệ tinh đột ngột phát sinh sự cố, tình huống mất khống chế, bắt kẻ cậu ở nơi nào, lập tức kết thúc kỳ nghỉ, dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới Trung tâm giám sát và kiểm soát vệ tinh Tây An."

- - - - -

Editor : #1462 từ, mai lại đi làm cả ngày rồi!

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Em Là Niềm Kiêu Hãnh Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Chị Linh ở bên ngoài phòng họp nhỏ kéo tiểu Chu, ánh mắt ra hiệu vào bên trong, "Đây là thế nào? Sao cả ba ngày nay đều ở phòng làm việc thế?"

Tiểu Chu thấp giọng nói: "Hình như cãi nhau với thầy Vu, mấy ngày nay cũng không thấy thầy Vu."

"Mấy ngày trước không phải rất tốt sao?" Chị Linh buông tiều Chu ra, đẩy cửa phòng họp.

Kiều Tinh Tinh dựa vào ghế salon ngẩn người, nhìn qua thấy mặt ủ mảy chau, chị Linh định nói tin tức tốt đã cho tinh thần cô phần chấn lên.

"Tinh Tinh, họp đồng bên đạo diễn Lý gửi tới, điều kiện khá tốt. Ngoài ra khi tin tức này được truyền đi, thù lao của các thông báo, phim truyền hình đều tăng lên."

Chị Linh báo một con số, về mặt đặc ý.

Về mặt của Kiều Tinh Tinh lại không thay đổi gì, chị Linh đưa tay vẫy trước mặt cô, Kiều Tinh Tinh ngẩng đầu lên nhìn chị, đột nhiên hỏi: "Em đáng giá với từng đó tiền sao?"

Chị Linh sững sốt.

Kiều Tinh Tinh lại hỏi lần nữa: "Quay một bộ phim truyền hình nhiều nhất năm tháng, em đáng được từng đó tiền sao?"

"Sao lại không đáng giá, phim truyền hình của em cả đài truyền hình và trang web đều tranh, quảng cáo thương nghiệp tranh nhau tìm đến, đài truyền hình và trang web đều không thiếu tiền, sao lại không đáng giá? Vương Lưu cùng Nhạc Hiểu Hoa đều muốn nhanh tới những con số này."

"Em không phải so sánh với các cô ấy."

"Vậy em so với ai?"

Kiều Tinh Tinh không trả lời chị, một lúc sau, ánh mắt của cô rủ xuống, "Em nghĩ như vậy có phải là già mồm cái lão?"

"Tuyệt đối không phải già mồm cái lão." Chị Linh ngồi xuống bên cạnh cô, "Nói thật, chị cũng nghĩ tới vấn đề này. Nhưng thị trường hiện nay chính là như vậy, em không lấy thì có người khác lấy, em không kiếm số tiền này, em quay phim truyền hình vẫn bán được giá, có khác thì cuối cùng vẫn rơi vào trong túi nhà đầu tư. Cho nên em nghĩ chuyện này có phải vấn đề già mồm cái lão/kiểu cách hay không, thật sự vô nghĩa."

"Hơn nữa, chị hỏi em, nếu như có người tìm em quay phim, trả em mấy chục triệu, em có nói em chỉ cần mấy triệu không?"

Kiều Tinh Tinh hé miệng, nói thật: "Không biết."

"Cho nên em nghĩ chuyện này làm gì chứ? Vấn đề này quá vĩ mô. Chúng ta quay phim thật tốt, không làm việc vô nghĩa, không phụ lòng tác phẩm và đầu tư của người ta, làm từ thiện thì cũng nói được làm được là tốt rồi."

Chị Linh nói một hơi, dò xét hỏi: "Em sao lại đột nhiên nghĩ những chuyện này? Thầy Vu đâu?"

Hàng mi Kiều Tinh Tinh khẽ động, không nói câu nào liền cầm điện thoại chơi game, chị Linh trong lòng mơ hồ hiểu ra, không nói gì nữa, nhìn cô chơi game một lúc liền đứng dậy rời đi.

Kiều Tinh Tinh đánh hai ván xếp hạng, lại cả người thất thần, mở tin nhắn ra. Ngón tay theo thói quen kéo xuống, mở ra một cái tên.

Hai câu kia mấy ngày nay cô đã nhìn nhiều lần.

"Thật xin lỗi."

Tin nhắn này ngày đó cô đã thấy ngay, nhưng vẫn không nghĩ trả lời cậu.

Sau đó đã là đêm khuya.

"Mình phải đi công tác một khoảng thời gian, chưa xác định được lúc nào trở về."

Tây An

Vu Đồ cời xuống áo phòng tỉnh điện, từ trong tủ bảo hiểm lấy ra điện thoại di động của mình, ấn xuống một cái, quả nhiên là sập nguồn.

Cậu mặc áo khoác đi ra ngoài, Quan Tại đi tới, "Lão Vu, chờ tôi đi cùng."

Vu Đồ chờ hần thay quần áo xong, hai người cùng nhau đi tới nhà khách bên cạnh Trung tâm đo lường và kiểm soát.

Tháng 11 ở Tây Bắc đã vô cùng lạnh lẽo, hơn sáu giờ trời còn chưa sáng, trời đất một mảnh tối tăm yên tĩnh, chỉ có ngọn đèn đường yếu ớt chiếu sáng con đường dưới chân.

Bị gió thổi tới, Quan Tại rút cổ một cái, Quan Tại trêu chọc Vu Đồ: "Đi ra ngoài rong chơi một tháng, vẫn giữ vững chuyên nghiệp đấy."

"Chủ yếu là do công lao của mọi người trong Trung tâm đo lường và kiểm soát." Trong đầu Vu Đồ vẫn quanh quẩn số liệu, "Tuổi thọ của vệ tinh vẫn chịu

ảnh hưởng."

"Tuổi thọ ban đầu dự tính là ba năm, bây giờ đã vượt qua thời gian dự tính, lại nói lần này nguyên nhân trực tiếp cũng không ở phương diện thiết kế tổng thể." Quan Tại ngáp tiếp một cái, dùng sức lắc lắc đầu, "Chiếc vệ tinh này là chiếc đầu tiên cậu tham dự thiết kế mô hình nhĩ, cũng là lần đầu chúng ta hợp tác."

"Ừ."

"Cậu đoán lần đầu đầu tôi thấy cậu có cảm giác gì?"

"Là ghen tị." Vu Đồ cười cười, "Rất rõ ràng."

"Phi." Quan Tại cười mắng một tiếng, "Ban đầu tôi cảm thấy, ai ôi có người chỉ có mặt tiền đến, kết quả không bao lâu sau thì cậu trình cho tôi một phần phương án ưu hóa tổng thể, trong đầu tôi nghĩ không tệ đó, lúc này mới cảm thấy ngoại hình đẹp mà người cũng lương thiện."

Vu Đồ bất lực, "Chú ý dùng từ, đừng làm cho sinh viên kỹ thuật chúng ta mất thể diện."

Quan Tại cười hắc hắc, đột ngột nói: "Chúng ta nói về chuyện tiền bạc?"

Bước chân Vu Đồ chậm lại, "Thầy nói với anh?"

"Trương tổng gọi điện cho tôi, đề tôi nói xa nói gần, có phải cậu có khó khăn gì không? Quan Tại vừa nói vừa chột nhó tới cái gì? "Có liên quan tới người nhà cậu phải không?"

Hắn đột nhiên hiểu ra: "Tôi nhớ ra rồi, có một ngày cậu nhận điện thoại nhà, dùng tiếng địa phương, ngày hôm sau liền có gì đó khác khác."

Vu Đồ chăm mặc trong chớp mắt.

"Nhà không có chuyện gì." Cậu trả lời, "Chính là trong lòng tôi rối bời."

"Không có chuyện gì là được." Quan Tại gật đầu một cái, không truy hỏi nữa, "Tôi có chút tò mò, làm ở Ngân hàng Đầu tư kiếm được như vậy? Mới vừa tốt nghiệp trăm vạn có phải thật không?"

"Xem người, xem tình hình năm đó." Vu Đồ nói, "có người nắm bắt được khủng hoảng tài chính năm 2008. Tôi tốt nghiệp năm ấy, khủng hoảng tài chính vừa hòa hoãn, coi như không tệ."

"Tôi nếu đến Google lương cũng cao, không nói Google, đi NASA cũng không tệ, nhưng thân là người ngoại quốc, chắc hẳn không bao giờ được tiếp xúc với kỹ thuật nòng cốt, hơn nữa một khi có thành quả chẳng phải là của bọn họ sao, tôi cũng không có quan điểm vì toàn nhân loại gì đó."

Hắn móc ra thuốc lá, đưa cho Vu Đồ một điếu.

"Biết tại sao cho tới bây giờ tôi vẫn không giữ lại cậu không? Bởi vì cho đến giờ tôi vẫn không cảm thấy cậu sẽ rời đi. Tôi vẫn cảm thấy tôi và cậu những người giống nhau, dùng lời lão bà nhà ta mà nói, bốn chữ(theo nguyên tác), không đúng lúc. Mô hình hiện tại là chúng ta cùng nhau thiết kế, cùng nhau luận chứng, cùng nhau bàn phương án. Tôi cảm thấy cậu không bỏ được, tôi còn đánh cuộc với người ta, nếu cậu rời đi, tôi liền đổi tên kêu chuông heo Quan Tại."

Vu Đồ cúi đầu chuyên chú nhìn thuốc lá trong tay, "chẳng phải đoàn tụ gia đình sao? Đều là anh chị em."

"Cút, vậy tôi với cậu cũng là anh em."

Quan Tại hít một hơi thuốc lá, "Tôi có một vấn đề này lão Vu, việc vệ tinh trực tiếp ai cũng không chắc chắn được, lần này chúng ta giải quyết trong năm ngày, nhưng tốn mấy tháng cũng có, nếu thật là mấy tháng, liệu Ngân hàng đầu tư liệu có thể chờ cậu? Hay cậu mặc kệ bên này, phát tay rồi đi?"

Vu Đồ dừng bước, "Bật lửa, cho mượn bật lửa."

Ánh lửa yếu ớt chột lóe lên rồi biến mất, hai người không tiếp tục đề tài vừa rồi.

Quan Tại hút thuốc rất nhanh, đi mấy phút lại đốt một điếu, Vu Đồ cau mày: "Anh hút ít một chút."

"Tôi giữ tinh thần, một lúc nữa chị dâu cậu thức dậy, tôi gọi điện cho cô ấy rồi ngủ." Quan Tại nhớ tới một chuyện, "Đúng rồi, nói tới chị dâu cậu, cô ấy có một sự muộn, muốn giới thiệu cho cậu."

Quan Tại giọng có chút chua xót, "Người ta nhìn bức ảnh tôi và cậu chụp chung, liền hỏi có bạn gái chưa, đáng đáp đẹp trai chính là có ưu thế, năm đó tôi theo đuổi chị dâu cậu tốn rất nhiều sức lực."

"Thối ghen tị này của anh cần sớm chữa đi. Giúp em từ chối đi."

"Thật không cần? Tôi đã gặp một lần, rất xinh đẹp."

"Không cần."

Quan Tại liền không nhắc lại. Qua một lúc lâu, Vu Đồ tự mình nói ra, "Em gần đây, biết một người..."

Cậu dừng một chút.

Quan Tại tinh thần chấn động, "Con gái?"

"Ừ, rất thông minh, có chút nghịch ngợm...cũng rất nghe lời."

"Được nha." Quan Tại hứng thú, "Mới quen lúc nghỉ phép?"

"Không phải, là bạn học cao trung của em."

"Bạn học cao trung? Sao bây giờ mới nói?"

Vu Đồ cười một tiếng: "Trước đó, em không đoán định được."

Cậu bổ sung: "Không nói chuyện."

"Như thế nào, người ta không thích cậu? Không đến nỗi như vậy chứ."

Vu Đồ không nói gì, nhưng ánh mắt rất sáng.

Quan Tại lập tức hiểu. "Cậu được đấy, bảo đao không già."

Trong lúc nói chuyện, hai người đến cửa nhà khách, thuốc chưa hút xong, liền ở bên ngoài chưa vào.

Quan Tại không chống đỡ được cơn buồn ngủ, hít mạnh vài hơi, tựa trên cây cột nhắm mắt dưỡng thần.

Vu Đồ đứng một bên bậc thềm.

Bốn phía rất an tĩnh.

Dần dần, chân trời phía xa lộ ra tia ánh sáng nhạt, nhưng trên sao trên đỉnh đầu vẫn còn rõ, ánh sao lóng lánh, vũ trụ mênh mông, hàng tỷ ngôi sao, bên trong có cậu cùng các đồng nghiệp vừa hao hết tâm huyết cứu lại được một ngôi.

Cậu nhớ tới vấn đề của Quan Tại, nếu như nhiệm vụ lần này phải tốn một tháng thậm chí mấy tháng, cậu có rời đi hay không?

Cậu không trả lời, Quan Tại cũng không hỏi lại, bởi vì trong lòng họ đều biết rõ, cậu sẽ không rời đi.

Khi ở thời điểm nhiệt huyết, sao có thể dứt ra rời đi?

Cậu không nhìn được lại tự hỏi mình một lần, có phải thật sự muốn buông bỏ?

Cậu đã nghĩ về vấn đề này khá lâu, tự cho rằng mình đã kiên định, những sau năm ngày đêm ở đây, rốt cuộc lại có dao động.

Có lẽ cậu lên suy nghĩ kĩ hơn.

Hắn sẽ có biện pháp.

Lớp sương mù cuối cùng trước mắt tiêu tán, trong đầu Vu Đồ vô thức thoáng qua một đôi mắt sáng như sao, chủ nhân của đôi mắt ấy lúc này hẳn đang trong giấc mộng ngọt ngào. Không buồn không lo ngủ ngủ say rồi,

Trong phút chốc, trong lòng xuất hiện một tia mềm mại, xua tan cơn lạnh trên người, mặt mày giãn ra, quay đầu nhắc nhở Quan Tại: "Anh có thể gọi điện thoại cho chị dâu rồi."

Quan Tại không trả lời cậu, hần nhắm mắt tựa trên cây cột không nhúc nhích, trong lòng Vu Đồ đột nhiên nhảy lên, cậu đi tới, dò xét gọi: "Quan Tại."

Người đàn ông gầy nhom tựa vào trên cột tựa như đã động một chút, lại không mở mắt, một khắc sâu, cả người tựa như sụp đổ mà ngã xuống đất.

Mấy ngày nay Thượng Hải đột nhiên giảm nhiệt độ.

Sáng sớm Kiều Tinh Tinh tỉnh lại, phát hiện phiên bản trò chơi lại đổi mới, xem giới thiệu phiên bản mới, lại có thêm một anh hùng mới, thuộc tính trang bị cũng có điều chỉnh một số chỗ. Đợt này phiên bản thường xuyên thay đổi, cô nhủ mày, gọi điện cho chị Linh, để cho chị đi bên kpl xác định rõ ràng, lúc thi đấu dùng phiên bản nào.

Rửa mặt xong, chị Linh gọi điện thoại lại.

"Bên đó nói sẽ dùng phiên bản hôm nay mới cập nhập, cho nên tướng mới cũng có thể tham gia thi đấu."

"Được, chờ lúc sau em dùng thử tướng mới, trang bị cũng phải điều chỉnh qua."

Chị Linh nghe có chút cảm khái, "Hơn một tháng trước em chỉ là một "tiểu bạch"*, bây giờ đã là người trong nghề rồi. Anh Quốc nói ngày hôm qua cùng em đấu 2 trận, em đánh khá tốt. Thi đấu có nắm chắc không?

*(thuật ngữ mạng) chỉ người không có kiến thức về lĩnh vực nào đó.

"Thi đấu không thể nói chính xác."

Thi đấu thắng cấp chơi nhiều liền biết, có lúc, kỹ thuật khá hơn nữa cũng có thể thua, không tốt cũng có thể nằm không vẫn thắng. Một tháng trước mỗi ngày cô còn phải nhất định phải thắng trận đấu, bây giờ đã hiểu được, thi đấu thể thao là không thể khống chế được, không có chắc chắn chiến thắng. Tuyển thủ chuyên nghiệp còn thua, cô dĩ nhiên cũng sẽ có thua, chỉ cần bản thân thể hiện tốt nhất là được rồi.

Lúc ăn điểm tâm, Kiều Tinh Tinh lật ra lịch ngày.

Đã là ngày 1 tháng 12 rồi.

Vu Đồ đã biến mất mười ngày.

Có điều, thực ra cho đến hiện tại, cô cũng không phải rất cần Vu Đồ.

Vẫn như thường lệ xem video thi đấu, nghe giải thích phân tích chiến thuật hệ thống, như cũ một người đấu xếp hạng đơn, chẳng qua thiếu một người xem cô chơi, giúp cô phân tích sau ván đấu mà thôi.

Cô nhớ tới Vu Đồ nói với mình, để cho cô một mình đánh tới Vương giả mạnh nhất*. Bây giờ cũng chỉ có một bước nữa mà thôi.

*Cấp cao nhất trong Vương giả Vinh diệu

Ăn điểm tâm xong, cô xem điện ảnh một lúc, viết một ít ghi chú. Sau đó mở điện thoại, đang muốn chơi đơn, một khung mời bỗng nhiên nhảy ra.

Ngọc thổ đảo được(đến từ bạn tốt)

Chỉ tôn tinh diệu V

Mời ngài hợp thành đội thi đấu. 5v5 Vương giả thung lũng.

Tay Kiều Tinh Tinh dừng lại, cô nhìn chăm chăm khung mời, hồi lâu không có phản ứng.

Một phút sau cái khung mời đó tự động biến mất, rất nhanh một lời mời lại xuất hiện, vẫn là Ngọc thổ đảo được mời cô tổ đội.

Lần này Kiều Tinh Tinh chọn đi vào.

Hai người ở một đội trong phòng, nhưng ai cũng không lên tiếng.

Một lát sau, Vu Đồ chọn bắt đầu.

Bọn họ đánh thông đến trưa, mỗi lần đáng xong, Vu Đồ liền gửi lời mời mới tới.

Cô một mực không lên tiếng, cậu cũng không nói chuyện.

Cô đánh Bách Lý Thủ Ước, cậu liền đánh hỗ trợ. Cô đánh hỗ trợ, cậu liền lấy xạ thủ. Cô chọn đường giữa, cậu liền chọn đi rừng, luôn luôn tới trung lộ giúp cô bắt người. Có một ván cô giận dữ chọn tướng Na Khả Lộ Lộ mình chơi rất kém, cậu liền chọn Quan Vũ, một đường theo cô đi GANK khắp nơi.

5 trận thắng liên tiếp, 6 trận thắng liên tiếp, 7 trận thắng liên tiếp...

Thời điểm 10 trận thắng liên tiếp, Kiều Tinh Tinh bỏ điện thoại xuống, đột nhiên cảm thấy bức mình. Không phải nói không cùng cô đấu đôi sao? Bây giờ tính là thế nào?

Chuông cửa vang lên.

Kiều Tinh Tinh có chút phiền não đi tới mở cửa.

"Tinh Tinh, Tinh Tinh." Cửa vừa mở ra, tiểu Chu thở hắt hắt nói, "sao thầy Vu lại ở dưới lầu, chị không cho thầy ấy lên lầu à? Em nghĩ mà cũng không

dám chào hỏi.

Kiều Tinh Tinh sững sốt.

Mấy giây sau, cô liền cầm điện thoại chạy xuống, không đội nón cũng không che mặt, thậm chí còn không đổi dép.

Trong thang máy, trên màn hình điện thoại lại hiện ra khung mời thi đấu, trong lòng Kiều Tinh Tinh quay cuồng không rõ là tâm trạng như thế nào, chỉ cảm thấy thang máy trước kia chưa từng chậm như bây giờ.

Cô chạy ra khỏi thang máy, chạy tới đại sảnh, liền đứng lại.

Bên ngoài đại sảnh, băng ghế dài dưới cây ngô đồng, có một người ngồi ở đó, đang cúi đầu nghiêm túc nhìn điện thoại.

Giống như nhận ra được cô tiến đến, người nọ ngẩng đầu nhìn về phía cô, anh mắt có chút mệt mỏi, lại ôn nhu hỏi cô: "Vẫn còn giận sao?"

- - - - -

Ye: #3232 từ, chương 20 đôi trẻ mới tỏ lòng nhau, tung bông tung bông...

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Em Là Niềm Kiêu Hãnh Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

Trong lòng Kiều Tinh Tinh chưa xốt, nhưng cô biết, mình không phải đang tức giận.

Mà cô lại không muốn thừa nhận.

Vu Đồ đứng lên, một lát sau mới lên tiếng, thanh âm có chút trầm khàn. "Cậu một mực không trả lời tin nhắn của mình, cho nên mình tới hỏi một chút, còn cần mình dạy cậu không?"

Kiều Tinh Tinh cắn môi dưới, quay đầu sang một bên, "Hôm đó mình dùng từ không thỏa đáng, cậu giúp mình nói xin lỗi với thầy của cậu."

"Đã nói rồi." Vu Đồ nói "Sur mẫu mấy ngày trước còn gửi tin nhắn hỏi mình, Tinh Tinh bạn em có phải mình tinh Kiều Tinh Tinh."

"...Nga."

Lại không phản đối.

Lúc mình không có ở đây, cậu chơi game rất khá."

"Cậu còn biết." Cô hơi hờn giận.

"Tối qua xem lịch sử thành tích của cậu." Vu Đồ thở dài, lại hỏi: "Cho nên còn cần mình không?"

Kiều Tinh Tinh cảm thấy là cậu là đang ép cô, nhưng rốt cuộc cô không nói ra câu không muốn, không thể làm gì khác hơn là tức giận nói: "Nhưng thứ linh kiện kỳ quái cậu đặt ở Taobao cũng đã gửi đến, viết địa chỉ nhà mình, nhưng số điện thoại lại là của cậu, may là người quản lý nhà nhận hộ, chẳng lẽ cứ mặc kệ nó ở nhà mình sao?"

Vu Đồ nói: "Cần nó chứ."

Hừ ~

Kiều Tinh Tinh đáng vẻ rất không tình nguyện: "...Vậy trước lên ăn cơm đi."

"Có mình?"

...Dĩ nhiên không có.

Vu Đồ cười một tiếng, "Ngày mai mình lại tới, ngồi xe lửa cả đêm, bây giờ rất hơi."

Ngồi xe lửa cả đêm?

Kiều Tinh Tinh lúc này mới chú ý tới dáng vẻ cậu tinh thần sa sút, quần áo nhăn nhúm, tóc có chút loạn, trong mắt còn lộ ra tia máu.

Cô lần này thật sự nổi giận, "Cậu..ngồi xe lửa cả đêm mà còn chạy tới đây chơi game!"

"Ừ, thật may mang theo sạc dự phòng, nếu không cũng không đủ pin."

Kiều Tinh Tinh thật không biết nói sao cho phải, rõ ràng là tức giận, nhưng trong lòng lại len lén nổi lên chút vui mừng. Cô trừng mắt nhìn cậu một lúc lâu, cuối cùng hoàn toàn thua trận, buồn bực nói: "Minh để tài xế đưa cậu trở về."

"Không cho phép từ chối, đừng đi tàu điện ngầm hun người khác!"

Vu Đồ không có từ chối.

Kiều Tinh Tinh cả chiều hồn vía lên mây, chơi game cũng không tập trung, vì vậy sau mười trận thắng liên tiếp liền vinh quang liền nhận 11 trận liên tục bị đánh bại. Đến tối trước khi ngủ, thua thắng thắng thua, phân khúc lại lùi về Tinh diệu 1.

...Điểm Vu Đồ cùng cô thi đấu cũng mất sạch.

Kiều Tinh Tinh lâm vào suy tư nghiêm túc liên quan tới vận mệnh—— chẳng lẽ có chỉ có mệnh đấu đơn lên Vương giả?

Tương tượng ngày mai Vu Đồ nhìn thấy chiến tích của cô bằng ánh mắt một lời khó nói hết, Kiêu Tinh Tinh u buồn sâu sắc. Vì vậy buổi sáng ngày hôm sau, khi Vu Đồ vừa tới, cô liền đem điện thoại của mình đưa tới trước mặt cậu, tiên phát chế nhân* nói: "Nhìn này, mình tụt mười sao."

*có ý đánh phủ đầu

Trên mặt cô tỏ vẻ tranh công, Vu Đồ thiếu chút nữa cho là mình nghe lầm, có lẽ cô nói là cô thắng hạng tăng 10 sao?

Cậu cầm điện thoại của cô xác nhận—— đích xác là tụt mười sao.

"Tự hào mình là hào phú?"

"Phù hợp với cơ chế mà, thắng liên tiếp sau liên tục bị đánh bại tỷ lệ rất lớn nha." Kiêu Tinh Tinh vì mình bào chữa, "Hơn nữa mình có 5 mvp ở các trận bị đánh bại."(*bên bị đánh bại thì mvp không bị trừ sao, mvp đã giải thích ở các chương trước*)

Vu Đồ ánh mắt hơi rù, ngón tay thon dài trên màn hình lướt lướt, liền đứng ở cửa, đem số liệu ngày hôm qua cô đấu đơn xem một lượt.

Kiều Tinh Tinh ở bên cạnh làm bộ như cùng cậu nhìn điện thoại, dư quang không nhịn được len lén liếc cậu, nhìn dáng vẻ cậu cúi đầu nghiêm túc.

Hoan nghênh trở lại nha, thầy Vu.

- - - - -

Ye: 3360 từ, mai sáng mình vẫn phải đi phụ tiếp nên hôm nay đến đây thôi, thầy Vu rất dung túng cho vợ giận lẫy!

Thằng bạn mình kêu cứ nhìn cái gì đó là thấy buồn, và nó không biết "cái gì đó" là gì. Minh tự hỏi cái gì đó là cái quái gì, đúng kiểu tôi buồn không hiểu vì sao tôi buồn =)))

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Em Là Niềm Kiêu Hãnh Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

"Ván này xảy ra chuyện gì, Thủ Ước thua 16%?"

...Thầy Vu mới đứng.

"Là vấn đề hỗ trợ!" Kiêu Tinh Tinh vội vàng quăng nôi. Sau đó cũng không nhìn cậu, tự mình nhìn chăm chăm điện thoại, một khi số liệu khó coi đập vào mắt, liền trước khi cậu mở miệng vội vàng bao biện trước mặt cậu.

Vu Đồ ngoảnh mặt làm ngơ xem xong toàn bộ, trả điện thoại lại cho cô.

Kiều Tinh Tinh hỏi: "Lúc nữa tiếp tục đấu đơn sao? Hay cậu dẫn mình đấu đôi?"

"Mình mang cậu." Vu Đồ dứt khoát nói.

Ồ, làm sao thầy Vu đi công tác một chuyến mà tính cách thay đổi lớn vậy.

"Cậu đi công tác có chuyện vui sao?" Nếu không sao lại trở lên quan tâm hiền lành như vậy.

Vu Đồ cời ra áo khoác dài đang muốn treo lên, nghe vậy, động tác của cậu đột ngột ngừng lại.

Kiều Tinh Tinh lại chớp chớp mắt, nhớ tới hỏi cậu: "Đúng rồi, cậu đi công tác ở đâu thế, đột nhiên phải đi, chuyện rất nghiêm trọng sao?"

"Tây An. Những chuyện khác không thể nói, yêu cầu giữ bí mật." Vu Đồ treo xong áo khoác dài xoay người, thần sắc đã như thường.

"Nghiêm khắc như vậy à, người thân cũng không thể nói sao?" Kiều Tinh Tinh tò mò truy hỏi, hỏi xong mới phát hiện lời nói của mình có nghĩa khác, vội vàng bổ sung, "Giả dụ thôi... mình không phải nói mình đâu."

"Không thể."

"Quá vô vị rồi, chẳng phải là không có chuyện để nói rồi." Kiều Tinh Tinh thuận miệng cảm khái.

"Đại khái như vậy." Lòng mi Vu Đồ khẽ động, cậu đi vào trong, "Chúng ta bắt đầu đi."

Trong phòng hơi nóng, Kiều Tinh Tinh không thích mặc dày, mấy ngày trước nhiệt độ giảm, liền mở ra hệ thống sưởi sàn, nhiệt độ trong phòng so với trước khi nhiệt độ giảm còn cao hơn mấy độ. Vu Đồ đánh được nửa trận đầu, nhân lúc Kiều Tinh Tinh bán cậu trên sông, đem áo lông cừu cời ra, chỉ mặc áo sơ mi trắng.

Nhân vật trong game còn chưa sống lại, ánh mắt Vu Đồ lảng lảng hướng tới Kiều Tinh Tinh. Đại khái trên nền ấm áp, cô liền không chịu ngồi yên trên ghế salon, mà cầm điện thoại chân trần ngồi trên thảm. Thảm lông dài màu trắng, ngón chân tinh xảo xinh xắn son màu đỏ son(chu sa), tóc dài đen nhánh hơi rối. Trong trí nhớ mơ hồ, người yêu cái đẹp và tinh tế như cô, giờ phút này lại làm rung động lòng người.

Mà khi cô ngẩng đầu lên, ánh mắt có chút bối rối nhìn cậu, mọi thứ càng sinh động hơn.

"Cậu làm gì mà bất động trong suối nước..." Cô nhớ tới gì đó, biểu tình liền yếu ớt cẩn thận, "Mình không phải có ý bán cậu nha..."

"Tin tưởng, mình biết." Cậu bình tĩnh thu hồi tầm mắt, lần nữa rời sự chú ý về game, "Đuổi theo mình, đi rừng đối phương lấy phần thưởng."

"Được." Kiều Tinh Tinh cao hứng đuổi theo Lý Nguyên Phương của cậu để làm việc.

Vu Đồ hôm nay chơi khác với trước kia, cực kì hưng phấn, không ngừng xâm phạm áp chế khu vực của đối phương, toàn dùng những tướng hấn không thường dùng, ví dụ như Lý Nguyên Phương, Hàn Tín, Bách Lý Huyền Sách... Tiết tấu không ngừng nhanh thêm, mỗi trận kết thúc cũng rất nhanh, nhanh hơn so với hôm qua đưa cô trở lại mười sao Vương giả.

Sau đó cậu để điện thoại xuống, nhìn đồng hồ nói: "Cậu tự mình tùy tiện chơi một lúc, mình đi sửa máy chiếu."

... Có một dạng —— cảm giác như "Xem này, đây là trăm cho người sao đã đánh rớt, tự mình chơi, tùy tiện tụt sao?"

Kiều Tinh Tinh vội vàng dẹp đi ý nghĩ khó tin này, cầm điện thoại lác lác theo cậu tới phòng chiếu phim, đứng ở một bên xem cậu sửa máy chiếu.

"Bao lâu có thể sửa xong vậy?"

"Rất nhanh thôi."

"Ngày kia liền tới trận chung kết, nếu không sửa được chúng ta lên lên đi hiện trường xem nhé?"

Vu Đồ cúi đầu tháo linh kiện, "Cậu rút cuộc là muốn đi hay không?"

"Xem trình độ của cậu?"

"...Chớ quấy rầy mình phát huy."

"Ngà." Kiều Tinh Tinh im miệng, lại nhìn cậu sửa chữa một lúc, sau đó ngồi ở thảm bên cạnh bắt đầu đấu đơn.

Cô chọn Lộ Na, bởi vì ván trước Vu Đồ chơi Lộ Na, lấy một địch năm ở phe địch, chiến thắng xuất sắc, làm cho cô nóng lòng muốn thử xem sao.

Nhưng mà qua hai đợt chiến đấu, cô liền hối hận muốn khóc, Lộ Na thật khó chơi, người ta là "Kết nối vô tận dưới ánh trăng"*⁸, cô thì là "Vô lực dưới

ánh trắng"?

*"月下无限连": một chiêu thức trong khi chơi game, khá đặc biệt.

Cô vốn còn muốn kiên trì thêm một lúc, có thể đồng đội không nói lời gì khó nghe, Tô Liệt của đối phương lại bắt đầu mở miệng, rêu rao rác rưởi sớm chút đầu hàng, Kiều Tinh Tinh tức giận, trực tiếp đem đi động nhét cho Vu Đồ.

Vu Đồ đang xắn tay áo tháo linh kiện, tay cũng chưa kịp lau, liền bị nhét một cái Lộ Na đang 0-4.

Người nhét cho hắn còn tức giận yêu cầu cậu: "Đánh tên Tô Liệt đối diện, một mực cười nhạo mình."

Vu Đồ nhìn kinh tởm của cô, "Hiện tại không đánh được."

Nhưng mà thời điểm gặp Vu Liệt, cậu vẫn chuyển vị trí trên đùa một phen, sau đó xuyên tường đi.

Chuyện này thật ra không phải phong cách của Vu Đồ, dùng lời của cậu, chuyện này vô dụng.

Thầy Vu bình thường căn bản sẽ không lãng phí thời gian làm như vậy.

Ánh mắt Kiều Tinh Tinh từ trên màn hình điện thoại dời đi, lặng lẽ rơi vào trên mặt cậu.

Cô không khỏi cảm thấy từ khi Vu Đồ đi công tác trở về, trở nên có chút ôn nhu, còn đối với cô có chút...dung túng?

Không nói rõ được có những chi tiết cụ thể, rất nhỏ, có lẽ Vu Đồ cũng không phát hiện.

Nhưng chính là cô cảm thấy.

Thậm chí chọn rợn.

Muốn dò xét thử.

"Vu Đồ, mình mấy ngày này có thể cầm điện thoại của cậu chơi game không?" Kiều Tinh Tinh đột nhiên hỏi cậu.

Vu Đồ từ trong game giương mắt nhìn cô, ánh mắt Kiều Tinh Tinh sáng ngời, "Thời điểm tranh tài phải dùng thiết bị thi đấu chuyên dụng nha, chính là nhãn hiệu điện thoại của cậu, loại hình cũng không khác biệt lắm, mình luyện tập cho quen tay."

Vu Đồ gật đầu, "Mặt mã xxxx, tự mình đi phòng khách lấy."

Muốn được voi đòi tiên.

"Cậu có thêm bạn học cao trung không?" Cầm điện thoại tới, Kiều Tinh Tinh đã biết còn hỏi.

"Có."

"Mình không thêm... Có chút tò mò bọn họ bây giờ ra sao nha, có thể dùng wechat của cậu xem vòng bạn bè của bọn họ?"

Vu Đồ nhân nhát nói:"Vòng bạn bè chính là để bạn bè xem, cậu cũng là bạn học của họ."

Ai ~ mấu chốt không phải là người ta có cho xem hay không, là dùng Wechat của cậu nha.

Kiều Tinh Tinh chớp mắt: "Tất cả mọi người sao?"

Trong lòng Vu Đồ khẽ co lại, vì sự dò xét cẩn thận của cô, cậu muốn nói "Tôi cũng chưa có xem qua, cậu xem cái gì", nhưng cuối cùng cậu vẫn không ngẩng đầu lên giả bộ chơi game, tựa như không mấy may đáp một tiếng.

Kiều Tinh Tinh thờ dài, người này hoàn toàn không hiểu ý tứ của cô ah~~~~ bỏ đi, không hiểu cũng tốt. Xem Vu Đồ dùng Lộ Na giúp cô báo thù, cô quyết định có đi có lại, giúp tài khoản của cậu thắng một trận.

Còn vòng bạn bè gì đó, nói vật thôi, cô mới lười xem.

Thật ra thì điện thoại của Vu Đồ ngày đầu tiên đã lấy tới đầu hạng, sau đó dĩ nhiên cũng dùng qua, nhưng mà cũng là trực tiếp chơi game. Vẫn là lần đầu tiên, tự cô mở khóa, giống như lấy được sự cho phép, thế giới của cậu hoàn toàn mở ra với cô.

Cô chống lại thôi thúc muốn lục xem điện thoại của cậu, chuẩn xác tìm được biểu tượng của Vương giả Vinh diệu, mở ra bắt đầu thi đấu.

Đánh mấy phút, điện thoại của tiểu Chu gọi tới, Kiều Tinh Tinh trong lúc bận rộn ấn nút nhận trên điện thoại của mình.

Thanh âm của tiểu Chu vang lên.

"Tinh Tinh, nhân hiệu đưa quà sinh nhật cho chị, còn có 3 cái thùng lớn, em để cho tài xế mang lên nhé?"

Kiều Tinh Tinh đang định đồng ý, chợt nhớ thầy Vu bên cạnh.

A~~

Muốn sai bảo thầy Vu làm việc ~

"Đợi một chút." Cô nói với tiểu Chu, sau đó uyển chuyển cười hướng Vu Đồ, "Tài xế vào không tiện lắm, thầy Vu, cậu đi thang máy chuyển giúp được không?"

Thầy Vu trực tiếp xuống lầu chuyển đồ, Kiều Tinh Tinh vừa cầm điện thoại chơi game vừa đứng chờ ở thang máy.

Lúc trong game đẩy tới phe địch cao điểm, cửa thang máy mở ra. Tiểu Chu cầm một cái hộp nhỏ, Vu Đồ ôm một cái thùng lớn, hai người một trước một sau ra khỏi thang máy, Kiều Tinh Tinh tranh thủ liếc một cái vào trong thang máy, bên trong còn hai cái thùng rất lớn.

Cô cảm thấy khó hiểu: "Nhân hiệu nào tặng quà sớm thế, nhiều như vậy?"

"Hiệu B ah, hằng năm đều đưa sớm trước mười mấy ngày." Tiểu Chu trả lời, nói: "Nga, trong ba cái thùng này đều không phải, là túi xách, giày, quần áo chị mua lần trước, cùng nhau gửi tới, ai ya tới vẫn rất kịp lúc, vừa vặn mấy hôm tới chị tham gia thi đấy có thể phôi đồ."

Tay Kiều Tinh Tinh run nhẹ, đưa cái đầu nguoi.

"...Em nói nhân hiệu tặng đồ mà?"

Tiểu Chu giờ giờ cái hộp nhỏ trong tay, "cái này nha."

Kiều Tinh Tinh: "..."

Đồng đội thuận lợi đẩy vỡ tháp địch, hai chữ "thắng lợi" thật to xuất hiện trên màn hình nhưng nội tâm Kiều Tinh Tinh một mảnh vắng lặng.

Cô tê dại cất điện thoại di động, đến trước mặt Vu Đồ, định giúp chuyển đồ, Vu Đồ để cho một ít, "mình tới, có chút nặng."

Nga...

Có thể không nặng sao... Trong một cái thùng không biết nhét bao nhiêu bộ quần áo...

Cô tại sao lại phải lần qua lần lại... Tại sao không để tài xế lên lên dọn vào cơ...

Vu Đồ đem ba cái thùng lớn đều dọn vào trong nhà. Đóng cửa lại, tiểu Chu vẫn còn lú lú: "Tinh Tinh, áo mũ mùa đông của chị chất đông, em đem quần áo lần trước mua không thích hợp sắp xếp lại nhé, nhiều nhân mác còn chưa cất đâu, như trước kia chia cho mỗi người một ít? Còn gửi cho chị Bội Bội."

Kiều Tinh Tinh: "..."

Rất tốt, vạch trần càng chi tiết chuyện cô xài tiền xa xỉ bấy bả!

Cô bây giờ chỉ muốn biết, trợ lý của cô, tại sao, tình thương thấp như vậy?

Cô đưa lưng về phía Vu Đồ, im lặng đối với tiểu Chu nói "im miệng", tiểu Chu coi như lạnh lợi, lập tức không nói nữa, nhưng trong nháy mắt kia miệng khê giương khoe miệng khê giương cùng con mắt trọn to ý hỏi chuyện gì xảy ra?

...Ai dạy người diễn kỹ phóng đại như vậy?

Kiều Tinh Tinh rất muốn trừ tiền lương của cô.

"Vô cùng tốt."

Sau lưng đột nhiên truyền tới thanh âm thật thấp của Vu Đồ.

Kiều Tinh Tinh nghiêng đầu nhìn cậu, hoài nghi mình nghe nhầm, đây là lời Vu lão sư từng nói cô hưởng thụ phúc lợi xã hội vô cùng tốt nói?

Thấy ánh mắt nghi hoặc của cô, Vu Đồ cười một tiếng.

Cậu muốn, là vô cùng tốt.

Chỉ như vậy, mỗi ngày thật vui vẻ, ăn mặc xinh đẹp, không buồn không lo, không thể tốt hơn nữa.

Hôm nay, Vu Đồ rời đi tương đối sớm, hơn 6 giờ liền rời đi.

Cậu đi khỏi nhà Kiều Tinh Tinh, gọi một cuộc điện thoại rất dài, rồi ở bên đường mua một cốc cà phê nóng.

Đứng ở ven đường, chậm rãi uống rất lâu.

Cà phê rất nhanh liền lạnh.

Nhưng mà lúc này mới là nhiệt độ bình thường, không có một phòng ấm áp, không có lúm đồng tiền cười giảo hoạt.

Cậu ném cốc cà phê vào thùng rác, đưa tay gọi một chiếc taxi.

Ye: ngày mai trốn làm, ở nhà dọn nhà thôi!

Bạn đang đọc truyện *Em Là Niềm Kiêu Hãnh Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24

Kiều Tinh Tinh lặng lẽ thu hồi vuốt nhỏ dò xét, an phận theo Vu Đồ chơi game.

Chẳng mấy chốc liền tới ngày diễn ra trận chung kết KPL.

Trận chung kết bắt đầu lúc 3 giờ chiều, Kiều Tinh Tinh 2h30 đã chờ trong phòng chiếu phim. Mở trước ra kênh thi đấu, sau đó liền kéo Vu Đồ cùng nhau nghiên cứu xem nên bầu chọn cho đội nào thì tốt.

Lần này hai đội thi đấu là Lạc thần và Thiên Cung. Mà Thiên Cung, chính là đội ngũ của tuyển thủ chuyên nghiệp Hạ Tuyết mà Kiều Tinh Tinh thích.

Cho nên trên phương diện tình cảm hẳn là bỏ phiếu cho Thiên Cung.

Nhưng cô có 100 ngàn tiền đặt cược, đều là cô vất vả cực nhọc ngày ngày chơi game góp nhặt được. Khoản kèch xù này sao có thể sử dụng theo cảm tính. Vì thế cô cẩn thận nhìn đồng báo cáo trước khi so tài cùng với tin bất quải, còn theo dõi thầy Vu bên cạnh.

Vừa vận nhìn thấy thầy Vu đem toàn bộ tiền đặt cược bỏ cho Lạc Thần.

"Cậu cũng bỏ cho Lạc Thần sao?"

"Trạng thái của đội này tốt hơn, Lạc Thần hạng nhất cuộc thi đấu mùa xuân, kinh nghiệm cũng phong phú hơn."

Kiều Tinh Tinh không phục nói: "Trạng thái của Hạ Tuyết cũng rất tốt nha."

Sờ dĩ có chút không vừa mắt. Vu Đồ nói: "Muốn thắng thì bỏ cho Lạc Thần, xác suất lớn. Ủng hộ thần tượng liền bỏ cho Thiên Cung."

"Vậy không được." Kiều Tinh Tinh nghiêm túc, "Mình là fan hâm mộ lý trí."

Cô rốt cuộc nên tin tưởng thần tượng hay là tin tưởng học bá?

"Được rồi, hay là mình bỏ cho Thiên Cung đi, nếu không chúng ta đều bỏ Lạc Thần thì rất nhàm chán." Kiều Tinh Tinh bỏ xong, trong đầu liền có một chủ ý, hứng thú bừng bừng đề nghị, "Nếu không chúng ta đánh cược đi? Đội ngũ ai cược bị thua, đáp ứng một yêu cầu của đối phương? Gia tăng tính thú vị nha."

Vu Đồ đối với những chủ ý luôn xuất hiện của cô đã sớm dừng dung, "Có thể."

Cậu ra hiệu nhìn màn hình lớn, "Bắt đầu."

Ba giờ đúng, thi đấu chính thức bắt đầu.

Trận chung kết chính là trận chung kết, đánh hoa cả mắt, kịch liệt vô cùng. Kiều Tinh Tinh vốn là quý cừ cùng Vu Đồ ngồi trên ghế salon, xem một lát liền trượt ngồi trên thảm, ôm đầu gối xem không chớp mắt.

Trước mắt 3 trận Lạc Thần và Thiên Cung là 2:1, Kiều Tinh Tinh có chút khản trương. Trận chung kết là 4 trận thắng/7 trận, nếu như Thiên Cung thua một ván nữa, rất thay đổi thế cục.

Vẫn còn may là ván thứ tư Thiên Cung mở đầu rất thuận lợi, liên tục hai ba đợt đoàn chiến đều có lời. Đoàn chiến thứ 2, Hạ Tuyết lấy được thắng lợi cuối cùng, lòng fan hâm mộ Kiều Tinh Tinh bùng nổ.

"Hạ Tuyết thật là lợi hại a. Nếu là mình chắc chết trăm lần rồi."

Nhưng mà Lạc Thần dù sao cũng là hạng nhất cuộc tranh tài mùa xuân, đối mặt với hoàn cảnh xấu không hoảng hốt, không vội vàng, rất nhanh trong một đợt đoàn chiến đánh một hồi phản kích tuyệt đẹp, ngay sau đó bắt lại chúa tể, lập tức san bằng kinh tế.

Thế cục nhất thời khó đoán vô cùng.

Tìm Kiều Tinh Tinh lại lần nữa nảy lên, cô nghiêng đầu hỏi Vu Đồ, "Lạc Thần rất ổn, cậu cảm thấy..."

Thanh âm của cô đột nhiên dừng lại, trên ghế salon sau lưng, Vu Đồ dựa ngòai chỗ đó, chẳng biết hai mắt nhắm lại từ bao giờ.

Đây là...Ngủ?

Kiều Tinh Tinh cảm lấy điều khiển từ xa tắt âm thanh, sau đó lặng lẽ từ thềm leo lên ghế salon, ngồi xếp bằng một bên nghiêng cứu cậu.

Lông mi của cậu rất dài rất dày, cho nên ánh mắt luôn lộ vẻ sâu thẳm, Kiều Tinh Tinh có chút ghen tị, lông mi của cô cũng dài nhưng không được tính là dày, mỗi lần đều phải tỉ mỉ chuốt thật lâu. Một người đàn ông cần lông mi đẹp như vậy làm gì chứ, còn không bằng đưa chưa cô.

Lông mày của cậu thon dài mà cứng rắn, cho nên đáng vẻ luôn anh khí mười phần. Nhưng mà lúc này giữa chân mày hơi nhăn, giống như có chuyện lo lắng, trong giấc mộng cũng không buông lỏng.

Kiều Tinh Tinh cau mày, cậu gần đây mệt lắm sao? Xem thi đấu kịch liệt như vậy cũng ngủ được.

Nhưng cậu đang bận rộn gì chứ?

Từ khi đi công tác trở về, cậu ấy mỗi ngày đều hơn 6h tối đã về. Kiều Tinh Tinh muốn hỏi cậu, có phải vẫn bận bịu chuyện ở Cục Hàng không vũ trụ, vì sao quyết định nghỉ việc rồi mà vẫn bận bịu như vậy. Nhưng nghĩ đến nguyên nhân lần trước tan rã trong không vui, rốt cuộc vẫn chẳng thể hỏi ra lời.

Kiều Tinh Tinh lặng lẽ nhìn cậu hồi lâu.

Bỏ đi, mặc kệ cậu bận rộn chuyện gì. Bận bịu gì đó cũng được, lúc còn trẻ, bận một chút mệt mỏi một chút cũng rất bình thường, ai không muốn liều đầu, chính cô bận rộn cũng thường xuyên ba bốn ngày liên tục chỉ ngủ được ba bốn tiếng mỗi ngày.

Nhưng mà quảng thâm nhân nhạ dưới đáy mắt rất chứng mắt.

Cô suy nghĩ một chút, lấy điện thoại chụp cho cậu một bức ảnh, sau đó mở ra phần mềm Photoshop, thành thạo giúp cậu xóa sạch nếp nhăn giữa chân mày, lại xóa sạch quảng thâm đi.

Nhưng vẫn cảm thấy kỳ quái, làm sao còn không đẹp mắt bằng thời điểm chưa P?

Cô đem hình và người thật so sánh một chút, lùi về sau khi khôi phục P lại. Lúc này cẩn thận hơn, dùng tới kinh nghiệm P ảnh của một minh tinh đang nổi, nhưng thành quả vẫn không được như ý.

No, có thể là góc độ không đúng, chưa đủ chính diện.

Chụp lại một tấm là được.

Cô quỳ ngồi dậy, nghiêng người hướng chính diện Vu Đồ chụp hình. Nhưng cô đã đánh giá thấp độ mềm mại cùng co giãn của ghế salon, theo cô không ngừng điều chỉnh góc độ, một cái trọng tâm không vững, lại cả người ập đến trên người Vu Đồ.

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Em Là Niềm Kiêu Hãnh Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Cô ngậy người toàn tập, ở trên người Vu Đồ cứng ngắc mấy giây.

Thân thể dưới ảm áp mà cứng rần, sức mạnh phái nam đặc biệt nổi bật, trong lòng cô hốt hoảng nhảy loạn mấy lần mới trấn định được một ít.

Vu Đồ dường như không có động tĩnh gì.

Cô cảm thấy may mắn, chẳng lẽ cậu không bị cô đánh thức?

Cô khẽ động muốn nhấc người, nhưng giây kế tiếp, một bàn tay ấm nóng hữu lực liền nắm cổ tay cô.

Cô nhất thời đình chỉ động tác, tay người nắm cổ tay cô cũng không động, chẳng qua nắm rất chặt.

Một lúc lâu, cái tay kia mới dịu dàng cùng giữ vững nâng cô khỏi người cậu.

Kiều Tinh Tinh mượn lực ngồi lại trên ghế salon.

Mặt cô nóng bừng, căn bản không muốn nhìn Vu Đồ, cảm giác như đi thăm đồ bị ngã cũng không có lúng túng như bây giờ.

Cô nên giải thích như thế nào...

"Cái đó... Minh..."

Vu Đồ cắt ngang lời cô, thanh âm trầm thấp, "Cậu muốn lấy đồ gì?"

Kiều Tinh Tinh ngẩn người.

Tầm mắt Vu Đồ chuyển rời về phía bàn uống trà bên cạnh mình, "Ly trà?"

Cô rút cuộc cũng có phản ứng, "...Ừ."

Vu Đồ đưa ly trà cho cô.

Kiều Tinh Tinh bưng ly trà, mắt nhìn thẳng mà ngồi, trong lòng thờ phào nhẹ nhõm, đây coi là không có chuyện gì sao? Đúng chứ, cậu cũng chủ động tìm lí do hợp lí rồi.

Nhưng sao trong lòng lại có chút buồn bực?

Vu Đồ ngồi trên ghế salon, hơi cúi đầu, mấy lọn tóc lộn xộn rơi trên trán. Ánh mắt của cậu cố định nhìn vào bàn tay mình, một lát sau, trấn định ngẩng đầu nhìn về phía màn hình lớn, "Đội nào thắng?"

Kiều Tinh Tinh lúc này mới nhớ tới trận thi đấu, gương mặt nhìn lên, trên màn hình trong nháy mắt đã trở về tranh tài xuất sắc rồi.

... Thi đấu đã kết thúc?

Nhưng cô đâu biết ai thắng. "...Cậu đoán đi."

Vu Đồ cảm điện thoại nhìn xuống kết quả dự đoán, "Minh đoán cậu thua."

Thì ra là Thiên Cung thua.

"Nga, vậy mình thua, cậu có thể nói yêu cầu."

Thanh âm của cô ảm ức, đáng vẻ không cao hứng. Vu Đồ thu hết chút cảm xúc nhỏ đó vào trong mắt, trong lòng lại rối bời, cuối cùng, cậu chẳng quản được bản thân.

Cậu nghe mình đang hỏi cô ấy: "Cuối tháng sinh nhật cậu, muốn quà gì vậy?"

Kiều Tinh Tinh chớp chớp mắt, "Mình chính là đang hỏi cậu có yêu cầu gì?"

Vu Đồ dừng một giây nói: "Yêu cầu chính là nói cho mình biết cậu muốn quà gì."

Kiều Tinh Tinh nhìn cậu, ánh mắt dần sáng lên, cảm xúc phiền muộn vừa rồi liền không cánh mà bay, cô cảm xúc lâng lâng, "Vậy mình sẽ không khách khí nha."

"Dĩ nhiên."

Kiều Tinh Tinh không khách khí suy nghĩ một hồi, quả thực không nghĩ được muốn cái gì, "Đột nhiên quá, mình suy nghĩ kỹ sẽ nói cho cậu sau."

Ai thấy Vu thật là nam nhân thẳng thắn, nào có ai tặng quà còn hỏi người ta. Chẳng phải là đột nhiên lấy ra mới đem đến kinh hỷ sao?

"Được." Vu Đồ gật đầu, cảm lấy điều khiển từ xa, mở lại âm thanh bị tắt.

"Trận chung kết kết thúc, mấy ngày nữa là tới lễ trao giải, cậu đã nghĩ xong sẽ chọn những tuyển thủ chuyên nghiệp nào làm đồng đội chưa?

Sao thoát cái đã nói chuyện nghiêm túc rồi, cô còn đang suy nghĩ quà đây.

Nhưng mà nhìn dáng vẻ nghiêm túc của Vu Đồ, Kiều Tinh Tinh cũng nghiêm túc trở lại, "Cậu đó kiến nghị gì không?"

"Người đầu tiên chọn Thiên Cung, Chu Ân." Vu Đồ tìm được trận đấu ván quyết đấu vừa rồi mở lại, "Trận chung kết mặc dù Thiên Cung bại bởi Lạc Thần, nhưng thân là đội trưởng, năng lực của Chu Ân là không thể nghi ngờ, sân đấu KPL có rất ít tuyển thủ toàn năng, anh hùng sâu như biển, vị trí nào cũng có thể đánh, thuận lợi cho các người điều chỉnh chiến thuật."

"Mình còn tưởng rằng cậu sẽ đề nghị chọn người của Lạc Thần."

"Thực lực của Lạc Thần dĩ nhiên rất mạnh, nhưng phương diện họ mạnh nhất là phối hợp đồng đội, cậu có hai đồng đội là ngẫu nhiên chọn ra, cho nên vẫn là chọn tuyển thủ có năng lực vượt trội nhất."

Kiều Tinh Tinh gật đầu một cái, "Được nha, mình cũng rất thích Chu Ân."

"Ừm, Chu Ân đáng đáp cũng rất được."

"...Người ta mới 19 tuổi."

Tuổi tác cũng biết. Vu Đồ cười một tiếng, nhắc nhở cô nhìn màn chiếu: "Chú ý cách đánh của Chu Ân."

Kiều Tinh Tinh liền quan sát.

"Nhìn ra được không?"

"Gì cơ?" Kiều Tinh lơ mờ.

"Mấy ngày nay cùng cậu thi đấu, mình đang bắt chước Chu Ân."

Kiều Tinh Tinh ngăn ra.

"Hắn thường xài anh hùng cách đánh quen thuộc, hành động kiểu mẫu, như vậy ở đấu trường, cậu sẽ quen thuộc hơn với hắn, dễ dàng phối hợp hơn."

"...Mấy ngày nay cậu đang bắt chước hắn, để mình quen thuộc với lối đánh của hắn, luyện tập cùng hắn phối hợp?"

"Đúng vậy, mình còn từng bắt chước Hạ Tuyết, cậu không phát hiện?"

Hoàn toàn không có. Chẳng qua gần đây cô thấy cách đánh của cậu khác với trước kia, nhưng hóa ra là cậu đang bắt chước người khác, chỉ vì giúp cô quen thuộc hơn với phong cách của các tuyển thủ kia...

Nghiên cứu những thứ này tốn bao nhiêu thời gian và tinh lực? Cậu mệt mỏi như vậy, là bởi vì chuyện này sao?

Trong lòng Kiều Tinh Tinh chớp mắt không biết là tư vị gì, cô chỉ biết là, cô một chút cũng không muốn lại đi dò xét thêm.

Không cần thiết rồi.

"Mình nghĩ ra quà sinh nhật rồi." Cô no

Vu Đồ nhìn cô.

"Cậu tặng mình Pentakill đi." Kiều Tinh Tinh mỉm cười nói, "Chơi đến bây giờ mình còn chưa có Pentakill đâu. Nhưng phải là cậu tặng mình, không phải bọn họ tặng, vì vậy đừng bắt chước bọn họ."

"Mình thích cùng cậu đánh phối hợp hơn."

Vu Đồ không chớp mắt nhìn chằm chằm cô, sau đó cúi đầu giống như rất bất lực lại khẽ cười.

"Cậu cười gì chứ? Kiều Tinh Tinh hơi giận, rõ ràng rất lẳng mạn được không?"

"Không có gì...cảm giác rất linh động."

...

Đừng tưởng rằng cô không nghe ra cậu đang cười nhạo mình, chẳng qua do vận khí không tốt nên đến giờ vẫn chưa được Pentakill.

"Bây giờ bắt đầu đi." Vu Đồ cầm điện thoại rơi trên ghế salon đưa cô, "Cậu trước đấu đơn làm mất 30 sao đi."

"Cái gì?" Kiều Tinh Tinh cho rằng mình nghe nhầm.

"Cậu đang ở phân khúc quá cao, Vương giả 50 sao của Ngũ liên tuyệt thế." Vu Đồ than thở, "Minh dẫn không được."

Kiều Tinh Tinh trừng cậu một cái, không nhìn được cười, ngao kiêu nói: "Vậy mình mặc kệ."

"A, đúng rồi." Cô chợt nhớ tới chuyện gì, chạy tới phòng khách tìm một lát, cầm hai tấm vé tới.

"Vé vào cửa của lễ trao giải, đến lúc đó cậu cùng Hoang Mang cùng đi xem đi! Trước tiên mời các hạ nghỉ ngơi cho khỏe, bận rộn thì buổi sáng đừng tới sớm như vậy, tóm lại đừng xem được một nửa lại ngủ mất."

Vu Đồ nhận lấy vé vào cửa, "gọi Hoang Mang?"

"Đúng vậy, cùng đi nhé, đến lúc đó cậu có thể nói cho hắn —— người lợi hại nhất trên sân khấu... Ừm, không phải, xinh đẹp nhất, chính là Tay không hái bông!"

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Em Là Niềm Kiêu Hãnh Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26

Vào buổi sáng mười ngày trước, Weibo chính thức của KPL đã công bố cách thức trò chơi giải trí sẽ diễn ra ở lễ trao giải.

Giải đấu chuyên nghiệp Vương giả Vinh diệu Kpl V:(Kpl King of Glory professional league)

Năm vị may mắn tham dự sẽ được rút thăm, tuần tới sẽ cùng người phát ngôn @Kiêu Tinh Tinh cùng nhau tiến hành cuộc thi đấu giao lưu. Bốn vị đồng đội còn lại sẽ từ đâu đến vậy? (mặt dog) đang đang đang*! Tiểu biên tập hưng phấn nói với mọi người đến lúc đó để cho 6 vị tuyển thủ tự mình tùy ý chọn trong khán đài, như vậy trong khán đài có ai nha? (mặt dog)

* từ tượng thanh, tiếng kim loại va đập vào nhau.

Phía dưới kèm một bức ảnh, chính là ảnh tập hợp mười hai đội ngũ thi đấu chuyên nghiệp.

Bình luận đã nổ tung.

Hoa tuyết lay động theo chiều gió: Chính là nói mỗi đội của họ có thể chọn hai tuyển thủ chuyên nghiệp?

Điều thuyền tiểu tiểu thư thư: Như vậy cũng rất có ý tứ nha, ta cũng phải đi trang web chính thức báo danh đây.

Không thể không nói Blog chính thức là một cánh tay đắc lực, đến tận cuối cùng mới xuất đại chiêu, lập tức cọ một trận nhiệt độ. Chị Linh bàng quan một trận, cũng bội phục không thôi.

Chị gần đây rất khẩn trương, luôn muốn bắt người trong phòng làm việc để giải tỏa áp lực. Suy nghĩ thử xem, cô là người đại diện của nghệ sĩ, đã khi nào nghĩ đến ngày phải làm huấn luyện viên chứ.

Tối ngày thi đấu, chị càng đứng ngồi không yên, sáng sớm liền chạy tới nhà Kiều Tinh Tinh bày mưu tính kế.

Nhưng mà trọng điểm của cô ấy có chút sai lệch.

"Mặc áo lông rộng đi... Cái này quá dài, mang đi mang đi."

"Không muốn giày cao gót, giày bệt trắng... Bỏ đi, vẫn chọn giày cao gót, hiện chân dài, lỡ đâu có người xem kỹ thuật chụp hình không tốt lắm."

"Tóc buộc cao lên, thanh xuân hồn nhiên một chút, bên kia trán đừng vén hết tóc lên, để vài sợi mềm mại rủ xuống!"

"Quần đổi quần short, nhất định phải lộ chân!"

Kiều Tinh Tinh cũng không nghe chị ấy hoàn toàn, cuối cùng mặc một kiện áo lông oversize, vạt trước nhét vào trong quần short, hợp với giày cao gót, trừ một bộ bông tai khảm thỏ, trên người không có đồ trang sức nào khác, lộ ra vẻ thanh xuân tươi mát. Chị Linh nhìn trái nhìn phải, thờ một hơi dài nhẹ nhõm, "Có thể nói rất hoàn mỹ! Chúng ta có thể thua thi đấu, chân không thể thua, mặt không thể thua."

Kiều Tinh Tinh từ trong gương liếc nhìn chị: "Chị có thể nói lời may mắn không."

"Thắng x3, chị đây không phải là đề em thả lỏng sao." Chị Linh trả lời như chém đinh chặt sắt, nhưng trong lòng vẫn khẩn trương.

"Đúng rồi, em không phải trước cũng Vương giả 50 sao sao? Làm sao sáng sớm nay chị xem lại thì lại tụt rất nhiều, có phải trạng thái không tốt lắm không."

... Đừng nhắc nữa.

Nói đến chuyện này cô lại buồn rầu... Bởi vì thầy Vu thật sự không cùng cô đấu đôi, trở mặt nhìn cô xếp hạng đơn rơi xuống Vương giả 15 sao, sau đó tích cực lạ thường mang cô đánh phối hợp.

Loại hành động phối hợp có mục đích này rất mệt mỏi được không? Càng về sau cô càng muốn kéo ống quần thầy Vu lạnh lùng hỏi anh có thể không nhận món quà này nữa không.

Không biết tại sao anh lại gấp như vậy, sinh nhật cô tận cuối tháng mà.

Sau đó đến tận bây giờ cũng không có được Pentakill, thầy Vu còn có đáng vô cùng mất mát ==

Cô lười giải thích với chị Linh, nói đơn giản: "Mười lăm sao mới là trình độ thật sự của em, 50 sao trước kia là thầy Vu giúp em lên."

"À, à, 15 sao cũng rất giỏi rồi." Chị Linh yên lòng, cũng tiêm cho cô một mũi an tâm, "Em cứ thả lỏng chơi, không cần khẩn trương, mấy blogger truyền thông quen thuộc chị đã chào hỏi qua, bảo đảm dù thua cũng đem chuyện này nói tới thật hay."

"..."

Kiều Tinh Tinh cũng là tâm mệt, trước nay chưa thấy người đại diện nhà ai đã hát suy mà còn tràn đầy tự tin như người mới lái. Cô nhắc nhở một câu, "Thi đấu ai cũng không chắc chắn thắng thua, thắng chớ thôi phồng, thua chớ bùng bít, hăng quá hóa dở."

Chị Linh giật mình, lập tức gọi điện thoại đem điểm này nói với bên truyền truyền. Cúp điện thoại, đang muốn khen ngợi Kiều Tinh Tinh một câu có chừng mực, lại thấy cô đang suy tư nhìn kính đeo hoa tai. Chị Linh tức khắc đem những lời khen ngợi chưa nói nuốt vào.

Lễ trao giải bắt đầu lúc 7h tối, 5h chiều, đoàn đội đứng giờ tới hậu đài sân thi đấu KPL.

KPL vốn đặc biệt chuẩn bị cho cô một phòng hóa trang, chị Linh hết sức thực dụng cự tuyệt, "Đi tìm hiểu mức độ hảo cảm của các tuyển thủ với em, có lẽ có chỗ dùng đâu."

Thời điểm Kiều Tinh Tinh xuất hiện ở phòng hóa trang lớn dẫn tới một trận xôn xao. Không ít nhân viên công tác cùng một ít tuyển thủ chuyên nghiệp hướng ngoại dễ hòa hợp đều tới tìm cô chụp ảnh chung và ký tên.

Kiều Tinh Tinh dĩ nhiên phối hợp, chẳng qua thời điểm ký tên, cô cũng trực tiếp to(to A/B/C) ký. Mọi người nhìn cô viết soàn soạt, nhìn người một cái liền chính xác viết xuống to xxx nào đó, đều khá kinh ngạc.

Một tuyển thủ kêu A Minh có chút ngượng ngừng hỏi: "Sao chị biết id của em?"

Kiều Tinh Tinh cười híp mắt: "Chị là người phát ngôn nha."

Ngay sau đó lại cười nói: "Chị xem qua rất nhiều cuộc thi đấu của mọi người, à, còn có livestream."

"Còn xem livestream?" Đối phương giật mình.

"Dĩ nhiên." Kiều Tinh Tinh nghiêm túc nói, "Cần cùng mọi người thi đấu mà, dĩ nhiên phải biết mọi người chơi thế nào, biết người biết ta mà."

A Minh suy nghĩ hồi lâu, nhỏ giọng nói: "Nếu đối phương chọn em, em sẽ bớt 1 lần giết chị."

Kiều Tinh Tinh: "..."

Đây chính là phương thức thể hiện thiện chí của trạch nam thi đấu thể thao điện tử sao?

Lại ký một hồi, nhân viên công tác liền vội vã tới gọi các tuyển thủ vào sân.

Kiều Tinh Tinh đứng lên tiễn bọn họ, các tuyển thủ đi tới cửa, có một nam sinh bỗng nhiên hô to: "Nữ thần lúc nữa hãy chọn em, chọn em, em là Chu Ân, chiến đội Thiên Cung."

Mọi người nhất thời cười ồ lên.

Lúc đến lượt Kiều Tinh lên đài, năm người chơi từ rút thăm may mắn đã đứng trên đài, hai nữ ba nam, tuổi tác cách biệt khá lớn, mười mấy tuổi đến hơn bốn mươi đều có. Nếu không phải đây là công khai rút thăm, thật sự sẽ hoài nghi Vương giả Vinh diệu cố ý khoe khoang người chơi của bọn họ ở mọi lứa tuổi sao.

Bmg khi cô ra sân rất hài hước, lại là Loạn thế cự tinh, tâm tình Kiều Tinh buông lỏng, vừa nghe thiếu chút nữa cười phá lên. Bmg kết thúc, người chủ trò lớn tiếng tuyên bố: "Hoan nghênh người phát ngôn danh dự của Vương giả vinh diệu chúng ta, Kiều Tinh Tinh."

Kiều Tinh Tinh cùng mọi người chào hỏi: "Chào mọi người, tôi là Kiều Tinh Tinh."

Cô có một đoàn hậu viện tới sân khấu, những fan hâm mộ hét chói tai một phía.

"Tinh Tinh lão sư vẫn là lần đầu tiên đến hiện trường của chúng ta, hơn nữa là sẽ cùng mọi người thi đấu, có lo lắng hay không?"

"Tôi không quá lo lắng."

Người chủ trì cơ trí tiếp lời: A?"

"Đều là đồng đội của tôi khẩn trương."

Trên khán đài nhất thời nổi lên tràng cười, video truyền hình trực tiếp trên mạng cũng nổi lên một loạt "Ha ha ha".

"Sao ta lại cảm thấy cô ấy có chút mạnh."

"Đồng đội khẩn trương cười chết ta."

Người chủ trì thuận thế hỏi: "Vậy người biết bên cạnh người mấy vị bên trong, hai vị nào là đồng đội của cô sao?"

Kiều Tinh Tinh nghiêng đầu, quan sát một chút nói: "Hai vị khẩn trương nhất?"

Khán giả lại được một trận cười.

Người chủ trì lau mồ hôi: "Tôi cảm thấy bọn họ cũng rất khẩn trương rồi. Thật ra thì bây giờ còn chưa xác định đồng đội của cô sẽ là ai, chờ một hồi sẽ thông qua rút thăm quyết định. Tiếp theo mời 5 người chơi may mắn tự giới thiệu thân thân, vị kia bắt đầu trước?"

Những người chơi may mắn nhìn nhau, nữ sinh tóc ngắn nhất bên trái tiếp lời: "Chào mọi người, ta game id là Chín trái cà chua, vẫn là sinh viên, phân khúc Bạch kim."

Tiểu ca đeo kính: "Ta kêu Gấu con chiến đấu, môi giới bất động sản, phân khúc Kim cương, mọi người muốn mua nhà có thể tìm ta."

Người đàn ông trung niên: "Ta kêu Y mục tấn hải, là người huấn luyện ngựa, phân khúc Chí tôn tinh diệu."

Muội tử trí thức (cô em thuộc thành phần trí thức): "Ta kêu Đồng Đồng rất linh, nghề nghiệp là luật sư, phân khúc Hoàng kim."

Thời điểm nam thanh niên bên phải cầm tới mic trên khán đài có một hồi ồn ào náo động nhỏ, hắn cười hướng khán đài phát tay một cái.

"Chào mọi người, ta kêu Hoa gian một bầu rượu, Vương giả mạnh nhất 21 sao, nghề nghiệp là hoạt náo viên Vương giả vinh diệu, số phòng truyền trực tiếp là xxxxx, ta muốn nói ta thật sự không làm trò mờ ám, thật sự bị bóc trứng."

Người chủ trì cười tiếp lời: "Cái này tôi bảo đảm, không có mờ ám ở đây."

Nói xong hắn nhìn về phía Kiều Tinh Tinh.

Kiều Tinh Tinh: "A, tôi cũng phải?"

Kiều Tinh Tinh liền vội vàng nói: "Tôi id trò chơi là... số hiệu đều cần nói sao? Tôi còn chưa kịp khóa thêm bạn tốt nha..."

Mọi người lại có một trận cười, Kiều Tinh Tinh: "Nghề nghiệp là diễn viên, nghề nghiệp hôm nay là người phát ngôn của Vương giả vinh diệu, phân khúc là Vương giả mạnh nhất 15 sao."

- - - - -

: Hai ngày tới có lẽ sẽ chưa có phần mới, vì mình đi làm về muộn, huhu.

Các bạn đọc xong hãy vote, hãy VOTE nhé!

Bạn đang đọc truyện *Em Là Niềm Kiêu Hãnh Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27

Hoạt náo viên vừa mới giới thiệu mình 21 sao thì không quá nhiều người kinh ngạc, lúc này dưới khán đài lại "Oa" một tiếng, người hâm mộ đều phấn khích vẫy đèn cổ vũ(lightstick).

Kiều Tinh đứng yên mỉm cười, phấn khích vô cùng.

Người chủ trì:"Được, mọi người đều đã giới thiệu xong xuôi, bây giờ nói cách phân chia đội ngũ lần này của chúng ta, nữ thần Tinh Tinh cùng vị hoạt náo viên đều là Vương giả mạnh nhất, cho nên chắc chắn không thể cùng một đội. Ngoài ra bốn người chơi may mắn theo thứ tự cấp bậc rút thăm phân đội."

Sau hai lần rút thăm, tiểu ca đeo kính và nữ sinh tóc ngắn đi tới bên cạnh Kiều Tinh Tinh, cô gái nhỏ mắt kiếng lấp lánh, đi tới liền ôm Kiều Tinh Tinh.

"Tinh Tinh, em là fan hâm mộ của chị! Bởi vì chị nên mới ghi danh nha."

"VẬY em cũng đừng hờ cô ấy nhé."Người chủ trì nói câu đùa giỡn, sau đó nói tiếp: "Mọi người lấy tên cho đội mình đi."

Hoạt náo viên cầm lấy mic nói, "Ta đề nghị đội chúng ta kêu Trích tinh* đội, chính là muốn chiến thắng."

*hái sao, bẻ sao.

Người chủ trì có ý khen ngợi: "Trích tinh đội! Có khí thế! Muốn thắng không sai, đây chính là thi đấu thể thao!" Sau đó hắn nhìn về phía Kiều Tinh Tinh.

KTT cùng đồng đội thương lượng qua, nói: "Chúng ta thương lượng một chút, cảm thấy tranh giải muốn thắng trừ thực lực còn cần vận khí, cho nên chúng ta muốn gọi là đội May mắn."

Người chủ trì:"... Có thể."

Trên truyền hình trực tiếp trận địa, một tràng cười ha ha ha lại nổi lên.

"May mắn tới a may mắn tới, ta không nhịn được hát lên."

"Tên đội này là có căn cứ nha ha haha~~~~ "

"Kiều Tinh Tinh lại có khả năng diễn tiểu phẩm tiềm ẩn ah."

Kế tiếp Kiều Tinh cùng hoạt náo viên dưới sự hướng dẫn của người chủ trì rút ra tám thẻ đỏ lam, đội May mắn có vận khí tốt, rút được thẻ xanh nước đầu. Không chỉ được chọn trước, còn có thể chọn đồng đội đầu tiên.

"Tiếp theo đến phần mọi người mong đợi nhất~~~~,phần chọn bạn đồng đội. Hai chi đội dưới đài "Khán giả" có thể tùy ý chọn hai danh tác làm bạn đồng đội. Được, hãy để chúng ta cùng xem khán giả dưới đài."

Trên màn ảnh lớn lập tức xuất hiện 3 hàng tuyển thủ chuyên nghiệp.

Người chủ trì nói: "Ai ôi, những khán giả này có chút quen mắt nha."

Khán giả được trận cười to.

"Dựa theo quy tắc, đội Xanh May mắn có thể xanh chọn trước một người, sau đó đội đỏ Trích Tinh chọn 2 người, cuối cùng Lam phương chọn thêm một người. Cho mọi người 3 phút thảo luận phương án chọn người."

Kiều Tinh Tinh xoay người cùng đồng đội thương lượng thí sinh, cô gái nhỏ kỳ thực là fan chân chính của cô, đều là đáng yêu lúng cuống, khẩn trương, khiến cho Kiều Tinh Tinh cũng rất khẩn trương.

"Hai người đừng khẩn trương như vậy ah, ta không phải cái hồ* như vậy."

*ý chỉ hồ đen khi chơi game, dẫn tới thất bại, liên lụy đồng đội.

Nữ sinh tóc ngắn nói:"Ta sẽ đánh thật tốt."

Tiểu ca mắt kiếng trần định: "Chúng ta đem các tướng bản thân am hiểu nhất nói qua đi, ta xạ thủ mid không được, đường trên có thể, hỗ trợ đều được, ta tương đối thích cận chiến, xe tăng cũng được."

Nữ sinh tóc ngắn: "Ta mới bạch kim, am hiểu tướng rất ít, bình thường dùng nhiều nhất là Thái Văn Cơ và Biển Thước, các cái khác như hỗ trợ cũng biết, Trương Phi có, tương đối là như vậy."

Kiều Tinh Tinh suy nghĩ: Chúng ta 2 trong 3 người phải đi đánh hỗ trợ đúng không? Ta không giỏi đi rừng, những vị trí khác đều có thể. Các người cân nhắc qua hai vị tuyển thủ chuyên nghiệp nào chưa?

Nữ sinh tóc ngắn: "Ta x3, tùy tiện, tùy người chọn."

Tiểu ca mắt kính nói: "Người quyết định đi, ta cảm thấy người cùng trên mạng nói không giống nhau, hẳn là biết chơi."

Kiều Tinh Tinh: "Ta cảm thấy chúng ta chọn đội ngũ tốt nhất, game này thật ra rất chú trọng phối hợp, nếu như hai người bọn họ là đồng đội, phối hợp lại cũng rất tốt."

Nam sinh lần này thật sự đồng ý: "Đúng, điểm này ta cũng chưa cân nhắc tới."

Đó, điểm này Vu Đồ cũng chưa nói, là cô tự mình nghĩ, Kiều Tinh Tinh có chút vui vẻ.

Ba người thỏa thuận người được chọn, người chủ trì tuyên bố thời gian thảo luận đã hết, hỏi người đầu tiên đội nào chọn, Kiều Tinh Tinh liền tiếp lời.

"Người đầu tiên chúng ta chọn, Chiến đội Thiên Cung Chu Ân."

"Ah~~~~ Thiên Cung, Chu Ân!" Người chủ trì kéo dài giọng, trên màn hình lập tức xuất hiện tư liệu và chân dung Chu Ân.

Chu Ân cũng là tuyển thủ ngôi sao của kpl, hơn nữa nhan sắc rất cao, fan của hắn dưới đài hoan hô một trận, tình cảnh so với minh tinh tới cũng không kém.

Người chủ trì đùa: "Tinh Tinh lão sư nói thật với ta đi, người chọn Chu Ân có phải vì nhìn mặt không?"

"Dĩ nhiên không phải." Kiều Tinh Tinh giả hoạt cười một tiếng, "Ta chọn hắn bởi vì, vừa rồi ta ở hậu đài, bạn học Chu Ân lớn tiếng kêu ta hãy chọn hắn."

"Còn có chuyện này sao?" Người chủ trì nhìn về phía khán đài, "Ta liền hỏi các tuyển thủ chuyên nghiệp khác, sao các cậu không không xấu hổ mà kêu một tiếng? Sau này không hối hận?"

Camera quét qua vài tuyển thủ nổi bật, trên mặt mọi người đều không khỏi không nhịn được cười.

Chu Ân đã đi lên đài, người chủ trì quảng vai hắn cảm khái: "Đóa hoa giao tế của Kpl chúng ta, danh bất hư truyền ah."

Kiều Tinh Tinh cười: "Kỳ thực cũng là giỡn thôi, chọn Chu Ân vì hắn rất toàn năng, có thể chơi ở bất kỳ vị trí nào, bể anh hùng* rất sâu, ta cảm thấy đầu tiên chọn hắn bất luận thế nào cũng không sai."

*bể anh hùng(anh hùng trị): Những tướng mà người chơi chơi giỏi.

Người chủ trì giật mình: "Nữ thần rất chuyên nghiệp nha, đối với vị trí của các tuyển thủ và bể anh hùng đều rõ như lòng bàn tay."

"Dĩ nhiên, trước đó ta có danh sách 3 người cho mỗi vị trí."

"Có thể nói ra nghe không?"

"Không thể." Kiều Tinh Tinh dứt khoát cự tuyệt hắn, "Chuyện đặc tội với người khác như vậy ta không làm."

"Được rồi được rồi." Người chủ trì không biết làm sao, "Vậy tiếp theo đến lượt đội đỏ lựa chọn hai tuyển thủ chuyên nghiệp."

Người chơi phe đỏ thương lượng một chút, chọn Pháp thần CS Mid chiến đội Kỵ Trư, cùng với xạ thủ danh hiệu Lạc Thần chiến đội Hòa Lưu trong trang phục dân tộc.

Người chủ trì lại chuyển hướng đội xanh, "Tốt lắm, tuyển thủ phe đỏ đã định, không thể không nói là lựa chọn vô cùng sáng suốt, vậy đội xanh, người thứ hai, các người sẽ chọn ai vậy?"

Kiều Tinh Tinh nói: "Chúng ta vẫn lựa chọn chiến đội Thiên Cung, Hạ Tuyệt."

Người chủ trì: "Hai người được chọn đều là chiến đội Thiên Cung, nữ thần là người hâm mộ của đội Thiên Cung sao?"

Kiều Tinh Tinh nói: "Ta đương nhiên là người hâm mộ rồi, nhưng đây cũng là chiến thuật."

"Ah~~~ nguyện nghe rõ ràng."

"Vương giả vinh diệu là trò chơi đoàn đội, sự phối hợp giữa đồng đội rất quan trọng, cho nên chúng ta cố ý chọn hai tuyển thủ cùng một đội, sự phối hợp của bọn họ làm ta tin tưởng sẽ có hiệu quả tốt hơn."

Truyền hình trực tiếp lập tức nổi lên một mảnh "có đạo lý" "cơ trí".

Hoạt não viên đội Trích Tinh trên mặt toát ra ảo não.

Vu Đồ ngồi dưới khán đài, khóe miệng hơi cong lên.

Thông minh.

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Em Là Niềm Kiêu Hãnh Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28

Hạ Tuyết lên đài, người của hai bên chọn đã đến đủ. Màn hình lớn cắt rõ hai bên, đội màu đỏ và màu xanh ngồi vào vị trí.

Trước khi thi đấu có mười phút thảo luận chuẩn bị, nhân viên công tác trong khoảng thời gian này giúp họ nhanh chóng thiết lập ID trò chơi.

Ở đội May mắn, Kiều Tinh Tinh lên tiếng đầu tiên: "Sau khi công bố người được bốc thăm, ta tìm hiểu một số video của vị hoạt não viên kia, thực lực của hắn rất mạnh, nhưng bề anh hùng không quá sâu, nếu là đánh phân khúc Vương giả, dùng nhiều nhất là Lộ Na, Lý Bạch, Hàn Tín. Hơn nữa ý đồ bọn họ chọn chiến đội Hòa Lưu và Kỵ Trụ rất rõ ràng, muốn cho bọn họ đi rừng. Ta đề nghị chúng ta ban* bỏ hẳn anh hùng đi rừng hẳn am hiểu, hơn nữa đầu tiên chọn anh hùng đi rừng ưu việt nhất, tương đương với đối phương thiếu đi một vương giả mạnh nhất."

*ban: lệnh cấm.(Ở đây là cấm các tướng đối phương có thể sử dụng)

Chu Ân dựng ngón cái cho cô.

Ông kính vừa vặn quay tới cảnh này, quần chúng xem truyền hình trực tiếp rồi rít suy đoán.

"Kiều Tinh Tinh đã nói gì, nam thần của ta lại tán thưởng vậy."

"Vừa rồi chọn người cảm thấy cô ấy khá thông minh."

"Nếu thắng ta thật muốn làm fan a."

Kiều Tinh Tinh cười híp mắt nói: "Ta cảm thấy chúng ta còn có một ưu thế, chúng ta bọn họ đánh vị trí nào, bọn họ không biết chúng ta đánh vị trí nào. Cho nên khả năng thắng rất lớn."

Trước khi thi đấu nhất định phải có đủ khí thế.

Nữ sinh tóc ngắn cũng không quá khảnh trơng.

Năm người lại thương lượng tiếp, hết mười phút, chính thức tiến vào khâu ban and picks anh hùng.

Đội May mắn dựa theo sách lược đã thương lượng lần lượt ban đi Lộ Na, Lý Bạch cùng Hàn Tín. Kết quả đối phương ban đầu tiên lại là Vương Chiêu Quân.

Mọi người khá sùng sốt, ban cái này quá bất thường.

Đến khi đối phương ban tiếp Thái Văn Cơ, Kiều Tinh Tinh xác định, "Lần ban thứ 3 phỏng đoán sẽ là Trương Phi."

Lần ban thứ 3 quả nhiên dành cho Trương Phi.

Nữ sinh tóc ngắn búng tình hiểu ra nói: "Mấy anh hùng mà weibo của chị từng đăng thành tích."

Kiều Tinh Tinh gật đầu, có lúc cô sẽ đăng một số thành tích, nhưng trừ Vương Chiêu Quân, Thái Văn Cơ và Trương Phi khá thường xuyên. Chẳng qua

là thành thạo đánh khá tốt sẽ thuận tay đăng một số, không nghĩ tới lại cho đối phương thông tin sai lầm.

"Sách lược của bọn họ giống chúng ta, chủ yếu nhằm vào ta."

Nữ sinh tóc ngắn có chút nôn nóng: "Làm sao giờ, ta hỗ trợ am hiểu nhất Thái Văn Cơ."

Kiều Tinh Tinh nói: "Vậy người chơi Biển Thước trung lộ, ta đi hỗ trợ."

Không ít người hâm mộ của Kiều Tinh Tinh chú ý tới cuộc tranh tài này, ý thức được idol của mình bị nhắm vào, cũng có chút lo lắng.

Rất nhanh đối hình hai bên lam hồng đều xác định.

Đội May mắn gồm: Biển Thước, Armor, Đông Hoàng Thái Nhất, Bách Lý Huyền Sách, Tôn Thượng Hương.

Đội Trích Tinh: Bất Tri Hòa Vũ, Mã Khả Ba La, Triệu Vân, Hoa Mộc Lan, Nguru Ma.

Kiều Tinh Tinh đánh Đông Hoàng Thái Nhất.

Bắt đầu thi đấu. Không cần Chu Ân nói nhiều, mở một ván, Kiều Tinh Tinh liền thuần thục tới đường sông, bơi tới vị trí quan sát.

Chu Ân khá yên tâm, một người có thể chơi hay không, kỳ thực bắt đầu liền có thể nhìn ra một nửa. Hơn nữa lúc thảo luận trước thi đấu, cậu luôn có cảm giác đối phương rất quen thuộc với lối đánh của mình.

Rất nhanh, ở khu vực đội lam diễn ra tranh đoạt buff* chứng minh trực giác của hần. Bọn họ phối hợp hoàn mỹ, thuận lợi lấy được máu của đi rừng và ba ba.

*Buff - Tăng sức mạnh/máu/giáp, Tướng buff tức là sử dụng skill/trang bị/phép bổ trợ để đặt lên đồng minh hiệu ứng tốt/đối thủ hiệu ứng xấu.(Tướng hỗ trợ/ support sẽ buff)

Mở đầu hoàn mỹ với 3buff 1 máu.

Ván này đánh hai mươi phút, có thể nói thuận lợi vô cùng, hai vị tuyển thủ chuyên nghiệp phối hợp chặt chẽ, phát huy vô cùng xuất sắc, ngược lại đồng đội đội bạn không phối hợp được như bên này, đánh đã đã lấy đi quá nhiều kinh tế, cũng ảnh hưởng nghiêm trọng tới phát huy của các tuyển thủ chuyên nghiệp.

Đội may mắn thuận lợi thắng ván đầu, chiến tích của Đông Hoàng Thái Nhất 5-4-12.

Số lần chết hơi nhiều, nhưng Đông Hoàng Thái Nhất chính là một lần chết đổi một anh hùng, Kiều Tinh Tinh 3 lần đổi một đổi được đối phương thu phát, có thể nói đã phát huy rất hoàn mỹ rồi. Trong đó có một lần đèn chiếu vào tháp, cùng một lần Đông Hoàng Thái nhất ném cầu đập chết đối phương tàn máu (tụt về mức rất thấp) của đi rừng, bình luận đều tán dương cho sự ra sức này.

Người hâm mộ Kiều Tinh lo lắng thấp xem truyền hình trực tiếp thật sự mừng đến chảy nước mắt, rốt cuộc buông xuống lo lắng trong lòng.

Nhưng mà trên đài nổi bật nhất vẫn là biểu hiện của tuyển thủ chuyên nghiệp, Chu Ân cường thế với tiết tấu áp chế kinh tế, cuối cùng Hạ Tuyết trong làn sóng tấn công cao siêu lần thứ tư định chiến thắng. Cho nên không tránh khỏi có người giễu cợt Kiều Tinh Tinh nằm thắng, nhưng người hâm mộ mặc kệ, thắng rồi mà? Lại nói cho dù nằm thắng, đó cũng là tình mất có mưu lược chọn người!

Sau khi kết thúc ván đầu tiên, không lập tức đấu ván hai, hai bên lại trở về giữa sân khấu.

Người chủ trì trước tiên chúc mừng đội May mắn, sau đó biểu tình tỏ vẻ thần bí nói: "Mọi người đều biết đây là cuộc so tài giải trí, vì vậy nên, thứ vị là quan trọng nhất, ván thứ hai chúng ta có cách chơi không giống thông thường."

Một nhân viên công tác lên đài, mang lên một hộp rút thăm.

Người chủ trì giới thiệu: "Trong hộp này có các tờ giấy nhỏ, trên mỗi tờ giấy ghi quyền lợi của hạng nhất, hai bên đều có thể rút một lần, rút được liền có thể thực hiện quyền lợi tương ứng, người chiến thắng rút trước nhé."

Mọi người đều nhìn Kiều Tinh Tinh, vì vậy cô đi lên rút một cái, người chủ trì cầm tờ giấy cô rút đọc to: "Quyền lợi của đội may mắn là, có thể ban một anh hùng ở đội đối phương."

Người chủ trì gạt đầu: "Xem ra vận may của nữ thần không tệ."

Sau đó hoạt náo viên ở đội đối phương đi lên rút, người chủ trì cầm tờ giấy đọc: "Quyền lợi của đội Trích Tinh là ~~~~"

Người chủ trì ồ một tiếng, "Cái này thú vị, đội Trích Tinh, có thể ban rơi MVP của ván trước."

Chu Ân sợ hết hồn: "4 đánh 5?"

Người chủ trì giải thích: "Ý là phải đổi MVP ván trước đổi thành người chơi khác."

MVP ván trước là xạ thủ Hạ Tuyết, anh ta hầu hết đều dẫn đầu, lúc này chỉ có thể khoát tay với mọi người rồi xuống đài.

Người chủ trì: "Đội May mắn cần một lần nữa lựa chọn người làm đồng đội rồi, Tinh Tinh người sẽ chọn ai? Vẫn là Thiên Cung sao? Nhưng xạ thủ mạnh nhất của Thiên Cung là Hạ Tuyết."

Kiều Tinh Tinh đột nhiên hỏi người chủ trì: "Người có nhớ Weibo chính thức nói là, chúng ta có thể chọn đồng đội từ người xem ở khán đài, vậy ta có thể chọn người không chơi chuyên nghiệp đúng không? (editor: hint của hai ông bà tung khắp nơi rồi)"

Người chủ trì sùng sốt, liền nghe từ tai nghe thanh âm phấn khích của đạo diễn: "Có thể có thể, đáp ứng cô ấy đáp ứng đi."

"Điều này, Weibo chính xác nói như vậy." Hân vừa rồi cũng nói như vậy, nhưng đó là cổ động nha, người chủ trì cảm thấy lương tâm mình không cho phép, khuyên một câu: "Nhưng người chắc chắn sao? Mặc dù ta không biết người muốn chọn ai, nhưng người chắc chắn trình độ của hân sẽ vượt qua các tuyển thủ chuyên nghiệp?"

Kiều Tinh Tinh: "Vấn đề đầu tiên chắc chắn, phía sau không xác định, nhưng mà ta muốn chọn hân, bởi vì hân vẫn là đồng đội của ta, ta hy vọng lần này có thể cùng hân sống vai tác chiến."

Người chủ trì cũng kích động: "Vậy người người muốn chọn là?"

Kiều Tinh Tinh: "Chờ một chút, ta còn muốn hỏi ý kiến các thành viên trong đội."

Chu Ân lắc đầu bày tỏ không có ý kiến, hân ngược lại rất hiếu kỳ, hai đồng đội còn lại cũng không có ý kiến.

"Vậy ta muốn chọn..." Kiêu Tinh Tinh nhìn về phía khán đài, tầm mắt vững vàng khóa ở trên người mà cô đã sớm nhìn thấy.

"Vu Đồ."

Lời của Editor: Thính này thom quá, vớng hũu xem trực tiếp đều thấy mùi gian tình rồi!!!!!!!!!!!!!!

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Em Là Niềm Kiêu Hãnh Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29

Camera theo sát ánh mắt của cô, chuẩn xác phong tỏa phạm vi đại khái, tiếp đó trực tiếp quay Vu Đồ, trên màn hình lớn lập tức xuất hiện một dáng người cao ngất.

Trên khán đài vang lên một trận xôn xao, loáng thoáng có người nói: "Thật là đẹp trai ah." "Có phải cũng là minh tinh."

Trong mắt Vu Đồ hiện lên một tia ngoài ý muốn, nhưng rất nhanh liền trầm tĩnh như thường. Anh cùng ánh mắt của người nổi bật nhất trên đài thi đấu chạm nhau, người nọ hướng anh thân nhiên cười một tiếng, mang theo linh động nghịch ngợm quen thuộc.

Người chủ trì trên đài liền liên tiếp nói: "Đại ca quay phim, người làm sao biết chính là vị soái ca này? Người cũng là xem mặt sao?"

"Soái ca này trả lời ta đi, rốt cuộc có phải cậu không?"

Vu Đồ vì vậy cười một tiếng, lấy hành động trả lời. Cậu thông dong đứng dậy, đem áo khoác dài vốn đặt trên đầu gối đặt vào chỗ ngồi, cất bước ra khỏi chỗ ngồi.

Tiếng ồn ào náo động càng lớn tiếng hơn.

Trong lúc nhất thời tất cả mọi người đều nhìn cậu, có người thậm chí còn trực tiếp cầm điện thoại chụp hình, camera lại theo sát cậu không buông. Mà cậu dường như đối với mọi thứ đều làm như không thấy, từ đầu tới cuối tư thái vững vàng, ánh mắt trong vắt, trấn định đi ở đường hướng lên đài thi đấu, không có chút nào lo lắng.

Kiều Tinh Tinh ở xa xa nhìn cậu từng bước từng bước đến gần, trong lòng bỗng nhiên dấy lên kiêu ngạo.

Đúng vậy, thầy Vu từ nhỏ đến lớn là thiên chi kiêu tử (con cưng của trời), trường hợp nào chưa trải qua, sẽ không mất bình tĩnh.

Chẳng qua khi đó là cô thường đứng dưới đài nhìn cậu.

Rốt cuộc hiện tại bọn họ có thể cùng đứng trên một sân thi đấu, cậu lại hướng về phía cô mà tới.

Hoan nghênh nha Vu tiên sinh, Kiều Tinh Tinh mỉm cười nghĩ, hoan nghênh bước tới, sân nhà của ta. (Editor: Cảm giác như chào mừng anh tiến vào thế giới của em, và sẽ nhận ra đó cũng là cả thế giới của anh:)))

Vu Đồ bước lên từng bậc, Kiều Tinh Tinh lúc này mới chú ý tới cậu giống như cố ý chuẩn bị, hiếm khi lại mặc tây trang đen, không có thắt cà vạt nghiêm túc, cổ áo sơ mi trắng bên trong hơi mở, vô cùng anh tuấn khí chất xuất chúng.

Kiều Tinh Tinh xa xa nháy mắt với cậu, chờ cậu đi tới bên người, tắt mic nhẹ giọng nói: "Hôm nay có chút đẹp trai."

Vu Đồ dừng chân, hơi cúi đầu, "Có chút?"

Kiều Tinh Tinh không nhịn được cười lên.

Người chủ trì bên cạnh cảm thấy mắt mình đều muốn mù rồi.

Này này này hai vị, đây là trên đài đấu đó? Mặc dù người xem không nghe được, nhưng các người trắng trợn như vật "tán tỉnh" nhau sao? Muốn đưa ta cùng tiến lên hotsearch sao?

Hắn vội vàng tiến lên tìm cảm giác tồn tại.

"Nào nào nào, soái ca đứng bên kia ta. Hắn đem Vu Đồ kéo đến bên kia người, khó kiềm chế kích động đặt cậu hỏi: "Ta đoán trước, soái ca này có phải cũng là người trong showbiz?"

"Không phải." Vu Đồ trả lời, "Ta là bạn học cao trung của Tinh Tinh."

"Bạn học cao trung?" Người chủ trì không ngờ tới.

Kiều Tinh Tinh tiếp lời, "Hơn nữa chúng ta cũng học cùng sơ trung."

"Duyên phận rất sâu đó, sơ trung chung trường, cao trung là bạn học, vậy đại học..."

Kiều Tinh Tinh cười, "Đại học không có, đấu sao ta cũng không thi đậu Thanh Hoa*."

**Trường đại học đứng đầu Trung Quốc, cùng với Đại học Bắc Kinh tạo thành cặp đôi được học sinh cấp 3 hướng tới Thanh Hoa- Bắc Đại.*

"Oa, Thanh Hoa." Người chủ trì khoa trương khen ngợi, "sinh viên tài cao ah, bây giờ ta tin tưởng người chơi game nhất định cũng rất khá. Vậy người cùng nữ thần của chúng ta làm bạn bao năm rồi?"

Vu Đồ hơi dừng lại một chút, Kiều Tinh Tinh giành đáp lời: "Không phải, chúng ta mất liên lạc đã nhiều năm, trước đó cùng nhau đánh Vương giả vinh diệu mới quen thuộc trở lại."

"Loại chuyện này khá nhiều nha." Người chủ trì nói, "Vương giả vinh diệu kéo gần khoảng cách giữa rất nhiều người, vốn là quen biết bình thường nhưng hiểu biết lẫn nhau trong quá trình chơi game, thậm chí cuối cùng còn trở thành người nhà... Ai! Ta không phải nói các người, ta chưa tạo scandal cho hai người đâu!"

Các khán giả cười to, Kiều Tinh Tinh cũng không nhìn được: "Vạn nhất lên hotsearch ta tìm người đó."

Nói đến hotsearch weibo, trong đầu Kiều Tinh Tinh nhớ tới một chuyện -- bạn học cao trung truyền tin tức.

Lần này cô mời Vu Đồ lên đài, lại bại lộ một ít tin tức mấu chốt, quay đầu 100% sẽ có bạn trên mạng đưa ra bài đăng đối chiếu. Đây cũng là do vừa rồi cô không cân nhắc tới. Bài đăng đó còn nhắc tới chuyện của Vu Đồ và Hạ Tinh, chẳng may cô bị hiểu lầm là nhúng tay vào chuyện tình cảm của người khác liền không ổn. Mặc dù rất dễ giải thích rõ, nhưng sau này giải thích không bằng trước đánh phủ đầu.

Kiều Tinh Tinh trong đầu thay đổi thật nhanh suy nghĩ chu toàn, ngay cả nét mặt không đổi, cười tủm tỉm liền nói: "Thật ra thì người nói không sai, Vương giả Vinh diệu thật sự có thể giúp người ta vượt qua ngăn cách thời gian, dùng trò chơi lấy lại tình bạn. Trong trò chơi ta gặp được không ít bạn học cũ, mọi người đã rất lâu không liên lạc, nhưng hợp thành đội bí mật lại giống như rất quen thuộc. Nhưng mà bạn học cũ bây giờ đều bận rộn gia đình cùng sự nghiệp, chỉ có bạn học câu độc thân nhiều năm gần đây được nghỉ phép, cùng nhau chơi nhiều nhất, cho nên mới vừa liên nghĩ tìm hắn cùng nhau đánh tranh giải."

Cô nói những lời này thật tự nhiên, lại không hận mà hợp với thân phận của người phát ngôn viên, người ngoài dĩ nhiên không cảm giác được những lời này khác thường đột ngột. Nhưng Vu Đồ đều biết rõ, bạn tốt của Kiều tiểu thư trong game trừ hắn, ở đâu ra bạn học cũ trước kia. Vậy cô nói những lời này, điểm rơi là, nhấn mạnh cậu nhiều năm độc thân?

Tại sao chứ?

Ánh mắt cậu khẽ nhúc nhích, trong nháy mắt nhớ lại tin tức đại bạo hơn một tháng trước.

Người chủ trì đang ngạc nhiên: "Không phải chứ, học bá đẹp trai như vậy mà là cầu độc thân nhiều năm?"

Kiều Tinh Tinh trong lòng cho hân mười ngàn điểm khen ngợi, ngoài miệng lại dùng những từ ngữ chính nghĩa nhất khiển trách hân: "Trọng điểm của người lệch nha." Sau cười nhạo một câu, "Nhưng xác thực rất kỳ quái nha, game còn chơi rất tốt."

Mục đích của cô đạt được, cũng không muốn nói nhiều, đang muốn dời đi đề tài, không nghĩ tới lúc này Vu Đồ khẽ mỉm cười, tiếp lời nói: "Không kỳ quái, cậu cũng vậy."

Kiều Tinh Tinh: "..."

Truyền hình trực tiếp trong nháy mắt bùng nổ bình luận.

"233333, trí thông minh của học bá phản kích, Kiêu Tinh Tinh mặt đầy mộng bức* cười chết ta."

**bị ép tới mơ hồ bức bối (ý cười nhạo)*

"Thật là mặt đầy mộng bức.jpg, nhưng mà nghĩ cũng phải, người xinh đẹp như vậy cũng là cầu độc thân nha, dựa vào đâu tố cáo người khác hahahaha."

"Mới vừa hoài nghi hai người là tình nhân, bây giờ vạch trần lẫn nhau đều độc thân?"

"Trước khi hân lên đài đóng lại trận mạc bình luận đẹp trai quả quyết, bây giờ lại vội mở ra xem mọi người tố cáo."

"ha haha, phía trước đừng đi, cứ làm như vậy đi."

Kiều Tinh Tinh đứng là bối rối, cũng không cần diễn, nhưng rất nhanh liền phản ứng kịp, trên mặt làm ra dáng vẻ giả bộ tức giận, trong lòng lại muốn cười.

Không biết người vô tình hay cố ý, nhưng lại phối hợp rất 6(tuyệt) nha thầy Vu.

Người chủ trì tổng kết đúng lúc: "Cảm ơn hai vị đã lấy chính mình giải thích, bây giờ chúng ta đã biết, đáng đáp đẹp mắt với thoát độc thân cũng không hữu dụng, nghĩ như vậy cảm giác rất khích lệ đấy."

Dưới đài tiếng cười không ngừng lại.

Trong tai nghe đạo diễn nhắc nhở chú ý thời gian, người chủ trì vội vàng tiến vào chủ đề chính: "Vị bạn học này vừa rồi ở dưới đài hân đã thấy, dựa theo phương thức trước đó giới thiệu sơ lược về bản thân được chứ? Sau đó chúng ta nắm chắc thời gian tiến hành thi đấu."

Vu Đồ gật đầu, mắt nhìn về phía khán đài: "Chào mọi người, ID của ta là Ngọc thổ đảo được, phân khúc Vương giả 50 sao, nghề nghiệp là."

Những người trước đều đã nói nghề nghiệp, Vu Đồ dừng lại một chút nói, "Kỹ sư hàng không vũ trụ."

- - - - -

Editor: **#1801 từ**, hôm nay là nghỉ Tết rồi, trưa nay mình được ăn sườn sốt chua ngọt khá ngon, chỉ muốn cùng mọi người chia sẻ vậy thôi!!!

Các bạn hãy vote cho mình nhé, muốn thấy nhiều sao□□

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Em Là Niềm Hãnh Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30

Kiều Tinh vốn đang âm thầm tố cáo hân Vương giả 50 sao, trong đầu nghĩ cậu không áp giải ta đấu xếp hạng đơn rót sao thì cô cũng có 50 sao nha. Lúc này lại sững sờ, kinh ngạc nhìn về phía cậu.

Người chủ trì khoa trương kinh hô: "Kỹ sư hàng không vũ trụ, thật sự lợi hại, là chế tạo tên lửa sao? tên lửa Y2 Long March-5 (Trường Chinh/胖五) ta biết."

"Không phải." Vu Đồ đơn giản trả lời: "Ta xử lý chuyên sâu thiết kế tham trắc khí."

"... Không thể hỏi nữa, danh từ nghe đều không hiểu." Người chủ trì lau mồ hôi, "Được! Đội viên hai bên lần nữa tập hợp! Mời ngồi vào ghế thi đấu!"

Hai bên đỏ xanh lại lần nữa trở lại chỗ ngồi thi đấu của mình.

Thời gian thảo luận trước ván thứ hai ngắn hơn, chỉ có 5 phút. Đội May mắn chưa vào chỗ ngồi vội, ở bên cạnh thảo luận vòng tròn, mọi người theo thói quen thảo luận ván trước, trước tiên nhìn về phía Kiều Tinh Tinh.

Kiều Tinh Tinh vốn chưa tập trung, bị nhìn liền ngẩn ra, sau đó "nga" một tiếng, nhìn về phía Vu Đồ, đáng vẻ "Hắn cũng lên đài tại sao còn muốn ta động não".

Vu Đồ: "..."

Nữ sinh tóc ngắn hưng phấn ở giữa hai người họ ngấm tới ngấm lui.

Chu Ân cảm giác bị đút một miếng thức ăn cho chó, hần hắng giọng: "Mới vừa rồi chúng ta phối hợp rất tốt, ván thứ hai liền xem hiện trường đối phương chọn rồi ứng đối, người đánh xạ thủ, bỏ khuyết vị trí của Hạ Tuyết?"

"Ta thế nào cũng được, nhưng mà." Vu Đồ trầm ngâm một chút nói. "Ván trước bọn họ chủ yếu nhằm vào Tinh Tinh, nhưng Đông Hoàng Thái Nhất của Tinh Tinh phát huy xuất sắc, bọn họ hẳn ý thức được sách lược của mình sai lầm. Ván này ban đại khái tỷ suất sẽ rơi vào 3 anh hùng của người chơi không phải tuyển thủ chuyên nghiệp."

Tiểu ca mắt kính nói: "Người nói là bọn họ sẽ ban Đông Hoàng, Biển Thước và Armor?"

Vu Đồ gật đầu: "Có khả năng khá lớn. Bề anh hùng của người không phải tuyển thủ chuyên nghiệp tương đối cạn, có thể chỉ biết một hai anh hùng, ván đầu tiên khẳng định dùng sở trường nhất, ban rút là có thể đánh loạn toàn bộ sắp xếp của đối phương. Hơn nữa bọn họ đối với ta không có cách nào ban, bề anh hùng của thầy Chu Ân quá sâu, không nhằm vào được."

Kiều Tinh Tinh tốt tốt tốt gật đầu, ánh mắt lại liếc nhân viên công tác làm việc bên cạnh, bọn họ đang giúp Vu Đồ thiết lập ID. Bởi vì id có số chữ hạn chế, cho nên ván trước cô kêu "Đội May mắn Tinh Tinh", mà id của Vu Đồ đại khái sẽ để là "Đội May mắn Ngọc thổ"? Nhưng mà bọn họ biết hai chữ Ngọc thổ nào sao?

Cô không nhịn được phân tâm trông coi một chút.

Nữ sinh tóc ngắn nóng vội: "Nhưng đường giữa ta chỉ biết đánh Biển Thước nha, những anh hùng khác chỉ có Thái Văn Cơ là khá quen thuộc, Trương Phi cũng được, nhưng cũng thường thôi."

Tiểu ca mắt kính nói: "Ban rút Armor không sao, ta đánh tướng khác, nhưng ta không chơi đường giữa được, ra đòn không tốt."

Nhìn nhân viên công tác thiết lập tốt id, Kiều Tinh Tinh cuối cùng cũng đem sự chú ý trở lại, cô làm bộ theo kịp tiết tấu, nghiêm túc phát biểu ý kiến của mình——

"Vậy làm sao bây giờ?"

Nữ sinh tóc ngắn:... chỉ số thông minh của nữ sao lại tụt nhanh như vậy?

Vu Đồ: "..."

Vu Đồ bất đắc dĩ nói: "Nếu quả thật như vậy, ta và Tinh Tinh đánh xạ thủ cùng đường giữa."

Chu Ân hỏi: "Chị Tinh Tinh sẽ đánh đường giữa và xạ thủ?"

Chỉ số thông minh rời nhà ra đi của Kiều Tinh Tinh đã trở về, tính toán nói: "Doanh Chính của ta chơi đường giữa tốt lắm, tốc độ nhanh, an toàn, Can Tương cũng được, không đánh lại Trư Thần liền lùi về gò đất."

Cô không xấu hổ chút nào nói ra chiến lược của mình, sau đó đắc ý thổi phồng Vu Đồ: "Cậu ấy tùy tiện, bề anh hùng cũng rất sâu, xạ thủ nào cũng được."

Mọi người cùng nhìn Vu Đồ.

Vu Đồ chỉ có thể nhận: "... Đúng."

Chu Ân vỗ tay một cái: "Được, cứ làm như vậy!"

Năm phút kết thúc, ván thứ hai chọn ban bắt đầu.

Lần này đội May mắn đổi thành phe đỏ, cho nên phe xanh đội Trích Tinh chọn ban trước, quả nhiên không khác Vu Đồ đoán, đối phương không lại ban Vương Chiêu Quân Thái Văn Cơ Trương Phi, mà là theo thứ tự ban rút Đông Hoàng Thái Nhất, Biển Thước cùng Armor.

Đội May mắn đã sớm có chuẩn bị, không vội vàng không hoảng hốt tiếp tục ban rút 3 tướng đánh đã, ban lần 4 Chu Ân cùng Vu Đồ thương lượng, chọn tiến trận phát huy khá tốt của đại thúc là Hoa Mộc Lan. Đương nhiên, ban cái này là đặc thù ban của cuộc thi đấu giải trí, trong hệ thống không thể thực hiện, là thông qua nói miệng hoàn thành."

Hoàn thành ban 7 anh hùng, đối phương còn chưa bắt đầu chọn, tai nghe trong tai Kiều Tinh Tinh truyền tới giọng nói của Vu Đồ, "Tinh Tinh, ván trước đã thắng, ván này có muốn mạnh胆 hơn không?"

Kiều Tinh Tinh ngẩn ra, quay đầu nhìn về phía cậu. Vu Đồ ngồi bên trái cô, cậu cũng không có ngẩng đầu mà điều chỉnh thiết lập ở điện thoại, thanh âm trầm thấp thông qua tai nghe trong tai truyền tới tai mỗi người đồng đội.

"Ván trước tuyển thủ chuyên nghiệp của đội Trích Tinh đều nhường cho hoạt náo viên, ván này nếu vẫn như vậy, người thứ nhất hẳn sẽ chọn tướng đi rừng, cho nên chúng ta hẳn có thể bắt được Bách Lý Thủ Ước."

"Cậu nói là..."

"Mình đánh đường giữa, cậu chơi xạ thủ."

Cậu vừa dứt lời, đối phương chọn anh hùng đầu tiên, quả nhiên là tướng đi rừng, Bách Lý Huyền Sách.

Chu Ân huyết sáo một nhịp, hẳn cảm thấy khá kích thích.

Rất nhanh đội hình hai bên đã xác định.

Đội May mắn: Bách Lý Thủ Ước, Thái Văn Cơ, Gia Cát Lượng, Bạch Khởi, Đạt Ma.

Đội Trích Tinh: Bách Lý Huyền Sách, Trang Chu, Ngưu Ma, Tôn Thượng Hương, Bất Tri Hòa Vũ.

Sau khi quyết định anh hùng, còn có mấy chục giây để trong đội điều chỉnh, cho nên lúc này vẫn không thể xác định ai đánh anh hùng nào.

Trên khung bình luận của truyền hình trực tiếp đã bàn luận sôi nổi.

"Trư Thần Ngoạn Hòa Vũ lại phải để cho hoạt náo viên Lam đội đi? Quá nhún nhường rồi?"

"Kiều Tinh Tinh đánh Thái Văn Cơ? Tiếp tục nằm thắng ah..."

"Không phải nói cao thủ trò chơi, cao thủ chỉ biết 1 tướng hỗ trợ?"

"Cô ấy vẫn là không được rồi, đối phương có chuyên nghiệp còn lấy cả Thái Văn Cơ ra."

"Hiểu qua sách lược của cô ấy, dù sao đánh hỗ trợ dù thắng hay thua đều dễ nói."

Thuyết minh cũng nghĩ như vậy, nhưng hẳn nói chuyện khách khí hơn nhiều, "Xem ra soái ca vừa đến là đánh Bách Lý Thủ Ước, bỏ khuyết vị trí xạ thủ của Hạ Tuyết, như vậy Kiều Tinh Tinh vẫn là đánh hỗ trợ. Đông Hoàng Thái Nhất ban rút cô ấy đánh Thái Văn Cơ cũng không tồi, là một anh hùng sai số tỷ số tương đối cao."

"Hai bên điều chỉnh đội hình cuối cùng... Chờ một chút, ta không nhìn lầm chứ, Kiều Tinh Tinh đánh Bách Lý Thủ Ước? Bách Lý Thủ Ước?!!! Nhìn xem còn điều chỉnh nữa hay không!"

"Xác định xác định! Kiều Tinh Tinh Bách Lý Thủ Ước! Soái ca Ngọc thổ đánh đường giữa Gia Cát Lượng! Chu Ân Đạt Ma đi rừng. Đội hình đội May mắn điều chỉnh lớn! Ngoài dự đoán của mọi người!"

Trên khán đài vang lên một trận nghị luận, bình luận trên kênh truyền hình trực tiếp nổ.

"Hoa mắt, Kiều Tinh Tinh Bách Lý Thủ Ước? Bọn họ điều chỉnh đội hình sai lầm?"

"Lại không đánh hỗ trợ?"

"Độ khó của Bách Lý Thủ Ước rất lớn đó, ngoài phạm vi đánh lên, cô ấy có thể ngắm chính xác sao?"

Trong rất nhiều suy đoán, đội viên hai bên tiến vào bản đồ.

Trò chơi bắt đầu, Kiều Tinh Tinh ghim súng trực tiếp tiếp cận đường đi.

Thật ra ở phiên bản trước, Vu Đồ so với cô đánh xạ thủ thì phần thắng tuyệt đối lớn hơn, cho dù sở trường nhất của cô là Bách Lý Thủ Ước, trình độ của Vu Đồ so với cô cao hơn, ví dụ như một chiêu mạnh thư kị diệu mà khó lý giải kia...

Kiều Tinh Tinh rất thức thời suy nghĩ.

Thái Văn Cơ đi sau cô, thanh âm khá căng thẳng, "Ta phải theo chân Tinh Tinh sao?"

Vu Đồ nhàn nhạt" "Không cần quá khẩn trương, đội hình chúng ta có ưu thế ngời trước tiên đứng ở đường sông, Tinh Tinh đứng riêng."

Thái Văn Cơ sợ hãi: "Chúng ta có ưu thế sao? Ta dùng Thái Văn Cơ..."

Kiều Tinh Tinh trấn an cô ấy: "Giai đoạn trước dường như dùng hỏa vũ tầm xa làm tiêu hao chúng ta nha, ngời bỏ sung máu cho chúng ta liền không phải về nhà rồi, thật không tồi, lại nói còn có Chu Ân mà."

Vu Đồ: "Ừ, còn có Chu Ân."

Chu Ân: "..."

Cảm giác bị liên thủ bất nạt.

Chu Ân nói: "Thái Văn Cơ đi theo ta, chớ phân kinh tế."

Kiều Tinh Tinh ở ba ba đội đồ nhìn xuống, cảm giác đối phương không tới phản kích, liền vòng qua đồ chạy thẳng tới đường dưới binh lính đi. Thật ra Thủ Ước đánh đồ rất nhanh, bình thường đánh phối hợp cô đều buff đồ anh hùng, nhưng là tranh giải chính quy, vẫn nên để cho đi rừng triển khai quan trọng hơn.

Trang Chu của đối phương đã ở tuyến thanh bình, Kiêu Tinh Tinh không vội đi lên, ở bên trong tháp triển khai hai kỹ năng bắt đầu ngắm.

Kiều Tinh Tinh cũng không biết, từ khi trận đấu bắt đầu, tất cả ống kính đều tập trung trên người Bách Lý Thủ Ước của cô. Dù sao đây cũng là cuộc so tài giải trí, cũng không nghiêm cần như vậy, đương nhiên là tăng cường các cảnh khán giả muốn xem tới. Các khán giả muốn xem gì nhất? Đương nhiên là Bách Lý Thủ Ước của Kiêu Tinh Tinh rốt cuộc ra sao?

Trên màn hình lớn, Bách Lý Thủ ước nho nhỏ đứng trong tháp, kỹ năng 3 sợi tơ hồng dần hợp lại thành 1, sau đó nhanh chóng di động, bắn!

"Phanh" một tiếng, phát súng đầu tiên chuẩn xác trúng mục tiêu Trang Chu. Trên khán đài vang lên một hồi kinh hô nho nhỏ. Bách Lý Thủ Ước, dạng anh hùng này sở dĩ nói xuất sắc, chính là ở chỗ đánh úp bắn trúng kẻ địch vừa đột nhiên lại kích thích, hiệu quả thị giác có vài phần cảm giác kinh tâm động phách, nếu như là tàn huyết, kia đơn giản làm người ta tim đang đập nhanh hơn cũng phải ngừng một nhịp. Trang Chu bên kia tuy là huyết đầy chỉ rớt một vạch huyết, thế nhưng thời điểm trúng mục tiêu kia cũng có vài phần hưng phấn sôi trào, sớm đã được dặn dò qua phải khen ngợi Kiêu Tinh Tinh, thuyết minh lập tức cô vũ: "Không tệ, không tệ, rất chuẩn." Nhưng đạn mìn trên phát sóng trực tiếp lại là một...cảnh tượng khác. "Trang Chu vừa rồi rõ ràng bình tuyến đứng bất động? Chạy chỗ thông thường a." "Quả thực ta huyết đầy tới đánh ta a 23333." "Cũng tạm được rồi, đừng quá hà khắc, dù sao ta đánh nhau với Hoàng Trung còn thất thủ." Kiêu Tinh Tinh một phát bắn trúng, ra tháp thu bình, thuận lợi tăng lên cấp 2, sau đó ở vị trí mấu chốt phóng tầm nhìn. Liếc thấy Trang Chu một lần nữa xuất hiện trong tầm nhìn của chính mình, Kiêu Tinh Tinh lại một thương đánh tới. Một thương này lại không có trúng. Hôn nữa bởi vì trái với dự đoán, còn lệch hơi xa. Kiêu Tinh Tinh buồn bực nói thầm: "May mắn phát súng đầu tiên trúng, nghĩ thử 2 phát liên tục không trúng, không chừng lại bị cười nhạo." Vu Đồ nói: "Gánh nặng thần tượng nặng như vậy?" Kiêu Tinh Tinh: "Đúng vậy..." Cô còn chưa nói dứt lời, liền nghe được một giọng nữ quen thuộc nói -- "First Blood" Cô sững sốt, vội vã nhìn lại, trên màn hình hiển thị Gia Cát Lượng đánh chết Huyền Sách- đánh đã của đối phương. Vu Đồ bắt được "First Blood".

- - - - -

Ye: #2136 từ.

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Em Là Niềm Kiêu Hãnh Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31

Kiều Tinh Tinh: "???"

Cậu ấy không phải đang cùng mình nói chuyện phiếm sao?! Sao đã lấy được First Blood?

Khán giả và người bình luận đầu óc cũng mơ hồ.

Bởi vì mọi người ở đây đều chú ý động thái của Kiêu Tinh Tinh ở đường dưới, nhìn cô kiểm soát tầm nhìn, đánh tiểu quái..., bình luận còn nói một lần cảm mắt có ý tứ gì, mang theo mọi người cùng nhau đắm chìm trong một bầu không khí đi săn vui vẻ như vậy.

Tại sao mà First Blood đã có mà màn ảnh chưa từng quay?

Đạo diễn để làm gì?

Vẫn may còn có chức năng quay lại.

Trong cảnh quay lại, Đạt Ma của Chu Ân cầm hết lam buff thăng lên cấp 2 liền mang theo Thái Văn Cơ đi hồng khu của đối phương phản dã, Huyền Sách đi rừng bị chặn, Ngưu Ma cùng Bất Tri Hòa Vũ từ hai đường trợ giúp, Vu Đồ cũng mang theo theo năm tháp cầu chạy tới, song phương phát sinh đoàn chiến quy mô nhỏ.

Chỉ thấy Gia Cát Lượng của Vu Đồ như con thoi di chuyển qua lại trong rừng của đối phương, linh hoạt né tránh cây quạt của Hòa Vũ, tấn công Huyền Sách cũng đã còn nửa máu, lại thêm một kỹ năng tăng thêm thương tổn, dễ dàng bắt được First Blood. Bất Tri Hòa Vũ không dám lại vào trận, phóng một chiếc quạt từ phía xa, Đạt Ma thuận lợi lấy đi hồng buff.

Kiều Tinh Tinh không nhìn được cảnh quay lại, nhưng cô cũng có ý kiến.

"Lúc cậu đánh đoàn có thể không cùng mình nói chuyện phiếm? Nghiêm túc một chút đi, một phần vạn vì cậu buông thả mà thua đấy, gánh nặng thần tượng của mình biết bùng nổ."

Vu Đồ nói: "Được, không sao nhãng."

Lời nói còn văng vẳng bên tai, kết quả kế tiếp, cậu cùng Chu Ân hai người hoàn toàn là tiết tấu đi ngao du.

Hoàn toàn không nghe được hai người họ có giao lưu với nhau, lại phối hợp khăng khít mà không ngừng xâm lấn hồng khu của đối phương, hoặc lên đường trên áp chế Tôn Thượng Hương thăng cấp.

Ừm, cũng không tính là không có giao lưu! Giống như thế này.

Chu Ân: "Được chưa?"

Vu Đồ: "Có thể."

Tốt! Lên! Mở đoàn nhỏ.

Chu Ân: "Thế nào?"

Vu Đồ: "Có thể."

Tốt, lên, mở bạo quân.

Kiều Tinh Tinh...

Chờ chút, các người ăn ý như vậy là từ đâu tới?

Trong khi bọn họ mang nhịp điệu trung dã liên động bay lên, bắt đầu mới có mấy phút, kinh tế đã tăng lên không ít, ưu thế thời kỳ đầu của đội hình được phát huy vô cùng nhuần nhuyễn.

Kiều Tinh Tinh mơ hồ cảm thấy, Vu Đồ cùng chính mình đánh dường như cho tới bây giờ cũng không có tùy ý đường hoàng như vậy, lẽ nào bởi vì trình độ của chính mình không theo kịp? Sau đó gặp phải cao thủ như Chu Ân đã lập tức kích phát toàn bộ tiềm năng?

Kiều Tinh Tinh tại đường dưới yên lặng cày cấy, đột nhiên cảm thấy có chút tịch mịch.

Thực ra cô ở đường dưới cũng đánh trúng Trang Chu khá nhiều lần, thế nhưng Trang Chu huyết dày, lại có miễn tổn thương, cô một cái Thủ Ước không mang phụ trợ muốn đánh chết hẳn cũng không dễ dàng, cực nhọc vất vả mới đẩy được có nửa tháp. Lại nói lúc luyện anh hùng thời điểm, cô cũng dùng Bách Lý Thủ Ước cùng Trang Chu của Vu Đồ đối chiến qua, kết quả ngược lại là bị Vu Đồ đẩy thấp. Cho nên đại thúc Trang Chu chơi tương đối bình thường, cũng có chút bảo thủ, so với Hoa Mộc Lan của hắn còn kém xa.

Lúc này Trang Chu đã bị cô đánh tới còn một phần ba lượng máu, ở bên trong tháp không được, Kiêu Tinh Tinh đang muốn mang lính vào tháp, bỗng nhiên nghe Vu Đồ gọi: "Tinh Tinh."

Cô hoàn hồn trong nháy mắt, đồng thời liếc lên thấy thân ảnh Bất Tri Hòa Vũ trong tầm nhìn, không chút do dự ra một đại chiêu nhảy về phía sau, sau khi hạ xuống cũng không quay đầu mà chạy vội về phương hướng an toàn.

Động tác né tránh lần này mau lẹ, quả quyết cực kỳ, bình luận viên ra sức biểu dương: "Bất Tri Hòa Vũ trợ giúp Trang Chu, Kiêu Tinh Tinh phản ứng rất đúng lúc, đại chiêu trốn chạy để thoát chết, tránh được cây quạt của Hòa Vũ, nếu không... chờ nàng là thương tổn trọn vẹn."

Kiều Tinh Tinh kéo ra khoảng cách an toàn, lập tức thi triển hai kỹ năng trong tầm ngắm vào Hòa Vũ. Bất Tri Hòa Vũ là một anh hùng phi thường linh hoạt, di chuyển nhiều vị trí, hơn nữa đối phương lại là tuyển thủ nhà nghề cao cấp, khán giả và bình luận viên đều không cảm thấy Kiêu Tinh Tinh sẽ một

Kích tất trúng, tâm tình vô cùng thả lỏng. Kiều Tinh Tinh cũng không có lòng tin với chính mình, thế nhưng tỉ mỉ nghĩ lại, Hỏa Vũ của Vu Đồ khi cùng cô đối chiến đều bị cô ba phát súng liên tục đánh gục cơ mà, lòng nhất thời bình tĩnh lại.

Ba sợi tơ hồng góc nhỏ lao đi, tụ lại, biến đổi, phóng!

Chỉ nghe "phanh" một tiếng, đứt khoát làm Hỏa Vũ mất gần như nửa máu.

Dưới đài một tràng ồ lên.

Lượng máu của Hỏa Vũ không phải bèn, không có tiếp tục truy kích, chọn trở về tháp phòng thủ. Kiều Tinh Tinh thận trọng mà đuổi theo mấy bước trốn ở bụi cỏ, bên trái trên bản đồ nhỏ thông báo Gia Cát Lượng đang đến gần, cô lần thứ hai chuẩn bị kỹ năng.

Khứu giác của Kỵ Trụ vô cùng nhạy bén, Gia Cát Lượng mới xuất hiện, hắn đã đánh ra một cây quạt, Vu Đồ hai kỹ năng di chuyển tránh thoát đồng thời tiếp cận, đại chiêu trực tiếp tập trung vào Hỏa Vũ. Bình luận: "Hỏa Vũ còn có nửa máu, Gia Cát Lượng ra đại chiêu gây thương tổn hắn, lúc này ra đại chiêu có hơi nóng này..."

Nhưng ngay vào lúc này, lại là "phanh" một tiếng, không hề báo trước một kích trúng Hỏa Vũ, ngay sau đó Gia Cát Lượng đại chiêu bùng nổ, trong nháy mắt thu hoạch đầu người Hỏa Vũ.

Bình luận viên ngoài ý muốn "À" một tiếng, "Chiêu phối hợp này.. Kiều Tinh Tinh, khá chuẩn."

Lần này lời hắn nói không phải nhiệm vụ, mà là thật lòng thật ý đưa ra đánh giá: "Lần này sóng phối hợp khá vô cùng, nắm rất chặt và chính xác thời gian cũng như mức độ thương tổn. Gia Cát Lượng di chuyển rất xảo quyết, đương nhiên mấu chốt là hai phát súng này của Kiều Tinh Tinh vô cùng chuẩn. Luận về đạo lý, ta có chút bất ngờ."

Bất ngờ không chỉ có hắn, bình luận trên phát sóng trực tiếp cũng là một mảnh điểm điểm.

"... Liên tục hai phát súng dường như không thể nói là vận khí?"

"md(mẹ nó) bị và mặt."

"Nữ minh tinh lợi hại như vậy?"

"Có chút kinh động, ngàn vạn không nghĩ tới hệ liệt."

Chiến đấu còn chưa có kết thúc. Đầu người cho Gia Cát Lượng, Gia Cát Lượng lần thứ hai xuất ra 5 tầng bị động, Trang Chu thấy tình thế không ổn đã sớm lui về, Gia Cát Lượng xuất hai kỹ năng vào tháp làm tháp mở rộng hơn, nguyên khí đạn lần thứ hai giết chết Trang Chu.

Double kill.

Tháp dưới bị phá.

"Gia Cát Lượng này gọi là Thỏ ngọc, Id mạnh như vậy, đánh nhau lại rất hung hăng, không có chút nào mạnh a." Bình luận viên cảm thán một câu.

Đến lúc này, nhịp điệu cơ bản do phe đỏ nắm giữ trong tay.

Nhưng trong đấu trường cho tới nay đều thay đổi trong nháy mắt, thuận gió ngược gió chẳng qua một hai trận đoàn chiến, Chu Ân cùng Vu Đồ cũng không muốn đem trận chiến kéo dài tới khi Tôn Thượng Hương phát dục về sau, tiết tấu vô cùng cấp tiến. Trong khi đẩy hai tháp một lớp đoàn chiến, đại chiêu của Bạch Khởi bị Hỏa Vũ quạt đi rồi thất bại, Đạt Ma vào tháp đuổi tàn huyết ngược lại bị Tôn Thượng Hương ghim, Gia Cát Lượng tuy là thu hai đầu người, nhưng vẫn bị Hỏa Vũ nắm lấy cơ hội một sóng phản kích trực tiếp đoàn diệt.

Bất Tri Hỏa Vũ triple kill quyết định thắng bại.

Đội Trích Tinh nhân cơ hội mở đại long, tiếp tục phản kích đẩy hai tháp của đội May Mắn.

Chu Ân liên tục nói "vỡ rồi vỡ rồi".

Vu Đồ lại cười: "Đã khinh thường rồi, bọn họ rất lợi hại. Kim thân của tôi sắp ra rồi."

Thi thể của bọn họ xóc xếch đầy đất, thanh âm của cậu nghe vào lại vô cùng sung sướng. Kiều Tinh Tinh không khỏi nghiêng đầu nhìn cậu, cậu đang hết sức chăm chú mà nhìn chăm chăm vào điện thoại di động, ngón tay vẽ ra và kiểm tra hướng đi của đối phương, trong ánh mắt đều là sự háo hức nóng lòng muốn chiến đấu.

Đây là một đợt tấn công dồn dập, làm cho Tôn Thượng Hương vẫn luôn bị áp chế ở thời kỳ đầu tìm được cơ hội phát dục, nhưng trước mắt. Đội May Mắn tới vẫn giữ được ưu thế ở số lượng tháp và phương diện kinh tế.

Nhưng chỉ mấy phút sau, Bạch Khởi lại lần nữa xuất hiện sai lầm, binh lính xâm nhập quá sâu, tuy là Chu Ân kịp thời nhắc nhở hắn rút quân về sau, nhưng hắn bởi vì tham binh tuyến kéo dài một hồi, dẫn tới bị địch vây quanh, trong nháy mắt bị giết chết.

Năm người phía địch nhanh chóng đẩy mạnh, trực tiếp đổi đường áp chế hai tháp đường trên. Hai bên lần nữa rơi vào hỗn chiến.

Đạt Ma một quyền đá trúng ba người đối phương, Kiều Tinh Tinh theo sát tấn công, hỗ trợ Đạt Ma đánh chết Ngưu Ma, chính mình lại vì di chuyển không tốt mà bị Tôn Thượng Hương giết.

Cô ào não vô cùng: "Sao mình lại đứng đó chứ."

Cô lập tức lui về phía sau tấn công từ xa, phát súng đầu tiên đánh lên Tôn Thượng Hương thất bại.

Tốc độ bình luận viên đã nhanh hơn: "Bình tuyến phía sau lại tới rồi, nếu như May Mắn tới không thủ được, có thể lại bị một lần sóng tấn công!"

Đúng lúc này, Gia Cát Lượng của Vu Đồ lượn quanh tiến trận, vọt thẳng vào trận địa địch, hai kỹ năng đại chiêu đánh trúng Tôn Thượng Hương. Chính cậu trong nháy mắt tàn huyết, huìyue(辉月) mở ra tại chỗ, ngăn cản mọi tổn thương, đánh chết Tôn Thượng Hương.

Ngay sau đó mang theo bị động nhanh chóng xuất hiện gần Hỏa Vũ, di chuyển tránh thoát cây quạt, bị động gia tăng chiêu lần thứ hai tập trung, Hỏa Vũ di chuyển vị trí làm cho Trang Chu còn nửa máu trúng đại chiêu, Gia Cát Lượng lại đồng thời chuyển hướng hai kỹ năng làm hắn thất bại, Hỏa Vũ lần thứ hai bị đánh chết. Kế tiếp bị động trực tiếp tiêu diệt tàn máu Bách Lý Huyền Sách.

Kiều Tinh Tinh không rõ cậu đánh như thế nào, trong vài giây đã định rõ thắng bại. Gia Cát Lượng triple kill.

Từ khi cậu vào trận vẫn là trạng thái tàn huyết, lúc này còn đang truy kích Trang Chu, cuối cùng Trang Chu cũng không thể bỏ chạy, đầu người bị Gia Cát Lượng bỏ túi.

Siêu phàm Quadra kill.

Trên trường đấu KPL, thủ pháp thao tác cực hạn không hiếm gặp, quadra kill cũng thường xảy ra, nhưng thao tác như vậy xuất hiện ở trên người một người đi đường (ý chỉ người không chuyên), vẫn là làm cho người ta vô cùng kinh ngạc.

Âm thanh của người bình luận cao vút: "Gia Cát Lượng cực hạn thủ pháp quadra kill siêu phàm, con thỏ này chắc chắn là người qua đường cấp bậc Vương, vào sân nắm quá tốt thời cơ cùng kim thân, tốc độ tay phi phàm. Ta hiện tại cảm thấy hắn bình thường chắc hắn cũng không chú trọng đánh thẳng hạng, nếu không... tuyệt đối không dừng tại 50 sao."

Trong kênh phát sóng trực tiếp một mảnh 666. (lợi hại)

"Trời ơi, Gia Cát Lượng xuất sắc, Kiều Tinh Tinh tùy tiện bắt được người trâu bò như vậy."

"Anh ta liên tục di chuyển nhiều vị trí, hoa mắt, xem lại cảnh quay chậm, cũng không biết anh ta đánh như thế nào."

Một sóng giết ngược làm cho đội May mắn tới lần thứ hai nắm giữ tiết tấu, bắt đại long sau mang lính đẩy thẳng nhà chính đối phương.

Chẳng qua trong chốc lát không tìm được cơ hội dồn lên tấn công.

Kiều Tinh Tinh lần này di chuyển thận trọng hơn nhiều, tùy thời chú ý động thái của đối phương, tinh táo tìm được vị trí an toàn, ở dưới nguy trang tùy thời đánh úp. Ba phát súng liên tục, hai phát giốn già trúng mục tiêu, Tôn Thượng Hương Bách Lý Huyền Sách tàn huyết, Tôn Thượng Hương lập tức lộn một vòng trở về suối nước bổ sung trạng thái, chỗ đứng của Huyền Sách cũng không phải quá tốt. Vu Đồ nhanh chóng xuyên tường ra chiêu trúng Huyền Sách lại kim thân, Huyền Sách bị đánh chết, Chu Ân trong nháy mắt dẫn người công phá nhà chính, Gia Cát Lượng tàn huyết tiêu sái bỏ trốn. Lần sóng rồng lần cuối cùng sắp đến, Thái Văn Cơ tu bổ trạng thái, chiến đấu lần nữa bạo phát.

Gia Cát Lượng lần thứ hai bị Kỳ Trư chặt đứt, Kiều Tinh Tinh chủ lực thu hoạch, đi theo xe tăng và Đạt Ma không ngừng tiến tới A, thu được hai đầu người.

Double kill a, nếu như triple kill thì càng đẹp trai rồi!

Kiều Tinh Tinh quả thực kích động, nhưng vẫn chưa đánh mất lý trí biến thành người đầu cầu, hiện tại có bình tuyến, xạ thủ quan trọng nhất là đẩy tháp. Nhưng mà cô là mục tiêu chủ yếu của đối phương, Bách Lý Huyền Sách sống lại liền tới tóm cô, cô thêm 3 kỹ năng liên tiếp, đại chiêu nhắm trúng Huyền Sách, triple kill.

Bình luận viên tình cảm mãnh liệt dâng trào: "Trận này Kiều Tinh Tinh phát huy quá tốt, hai phát súng phía trước là then chốt phá trận, đại chiêu chuẩn xác bắn trúng Huyền Sách. Mọi người chú ý đến trong đó có chi tiết, cô ấy dùng bình a(???) điều chỉnh vị trí của mình phát đại chiêu! Đội Trích Tinh chỉ còn một phụ trợ, chúng ta thấy cũng không thủ được."

Dưới tình huống như vậy khẳng định không thủ được rồi, rất nhanh thủy tinh vỡ vụn.

Chu Ân gào lên một tiếng! Thắng rồi!

- - - - -

Editor: còn nhiều lỗi hổng nhưng mình không chơi VGVD/ Liên quân nên không nắm được các tướng. Về cơ bản là thầy Vu áp trận, thắng đẹp.

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Em Là Niềm Kiêu Hãnh Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32

Cô lại có thể giành lấy chiến thắng ở phút cuối cùng!

Kiều Tinh Tinh tháo xuống tai nghe, kích động đứng lên, nhưng quá phấn khích, quên mất bản thân đi giày cao gót 10 phân, người đứng không vững liền ngã về bên cạnh.

Người xem còn chưa kịp kêu lên, chỉ thấy Vu Đồ ở bên cạnh đã ôm vai giữ cô đứng vững.

Camera chuẩn xác bắt được màn này, quay tới cũng được đi, lại còn dừng ở hai người đang đối mặt mấy giây.

Vu Đồ không lập tức buông tay, "Chân có sao không?"

Kiều Tinh Tinh phản ứng chậm nửa nhịp: "...Không có sao."

Vu Đồ buông tay ra.

Kiều Tinh Tinh vẻ mặt hưng phấn, một mặt cũng vì che giấu lúng túng, đến lần lượt ôm các đồng đội. Người chủ trì lần nữa kêu gọi mọi người đến giữa sân khấu, người chủ trì hỏi cảm nghĩ của bên thua trước.

Hoạt náo viên nói: "Vô cùng cao hứng khi tới đây, cũng rất may mắn khi bị nữ thần của mình đánh úp vô số phát, chết cũng không tiếc."

Kỵ Trư cẩn thận nói: "Vấn thứ hai thật sự không nghĩ sẽ thua, bắt đầu có chút khinh địch, Gia Cát Lượng đánh rất tốt."

Ngoài ra hai vị đi đường tự động công nói: "Là chúng ta hổ đồng đội." (cộng nói: chủ động gánh lỗi)

Chẳng qua vị đại thúc trung niên có phân khúc Chí tôn tinh diệu không rõ ràng nhắc một câu: "Thật ra vị trí bình thường của ta không phải top, có chút không quen, ta bình thường đều đi rừng, hơi liều."

"Đã đi rừng rất tốt rồi." Người chủ trì cười ha hả chuyển đề tài, "Được, cảm ơn mọi người đã mang cho chúng ta biểu hiện rất xuất sắc, bây giờ mời mọi người tới hậu đài nghỉ ngơi một lát."

Các tuyển thủ đội thua vẫy tay tạm biệt với mọi người, khán giả vỗ tay nhiệt liệt.

Đến phiên đội chiến thắng, người chủ trì nói: "" Ta nói Tinh Tinh hôm nay biểu hiện đặc sắc nhất, mọi người có ý kiến gì không?"

"Cái đó... Ta biết chúng ta muốn tiến hành một vòng hỗ động thương mại, nhưng có thể kiềm chế một chút không, để cho ta dễ tiếp lời một chút?"

Khách quý thu phóng tự nhiên, người chủ trì hôm nay cảm thấy rất ung dung, hần giả vờ xoa mồ hôi: "Người chơi nữ kia là lợi hại nhất?"

Kiều Tinh Tinh nói: "Người hôm nay là có phải rất muốn phung sát ta? Ta nhiều nhất là gót giày cao đó."

Mọi người cười rộ lên.

Người chủ trì quan tâm hỏi: "Vậy nên gót giày của Tinh Tinh có chắc không?"

Tiếng cười vừa rồi chưa dứt, lại càng to hơn.

Vu Đồ không khỏi cũng mỉm cười.

"Nữ thần rất lợi hại a, một tay Bách Lý Thủ Ước vừa nãy thật quá xuất sắc. Ta thật không nghĩ tới, có phải đã đặc biệt luyện qua?"

"Đúng vậy."

"Vừa rồi người cùng bạn học phối hợp rất tốt, đặc biệt là lúc giết Trư thần, bình thường các người cũng phối hợp như vậy sao? Hần đánh Gia Cát Lượng, người đánh Bách Lý Thủ Ước?"

"Không phải nha, hần vị trí nào cũng đánh, anh hùng nào cũng lợi hại, kỳ thực đều là hần đang dạy ta."

"Ta vừa rồi cũng quan sát, Gia Cát Lượng di chuyển vị trí quá rối loạn, tiểu ca lợi hại như vậy, có thể cân nhắc tới thi đấu chuyên nghiệp nha."

Vu Đồ còn chưa lên tiếng, Kiều Tinh Tinh giúp hần trả lời: "Không được đâu, hần đã già như vậy rồi."

Vu Đồ ho khan một chút.

Người chủ trì: "... Người đây là trở mặt không nhận người nha, người có còn nhớ tình bạn học hần vừa nhiều lần tiếp viện người không?"

Kiều Tinh Tinh: "Nga... Phải nha."

Người chủ trì nhìn về phía Vu Đồ, Vu Đồ có thể làm thế nào?

Vu Đồ: "Phải."

Vào giờ phút này, Weibo cùng một số diễn đàn hoàn toàn bùng nổ.

Một cái so sánh cá nhân nhưng cũng rất náo nhiệt trên diễn đàn, một cái thiệp ghi rõ nhiều cảnh báo dẫn tới rất nhiều trả lời.

"Kiều Tinh Tinh thế này có tính là công khai không? Bốn bò năm chính là công khai chứ?"

"Cũng chưa chắc đâu... Nếu thật sự vẫn là không thể nào giấu giếm."

"Không phải đều nói là độc thân sao? Cảm giác chính là cố ý nói như vậy sợ bị hiểu lầm?"

"Người ái mộ này tỏ nhan sắc thật quá xứng, vẫn một mực yên lặng nghĩ xem nhan sắc cô gái của ta hợp với diễn viên nào, hôm nay phát triển ý tưởng mới! Người ngoài ngành tốt hơn! Như vật cũng không cần tranh cãi với người hâm mộ của nhà trai!"

"Bị tiểu ca ca cười một tiếng thật như lật người sống lại. Có thể nói ta vốn là anti của Kiều Tinh Tinh sao? Hôm nay đi xem kpl cũng là trong lòng không yên, nhưng bây giờ ta vẫn không thích Kiều Tinh Tinh nhưng mạnh nha muốn làm fan cp của cô ấy và bạn học thì làm sao nha? Mặt chó bị ai?"

Phía dưới có không ít trả lời bày tỏ đồng ý với cô ấy.

"Ta cảm thấy không phải mình đang xem thi đấu, là xem phim thần tượng."

"Có vẻ như đối phương luôn bận công tác, Kiều Tinh Tinh không xem trọng người ta hả?"

"Gia Cát Lượng của tiểu ca rất xuất sắc, hần hoàn toàn có thể đi thi đấu chuyên nghiệp, vậy là có tiền nha."

"23333, người không thấy Kiều Tinh Tinh cũng tố cáo hần già sao? Tuyển thủ chuyên nghiệp cũng chỉ 17 18 tuổi thôi."

Các loại đề tài về Kiều Tinh Tinh và kpl hỏa tốc lên hotsearch, càng nhiều người chạy đi xem trực tiếp. Số người xem truyền trực tiếp không ngừng tăng lên, Alex gần như lập tức gọi điện thoại cho chị Linh, kích động gõ xuống một hiệp ước thường niên.

Chị Linh cùng fan đều như rơi vào trong mộng, thắng? Vẫn là không tranh cãi chút nào 2:0?

Cuộc thi đấu giải trí đến đây coi như kết thúc, tiếp theo chính là lễ ban thưởng.

Chu Ân trực tiếp về ghế khách quý, 4 người chiến thắng còn lại được nhân viên công tác dẫn tới hậu đài, chị Linh tiểu Chu đã chờ từ sớm, chị Linh đi lên ôm Kiều Tinh Tinh thật mạnh, gắng sức vỗ Kiều Tinh Tinh một cái.

"So với em lên nhận giải còn kích động hơn."

... Nói nhảm, nói giống như cô lấy được một giải thưởng vô cùng tin cậy vậy.

Kiều Tinh Tinh hỏi chị ấy lấy điện thoại, vội vàng đi nhìn bình luận, dĩ nhiên chủ yếu là khen ngợi. Ba lần chiến thắng liên tục, fan hâm mộ hần đã nâng cô xuất sắc đến tận trời rồi. Nhưng mà điện thoại vừa tới tay, nhân viên công tác bên Vương giả liền chạy tới.

"Tinh Tinh, lập tức phải mời người trao thưởng cho tuyển thủ nhân khí cao nhất hàng năm, còn có khâu chụp hình chung, còn phải làm phiền người tới đây một chút."

"Được." Kiều Tinh Tinh đem điện thoại thuận tay mà kín đáo đưa cho Vu Đồ, "Cầm giúp mình."

Sau đó liền vội vã đi theo nhân viên làm việc, đi mấy bước lại trở về ôm nữ sinh tóc ngắn một cái, bắt tay tiểu ca mất kính.

"Cảm ơn mọi người."

Sau đó lại vội vã chạy đi.

Nữ sinh tóc ngắn trực tiếp bối rối, cô muốn tính thù, hôm nay bị nữ thần ôm mấy lần,

Tiểu ca mắt kính đẩy mắt kính, đỏ mặt nhỏ giọng nói: "Ta cảm thấy ta phải chuyển thành fan rồi."

Vu Đồ cúi đầu cười một chút, ngay sau đó lại nhân nhặt giấu đi. Ánh mắt hần rơi vào điện thoại của Kiều Tinh Tinh. Cô dường như lại đổi ốp điện thoại khác, lấp lánh hết sức chói mắt.

Chị Linh còn đang hưng phấn không thôi, "2:0 ah, còn có thể triple kill, ta ngay cả nằm mơ cũng không dám muốn kết quả hoàn mỹ như vậy."

Chị chuyển hướng Vu Đồ: "Thầy Vu, cảm ơn cậu, lần này nhờ có cậu."

Vu Đồ phục hồi tinh thần, "Không cần khách khí."

2:0...

Đích xác là một hạ màn hoàn mỹ.

Bởi vì phải chờ đợi chụp hình chung, trao xong giải nhân khí, Kiều Tinh bị sắp xếp ngồi ở ghế khách quý một lúc. Lúc cô nhớ tới áo khoác dài của Vu Đồ, liền lặng lẽ chạy tới hàng sau cầm áo giúp cậu, lại bị mọi người vây xem.

Hoạt động này của chương trình khá dài, chờ chụp chung xong, Kiều Tinh lần nữa trở lại, đã hơn 9 giờ tối rồi.

Tiền nhân viên công tác đi cùng, cô mở cửa lối đầu nhìn vào trong phòng nghỉ ngơi chỉ có mình Vu Đồ. Cậu ngồi dựa trên ghế salon, giống như đang thất thần.

Kiều Tinh Tinh đẩy cửa đi vào, bước chân nhẹ nhàng đi tới trước mặt cậu, đánh thức cậu.

"Chị Linh đâu?"

Vu Đồ ngẩng đầu, sau đó nhìn vào y phục trên tay cô.

"Chị ấy và tiểu Chu cùng người của bên Vương giả bàn chuyện rồi, bảo để tài xế đưa cậu về trước." Cậu vừa nói vừa đứng lên.

"Được." Kiều Tinh Tinh đưa áo đưa cho cậu, "Áo của cậu."

"Cám ơn." Cậu cúi đầu nhìn áo khoác dài, "Cậu đi lấy?"

"Đúng vậy, rất nhiều người nhìn mình."

Kiều Tinh Tinh hơi khát, tìm một chai nước suối trên bàn, đang muốn vặn nắp, nhìn thấy Vu Đồ, sòng mắt khẽ chuyển, đưa cho cậu.

Vu Đồ giúp cô mở nắp, lại đưa điện thoại cho cô, "Điện thoại của cậu."

"A." Kiều Tinh Tinh uống một ngụm, tìm số điện thoại của tài xế trên di động, "Vậy chúng ta về trước đi."

Vu Đồ rù mắt, "Mình và cậu không cùng hướng, bên cạnh có trạm tàu điện ngầm, tự mình đi thôi."

"Đừng nha." Kiều Tinh Tinh không nói lên lời, "Cậu đi như thế nào được? Bên ngoài bây giờ cũng giải tán, cửa ra cũng xếp hàng đâu, cậu cứ vậy đi ra sẽ bị vây đấy."

Cuối cùng bọn họ dưới sự an bài của nhân viên công tác từ lối đi riêng biệt cùng nhau rời đi.

Xe bảo mẫu chạy trên đường trong bóng đêm yên tĩnh.

Kiều Tinh Tinh lên xe liền xem weibo, trước đó bị gián đoạn, cảm giác đã bỏ lỡ cả trăm ngàn lời khen ngợi.

Cô qua nhiên đã lên hotsearch, còn chiếm mấy vị trí, theo thứ tự là "Bạn học của Kiều Tinh Tinh", "Kiều Tinh Tinh Vương giả vinh diệu", "Kiều Tinh Tinh Bách Lý Thủ Ước".

Mặc dù cảm thấy Kiều Tinh Tinh Bách Lý Thủ Ước sẽ có nhiều lời khen ngợi hơn, nhưng cô vẫn không kìm chế được mở ra "Bạn học của Kiều Tinh Tinh".

Tạm thời không có blogger nào đăng nội dung này, phần lớn là kpl hoặc fan của cô.

#Bạn học của Kiều Tinh Tinh# Bạn học của Kiều Tinh Tinh đều đẹp trai như vậy, giá trị nhan sắc lớp cao trung của bọn họ muốn nghịch thiên sao? Tiểu

ca tiến vào showbiz đi, giá trị nhan sắc này hoàn toàn không cần sợ hãi, IQ cao như vậy trình độ chơi game cao, fan có khi còn nhiều hơn Kiều Tinh Tinh.

Kiều Tinh Tinh: "..."

Ta không phục, ta không tin.

#Bạn học của Kiều Tinh Tinh# Tinh Tinh a, bạn học của người rất tốt nha, IQ và nhan sắc đều có đảm bảo, đối với đời sau rất tốt nha. Mau nói yêu đương đi, cùng nhau chơi game đừng làm câu độc thân. Người tố cáo người ta già rồi, người có suy nghĩ xem người là bạn học của hần, tuổi tác như nhau đó. Người ta không giận cô là tính khí tốt vô cùng.

Kiều Tinh Tinh: "..."

Đây là fan mẹ ruột càng xem càng thích cuối năm giục cưới và cha mẹ vợ nhìn con rể càng nhìn càng thích?

#Bạn học của Kiều Tinh Tinh# Gia Cát Lượng thật sự quá đẹp trai, a a a, dùng vàng thật là đẹp trai, ta không phải fan của Kiều Tinh Tinh nhưng ta tuyên bố ta bị bạn học của cô ấy dụ làm fan rồi. Kỹ sư hàng không vũ trụ, lại ở Thượng Hải, vậy chắc là ở Viện số 8 đi, ta có một bạn học ở đó, ta muốn đi hỏi thăm một chút!

Kiều Tinh Tinh trước đó đều xem tới thích thú, nhưng thấy điều này, trong lòng liền giật mình, trong nháy mắt lý trí hoàn toàn trở lại.

Cô suy nghĩ qua, trở về cap màn hình trang chủ, ở trên "Bạn học của Kiều Tinh Tinh" khoanh một vòng, gửi qua wechat cho chị Linh.

Tinh Tinh: "Nghĩ biện pháp đưa cái hotsearch này tụt xuống, thật nhanh."

Tinh Tinh: "Các blogger truyền thông cũng đánh tiếng qua, không muốn nhắc tới thầy Vu, đã nhắc tới đều xóa bỏ, bất kể phí tổn."

Chị Linh rất nhanh trả lời lại: "Chúng ta không cọ nhiệt, đây là tự lên."

Tinh Tinh: "Em biết, tóm lại bất kể biện pháp gì, nhanh một chút xóa hết, em không muốn Vu Đồ bị chú ý quá nhiều."

Chị Linh: "Tại sao? Em cũng kéo cậu ấy lên đài."

Tinh Tinh: "Em không biết cậu ấy phải trở lại làm nghiên cứu khoa học."

Tinh Tinh: "Giới giải trí huyền ảo như vật, sẽ làm ảnh hưởng đến cậu ấy, hơn nữa đang ở sở nghiên cứu cũng không thể cao điệu (ngược với khiêm tốn) như vậy."

Tinh Tinh: "Bất kể chi phí biết không? Hôm nay tin hần không ít, Vương giả bên kia cũng không nhất định bằng lòng chúng ta giọng khách át giọng chủ đâu."

Cô gõ chữ thật nhanh, liên tiếp gửi đi 3 tin.

Chị Linh: "Đã biết, lập tức đi làm, hầy, thầy Vu phải về sở nghiên cứu không nói với em sao?"

Đúng vậy...

Cô ở trên đài thi đấu cũng mới biết.

Kiều Tinh Tinh cắt điện thoại di động, nhìn về phía Vu Đồ. Cậu đang lẳng lẳng nhìn ra ngoài cửa xe, toàn thân đều bao phủ bởi một bầu không khí yên lặng.

Dường như từ khi cô trở lại lần nữa, từ khóe mắt tới chân mày Vu Đồ đều chợt yên lặng đi, không giống như khi thi đấu tùy ý tự nhiên, không giống như cười nói như thường khi ở trên đài thi đấu.

Giống như, mấy ngày nay thỉnh thoảng cậu sẽ toát ra vẻ mặt này.

Qua một lúc lâu, Kiều Tinh Tinh hỏi: "Vừa rồi trên đài thi đấu cậu nói nghề nghiệp là Kỹ sư hàng không vũ trụ, cậu thay đổi ý định, định trở về Sở nghiên cứu sao?"

"Đúng vậy."

"Quyết định khi nào?"

"Lúc ở Tây An." Vu Đồ trả lời ngắn gọn.

"Nga." Kiều Tinh Tinh dừng một chút.

"Vậy cậu khi nào đi làm?"

"Ngày mai."

Nhanh như vậy.

"Tĩnh Tĩnh."

"Ừ?" Kiều Tĩnh Tĩnh nghiêng đầu, nhìn cậu.

"Minh chắc là không thể tặng quà sinh nhật cho cậu rồi."

Kiều Tĩnh Tĩnh trong nháy mắt cụp mắt.

Tầm mắt cậu một mực nhìn đi nơi khác, giờ phút này lại chuyển về phía cô, về mặt dưới ánh sáng bên ngoài xe chiếu lên có chút mơ hồ không rõ, mang một loại cảm giác không thể nói ra lời.

"Cho nên, hẳn là không thể tặng cậu Penta kill rồi."

Kiều Tĩnh Tĩnh muốn nói, người vừa đưa ta chiến thắng rồi, ở cuộc so tài, so với penta kill thông thường lợi hại hơn nhiều.

Nhưng mà cô không có nói.

Cô có cảm giác, Vu Đồ đang hướng cô nói lời từ biệt. Nhưng rất nhanh cô liền cười nhạo mình suy nghĩ quá nhiều, cậu chỉ nói sau này không chơi game nữa thôi.

Như vậy, sau này bọn họ sẽ thế nào?

Không có game, không có mỗi ngày sống chung, không có chung đề tài, vậy... biến thành trong wechat thỉnh thoảng hỏi thăm?

Dường như bọn họ cùng nhau trải qua một kỳ nghỉ dài ngày, bây giờ kỳ nghỉ của hai người bọn họ đều kết thúc, lại phải trở về quỹ đạo trước kia.

Trong lòng Kiều Tĩnh Tĩnh bỗng nhiên sinh ra một nỗi hoảng sợ vô hình.

Giống như kết thúc không chỉ là kỳ nghỉ, còn có điều gì đó.

Hai người lại không lên tiếng, trong buồng xe yên tĩnh làm cho người phiền lòng ý loạn.

Xe bảo mẫu chạy qua một giao lộ, Vu Đồ mở miệng: "Minh xuống xe ở trạm tàu điện ngầm phía trước."

Kiều Tĩnh Tĩnh nhìn về phía cậu.

Tầm mắt Vu Đồ hơi rũ, "Chỗ này trở về rất thuận lợi."

"Chị Linh bảo chúng ta cùng ăn bữa khuya chúc mừng thắng lợi."

"Minh không đi, mai còn phải đi làm."

Xe dừng lại ngay sát cửa vào trạm tàu điện ngầm, Vu Đồ nói tạm biệt sau đó xuống xe, xe hơi chậm rãi chạy đi.

Ngoài cửa xe, bóng người Vu Đồ đi ngày càng xa, tài xế bắt đầu tăng tốc. Không, Kiều Tĩnh Tĩnh không muốn như vậy, không biết là như thế nào nhưng không thể như vậy được.

Cô đột nhiên bị thôi thúc, hô: "Dừng xe!"

Xe hơi dừng lại.

Cô mở cửa xe, chạy đuổi theo.

"Vu Đồ!"

Vu Đồ dừng bước, quay đầu.

Kiều Tĩnh Tĩnh chạy đến trước mặt cậu, thở hồng hộc, nhưng ánh mắt sáng giống như chứa đầy ánh sáng, cô nhìn anh, khẩn trương, nghiêm túc hỏi: "Vu Đồ, anh có nguyện ý ở bên em hay không?"

Người thông minh như vậy, nhất định biết có đúng hay không? Nhất định biết em thích anh biết bao.

Vu Đồ nhìn cô, ánh mắt của cô nhiệt tình mà hồn nhiên, xứng đáng được đối xử và những điều tốt đẹp nhất trên thế giới này, giống với cô gái mười năm trước chăm chú nhìn cậu.

Cậu biết chứ, vẫn luôn biết. Cậu cho rằng cô sẽ không nói ra, cuối cùng càng lúc càng xa. Cho nên ở những ngày cuối cùng trong kỳ nghỉ cậu buông thả như vậy, buông thả bản thân tự mình đi hoàn thành cam kết cùng cô đến khi thi đấu kết thúc.

Là cậu tham luyện không lý trí.

Vu Đồ chậm rãi nắm tay thành quyền, song khi mở miệng, thanh âm lại lạnh lẽo không có ôn nhu: "Tình Tình, em thuộc về thế giới rực rỡ ngoài kia, mà tôi thuộc về một thế giới khác."

Mau mất đồng hành nhất thời, nhưng nhất định phải mỗi người một ngã.

Cậu nói: "Chúng ta không thích hợp."

- - - - -

Ye: #3707 chữ. "*Chúng ta không thích hợp*", xót xa vô cùng.

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Em Là Niềm Kiêu Hãnh Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33

Sáng sớm ngày hôm sau, Vu Đồ chính thức trở lại Sở nghiên cứu công tác, trước đó đi một chuyến đến phòng làm việc của giáo sư Trương. GS Trương đối với việc cậu trở về trong lòng đã sớm nắm chắc, biểu tình tỏ ra chẳng kinh ngạc, còn có chút lạnh nhạt.

Ông ngồi ở sao bàn lật một phần báo cáo nghiên cứu, "Thầy cùng cậu nói thế nào cũng khôn nghe, một cuộc điện thoại của lão Hồ thì Tây An cũng đi, cũng chịu trở lại rồi? Ta là thầy anh hay ông ta là thầy anh?"

Lão đầu mặt không vui vẻ gì, nhưng Vu Đồ biết ông tức giận thật sự, trầm giọng giải thích rõ ràng: "Cùng thầy Hồ không có quan hệ gì, ở Tây An... Em tự mình xác định rõ ràng."

"Xác định rõ ràng?" GS Trương đang lật xem báo cáo, nhéo mi tâm, thu lại biểu tình vừa giả bộ, "Lão Hồ để cho anh từ Tây An trở lại liền trực tiếp đi làm, anh không đồng ý, chẳng lẽ không phải do còn lo ngại gì?"

Ông than thở nói, "Anh không nên lấy những lời thầy nói lần trước để yên tâm, về sau thầy cũng cần thận suy nghĩ, các cậu bây giờ phải đối mặt với tình hình không giống chúng ta trước kia, chúng ta cũng rất khó khăn, nhưng nghề nào cũng có cái khó chữ, mọi người đều giống nhau, ngược lại trên dưới đồng lòng, trong lòng lại không thiên lệch. Bây giờ không giống trước đó, chỉ phí sinh hoạt của người trẻ khá cao, giữa nghề với nghề khác biệt rất lớn, lòng người sao có thể không thay đổi, có thay đổi mới là chuyện thường tình. Lần trước thầy nói đã thoát ly thực tế cùng tình nghĩa, điểm này thầy cần xin lỗi anh."

Vu Đồ kích động: "Thầy..."

GS Trương vẫy tay cắt đứt lời anh, "Cho nên thầy sẽ hiểu được các lựa chọn của anh, dù anh chọn lựa thế nào thì vẫn là học trò của ta. Nhưng nếu như anh trở lại, trong lòng vẫn còn hoài nghi và do dự, trái lại làm gì cũng đều không tốt."

Ông lại hỏi anh một lần: "Em thật sự suy nghĩ kỹ càng rồi?"

Rõ ràng là lời tự mình nói, nhưng đối mặt với thầy thầy thận trọng hỏi như vậy, Vu Đồ không khỏi nghĩ tới một số chuyện không phải công việc.

Cậu tránh không trả lời chính diện, trầm giọng nói: "Em sẽ cố gắng hết sức."

GS Trương vui mừng gật đầu, "Vậy thì tốt, đội ngũ hàng không vũ trụ của chúng ta ngày càng trẻ tuổi, năm trước ở bên phía Bắc Kinh có một người 35 tuổi lên làm tổng sư, thầy hy vọng anh cũng cố gắng hướng tới điều này."

Nói tới đây, GS Trương nhớ tới hỏi, "Sao Quan Tại bỗng nhiên bị bệnh? Có phải rất nghiêm trọng?"

Vu Đồ ngừng một chút mới nói: "Cậu ta nói không chuyện gì, dặn em bảo các đồng nghiệp đừng tới thăm."

"Cái tính khí của cậu ta." Thầy Trương an tâm, "Vậy công việc của hấn em hãy đảm nhiệm, đi làm việc đi."

Vu Đồ gạt đầu, đang muốn ra cửa, lão đầu gọi anh lại.

"Nữ mình tinh lần trước, thật ra cũng không tệ lắm, nói chuyện cũng rất có đạo lý..." Lão đầu hắng giọng, biểu tình không được tự nhiên, nhưng rất nhanh liền bày ra tư thái thầy nghiêm như cha, "Việc chung thân đại sự của anh cũng cần cân nhắc đi, thầy thấy cô ấy khá tốt, anh hãy tích cực lên... Được rồi, đi đi."

Vu Đồ lại không đi ngay, anh trầm mặc một hồi, ngẩng đầu nhìn về phía thầy của mình, giống như đang hỏi ông, vừa giống như tự hỏi bản thân: "Thầy, em dựa vào đâu đây?"

Lão đầu sừng sốt, ngay sau đó bực không thể phát tiết ra: "Ta không hiểu chuyện này, anh đường đường là tổng sư tương lai, tốt nghiệp trường danh tiếng, chỗ nào không xứng với một nữ mình tinh? Tiền? Vật người coi như tiền lương hàng năm 5 vạn 10 vạn, mấy nhà kiếm được nhiều hơn hử. Anh sao lại không có lòng tin?"

"Hàng không vũ trụ chúng ta là nghề lằng mạp nhất, sao lại có dạng như người, " lão đầu giận đến đuổi anh đi, "Đi mau đi mau, nhìn anh tôi liền tức giận."

Ngày phục chức đầu tiên, Vu Đồ không tăng ca muộn, hơn sáu giờ liền rời khỏi cơ quan, trực tiếp đi bệnh viện Hoa Sơn.

Thời điểm đi vào phòng bệnh, Quan Tại cùng vợ là Trầm Tĩnh đang gây gỗ. Quan Tại nhìn thấy Vu Đồ tựa như thấy cứu tinh, nhức đầu chỉ Vu Đồ nói, "Em tự mình hỏi cậu ta đi, cậu ta có bạn gái hay không, anh đâu có không để ý chào hàng sư muội của em.."

Vợ hần trợn mắt nhìn hần một cái, quay lại nhìn Vu Đồ, "Lần trước mới ăn cơm ở nhà ta mới bao lâu? Còn chưa tới hai tháng, đã có bạn gái?"

Vu Đồ dừng lại chốc lát, gạt đầu một cái, phối hợp nói: "Có rồi."

"Hình đâu, xem nào."

Vu Đồ dĩ nhiên không lấy ra được, vợ hần tức giận nói, "Không có liền không có, chứng mất liền không nhìn, sao phải dùng tới cách không quang minh chính đại như vậy?"

Quan Tại trầm miệng cũng không thể bào chữa, khiển trách nhìn Vu Đồ, "Cậu kiêu ngạo khoe khoang như vậy, nói cô gái nhà người ta thích cậu, ngay cả một tấm hình cũng không có?"

Không đợi Vu Đồ trả lời, lão Quan lại cùng vợ ton hót: "Anh nói với vợ này, lão Vu này nhìn biết điều nhưng thật ra là bên trong thối nát, trước kia anh cũng bị hần lừa, mấy ngày này cùng cậu ta gác đêm, anh mới phát hiện chân tướng. Giới thiệu sư muội của em cũng là hại sư muội của em thôi."

Vu Đồ mi tâm hơi nhú, nhưng cũng không phủ nhận: "Tôi đeo tai nghe... Đã đánh thức anh?"

Quan Tại nói: "Không, là anh đây ban ngày ngủ quá nhiều nên buổi tối không ngủ được, tỉnh lại liền thấy. Nữ mình tinh đó tên là gì nhỉ, còn rất nổi tiếng."

Trầm Tĩnh nhìn Vu Đồ, dáng vẻ khá bất ngờ nhưng cũng vô cùng hứng thú, "Vu Đồ cậu còn thích mình tinh? Thật không nhìn ra a, nữ mình tinh nào vậy?"

Vu Đồ mặt không đổi sắc trả lời: "Kiều Tinh Tinh."

Quan Tại liền vàng nói: "Đúng đúng đúng, chính là cô ấy. Xem xem, thừa nhận rồi, anh liền nói không đáng tin cậy đó, cũng đã 30 rồi còn theo đuổi mình tinh, có thể thấy là một tên háo sắc, hoàn toàn không biết điều đáng yêu như anh."

Quan Tại vẫn tinh thần phấn chấn như trước kia, nhưng mà thân thể yếu ớt, không bao lâu lời liền càng lúc càng ít, cuối cùng lặng lẽ ngủ mê man. Phòng bệnh vừa mới náo nhiệt như vậy, lập tức liền lâm vào yên lặng.

Trầm Tĩnh lẳng lặng nhìn chăm chú gương mặt tái nhợt của hần một hồi, đứng lên nói với Vu Đồ, "Chúng ta ra ngoài đi."

Ngồi ở trên ghế ngoài phòng bệnh, Trầm Tĩnh giải thích với cậu, "Vừa rồi cố ý cùng Quan Tại đùa giỡn, cậu chớ để trong lòng, chị không muốn cho anh ấy cảm thấy..."

Chị không nói ra lời.

Vu Đồ nói: "Em biết."

Trầm Tĩnh miễn cưỡng cười một chút, "Thật ra thì, chị cũng không muốn giới thiệu sư muội cho cậu."

Giọng chị đặc biệt bình tĩnh, "Về sau người ta oán chị thì sao? Cậu với Quan Tại giống nhau, cả ngày lẫn đêm chẳng thấy người, chỉ biết công việc và công việc, lần dài nhất là một năm đã quá nửa không ở nhà, còn một nửa ngày ngày tăng ca."

Vu Đồ trước kia thường nghe Trầm Tĩnh than phiền Quan Tại bận rộn công việc không để ý tới gia đình, mỗi lần cậu tới nhà Quan Tại ăn cơm, Trầm Tĩnh luôn nhắc lại. Nhưng khi đó chị vừa cười vừa nói, than phiền không phải than phiền thật sự, mà là thú vui.

Nhưng bây giờ, lại thật thương tâm muốn chết. Chị ấy làm bầm"Nói chuyện cũng giữ lời gì cả. Đã hứa, sau này đợi hần lợi hại hơn, sẽ xin mang chị đi săn

phóng thử nhìn tận mắt thiết bị của anh ấy bay vào không gian... Hấn luôn lừa gạt ta, luôn nói không giữ lời gì cả..."

Trầm Tĩnh lập đi lập lại nói, cuối cùng lại không nhin được, bụm mặt, nước mắt từng hạt lớn rơi xuống.

Vu Đồ một mực trầm mặc.

Tình hình như này mấy ngày nay vẫn luôn diễn ra, Trầm Tĩnh trước mặt Quan Tại kiên cường bao nhiêu thì ở nơi hấn không nhìn thấy yếu ớt bấy nhiêu, giống như mọi lúc mọi nơi liền có thể sụp đổ. Ban đầu cậu còn an ủi, nhưng dần dần cậu biết, bất kỳ lời nói an ủi nào cũng quá yếu ớt, không có tác dụng gì, Trầm Tĩnh cũng không cần an ủi mà là khơi thông tâm tình.

Cậu ngửa đầu tựa lưng vào ghế ngồi, xuất thần nhìn chăm chăm trần nhà bệnh viện, bỗng nhiên nhớ tới thân ảnh ngày đó mình đè nén ở đáy lòng.

Nhớ tới trong mắt cô ấy dần mất đi ánh sáng, nhớ cô ấy nói: "Mình lần này cũng sẽ không hỏi cậu vì sao lại từ chối."

Sau đó liền xoay người, bước trên giày cao gót, từng bước từng bước, kiên định, kiêu ngạo rời xa.

Giây phút đó nhìn bóng lưng cô, trong lòng anh xôn ra rất nhiều ý nghĩ điên cuồng, chẳng hạn như xông lên kéo cô ấy lại, ôm lấy cô ấy, khóa chặt trong ngực mình...

Nhưng sau đó thì sao, anh có thể cho cô cái gì?

Có lẽ chăm sóc cơ bản nhất cũng không thể làm được.

Qua một lúc lâu, Trầm Tĩnh mới khôi phục bình tĩnh. Vu Đồ đưa cho chị ấy tờ khăn giấy, chị ấy lau nước mắt. "Xin lỗi, để cho cậu ngày ngày phải nghe tôi than phiền, thật ra tôi cũng không oán trách anh ấy."

"Chị nhìn trướng dáng vẻ nghiêm túc của anh ấy, còn cho là hai người còn có rất nhiều thời gian, chờ già rồi, chúng ta có rất nhiều thời gian, nhưng bây giờ lại không có rồi."

Vu Đồ lúc này mới nói một câu: "Bác sĩ nói khả năng chữa khỏi rất lớn."

Trầm Tĩnh lắc đầu một cái: "Cậu không hiểu."

Chị không nói thêm gì nữa, một mực nhìn điện thoại di động, đứng lên nói: "Quan Trụ nói đã đón đứa nhỏ về nhà, một lát nữa sẽ tới, tối nay hấn gác đêm, trước đó thật sự vất vả cậu."

Quan Trụ là em trai của Quan Tại, là một nhiếp ảnh gia tự do, trước một mực rong ruổi ở nước ngoài, hôm qua mới trở về.

Vu Đồ cũng đứng lên, "Là chuyện nên làm."

Lúc Quan Tại tỉnh lại, trong phòng bệnh một âm thanh đều không có. Vu Đồ đứng dựa vào bức tường đối diện, cúi đầu, không biết đang nghĩ chuyện gì.

Giường bệnh bên cạnh sáng nãy đã xuất viện, Quan Tại bình thường ngại người ta ồn ào, nhưng giờ lại phát hiện, trong phòng bệnh có động tĩnh vẫn hơn. Hấn ho khan, Vu Đồ ngẩng đầu lên, "Tĩnh?"

"Ừ. Cậu vẫn chưa trở về? A Tĩnh đâu?"

Chị dâu về nhà thăm đứa nhỏ, Quan Trụ còn chưa tới, ta chờ hấn tới rồi đi." Vu Đồ đem giường nâng lên một chút, rót cho hấn ly nước ấm.

Quan Tại chậm rãi uống mấy ngụm, "Lúc vừa anh ngủ mất, có phải chị dâu cậu lại khóc hay không?"

Vu Đồ nhận lấy ly để lại trên bàn, không trả lời.

Quan Tại thở dài: "Vành mắt bà ấy hồng hồng, vẫn còn giả bộ trước mặt ta, ngu ngốc."

"Anh không ngốc, có bệnh ngâm tới bây giờ."

Trên mặt Quan Tại có chút tiếc nuối, "Bình thường thì chỉ ít đau nhẹ bệnh nhỏ, anh cũng không nghĩ nghiêm trọng như vậy, nếu không đã sớm tới bệnh viện." Hấn nhìn về phía Vu Đồ, "Cậu đừng như vậy có được không? Hiện nay bệnh ung thư cũng đâu phải bệnh nan y, anh tìm hiểu rồi, loại bệnh này khả năng chữa khỏi rất cao, ý chí nghị lực này của anh tuyệt đối có thể chiến thắng."

Vu Đồ gật đầu một cái, "Được, em tin anh."

"Cậu hôm nay chính thức đi làm trở lại?"

"Đúng."

"Không nghỉ việc?"

"Không nghĩ."

"Bởi vì anh?"

"Mặt mũi đừng lớn như vậy."

Quan Tại cười một chút, "Sau này ít tới bệnh viện đi, cậu liên bắt đầu bận bịu chết rồi, phi phi phi... bận bay."

Nhắc tới đề tài này, hẳn lại đem một vài vấn đề trong công việc giao phó một lần, tiếp lại dặn dò, "Trước tiên đừng nói chuyện của ta với người trong đơn vị, Hồ Sở biết là được, anh hiện giờ không muốn ứng phó với bọn họ."

"Em biết."

"Anh ít nhất hai năm không thể tham gia công tác, dù sao cũng giao cho cậu."

Vu Đồ ừ một tiếng, bình thản nói: "Anh yên tâm."

Về đến nhà đã gần 11 giờ, Vu Đồ đi tới ghế salon ngồi xuống, từ đáy lòng dâng lên một trận mệt mỏi. Dịch Lượng vừa vặn cầm điện thoại di động từ trong phòng vệ sinh đi ra, nhìn thấy cậu, trách cậu một tiếng, nhảy đến trước mặt cậu.

"Cậu cuối cùng cũng trở lại? Sao không trả lời wechat của tôi." Cậu vội vàng mở một cái video trên di động, đưa tới trước mặt Vu Đồ, "Vừa gửi lên nhóm lớp, mọi người đang thảo luận nhiệt tình đó, chuyện gì xảy ra vậy?"

Vu Đồ tầm mắt dời đến điện thoại di động, trong video, anh cùng Kiều Tinh Tinh đang đứng trên đài thi đấu kpl tiếp nhận phỏng vấn của người chủ trì.

Dịch Lượng đứng bên ghế salon quan sát cậu: "Tôi suy nghĩ một chút, đây chẳng lẽ là... "Trên đường tùy ý có thể nhìn thấy?"

Vu Đồ không tự chủ được cầm điện thoại, mắt nhìn chăm chú, quay phim vừa vặn quay một cảnh đặc biệt nổi bật cho Kiều Tinh Tinh, cô hướng về ống kính thân nhiên cười.

Vì vậy anh cũng khoe miệng hơi cong, đặt điện thoại lên bàn nhỏ uống trà, đứng dậy nói: "Sẽ chẳng thể gặp lại nữa."

- - - - -

Editor: #2887, mới ngược nhau có một này thôi. Rồi sẽ mỗi ngày được ôm Tinh Tinh ngủ, lo gì đến gặp hay không gặp...

Các bạn hãy vote cho mình nhé!!!!!!!

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Em Là Niềm Kiêu Hãnh Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34

Vu Đồ rơi vào trạng thái bận rộn chưa từng thấy. Các đồng nghiệp ở Sở nghiên cứu sớm có thói quen với phương thức tăng ca "ngày cũng như đêm" "sáu thêm một"(六加一), nhưng nhìn thấy dáng vẻ hần toàn tâm điên cuồng như vậy vẫn hoảng hốt.

Từ phòng thí nghiệm đi qua, Đại Mạnh không nhận được khuyên anh: "Vừa phải thôi, đừng dày vò như lão Quan rồi lại vào bệnh viện."

Cậu ta còn chưa biết bệnh tình thật sự của Quan Tại.

Vu Đồ nói: "Không sao, tôi có chừng mực."

Anh dĩ nhiên không đem thân thể mình làm trò đùa. Sau khi trở về Sở nghiên cứu, cuộc sống của anh so với trước kia càng quy luật hơn. Trước kia có lúc vẫn cùng Quan Tại quên ăn quên ngủ, bây giờ lại đúng giờ ăn cơm nghỉ ngơi, vận động tăng cường sức khỏe.

Anh đem thời gian của mình sắp xếp chặt chẽ nghiêm ngặt, không lưu lại kẽ hở nào, sau đó nghiêm khắc thực hiện.

"Mấy ngày nghỉ phép cậu cũng không nghỉ ngơi hả?" Đại Mạnh nói.

"Làm sao?"

"Sau khi trở lại như có thần trợ giúp đó, một hai ba bốn năm, những vấn đề mắc kẹt trước giờ đều giải quyết. Lão Vu cậu hăng hái như vậy, có phải muốn thừa dịp lão Quan nằm viện mưu triều oán vị hả?"

"Cút đi." Vu Đồ trả lời hần hai chữ.

Chờ Đại Mạnh lần đi thật, anh lại đứng tại chỗ hồi lâu, cười tự giễu.

Chiều thứ bảy giữa tháng, Vu Đồ nhận được điện thoại của Dịch Lượng.

"Hạ Thanh tới Thượng Hải rồi, nói muốn bỏ sung châu lần trước, mời mọi người ăn cơm, để tôi kêu cậu, hôm nay hoặc ngày mai điều được."

Vu Đồ trực tiếp cự tuyệt, "Mình không có thời gian."

"Vậy được, tôi hỏi vậy thôi, cậu không đi cũng tốt, tránh cho tiện nhân Khúc Minh kia coi thường." Dịch Lượng sáng khoái cúp điện thoại. Nhưng tới hơn 10 giờ tối, anh đang muốn tan ca, điện thoại của Dịch Lượng lại gọi tới.

Vu Đồ nhận điện, bên kia lại truyền tới thanh âm của Hạ Thanh, cô ta tựa hồ mang theo mấy phần men say, lại hỏi: "Vu Đồ, Kiều tiểu thư.. Kiều tiểu thư là ai?"

Kiều tiểu thư..

Anh đã rất lâu không nhớ tới Kiều tiểu thư, nhưng lại có nhiều người thích nhắc tới cô như vậy. Bạn học trung học, bạn học đại học, luôn nhìn thấy họ liên tục thảo luận.

Anh rõ ràng không muốn nghe thấy tên cô, nhưng khi họ nhắc tới cô, trong lòng lại anh lại vui mừng. Có lẽ bởi vì chỉ có những lúc đó, anh mới có thể phóng thích những ưu tư mình đã che đậy.

Vu Đồ nâng tay, tắt đèn phòng làm việc, trong không gian tối tăm, anh nắm điện thoại, trấn định mà thần nhiên nói: "Đương nhiên là Tinh Tinh."

Vu Đồ không nghĩ tới ngày hôm sau còn nhận được tin nhắn của Hạ Thanh, khi đó anh đang muốn vào phòng họp.

"Dịch Lượng nói cậu tặng ca, có rảnh rồi uống ly trà không?"

Anh nhìn tin nhắn, hồ hững đem điện thoại khóa trong tủ chống nhiễu sóng tín hiệu. Hội nghị kết thúc đã hơn 8 giờ tối, lấy lại điện thoại, wechat lại có thêm hai tin nhắn.

"Mình ở quán cafe bên cạnh đơn vị cậu chờ cậu."

Một cái khác là tin nhắn định vị, thời gian gửi là 6:50 chiều.

Hạ Thanh mặc một chiếc áo choàng lông dê mỏng ngồi trong quán cafe, toàn thân đều là cẩn thận chính lý tinh xảo, cùng quán cafe tương đối đơn sơ hoàn toàn không hợp nhau.

Nhưng ở gần đây có thể tìm được một quán cafe cũng không dễ dàng.

Sẽ tới nơi này, cô cảm thấy mình hẳn đã bị ma quỷ mê hoặc.

Nhưng coi như cô bị ma quỷ mê hoặc, giờ phút này cô cũng muốn gặp Vu Đồ. Nếu không, từ khi nhìn thấy video kia lòng như lửa đốt, không có cách nào bình tĩnh.

Cô một mực không dám tin tưởng.

Cô đã sớm nghe Khúc Minh nhắc tới "Kiều tiểu thư", là Kiều tiểu thư từng cùng uống Romanee Conti với Vu Đồ, cô hoài nghi có phải Kiều Tinh Tinh hay không, nhưng điều này sao lại có thể?

Vu Đồ sao lại cùng Kiều Tinh Tinh trộn cùng một chỗ, anh trước nay chưa từng thích cô ấy.

Đối với Kiều Tinh Tinh, Hạ Thanh vẫn luôn có một có một loại cảm xúc khác biệt. Lúc học trung học cô là thiên chi kiều nữ chân chính (con cưng của trời), thông minh nhất cũng xinh đẹp nhất, nhưng đến cao trung (cấp 3), trong lớp có một nữ sinh xinh đẹp hơn cô, hơn nữa mọi người rất hoan nghênh, Hạ Thanh rất khó sinh ra ý tưởng khác. Nhưng vẫn còn tốt, thành tích của cô bỏ rơi cô ấy một đoạn, vẫn tốt, cô ấy bày tỏ với người mình thích thất bại.

Cho nên khi cô bày tỏ thành công với Vu Đồ ở Đại học, trước tiên liền nói với bạn học ngồi cùng bàn cao trung. Cô biết cô ấy miệng rộng lại bất quá, nhất định sẽ nói với tất cả mọi người trong lớp cao trung.

Khi đó, cô trừ vui mừng khi tâm nguyện được đền bù, còn nhớ tới lúc Kiều Tinh Tinh bày tỏ thất bại, vui vẻ gắp đôi.

Nhưng mấy năm sau, Vu Đồ lại cùng Kiều Tinh Tinh? Bọn họ uống rượu với nhau, cùng nhau chơi game, cùng nhau phách lối (cao giọng) xuất hiện trước

mặt công chúng...

Hạ Thanh cả đêm khó ngủ.

Có thể là bất kỳ ai, tại sao lại là Kiều Tinh Tinh.

Cậu nói "Đương nhiên là Tinh Tinh"—— dựa vào đâu mà nói đương nhiên, cũng bởi vì hiện nay cô ấy là minh tinh?

Chuyện này quá buồn cười.

Cô như cảm giác được quay đầu nhìn về phía cửa sổ, phía đường đối diện, Vu Đồ đang đi tới quán cafe. Áo choàng trên người cậu không hề cao cấp, nhưng trời sinh như cái móc áo, y phục thông thường hơn nữa mặc lên người vẫn thẳng tắp hiên ngang.

Trên đường có cô gái quay đầu nhìn cậu, cậu cũng không có cảm giác gì, thoạt thiếu thời bị cuốn hút bởi cậu ấy, đây cũng là một điểm cộng, nam nhân được nhiều người thích...

Thực ra trong những năm đầu, Hạ Thanh chưa từng hối hận vì chia tay với Vu Đồ.

Tại sao phải hối hận chứ? Một người đàn ông, rõ ràng có thể có được lương cao, lại vì cái gọi là lý tưởng của bản thân, trông mong nửa kia gánh vác trách nhiệm gia đình nhiều hơn, quá ngây thơ cũng quá ích kỷ.

Chỉ tiêu ở thành phố lớn tăng cao cho tới hiện nay cũng không bởi vì lý tưởng của cậu ấy mà bỏ đi, bọn họ xuất thân từ gia đình bình thường ở thành phố tuyến 3 tuyến 4, không cùng nhau dốc sức vươn lên, sao có thể đặt chân ở những thành phố lớn như Bắc Kinh Thượng Hải?

Nhà, giáo dục con cái trong tương lai, bên nào chẳng phải chi ra các khoản lớn, tiền lương Viện nghiên cứu sao có thể gánh vác được. Chẳng lẽ toàn bộ đều dựa vào cô? Dựa vào đâu chứ?

Sau khi chia tay cô không chỉ một lần cùng bạn bè nhắc tới Vu Đồ.

Bạn ngồi cùng bàn cao trung, bạn cùng phòng đại học, đồng nghiệp... Thời điểm cùng bọn họ nói chuyện phiếm cô không thể tự chủ sẽ nhắc tới Vu Đồ—— bạn trai cũ của mình, trình bày lý do cô chia tay.

Bọn họ dĩ nhiên đều đồng ý với cô, cô cũng càng cảm thấy bản thân đúng đắn.

Cô một chút cũng không hối hận.

Việc làm cho cô không cam lòng nhất, chính là lúc cô nói chia tay, anh lại trực tiếp đồng ý, không có ý giữ lại.

Cho đến một ngày, cô phát hiện cô phải qua sinh nhật tuổi 30. Nhưng trong mộng tưởng kia, cùng Vu Đồ thông minh ưu tú, người thông minh ưu tú thành công của cô lại không có xuất hiện.

Xung quanh cô không phải không có người theo đuổi, cô cũng từng lại yêu đương, nhưng những người đó, không phải không đủ thông minh, lại không không đủ thú vị, so với Vu Đồ, mỗi mặt mũi mỗi người đều bình thường.

Cô bỗng nhiên cảm thấy, thật ra thì Vu Đồ cũng được, mặc dù không có tiền, nhưng khuyết điểm này, sau khi so sánh một vòng, hoàn toàn có thể dùng những ưu điểm khác để bù đắp. Trình độ học vấn cao, không có tiền nhưng công việc có thể diện, hơn nữa, so với chồng những đồng nghiệp khác đều đẹp trai hơn hẳn.

Dù sao hiện nay cô đã nhận lương mỗi năm bảy chữ số, mấy năm trước không cam lòng bản thân phải gánh vác nhiều hơn, lúc này lại có thể tiếp nhận được. Cô đã có đầy đủ thực lực kinh tế.

Đoạn thời gian đó cô đã rục rịch, cực kỳ chú ý đến nhóm bạn cao trung cùng đại học, thậm chí có hai lần cố ý nói lên đề tài.

Nhưng khi nhìn thấy Vu Đồ bị bạn học kêu gọi đi sửa máy lọc không khí, trong lòng cô lại có chút chần chừ.

Lúc đương do dự, cô nghe nói Vu Đồ muốn đi ngân hàng đầu tư rồi.

Gần như trong nháy mắt, cô quyết định thay đổi hành trình đi Thượng Hải.

Cô biết rõ, khi Vu Đồ bước ra khỏi viện nghiên cứu khép kín, tiến vào giới tài chính, sẽ được hoan nghênh nhiều như thế nào.

Lần đó gặp mặt không được như ý. Cô tự có thận trọng và kiêu ngạo, tự nhiên sẽ không theo dõi người khác, nhưng nếu như lúc này cô buông tay, chẳng lẽ lại để cho người lạ chưa từng trả giá gì, người sau đó, ngồi không hưởng lộc?

Cô do dự đắn đo.

Nhưng mọi do dự cùng đắn đo vào lúc cô nhìn thấy video của Vu Đồ và Kiều Tinh Tinh liền hoàn toàn kết thúc.

Vu Đồ đẩy cửa tiến vào.

Hạ Thanh thu hồi những suy nghĩ hỗn loạn. Cô hít sâu một hơi, ngày hôm qua uống say thất thố, bây giờ là thời điểm cứu vãn tư thái.

Cô cười dịu dàng nhìn Vu Đồ ngồi xuống, nói ra lời mở đầu đã sớm chuẩn bị xong.

"Dịch Lượng nói điện thoại anh thường xuyên không có tín hiệu, quả nhiên là như vậy. Đây là biện pháp giữ bí mật của bọn anh? Không thể mang điện thoại vào phòng thí nghiệm?"

Vu Đồ gật đầu một cái, nói thẳng: "Cậu tìm tôi có việc gì?"

"Em đợi anh hai tiếng, chẳng lẽ nói mấy câu xong chuyện liền rời đi?" Thái độ của Hạ Thanh cùng lần trước không giống nhau, "Anh ăn tối chưa? Có muốn gọi mấy món không?"

"Ăn ở nhà ăn rồi."

Nhân viên phục vụ đi tới, Vu Đồ tùy tiện gọi một ly trà.

Chờ nhân viên phục vụ rời đi, Hạ Thanh nói: "Tụ họp hôm qua kết thúc, em cùng Dịch Lượng tìm một chỗ uống rượu rất lâu, nghe nói anh lại trở về Viện nghiên cứu rồi?"

"Ừ."

"Hắn thật ra rất lo lắng cho anh, nói trạng thái của anh không đúng lắm, nhưng lại không tiện hỏi nhiều." Hạ Thanh tựa như bạn bè ân cần, "Là trung x bên kia có vấn đề gì sao?"

Vu Đồ ngược mắt nhìn cô.

Dịch Lượng lo lắng cái gì, còn cần người khác tới vòng vo làm người ta khó chịu. Anh nhìn đồng hồ, định sớm kết thúc lần gặp mặt này, hết sức ngắn gọn nói: "Không vấn đề gì, tôi tương đối thích hợp với Viện nghiên cứu."

Chú ý tới vẻ mặt anh, Hạ Thanh quyết định lập tức đổi đề tài—— đề tài này căn bản không trọng yếu, cô cũng không có hứng thú nghe, nhưng là lấy Dịch Lượng làm cớ, để cho lần này cô tìm anh được hợp lý thôi.

Cô bờ môi lộ ý cười, tiến vào vấn đề chân chính cô đề ý: "Đúng rồi, anh làm sao lại cùng Kiều Tinh Tinh chơi game với nhau? Ngày hôm qua mọi người tụ họp thảo luận nửa ngày, trách chúng ta không nói sớm Kiều Tinh Tinh là bạn học cấp 3. Nhưng chuyện này chúng ta nói thế nào nha, vẫn là không quen thân với cô ấy."

"Nghe nói hai người còn cùng uống rượu? Em nghĩ tới nghĩ lui cũng thật không có khả năng này, cho nên đợi bọn họ vừa đi, cố ý tìm anh chứng thực." Cô vòng qua cuộc điện thoại thất thố sau say rượu ngày hôm qua, mỉm cười nói, "Không nghĩ tới thật sự là cô ấy."

"Hai người làm sao gặp được nhau vậy?" Cô giống như tò mò, lại hỏi lần nữa.

Vu Đồ lãnh đạm nói: "Tôi và cô ấy là bạn học cao trung, có liên hệ cũng không kỳ quái."

Hạ Thanh bị chặn họng.

Anh cùng cô ấy là bạn học trung học, chẳng nhẽ cô không phải? Đáp án này có phải qua loa lấy lệ quá không?

"Cũng đúng." Hạ Thanh đồng tình, "Nhưng cho tới bây giờ cô ấy cũng không ở trong nhóm bạn học, em còn tưởng rằng cô ấy không thích chơi với bạn học trước kia."

"Lại nói tới, lớp chúng ta bây giờ thành công nhất là cô ấy." Cô khuấy đều ly cà phê cảm thán, "Ngược lại chúng ta lại chẳng có tiền đồ rộng lớn, ra xã hội, thành tích tốt có ích lợi gì, vẫn là phải nhìn tình hình thôi."

Vu Đồ hơi rũ mắt: "Cô ấy tốt nghiệp đại học trọng điểm"

"Phải không?" Cô bày ra dáng vẻ dừng tĩnh, "Thời điểm học hành không có cách nào chú ý. Nhưng em rất bội phục cô ấy, giới giải trí phức tạp như vậy, rỗng rần hỗn tạp, loại người gì cũng có, cô ấy có thể lăn lộn tốt như vậy, nổi tiếng như vậy, khẳng định phải trả giá rất lớn đi."

Cô giọng nói nhẹ nhàng, giống như thuận miệng tán gẫu.

"Hạ Thanh."

Vu Đồ bỗng nhiên kêu tên cô.

Hạ Thanh dừng lại.

"Tôi nghĩ, có lẽ tôi nên cùng cô nói tiếng xin lỗi."

Dưới ánh mắt bất ngờ của Hạ Thanh, Vu Đồ nhìn thẳng cô, không nhanh không chậm nói: "Năm đó tôi đồng ý quá tùy tiện, chỉ cân nhắc đến cô đủ độ lập, nhưng chưa từng nghĩ đến bản thân phải bỏ ra cái gì, Sự thật chứng minh, tôi thật sự không phải lựa chọn tốt. Thật may, cô luôn luôn thông minh, kịp thời ngăn lại tổn hại."

Anh trong miệng nói lời xin lỗi nhưng trong mắt lại là một mảnh khí lạnh, đâu có chút nào áy náy.

Hạ Thanh đột nhiên hiểu ra, anh căn bản không phải đang nói lời xin lỗi, rõ ràng vừa rồi cô đang ám chỉ Kiều Tinh Tinh có thể nổi tiếng bất chính, anh liền không kịp đội vì cô ấy phản kích.

Mà đoạn này nhìn như lời xin lỗi, từ đầu tới đuôi đều nói cho cô, anh cho tới bây giờ không có chân chính yêu cô.

Trong nháy mắt, trong lòng cô tựa như kim đâm.

Cô chẳng qua chỉ ám chỉ một câu, anh lại có thể nói lời tổn thương người như vậy.

Hạ Thanh thật là muốn cười gằn: "Vu Đồ, đây chính là phong độ của anh?"

Vu Đồ thần sắc dừng đọng: "Chúng ta rất lâu không liên lạc rồi, cô hà tất phải?"

Hạ Thanh không nói thêm gì nữa, tất cả những dò xét đã chuẩn bị xong lúc này đều vô nghĩa, cô không cam lòng như cô hoang mục lên trong những ngày qua trong nháy mắt bị tưới tắt, lạnh lẽo triệt để.

Cô biết cô hoàn toàn đánh giá sai sức nặng cũng như cảm tình còn sót lại trong lòng Vu Đồ, anh thậm chí ngay cả giữ kiên nhẫn với cô cũng không có, vì vậy liền thua cả vốn lẫn gốc. Nhưng vậy cũng tốt, thất bại không bị người khác nhìn thấy.

Cô hết sức ưu nhã uống hết cà phê, vẫy phục vụ trả tiền, lúc đứng dậy ám chỉ nói: "Khó trách anh sẽ trở về Viện nghiên cứu, dẫu sao cũng không cần vì vật ngoài thân lo lắng nữa, chúc anh có thể vững vàng nắm chặt."

Nói tới mức này, đời này chắc chắn không gặp lại.

Vu Đồ ngồi lại trong quán cà phê một hồi.

Lúc rời đi bên ngoài có mưa nhỏ, Vu Đồ đứng dưới mái hiên, bỗng nhiên nghĩ đến, nếu như lúc này anh đã cùng cô ấy ở bên nhau, có phải nên báo cáo với cô chuyện hôm nay?

Anh phải nói như thế nào? Cô ấy làm sao sẽ trở lại?

Chẳng qua, cuối cùng anh hẳn sẽ chọn không đề cập tới thôi.

Dù sao hôm nay cũng là sinh nhật cô...

Anh bàng hoàng hồi lâu, rất nhanh phát giác mình thật tức cười, dựng cổ áo lên, cúi đầu đi vào trong màn mưa.

Về nhà, anh cả người đều ướt đầm. Dịch Lượng hơi ngượng ngừng chào đón, thấy dáng vẻ của anh lại chuồn đến nhà vệ sinh lấy khăn lông cho anh.

"Mình nói cho Hạ Thanh địa chỉ đơn vị của cậu không sao chứ? Dù sao cô ấy cũng tra được trên mạng."

"Không sao. Sau này cô ấy hẳn sẽ không tìm mình."

Dịch Lượng một hiểu ba không nhận được cảm thán: "Lòng dạ sắt đá rồi."

"Ngày hôm qua cậu không nhắc đến Tinh Tinh với bọn họ", động tác lau tóc của Vu Đồ dừng một chút, "và chuyện chúng ta chơi game chứ?"

"Dĩ nhiên không có, cậu cũng dặn dò mình, mình coi như không quen biết "cây bông" nha, càng không nói cô ấy trước kia chơi nát bao nhiêu."

Ánh mắt Vu Đồ nhìn sang, Dịch Lượng vội làm một động tác tay ém miệng.

"Mình nói này, cậu sẽ không trong lòng, hắc~~~" hắc lắc đầu một cái, "Lại nhắc tới, "cây bông" thật đáng yêu, hoạt bát lại bán manh, giống như một cô gái nhỏ, mình đến bây giờ còn chưa có cách nào liên hệ cô ấy với một đại minh tinh."

"Nhưng, tuy cô ấy là bạn học cao trung của cậu, bây giờ cũng cách quá xa, không thể với cao được. Chúng ta giúp cô ấy chơi game hai tháng đi, lúc này liền chào hỏi một câu cũng không có, người đã không thấy tăm hơi rồi." Dịch Lượng nhún nhún vai, "Đại minh tinh quả nhiên không thể tiếp cận."

"Trong game... Cô ấy không lên nữa sao?"

"Không nha, mình nhìn ghi chép lịch sử của cô ấy, còn dừng lại ở ngày các người đấu tranh giải thôi, hai tràng chiến tích cuối cùng khá trâu."

Vu Đồ trầm mặc lau tóc, một lát sau nói: "Cô ấy cho mình hai vé vào cửa kpl, để mình mang cậu cùng đi, mình không gọi cậu."

Địch Lượng tròn to mắt: "Cái gì?"

Hắn không dám tin: "Cô ấy cho mình vé?"

"Vé ở dưới bàn uống trà nhỏ ở phòng khách." Vu Đồ ở dưới khăn lông nhắm mắt lại, "Địch Lượng, là mình làm cô ấy tức giận nên mới không xuất hiện, cậu đừng hiểu lầm cô ấy."

- - - - -

Editor: #3793. Bàn phím lap không nhảy lăm.

Chúc mọi người năm mới vui vẻ!

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Em Là Niềm Kiêu Hãnh Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35

Thời gian cứ trôi đi tiến nhanh tới năm mới. Trước lúc này, Vu Đồ tiễn Địch Lượng đi, vì vậy mỗi đêm khuya về nhà, dường như càng lạnh lẽo hơn.

Nhưng vẫn khá tốt khi tháng giêng anh cũng có nhiệm vụ, phải đi sa mạc công tác một tháng.

Là thử nghiệm thực địa một mô hình bí mật, mô hình đó dù không phải Viện nghiên cứu tổng thiết kế, nhưng là anh cùng Quan Tại tham gia phần công việc trọng yếu, bây giờ tới giai đoạn thử nghiệm thực địa, cũng cần có người tới sân thử nghiệm.

Trước khi đi Vu Đồ trở về quê một chuyến.

Cha mẹ thấy anh trở lại thì rất kinh ngạc, "Tháng 10 mới về, sao giờ lại về rồi?"

Tháng 10 anh nghỉ dài hạn trở về quê, nhưng mà mới tới ngày thứ tư, cha mẹ liền bắt đầu lo lắng, cảm thấy kỳ nghỉ của anh quá dài, có phải đã xảy ra chuyện gì hay không.

Khi đó anh chưa quyết định, không biết nói gì để cha mẹ cũng lo lắng theo. Vì tránh cho bọn họ nghĩ linh tinh, không thể làm gì khác hơn là làm bộ trở lại Thượng Hải làm việc, nhưng thật ra mỗi ngày lại lằng phí để chơi game, sau đó thì gặp được Kiều Tinh Tinh.

Khí sắc mẹ Vu rất tốt, chẳng qua câu nói mở đầu làm cho Vu Đồ chưa xót. Thời gian anh bầu bạn với cha mẹ thật sự quá ít.

"Lập tức phải đi công tác một tháng, không biết bên kia có tín hiệu hay không, về thăm nhà một chút."

Mẹ Vu cũng không hỏi đi đâu làm gì, chẳng qua là oán trách, "Cũng không báo trước một câu." Lại hỏi: "Tết âm lịch năm nay muộn, có thể trước về trước Tết không?"

"Có thể."

Ba Vu nhìn thời gian, nói phải đi mua hai món, mẹ Vu mừng, "Con trở về lại để hần ăn thức ăn sẵn, ông làm ba kiểu gì vậy."

Cuối cùng ba Vu đi mua gà và cá sống trở lại. Nấu xong toàn bộ rất nhanh, Vu Đồ cố gắng ăn thêm một chén cơm, quả nhiên cha mẹ liền cao hứng.

Ăn cơm trưa xong, cùng hai người nói chuyện hồi lâu, Vu Đồ trở lại phòng của mình.

Phòng của anh cũng không tính là lớn, hướng Bắc, toàn bộ thời niên thiếu, anh đều trải qua ở đây. Sau khi lên đại học anh cũng rất ít khi trở về, cho nên trong phòng vẫn giữ dáng vẻ như hồi cao trung, trên giá sách phần lớn là sách khi đó học, trong ngăn kéo bày chỉnh tề các loại cốc của anh từ nhỏ đến lớn.

Anh dùng chân xuất thần một hồi, rút ra một quyển sách, ở trước tủ sách lật xem.

Mẹ Vu vào đưa nước hoa quả cho anh, nhìn một cái, khó hiểu nói: "Con xem bài thi cao trung làm gì?"

"Không có." Vu Đồ có chút mất tự nhiên khép sách lại, đặt về trên giá.

Thật ra lần này về nhà, trừ thăm cha mẹ, trong lòng còn có một loại cảm xúc khác thường đang thúc giục. Đợt này anh thường xuyên nhớ về thời cao trung, một lần lại một lần, tựa như muốn ở kỷ ức trong trí nhớ tìm ra điều gì đó anh đã bỏ qua.

Đáng tiếc đã ít lại càng ít.

Anh biết như vậy hết sức kỳ dị, nhưng lại không có cách nào khắc chế. Anh hỏi:"Sao sách vở cao trung vẫn còn ạ?"

"Lúc thu dọn bỏ xót đấy."

Vu Đồ ở trong phòng dò xét một vòng, hỏi:"Cái máy tính để bàn của con vẫn còn chứ?"

Mẹ Vu suy nghĩ một hồi, "Con nói không dùng nữa, máy cũ rồi, chuyển xuống kho xe đạp dưới lầu rồi."

Vu Đồ hỏi mẹ lấy chìa khóa nhà để xe, xuống lầu đem máy tính để bàn lên. Mẹ Vu cầm giẻ lau đi bụi bặm giúp anh." Máy cũ như vậy rồi, nghĩ sao lại lục lại, mẹ đều quên, nếu không lúc bán ti vi cũ đã cho người ta mang đi cùng, chiếm chỗ, nhưng mà cũng bán không được mấy chục đồng."

Vu Đồ cười một tiếng, "Dùng."

Sau đó anh nói:"Màn hình có thể bán, cây máy giữ lại."

Máy vi tính đã lâu không dùng, chạy vô cùng chậm, mẹ Vu đã rời đi, Vu Đồ nhìn màn hình từ từ sáng lên, lâu đời, hình nền bầu trời vô số ngôi sao hiện ra trước mắt.

Anh điều chỉnh thiết lập một chút, kết nối mạng, sau đó mở ra QQ.

QQ trên điện thoại vẫn luôn mở, trong máy tính đương nhiên sẽ không có tin tức mới gì hiện ra, nhưng là, trong máy vi tính này lại có ghi chép trò chuyện 10 năm trước.

Anh nhìn chăm chú chốc lát, mới đi tìm dãy số của Kiều Tinh Tinh, mở ra ghi chép trò chuyện.

Liên tiếp một chuỗi kiểu chữ đáng yêu màu hồng nhảy vào tầm mắt.

Hoàn toàn là kiểu chữ cô sẽ dùng. Vu Đồ cũng không bất ngờ, khóe miệng thậm chí không nhin được cong lên một chút. Nhưng đến khi cậu bắt đầu nhìn nội dung ghi chép cuộc trò chuyện, nụ cười bắt đầu trở nên chua chát và khó xử.

Anh khi đó quả thực quá lạnh nhạt.

Trả lời luôn hết sức rút gọn, lộ ra mấy phần qua loa lấy lệ, thậm trí có một lần cô hỏi vấn đề quá căn bản, liên qua tới tốc độ vũ trụ cấp một, anh còn trực tiếp đề nghị cô tìm Baidu.*

** tương tự Google, nhưng là mạng nội địa của Trung Quốc.*

Sau đó anh liền trực tiếp không trả lời.

Nhưng cô vẫn kiên trì, cần mẫn không một mảy may tìm đề tài.

Ví dụ như ——

"Mình thấy các cậu ở trên diễn đàn thảo luận khác biệt của kỹ thuật hàng không vũ trụ Trung Mỹ, chúng ta cùng bọn họ thật sự cách biệt lớn như vậy sao >_< "

Ví dụ như ——

"Trong nhóm thảo luận quá náo nhiệt, cậu cảm thấy loài người thật sự có thể di dân tới sao Hỏa sao?"

Về sau nữa, cô rút cuộc từ bỏ.

Ngón tay hoạt động bánh xe lăn, lặp đi lặp lại nhìn đoạn đối thoại không có mấy, Vu Đồ thật muốn trở về nói với chính mình mười mấy năm trước—— sao người có thể không kiên nhẫn như vậy?

Bánh xe lăn nữa trượt tới cuối cùng, ánh mắt Vu Đồ bỗng nhiên rơi vào hai chữ ở câu cuối cùng "trong nhóm". Anh nhớ tới, khi đó diễn đàn hàng không vũ trụ có một nhóm thích QQ, chẳng nhẽ cô cũng ở trong nhóm đó?

Anh lập tức tìm được nhóm đó, ở khung tìm kiếm ghi chép trò chuyện nhập dãy số QQ của Kiều Tinh Tinh.

Một đồng lớn ghi chép lập tức nhảy ra.

Cô quả nhiên trong đây.

Cô ở trong nhóm dùng kiểu chữ màu hồng giống kia. Ban đầu chỉ là cẩn thận chen vào nói, trong nhóm cũng là một đám nam giới, đối với cô em đang học cao trung này cũng rất nhiệt tình, hoàn toàn không lãnh đạm như hần vậy. Thành thạo có mấy vấn đề ngây thơ cũng có người giải thích cặn kẽ cho cô.

Vì vậy cô ở trong nhóm nói chuyện phiếm cũng ngày càng hoạt bát, một chút cũng không giống với khi nói chuyện với hần luôn cẩn thận quy củ.

Vu Đồ từ từ lướt, thường lộ ra vẻ tươi cười, bởi khi đó cô ngây thơ hoạt bát, hoặc bởi cô có lúc quả thực có chút ngốc—— rõ ràng nhóm bạn giải thích sai, còn ở bên kia mặt đầy sùng bái.

Rất nhanh, tìm đến được ghi chép trò chuyện mấy trang cuối.

Kiều Tinh Tinh từ biệt với mọi người trong nhóm.

Thủ Khả Trích Tinh Thần: Sau này em không đến chơi nữa.

Hạo Vũ: Là sao, cha mẹ không cho phép?

Thủ Khả Trích Tinh Thần: Không phải, em phải học hành thật tốt O(∩_∩)O chờ em thi đậu đại học mục tiêu lại đến tìm mọi người chơi.

Chức Nữ Tinh Tọa: Mục tiêu của em là trường nào?

Thủ Khả Trích Tinh Thần:... Thanh Hoa.

Vu Đồ không khỏi ngăn người một chút.

Lúc đó trong nhóm cũng dậy lên một trận kêu gào.

Bánh Bành: Nhìn người không thể nhìn bề ngoài nha cô em!

Tà thiếu: Chí khí không nhỏ.

Thủ Khả Trích Tinh Thần: Thật ra em không có chí hướng gì lớn == nhưng gần đây em tỏ tình với người mình thích, cậu ấy giống như chê em thành tích không tốt, cho nên muốn cùng cậu ấy thi cùng một trường đại học, nói không chừng cậu ấy liền thích em?

Chức Nữ Tinh Tọa: Đàn ông không nhìn cái này... Trích Tinh em có phải không quá xinh?

Thủ Khả Trích Tinh Thần: Rất xinh - -

Đầu cá: Khiêm tốn.

Thủ Khả Trích Tinh Thần: Vâng - -

Thủ Khả Trích Tinh Thần: Dù sao em nghĩ tới nghĩ lui khuyết điểm chính là thành tích chưa tốt đi... cho nên muốn nỗ lực hơn.

Thủ Khả Trích Tinh Thần: Nhưng thật ra thì thành tích của em cũng khoảng 200 toàn thành phố.

Xoa Xoa: Top 200 thành tích rất tốt nha, đại học trọng điểm rất ổn.

Thủ Khả Trích Tinh Thần: Nhưng cậu ấy lần nào cũng đứng nhất toàn thành phố.

Xoa xoa:... Có thể.

Chức Nữ Tinh Tọa: Chênh lệch này rất lớn nha.

Thủ Khả Trích Tinh Thần: Vâng. Nhưng em kỳ thực học hành chưa chuyên tâm, nếu nghiêm túc điểm hần có tiến bộ đi >_<

Thủ Khả Trích Tinh Thần: Em cảm thấy mình có thể cố gắng hơn nữa O(∩_∩)O

Kiều Tinh Tinh mười mấy tuổi dùng ký tự mà bây giờ cô ấy sẽ không dùng lại, lạc quan biểu đạt tâm tình rằng cô phải cố gắng một lần.

Mà Vu Đồ 30 tuổi, nhìn ghi chép mười mấy năm trước kia, mắt liền chua xót.

Anh bỗng nhiên khó có thể nhìn thẳng những ghi chép đó, đỡ trán, chột vật không chịu nổi.

- - - - -

Ye: #2023. Năm mười bảy tuổi cố gắng một lần vì người mình yêu là động lực lớn nhất!

Năm mình 17 tuổi mình không có tư cách làm chuyện đó nữa, vì người mình thích không còn thích mình. Trước kia không, bây giờ càng không.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Niềm Kiêu Hãnh Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36

Sau bữa tối, Vu Đồ cùng cha mẹ ra ngoài tản bộ, trên đường không ngừng bị người quen hỏi "Con trai đã về đấy à." Thành phố nhỏ chính là như vậy, láng giềng quen thuộc lẫn nhau, không có cảm giác xa cách.

Đi dạo hai vòng ở công viên nhỏ kế cận, ba Vu bị bạn chơi bài gọi lại. Ông nhìn vợ con, đang muốn từ chối, mẹ Vu lại nói, "Đi đi."

Ba Vu vui vẻ rời đi. Xem con trai mấy giờ là đủ rồi, vẫn là sức hấp dẫn của đánh bài lớn.

Mẹ Vu cười lắc đầu một cái. Hai người lại đi thêm một lúc, mẹ Vu đột nhiên hỏi: "Có phải con có tâm sự hay không?"

Vu Đồ không kinh ngạc khi bà hỏi như vậy, hồi lâu thờ dài nói, buổi chiều anh cứ như người mất hồn, mà mẹ luôn nhạy cảm. Anh trầm mặc một chút mới nói: "Trước khi con về nhà lần trước, đã xin nghỉ việc ở đơn vị."

Trong mắt mẹ Vu thoáng qua kinh ngạc, hồi lâu lại thờ dài nói, "Mẹ vẫn cảm thấy, con giống cậu con nhất. Khi còn bé thì đặc biệt sùng bái hần, thường xuyên khoe khoang với các bạn nhỏ khác, cậu mình phóng tên lửa."

"Mấy anh chị em đồng ngoại, cậu con thông minh nhất, nhưng cũng vất vả nhất, hàng năm đều ở Đại Tây Bắc*, nhà cũng không để ý. Có một lần, ông ngoại con bệnh, thiếu chút nữa không qua khỏi, chúng ta làm thế nào cũng không liên lạc được với hần. Khi đó thông tin đâu có phát triển như bây giờ. Khó khăn lắm ông ngoại mới cứu được, chúng ta cũng liên lạc với hần, để cho cậu ấy trở về, nhưng do dự hồi lâu không đồng ý, nếu ba đỡ rồi, vậy chờ hần kết thúc nhiệm vụ sẽ trở về, bây giờ nhiệm vụ quá trọng yếu không thể rời đi."

"Qua hơn một tháng hần mới về thăm ông ngoại con, mọi người trong nhà đều tức giận, lơ hần đi. Lúc ấy có một dì tới thăm ông, mắng cậu bất hiếu, cậu con liền bị mắng cũng chẳng dám nói gì. Khi đó con vẫn còn nhỏ, chợt hỏi bà ấy, "Dì à, cậu nhà dì phải đi Mỹ công tác sao?"

"Dì con thích nhất nói chuyện này, lập tức nói, để cho con chú tâm học hành tương lai xuất ngoại du học công tác. Kết quả con nói, "Vậy cậu ấy đi nước Mỹ công tác mấy năm không trở về, sao dì không nói cậu ấy không hiếu thuận?"

Mẹ Vu nói tới đây, không nhịn được cười.

Vu Đồ cũng mỉm cười, anh vẫn nhớ chuyện này, cũng nhớ anh đã hỏi những lời này sau không khí ngọt ngào kia diễn ra. Nhưng sau đó, thái độ của mọi người với cậu liền khôi phục như thường.

Có lúc người thân không phải không hiểu, chẳng qua thân cận liền khó tránh khỏi khiển trách.

Mẹ Vu nói: "Khi đó mẹ liền nghĩ, đúng vậy nha, như vậy không có cách nào ở cùng cha mẹ, xuất ngoại người người hâm mộ khen ngợi, giống cậu con hàng năm đều ở Đại Tây Bắc cống hiến, lại bị nói là không hiếu thuận không đáng giá... Đây là đạo lý gì chứ? Chúng ta đều là người lớn, còn không hiểu rõ bằng đứa trẻ mười tuổi là con."

Vu Đồ làm trò nói: "Con là khôn vặt thôi."

Mẹ Vu vỗ anh.

"Rất nhiều đạo lý rõ ràng hiểu, nhưng đến lượt mình, vẫn phạm phải hồ đồ. Chuyện mẹ hối hận nhất, chính là khi thi vào Đại học buộc con báo danh ngành Tài chính. Khi đó mẹ nghĩ rằng, thành tích của con trai tôi cao như vậy, dĩ nhiên phải báo chuyên ngành hot điểm cao nhất, nếu không lãng phí điểm cao sao? Càng về sau liền phát hiện con lên học hai chuyên ngành, mẹ mới hối hận, con đã phí công bao nhiêu vất vả bao nhiêu."

"Mấy năm này tuổi tác càng cao, càng hiểu rõ nhiều chuyện, trong phim truyền hình nói sao nhỉ, người quan trọng nhất là vui vẻ. Thích tiền liền kiếm tiền, thấy tiền chưa phải trọng yếu nhất liền làm chuyện mình hứng thú. Mẹ biết con chắc chắn không bỏ được chuyến đi này, con muốn nghỉ việc, có phải bởi lần trước mẹ bị bệnh?"

Bà ngăn câu trả lời của Vu Đồ, "Con đấy, khẳng định là nghĩ nhiều. Mẹ không biết sao con lại nghĩ thông suốt rồi trở về, nhưng mẹ phải nói với con, con

không nên nghĩ muốn cho chúng ta thế này thế kia, tự quản tốt bản thân là đủ rồi, bố mẹ còn chưa có già đâu. Nếu còn cảm thấy mình chưa đủ tốt, liền nghĩ đến con trai đồng nghiệp của ba con."

Vu Đồ chần chừ một chút: "...Mẹ nói người cá độ thua mấy chục vạn?"

Mẹ Vu lại gật đầu một cái: "Đúng."

Vu Đồ: "Mẹ..."

Mẹ Vu nhìn mặt anh trần đầy bất đắc dĩ, lại bật cười: "Mẹ sau rồi, cái này khá cực đoan. Nhưng con hiểu được ý của mẹ, con đã làm đủ tốt, người khác còn hâm mộ mẹ và cha con muốn chết, chớ suy nghĩ nhiều, nhất định phải làm thật tốt."

Giống như trước đây không lâu, có người cũng cùng anh nói những lời tương tự như vậy.

Vu Đồ rất lâu sau, mới "vâng" một tiếng.

Lại cùng hai người quen đi ngang qua hàn huyên một hồi, sau khi đi qua, mẹ Vu bỗng nhiên nói, "Chuyện chung thân đại sự của con cũng phải tính toán dần đi, bà già này còn bị người ta hỏi con trai sao vẫn chưa kết hôn."

Vu Đồ sững sốt, về chuyện hôn nhân đại sự, cha mẹ rất ít khi thúc giục anh.

"Yêu cầu đừng quá cao, không cần quá xinh đẹp, tốt nhất có thể chăm sóc mọi người." Mẹ Vu nói tiêu chuẩn điển hình của mẹ chồng.

Vu Đồ trầm mặc, mẹ Vu cảm thấy anh chắc hẳn còn chưa cân nhắc qua vấn đề này, liền không nói thêm gì nữa. Ai biết được tới cửa nhà, Vu Đồ chợt gọi bà: "Mẹ".

Mẹ Vu nhìn anh.

Vu Đồ nói: "Con đại khái thích ngược lại như vậy."

Vu Đồ ít nhiều có ý muốn chạy mất dạng đi. Anh chưa từng nghĩ tới mẹ là người luôn không lo lắng gì với chuyện hôn nhân đại sự của mình, lại sẽ bởi vì một câu nói của anh có nhiệt tình lớn như vậy, vặn hỏi các loại không ngừng.

Mà hiện tại, anh có gì để nói?

Ở nhà một đêm, Vu Đồ trực tiếp từ sân bay gần nhất bay đi Đôn Hoàng, sau khi cùng một số đội viên đội thử nghiệm tập hợp, ngồi xe đi vào bãi thử nghiệm trong sa mạc.

Ở trong sa mạc cách xa con người, mọi tiết tấu ngược lại chậm lại. Vu Đồ mỗi ngày chuyên chú với công việc, lấp vào lại tháo ra.

"Các người bên đó rất thuận lợi?"

"Ừ, nói hoàn thành trước mấy ngày, qua vài tháng làm tiếp lần thứ hai."

Quan Tại "Ồ" một tiếng, "Khó trách Tôn tổng có thời gian tìm tôi nói chuyện."

Hắn nói Tôn tổng chính là người tổng phụ trách thử nghiệm lần này, Vu Đồ khẽ cau mày Vu Đồ: "Có vấn đề gì vậy?"

Quan Tại than thở nói: "Cậu không biết, Tôn tổng của chúng ta, là một người nghiêm túc nhanh nhẹn nha. Muốn xen vào tất cả các chuyện lớn nhỏ trong công tác, cũng rất bận tâm tới chuyện chung thân đại sự của cấp dưới trẻ tuổi, chuyện này khó trách, ông ấy vốn là muốn giới thiệu một cô gái bên Thiên Tân cho một tiểu tử trong Sở họ rất coi trọng. Bắc Kinh Thiên Tân rất gần không phải quá tốt sao. Kết quả nghe nói cậu mỗi ngày già bộ cực kỳ ưu sầu thâm trầm, thường xuyên một mình ngắm sao, sau khi tan việc không tham gia hoạt động giải trí tập thể, làm một đồng các cô em trẻ người non dạ mê mẩn, không nên không nên nha, trực tiếp làm tan vỡ hy vọng của các tiểu tử khác."

Quan Tại nói một hồi, phê bình nói: "Ta nói này lão Vu, cậu trước kia không có tật xấu già bộ x đâu."

Vu Đồ: "...Em vừa bắt đầu thắng liên tục năm ngày, bọn họ liền khai trừ."

"Nói như vậy thì cậu càng già bộ. Khắc chế a, đáng đáp đẹp trai còn già bộ, còn cho người khác đường sống không." Quan Tại nghiêm túc nói, "Mục đích ta gọi cuộc điện thoại này chính là cảnh cáo cậu..."

"Cậu phải tiếp tục già bộ như vậy đấy ha ha ha." Hắn ở đầu bên kia điện thoại phá lên một trận cười to, "Đừng có cho các anh em chỗ khác một tia hy vọng nào, quay về phong cậu là hào quang của viện ta."

Vu Đồ: "... Chị dâu ở bên cạnh anh sao? Đưa điện thoại cho chị ấy?"

Vu Đồ trực tiếp biểu đạt ý không muốn cùng hắn nói chuyện.

Trầm Tĩnh cầm lấy điện thoại.

Vu Đồ lập tức hỏi bệnh tình của Quan Tại, thanh âm của Trầm Tĩnh so với trước buông lỏng rất nhiều, hơn nữa không tránh Quan Tại, nói tới chữa trị tiến triển, so với dự kiến tốt hơn nhiều.

"Hỏi như vậy nhiều cái p a." Quan Tại đoạt điện thoại về, "Tồn tổng gọi điện hỏi thăm cậu có bạn gái chưa, tôi trả lời sao đây?"

Hắn cười a a một tiếng, "Nếu không tôi đáp cậu thích bạn học cao trung Kiều Tinh Tinh?"

Vu Đồ ngẩn ra, ngay sau đó kịp phản ứng, Quan Tại hẳn đã xem được video gửi trong nhóm wechat của đơn vị. Trước đó, video anh tham gia thi đấu kpl cuối cùng cũng truyền tới trong nhóm của sở nghiên cứu, dẫn tới lượt xem đông đảo. Quan Tại thông minh cỡ nào, khẳng định liên tưởng tới những lời cậu nói ở Tây An.

"Không phải nói người ta thích cậu sao? Anh xem video cảm thấy đại muội tử* người ta đúng là có ý với cậu a, kết quả cậu hiện nay vẫn là đàn ông độc thân là chuyện gì thế?"

**cô gái lớn nhà người ta*

Vu Đồ cười khỏ, cầm điện thoại ngồi xuống trên cát, "Tôi trước đó luôn nghĩ, tôi có thể cho cô ấy cái gì? Không có tiền không tính, ngay cả thường xuyên ở bên cô ấy cũng không làm được."

Cô ấy rất mong manh, thích làm nũng, muốn có người dỗ dành, mỗi phút mỗi giây đều trải qua êm ả và thoải mái.

Anh vốn lòng tràn đầy vui mừng. Nhưng đến một ngày, anh vừa cúi đầu, lại phát hiện bàn tay của mình thô ráp như vậy, căn bản không có cách nào đưa tay ra nắm được mình cháu như vậy.

Quan Tại bên kia trầm mặc rất lâu, Vu Đồ cũng không nói chuyện, cứ như vậy treo máy, một lúc sau Quan Tại nói: "Vu Đồ, chị dâu cậu nói, không được tính toán như vậy."

Sau đó hắn liền mắng: "Cậu ngu x sao?"

Lần đầu tiên trong đời bị mắng như vậy, Vu Đồ trái lại lại cười. Anh nhìn lên trời sao so với nơi khác càng tinh khiết, thật lòng thật dạ thừa nhận: "Anh nói rất đúng."

Khi trở lại Thượng Hải, cách Tết âm lịch khoảng mười ngày, Vu Đồ trước đó có đi thăm Quan Tại, còn bị anh ta giễu cợt thật lâu.

Đi làm mấy ngày, có một ngày ăn cơm ở nhà ăn, Đại Mạnh bỗng nhiên nói: "Cậu đi công tác một chuyến với ai mà học được thần chú vậy?"

"Chính cậu không phát hiện sao? Trước đó thích nói "Mọi người cố gắng hơn một chút". Đại Mạnh than phiền nói, "Giống y như câu thần chú của chủ nhiệm lớp 12 của tôi, tôi vừa nghe liền thấy đỉnh đầu chột buốt."

Cậu ta nói xong liền tiếp tục lừa cơm, Vu Đồ nhưng cầm đũa ngoắc ngoắc ở đó một lúc lâu, lúc cúi đầu gấp thức ăn lần nữa, trong mắt lại có ý cười.

Trong cuộc sống hàng ngày của Vu Đồ có thêm một mục —— viết thư.

Mỗi lần về nhà đêm khuya, cho dù khuya thế nào, trước khi ngủ, anh cũng sẽ lấy ra một tờ giấy, viết một bức thư.

Bức thư thứ nhất nội dung liên quan tới tốc độ vũ trụ cấp một, vấn đề này rất đơn giản, nhưng cũng liên quan tới một số nguyên lý và công thức mà mọi người bình thường không hiểu, Vu Đồ cố gắng hết sức dùng lời lẽ dễ hiểu giải thích nội dung sâu sắc này.

Bức thư thứ 2 liên quan tới so sánh kỹ thuật hàng không vũ trụ của Trung Quốc và nước ngoài.

Trên tờ giấy trắng như tuyết, đặt dưới ánh đèn, Vu Đồ rành mạch rõ ràng viết ——

Vấn đề này quá lớn, anh có thể phải dùng rất nhiều bức thư để trả lời em. Bức thư này chúng ta nói trước về lịch sử phát triển của hàng không vũ trụ hiện đại...

Trước khi anh đi ngủ viết xong thư, ngày hôm sau bỏ vào hộp thư trước cửa đơn vị, đến khi nghỉ Tết âm lịch, tổng cộng gửi đi 10 bức thư.

Lúc đem bức thư cuối cùng trước khi đến năm mới bỏ vào hộp thư, Vu Đồ nghĩ, nếu như trong kỳ nghỉ Tết âm lịch không có...

Vậy sau khi trở lại không thể làm gì khác hơn là bắt đầu nói di dân lên Hòa bình thời.

- - - - -

Ye: #2670, hiệu suất hôm nay quá kém

Dạo này mình có một ảo tưởng các bạn ạ, ảo tưởng người khác thích mình!!!!

Bạn đang đọc truyện *Em Là Niềm Kiêu Hãnh Của Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37

Hai tháng này Kiều Tinh Tinh bận bịu muốn chết.

Sự thật chứng minh, làm một minh tinh, tự do thoải mái nghỉ ngơi hơn một tháng quả nhiên sẽ gặp báo ứng. Bởi vì công việc trước kia nhận đến không biến mất, công việc hiện tại cũng phải hoàn thành, hơn nữa các lễ trao giải hoạt động bình bầu cuối năm, phim điện ảnh mỹ thực năm trước quay cũng đang tiến vào thời kỳ tuyên truyền...

Cảm giác thật sự "đẹp" không kể xiết.

Có một ngày hơn 3 giờ sáng Kiều Tinh Tinh mới trở lại khách sạn, người liền ngã thẳng xuống giường, trước khi mê man, bỗng nhiên nhớ tới Vu Đồ. Cô trong cơn buồn ngủ cực độ mơ màng nghĩ, cho dù ngày đó Vu Đồ đồng ý cùng cô ở bên nhau, hiện tại cô bận rộn thế này, đoán chừng cũng muốn âm ỉ đòi chia tay chứ?

Suy nghĩ một chút, lại không nhận được cười.

Ngày hôm sau lúc đánh răng hồi tưởng lại suy nghĩ này, Kiều Tinh Tinh cảm thấy, cô có lẽ đã bắt đầu quên đi.

Thật nhanh nha.

Nhưng ở cái tuổi này, trong nghề này, có lẽ tốc độ như vậy mới là trạng thái bình thường.

Mấy ngày trước Tết âm lịch, Kiều Tinh Tinh tham gia một hoạt động ở Bắc Kinh, trong tiệc rượu sau hoạt động, cô đụng phải Tô Dã.

Cô vốn không nhìn thấy hắn, nhưng trên người Tô Dã tự mang khí tràng, thu hút mọi người đến, Kiều Tinh Tinh lơ đãng nhìn trung tâm náo nhiệt ở tiệc rượu, vừa vịn chạm phải ánh mắt hắn.

Sau đó hắn liền đẩy ra những người xung quanh đi tới chỗ cô, đưa cho cô một ly cocktail đầy màu sắc.

"Pha không tệ, em thử một chút đi."

Dưới con mắt nhìn chăm chăm của quần chúng, Kiều Tinh Tinh tự nhiên nhận lấy, "Cảm ơn."

Vốn là cùng cô nói chuyện phiếm lại mang nụ cười có thâm ý khác, Tô Dã nhìn cô, ánh mắt nóng bỏng, "Đã lâu không gặp, gần đây thế nào?"

Kiều Tinh Tinh khách khí ứng đối: "Cũng không tệ lắm"

"Tôi cũng nghĩ vậy, mở ra các trang mạng xã hội, đều là tin tức của em."

Kiều Tinh Tinh cau mày: "Không đến mức đó đi."

Xuất hiện trước công chúng quá nhiều khiến người khác chán ghét, đối với diễn viên cũng không phải là chuyện quá tốt, điểm này đoàn đội của cô một mực có khống chế.

"Nga, có lẽ, bởi vì anh xem tin tức của em hơi nhiều, ứng dụng tự động đẩy lên."

Mi mắt Kiều Tinh Tinh khẽ động, ngay sau đó cười nói: "Vậy cảm ơn đã xem tin tức của tôi."

Ngày càng nhiều ánh mắt từ xung quanh nhìn tới, Kiều Tinh Tinh nói thêm mấy câu nữa liền rời đi, Tô Dã lại không có ý kết thúc câu chuyện. Hắn uống một ngụm rượu, lại đột nhiên nói: "Hóa ra ngày đó nhìn thấy ở nhà em, là bạn học cao trung của em?"

Kiều Tinh Tinh: "... Anh cũng chú ý tới bát quái trên mạng?"

"Vừa rồi chẳng phải đã nói, xem quá nhiều. Nhưng cái này thì ngược lại." Tô Dã cười khế, "Ngày đó em tham gia cuộc thi đấu giải trí của KPL, anh đang ở hiện trường."

Trong ánh mắt kinh ngạc của Kiều Tinh Tinh, hắn bổ sung: "Phòng khách quý trên lầu."

"À, hóa ra là như vậy." Sau khi kinh ngạc, Kiều Tinh Tinh một lời bỏ qua, cũng không hỏi hấn sao lại xuất hiện ở đó. Cô nhớ mang máng, thời điểm dùng số wechat chơi trò chơi, Tô Dã dường như cũng trong danh sách bạn tốt... Vậy hấn hứng thú với trò chơi mình tạm thời rời đi cũng rất tốt.

Tô Dã một tay vuốt tóc, tư thái ưu nhã: "Cậu ta chơi game rất khá, sinh viên tài cao của Thanh Hoa, đàn ông như vậy, thời cao trung cũng là người rất thu hút?"

Kiều Tinh Tinh: "..."

Cô có chút hoài nghi, Tô Dã sẽ không cảm thấy bản thân là lớp dự phòng chứ?

Quả nhiên câu sau hấn liền hỏi: "Cho nên chúng ta chia tay dứt khoát như vậy, cậu ta là một trong những nguyên nhân?"

Kiều Tinh Tinh: "... Tô tổng tự tin như vậy thật khiến người ta bất ngờ."

Tô Dã nhìn sâu vào mắt cô: "Bởi vì lúc em nhìn anh, trước nay chưa từng có ánh mắt như vậy."

Ánh mắt như thế nào?

Kiều Tinh Tinh đối mặt hấn khẽ chớp mắt, cúi đầu uống một ngụm rượu, đột nhiên cảm thấy buồn cười.

Thời điểm cô cùng Tô Dã bên nhau, đã tiến vào giới giải trí mấy năm, công việc bận rộn phải trái rối loạn, tình cảm thời niên thiếu đã sớm phai màu trong trí nhớ, cùng Tô Dã ở bên nhau, đương nhiên xuất phát từ thật lòng. Mà bọn cô chia tay, lại cùng Vu... người khác có quan hệ gì chứ.

Chẳng qua trước mắt cũng không cần phân rõ đúng sai với hấn, hấn thích nghĩ sao thì nghĩ. Dù sao cũng không phải chia tay xong vẫn là bạn bè, cũng không nhất định phải quan tâm tới sức khỏe tinh thần của hấn.

"Tôi cảm thấy chúng ta đã không cần thảo luận những chuyện này." Kiều Tinh Tinh nâng ly với hấn.

"Cũng đúng." Tô Dã thân sĩ phụ họa, "Con người dù sao cũng phải nhìn về tương lai."

Kiều Tinh Tinh vô tình bỏ qua thâm ý trong lời nói của hấn, cảm thấy nói xong mọi chuyện rồi, liền muốn rời đi. Vừa vặn có một phu nhân trẻ tuổi tới tìm Tô Dã hàn huyên, cô liền nhân cơ hội này cáo từ: "Tôi đi tìm bạn nói chuyện, Tô tổng cứ tự nhiên."

Không ngờ Tô Dã lại nói: "Chờ một chút, còn có một việc."

Lần này Kiều Tinh Tinh ngược lại không dễ rời đi, trên mặt khách vừa tới cũng có chút lúng túng, chỉ có Tô Dã bình thường ưu nhã cùng cô ấy nói vài câu.

Chờ cô ấy rời đi, Tô Dã lại lần nữa chuyển hướng Kiều Tinh Tinh.

"Có một chuyện, vẫn luôn không tìm được cơ hội thích hợp để nói."

"Gì vậy?" Kiều Tinh Tinh thờ ơ, nhìn thấy một người quen xuất hiện ở cửa hội trường, giờ tay vẫy cô.

"Thực ra ngày đó anh đến nhà em, là vì muốn xin lỗi em."

Kiều Tinh Tinh ngẩn ra, lần nữa đem sự chú ý trở lại trên người hấn.

Tô Dã vẫn đạm phong kinh(mây gió điềm nhiên, ý chỉ như chuyện bình thường, nói không liên quan tới mình) nói: "Video em chơi game, là do bạn gái trước của anh tung ra. Dĩ nhiên, vì điều đó mà cô ấy trở thành bạn gái cũ."

Kiều Tinh Tinh: "..."

Cô ta thật sự là "mặt dày", "Cái quý gì vậy?". Suy đoán rõ căn nguyên kết quả, Kiều Tinh cảm thấy khó có thể tưởng tượng nổi, "Anh có trong danh sách bạn tốt wechat của tôi... Cho nên các người xem tôi chơi game, còn quay lại tung lên trên mạng?"

Tô Dã chăm chú nhìn cô, "Không phải bọn anh cùng xem, là anh xem. Anh chơi một trận, vừa vặn thấy em cũng chơi game, cảm thấy khá thú vị, liền giữ lại. Anh không biết cô ấy làm thế nào phát hiện, còn quay lại sau đó tung lên mạng.. Là anh không cẩn thận, xin lỗi."

Kiều Tinh Tinh thật sự không còn gì để nói, "Thân phận Tô tổng như vậy, di động cứ như vậy không đề phòng?"

Tô Dã mặt đầy áy náy, "Là lỗi của anh, bách mật nhất sơ*, đã lo là rồi."

* ý chỉ trăm ngàn lần cẩn thận lại có một sơ sót.

"...Tôi hấn nên sớm kéo anh vào Blacklist. Chẳng qua bạn gái anh bây giờ không phải rất khó chịu sao? Kiều Tinh Tinh lông mày khẽ nhíu, "Nhất định phải giúp tôi chuyển lời tới cô ta, nhờ sai lầm của cô ta, phí đại ngôn trò chơi của tôi tăng gấp ba rồi."

"Bạn gái cũ." Tô Dã sùng sốt cười một tiếng, "Hiện tại anh độc thân."

Hắn nhìn cô, trong con ngươi vô cùng hàm ý, "Em làm rất tốt, làm anh phải nhìn với con mắt khác xưa."

"Anh luôn muốn tìm cơ hội nói lời xin lỗi với em. Nhưng hai tháng này một mực bận công việc ở nước ngoài, sáng sớm hôm nay mới về nước. Nghe nói em sẽ tham gia hoạt động này, liền lập tức tới đây." Nói đến đây, hắn dừng lại, "Không biết hai ngày nay em có thời gian không, để anh bày tỏ xin lỗi một lần nữa."

"Không cần như vậy, dù sao cũng đã giải quyết." Loại chuyện này không có cách nào truy cứu, truy cứu cũng không có ý nghĩa, trong lòng Kiều Tinh Tinh nhớ tiểu Bồn Bồn, trên mặt hào phóng dứt khoát.

"Tô tổng sau này bảo vệ tốt điện thoại của mình là được." Cô rút cuộc nhin không được đâm chọc một câu.

Tô Dã dường như không nghĩ tới cô sẽ từ chối, nhú mày.

"Nếu như Tô tổng không có chuyện gì khác, tôi xin lỗi vì không tiếp chuyện được nữa."

"Có."

Kiều Tinh Tinh: "..."

Cô chẳng qua là đối đáp xã giao mà thôi!

"Còn muốn hỏi em một câu."

Kiều Tinh Tinh nhìn hắn.

"Ngày đó ở sân thi đấu em nói mình vẫn còn độc thân, là thật sao?"

Hắn giờ tay đưa ly rượu kia tới bên miệng nhẹ nhấp, khóe miệng ngậm cười, giữa hai hàng lông mày anh tràn đầy tự tin, "Nếu như là thật, vậy Kiều tiểu thư có muốn bắt đầu một đoạn tình cảm mới không? Dĩ nhiên, là cùng người cũ."

"Tôi có một vấn đề."

Trầm mặc một chút, Kiều Tinh Tinh nói.

"Em cứ hỏi." Tô Dã phong độ nhẹ nhàng.

"Bạn gái anh đem video của tôi tung lên mạng, anh thật sự cảm thấy muốn xin lỗi tôi sao, tôi sao lại cảm thấy anh ngược lại có chút đắc ý? Đắc ý vì có người vì anh tranh đoạt tình cảm tới nước này?!" Kiều Tinh Tinh nhẹ nhàng đứng đưa chất lỏng màu sắc trong ly rượu, "Ừm, hoặc là không thể nói là tự hào, chẳng qua là rất thích thú ở một bên quan sát tôi đối phó ra sao?"

"Anh nói ngày đó muốn tìm tôi xin lỗi, nhưng lúc đó chuyện đã xảy ra nửa tháng rồi? Cho nên hắn là vừa vắn đi ngang qua, hứng thú nổi lên cho nên thuận đường nói xin lỗi?"

"Còn nữa, tôi thi đấu thắng, nếu như thua thì sao, thua rất thảm ấy, bị trên mạng cười nhạo ấy, hôm nay anh có còn đứng đây, nói với tôi những lời này không?"

Ánh mắt Kiều Tinh Tinh sáng ngời chăm chú nhìn hắn.

Tô Dã nhất thời cứng họng.

Kiều Tinh Tinh nói không sai, ngày đó đến nhà cô đúng là linh cảm đột xuất trên đường đi, thậm chí tới hiện trường xem thi đấu cũng là nhất thời nổi hứng. Trong toàn bộ sự tình phát triển, hắn đúng là luôn khoanh tay đứng nhìn cô ứng phó như thế nào.

Nhưng hắn không nghĩ tới Kiều Tinh Tinh sẽ giải quyết đẹp như vậy.

Ngày đó ở phòng khách quý, hắn nhìn cô ở trên sân thi đấu dí dỏm mà ranh mãnh nắm vững tiết tấu, nhìn cô lúc tranh tài thao tác thành thạo, liền không thể rời mắt khỏi cô được.

Hắn biết cô căn bản không biết chơi, mới hơn một tháng, lại lột xác như vậy?

Đội đến cuối cùng cô chiến thắng, trên khán đài kinh hô, hắn không thể kìm lòng cũng đứng lên, để cho nhân viên công tác đi cùng hắn cũng ngạc nhiên.

Giây phút đó, cô ở trên đài cùng người đàn ông khác ôm chúc mừng nét mặt tươi cười như hoa, hắn ở phòng khách quý xem, lồng ngực rung động.

Trong lòng giống như nổi lên một ngọn lửa, thậm chí hung mãnh hơn so với trước kia. Hắn cho là mình bị không khí ở hiện trường ảnh hưởng mà sinh ra

chấn động, nhưng xuất ngoại hai tháng, không để cho chấn động trong lòng bình tĩnh, ngược lại càng ngày càng mãnh liệt.

Vậy thì không cần khắc chế nữa.

Hắn từ trước tới nay luôn theo phái hành động.

Có thể hắn không ngờ tới Kiều Tinh Tinh lại nhạy bén như vậy, có thể đem tính toán trong lòng hắn đoán được tám chín phần, tuy Tô Dĩ mạnh vì gạo bạo vì tiền, nhưng nhất thời không biết nói gì để cứu vớt.

Kiều Tinh Tinh nhìn thần sắc hắn liền có câu trả lời.

"Trả lời vấn đề trước đó của anh. Thời điểm tôi với anh ở bên nhau là thực sự nghiêm túc, cho nên việc chia tay không có quan hệ với người khác. Bởi vì sao, anh quên rồi à?"

"Thật ra thì tôi vẫn luôn tò mò." Kiều Tinh Tinh dịu dàng nghiêng đầu, "Lúc anh nói muốn tôi từ bỏ sự nghiệp, thật sự đã chuẩn bị sẵn sàng sẽ cùng tôi chung sống cả đời rồi? Không có đi. Nhưng anh vẫn tùy tiện nói ra như vậy, khi đó tôi liền biết, cho tới lúc ấy anh không đặt tôi ở vị trí ngang hàng, bây giờ cũng không khác gì."

"Anh vẫn luôn từ trên cao nhìn xuống như vậy." Kiều Tinh Tinh thần nhiên cười một tiếng nói, "Tôi chịu không nổi đâu. Tô tiên sinh, chúng ta đạo bất đồng bất tương vi mưu*."

** không cùng suy nghĩ, quan điểm thì không thể hợp tác/ cùng làm bất kì việc gì.*

Tin tức trong giới này luôn truyền đi thật nhanh. Ba ngày sau Kiều Tinh Tinh bay về Thượng Hải, về đến nhà đã là 10 giờ tối, chị Linh đang chong mắt chờ cô ở đại sảnh dưới lầu.

Nhìn thấy cô xuống xe, câu đầu tiên là: "Tô Dĩ lại tới trên chộc em?"

Kiều Tinh Tinh: "..."

Truyền bá bằng tốc độ ánh sáng sao?

Cô không nói gì đi vào bên trong, chị Linh nhắm mắt theo đuôi, "Em chớ bị hoa ngôn xảo ngữ của hắn lừa đó, con người này, nóng vội, dù sao cũng không bằng một phần vạn của thầy Vu."

Nói đến Vu Đồ, chị Linh nhớ tới: "Aiz, Tinh Tinh, gần đây em có liên lạc với thầy Vu không? Ngày đó ăn lẩu ăn mừng sao cậu ta không tới vậy?"

Kiều Tinh Tinh thần sắc rất bình tĩnh, "Điện thoại di động của em chủ yếu do mấy người giữ, chị thấy có sao?"

Chị Linh suy nghĩ một chút, "Cũng đúng, em đến thời gian ngủ còn không có."

Kiều Tinh Tinh tâm lạnh như nước ấn nút thang máy, cảm thấy kỹ năng diễn xuất trong cuộc sống của mình hẳn sẽ nhận được ảnh hưởng. Cách buổi tối hôm đó cũng hơn hai tháng, người bên cạnh cô không nhận ra khác thường, ngay cả tài xế lái xe hôm đó cũng không biết đã phát sinh chuyện gì.

Có lẽ cô phản ứng quá trấn tĩnh rồi.

"Vậy em liền mời người ta ăn cơm đi, không có cậu ấy dạy thì lấy đâu ra thành tích tốt như vậy. Nhưng hôm nay cũng đã 20 rồi, cậu ấy hẳn đã về quê ăn Tết, chờ năm sau? Chị vừa nói vừa vỗ tay một cái, "Không đúng, hai người là đồng hương nhà, em có thể mời ở quê! Biểu diễn xong tiết mục em sẽ trở về chứ?"

Kiều Tinh Tinh cắt lời chị: "Chị hơn nửa đêm chờ em chính là nói chuyện này?"

Chị Linh miễn cưỡng tìm một chuyện chính sự: "Không phải, là liên hoan Tân xuân của đài Đông Phương hôm mừng 1, chị muốn nói chi tiết với em."

Mượn cớ này cũng quá miễn cưỡng.

Thang máy đến, Kiều Tinh Tinh bước vào, quay đầu liền phát hiện tiểu Chu luôn đi theo cô lại không thấy đâu.

Cô để lại cánh cửa, "Người đâu?"

Lúc này tiểu Chu mới ôm một đồng thư chạy như bay tới, "Em đi mở thùng thư về, thư hơi nhiều."

Kiều Tinh Tinh cũng không hỏi nhiều, gửi tới đây thường là giấy tờ hóa đơn các loại của ngân hàng, những chuyện vụn vặt này cô thường mặc kệ.

Thang máy đi lên trên, chị Linh lại bắt đầu nói lại nhai mắng Tô Dĩ, tiểu Chu đang lật thư chợt ơ một tiếng: "Tinh Tinh."

Cô ấy kinh ngạc nói: "Lại có người viết thư cho chị nha, vẫn còn mấy bức."

Kiều Tinh Tinh không tập trung nhìn bức thư trên tay cô ấy, một giây sau, tầm mắt cô đột nhiên dừng lại.

Thang máy "Đỉnh" một tiếng nhắc nhở tới tầng lầu, cô lại không động, đưa tay cầm bức thư ở trên cùng. Trên bức thư chữ viết phóng khoáng lạnh lùng mà rõ ràng kia thật sự đã lâu không thấy, nhưng cô vẫn có thể nhìn cái nhận ra được.

Kiều tiểu thư nhận.

Ký tên quả nhiên là —— Vu.

- - - - -

Editor: #3255. *Còn 4 chương nữa thôi! Các cậu hãy vote cho mình nhé!!!!*

Sắp phải lên HN rồi, về nhà rồi chẳng muốn lên.

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Em Là Niềm Kiêu Hãnh Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38

Tinh Tinh:

Đầu thư vui vẻ,

Tháng trước trở lại thành phố Kinh, tìm được một ít ghi chép trò chuyện trong máy tính cũ. Em hỏi anh rất nhiều vấn đề, nhưng mà anh khi đó hết sức vô lễ lại khó ưa. Hiện tại lại muốn hỏi, thời gian đã lâu, em có còn muốn nghe anh trả lời không?

Vấn đề đầu tiên của em liên quan tới tốc độ vũ trụ cấp một.

Nếu như anh nhớ không nhầm, ba cấp tốc độ vũ trụ hẳn là trong nội dung của chương trình vật lý cao trung, em đi học không chú ý nghe giảng đúng không?

Vấn đề em hỏi có một sai lầm nho nhỏ...

Kiều Tinh Tinh cuộn tròn ngồi trên ghế salon ở phòng khách, trong tay cầm một ly rượu vang. Xem tới đây, cô dừng lại một chút.

Hóa ra vấn đề cô hỏi khi đó có sai lầm? Cho nên anh nhìn thấy vấn đề liền lười phản ứng, trực tiếp để cô đi tra Baidu?

Cô sững sờ chốc lát, cúi đầu tiếp tục đọc.

Vấn đề em hỏi có một sai lầm nho nhỏ, sợ rằng lẫn lộn khái niệm tốc độ phóng, tốc độ vận hành của vệ tinh. Vì trình bày rõ ràng, chúng ta nói từ định nghĩa tốc độ vũ trụ cấp một.

Tiếp theo, trong thư giải thích căn cứ thế nào là tốc độ vũ trụ cấp một, trình bày nguyên lý tính toán và công thức, còn vẽ sơ đồ quỹ đạo, đem quá trình suy luận nói liên tục.

Vật lý thời cao trung của Kiều Tinh Tinh cũng không tệ lắm, nhưng đến giờ đã sớm quên sạch, nhưng xem lại không hề khó khăn, đại khái bởi vì anh viết vô cùng tường tận dễ hiểu.

Cách trang giấy, cũng có thể cảm nhận được người viết vô cùng kiên nhẫn.

Cô buông thư xuống, một lúc sau mới cầm lên một bức thư khác.

Mở đầu vẫn là ——

Tinh Tinh:

Mở thư vui vẻ

Sau giờ họp có một lúc rảnh rỗi, cho nên chắc thư hôm nay sẽ dài hơn một chút. Trước đó chúng ta đã nói xong lịch sử phát triển và hiện trạng của hàng không vũ trụ nước Mỹ và nước Đức, bức này chúng ta nói tới Liên Xô trước, đây là quốc gia có mối liên hệ chặt chẽ với sự phát triển của hàng không

vũ trụ nước ta.

Kiều Tinh Tinh nhú mày, bức trước không phải đang nói tốc độ vũ trụ cấp một sao? Sao đã biến thành lịch sử phát triển hàng không vũ trụ của nước Mỹ nước Đức rồi?

Cô đem tất cả thư trên bàn trà nhỏ cầm lên xem một lượt, mới chú ý tới dưới góc phải ghi chú ngày tháng viết thư. Tổng cộng 9 bức thư, tốc độ vũ trụ cấp một là bức đầu tiên, cô vừa đọc là bức thứ 3 rồi.

Cô theo thứ tự ngày tháng cầm lên bức thứ 2.

Tinh Tinh:

Mở thư vui vẻ.

Hôm nay miền Nam có bão tuyết, anh chuyển sang đi bộ về nhà, dọc theo đường đi cũng đang suy nghĩ vấn đề của em. Trình độ hàng không vũ trụ Trung Mỹ chênh lệch, ừm, vấn đề này quá lớn, có thể anh phải dùng rất nhiều bức thư để trả lời em. Bức này chúng ta trước tiên nói đến lịch sử phát triển của hàng không vũ trụ hiện đại...

Đồng hồ trong phòng khách từ từ vạch qua không giờ, một giờ, hai giờ... Kiều Tinh Tinh xem từng bức từng bức, rất cuộc, cô đọc tới trang cuối của bức thư cuối cùng.

Không thể che giấu, trình độ hàng không vũ trụ của nước ta cùng thứ nhất thế giới còn chênh lệch rất lớn. Có lúc cùng đồng nghiệp nói chuyện phiếm, nói muốn đạt tới trình độ này, cũng có đồng nghiệp như đưa đám, nói thẳng ít nhất phải ba mươi bốn mươi năm.

Nhưng cách ba mươi bốn mươi năm, không có nghĩa là cần ba mươi bốn mươi năm để đuổi theo và vượt qua. Tầm quan trọng của công việc mà anh anh và các đồng sự đang làm, kỳ thực đều hướng tới điều này.

Tên lửa cùng phương diện hàng không vũ trụ có người lái đều đã nói xong, ngày mai chúng ta có thể nói một ít phương diện thám trắc chuyên sâu, đây là lĩnh vực sở trường của anh. Số hiệu người lữ hành, số hiệu Ngọc Thổ của chúng ta, đều có những câu chuyện lãng mạn. Nhưng dựa theo tốc độ của bưu điện, đoán chừng đầu năm em chưa nhận được.

Mấy bức thư này, chữ viết của Vu Đồ lúc bắt đầu luôn ngay ngắn tiêu chuẩn, giống người viết thư nén được tính tình muốn viết thật rõ ràng, nhưng viết đến phía sau thì bản tính dần lộ ra, trở nên hào hứng không câu nệ nên hơi cầu thả. Đến đoạn này, bút tùy ý đưa, lại là phóng khoáng mạnh mẽ, lộ rõ tài năng.

Nhưng đến câu cuối cùng của bức thư, chữ viết lại lần nữa bắt đầu cẩn thận, giống như người viết thư đang ở trước mặt, dùng bút lông, cẩn thận chầm chước rất lâu mới hạ bút——

Tinh Tinh, đến Tết âm lịch, em trở về thành phố Kinh không?

Ánh mắt Kiều Tinh Tinh dừng ở những từ này rất lâu, buông thư xuống.

Đồng hồ phòng khách hiển thị, đã là ba giờ sáng.

Chính bức thư, hơn 4 tiếng, cô rốt cuộc đã biết cái gì gọi là tốc độ vũ trụ cấp một, biết kết cấu của tên lửa, biết cái gì gọi là vô chỉnh lưu (fairing), cái gì gọi là tải trọng(payload), biết chênh lệch kỹ thuật hàng không vũ trụ Trung Mỹ...

Thời thiếu nữ dốc hết tâm ý hỏi các vấn đề, bỗng nhiên đều có giải đáp tường tận.

Nhưng cũng lại làm cho cô đột nhiên yếu ớt và thương tâm.

Loại yếu ớt này vào ngày cô coi như không có chuyện gì trở khi về xe kêu tài xế lái đi không xuất hiện.

Khi chị Linh ba lần bốn lượt nhắc tới Vu Đồ cũng không xuất hiện.

Nhưng vào một đêm khuya như này, thời thiếu nữ cô vắt óc suy nghĩ mới hỏi được các vấn đề giờ phút này rốt cuộc đã được giải đáp, tựa như dòi núi lấp biển vào tận trong lòng.

Cô đứng dậy đi tới trước cửa sổ sát đất.

Thời gian đã quá muộn.

Cho dù là Lục Gia Chùy, lúc này nhìn ra bên ngoài, bên ngoài cũng là một mảnh đen nhánh, chỉ có mấy ngọn đèn sáng lẻ tẻ.

Đây là khu phồn hoa nhất của Thượng Hải, nhưng rất nhiều đêm, ở dưới sự phồn hoa như vậy, lại chỉ để con người ta cảm thấy được cô đơn nhiều hơn.

Vu Đồ cũng ở thành phố này, anh cũng cảm giác được cô đơn sao? Trong mười năm này, anh có từng nhớ đến cô không?

Chắc là có đi, dù sao quảng cáo của cô trải khắp các phố lớn hẻm nhỏ mà.

Nhưng việc này cùng cô nhớ anh, hoàn toàn không giống nhau.

Cô phải cố gắng rất nhiều để quên anh. Giống như đã từng, sau khi biết anh và người khác ở bên nhau, cố gắng thật nhiều, đem những vấn đề ngu ngốc trong ghi chép trò chuyện, xóa đi từng câu từng câu.

Cố gắng loại bỏ như vậy, nhưng lại dùng quá sức, ngược lại từng câu từng câu đều khắc ở trong lòng.

Cho nên khi cô vừa nhìn thấy thư, cũng đã biết anh trả lời cái gì.

Vu Đồ hẳn là biết cô nhớ, cho nên người xem, thư của anh trực tiếp như vậy, không giải thích quá nhiều, không vòng vo, đi thẳng vào chủ đề.

Cho nên sao anh có thể quá đáng như vậy?

Dùng những câu trả lời tưởng như ôn nhu tường tận, cắt một đao vào lòng cô.

Cô chớp chớp ánh mắt chua xót, trở lại bên ghế salon, cầm điện thoại di động.

Hai tháng không liên lạc, trong wechat, tên của anh đã ở chót danh sách, tìm rất lâu mới thấy. Mờ ra, ghi chép trò chuyện cuối cùng còn dừng ở ngày tranh tài hai tháng trước, cô hỏi anh đã đến chưa, anh trả lời đã ở khách sạn.

Tốt biết bao nha, đối đáp như ngày thường.

Cô mong muốn, chẳng qua cũng chỉ như vậy.

Tầm mắt bỗng nhiên mơ hồ.

Cô dùng sức chớp mắt gạt đi cảm giác yếu ớt muốn khóc, cúi đầu, bình tĩnh nhập vào khung trò chuyện.

"Cảm ơn cậu đã trả lời."

"Nhưng mà."

"Đối với tôi đã không còn ý nghĩa."

Bạn đang đọc truyện *Em Là Niềm Kiêu Hãnh Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39

Đêm nay Kiều Tinh Tinh lại ngủ khá sâu.

Hôm sau chính là 30 Tết.

Lúc tỉnh lại trời đã sáng choang, mở mắt ra, mũi liền ngửi thấy mùi thơm của đồ ăn, cô nhớ tới gì đó, thức dậy kéo cửa phòng ngủ, quả nhiên, trong phòng bếp truyền đến giọng nói quen thuộc, cha mẹ đã tới.

Dù bận bịu thế nào đi nữa, đêm Giao thừa cả nhà nhất định phải ăn cơm cùng nhau. Những năm trước số lần cô về nhà không nhiều, nhưng thỉnh thoảng cũng giống như năm nay, bởi vì cô bận việc, cha mẹ liền tới đoàn tụ cùng.

Cô đi tới cửa phòng bếp, cha mẹ nhìn thấy cô đều là tươi cười rạng rỡ, "Đã dậy rồi, không muốn ồn ào đến con."

Kiều Tinh Tinh đi tới ôm lấy mẹ Kiều.

Mẹ Kiều hơi kinh ngạc, vỗ cô: "Tinh Tinh, sao vậy? Bỗng nhiên lại làm nũng với mẹ."

"Không có gì ạ." Giọng Kiều Tinh Tinh buồn buồn.

Ba Kiều bận rộn nhưng nhìn hai mẹ con một cái, xót con: "Con gái bà vẫn luôn như vậy mà? Đối bụng không?"

"Có ạ." Kiều Tinh Tinh buồm mẹ Kiều, "Có gì ăn ạ?"

Ba Kiều đã sớm chưng cháo ngọt cho cô. Kiều Tinh Tinh ngồi ở bàn nhỏ trong bếp vừa uống cháo, vừa nghe cha mẹ tranh luận về bữa cơm giao thừa.

"Ông sao lại mang cả thịt trâu ở nhà tôi, một miếng lớn như vậy ăn không hết. Bảo ông nghĩ thêm vài món mới, nhưng mỗi món ít đi một chút, sáng mai chúng ta liền trở về, Tinh Tinh cũng không ăn cơm." Đây là mẹ Kiều.

"Cơm đêm giao thừa sao có thể ít, phải có dư lại mới là điềm tốt." Đây là ba Kiều người mấy năm nay đổi nghề nghiên cứu nấu nướng.

"Mê tín, lãng phí." Mẹ Kiều kết luận.

Kiều Tinh Tinh ngẩng đầu lên, "Hai người tôi mai không đi cùng con sao?"

Ngày mai chắc khoảng tới xx giờ là có thể kết thúc, còn tưởng rằng cha mẹ sẽ chờ cô cùng nhau trở về thành phố Kinh.

Ba Kiều thái thịt trâu: "Tôi mừng Một năm nay đến phiên nhà chúng ta mời khách, buổi sáng trở về còn chuẩn bị trước."

Kiều Tinh Tinh ảo não: "Vậy chẳng bằng đêm nay con về nhà ăn cơm giao thừa, đỡ mất công cha mẹ chạy tới chạy lui."

Mẹ Kiều nói: "Vậy con không phải chạy tới chạy lui sao, bố mẹ rảnh rồi, vẫn là để chúng ta tới, chẳng may tắc đường, con không tới kịp tiết mục thì không tốt."

"Vâng." Kiều Tinh Tinh không nói gì nữa, bụng chén cháo từ từ uống.

Một chén cháo ngọt ấm áp xuống bụng, giống như từ đáy lòng tỏa lên ấm áp, trống trải trong lòng lại lần nữa được khói lửa náo nhiệt của thế gian lấp đầy.

Cơm giao thừa đã phụ lòng mong đợi của mẹ Kiều, các món ăn màu sắc đa dạng, nhưng phân lượng cũng quá nhiều. Mọi người nói vài lời cát tường lẫn nhau xong, mẹ Kiều lại bắt đầu bàn bạc với ba Kiều.

Sau đó hai người liền nhất trí khuyên Kiều Tinh Tinh ăn nhiều thêm.

Kiều Tinh Tinh trong lòng có nỗi khổ, cô cũng muốn ăn nhiều nha, nhưng ngày mai diễn tiết mục cần mặc váy, vẫn là chỉ có thể tự khắc chế.

Ăn xong cơm giao thừa liền bắt đầu xem Xuân Vãn, cha mẹ ngồi trên ghế salon, Kiều Tinh Tinh cùng hai người xem một lúc, lại một mình cảm di động ngồi bên cửa sổ sát đất.

Người nóng lòng đã bắt đầu gửi tin nhắn chúc mừng năm mới, mà tin nhắn rạng sáng cô gửi đi, vẫn im hơi lặng tiếng.

Thời điểm giao thừa, càng nhiều hơn tin nhắn chúc mừng tràn tới.

Cô hàng năm đều sao chép tin nhắn trả lời, nhưng năm nay bỗng nhiên có thêm kiên nhẫn, ngồi bên cửa sổ gỗ vô số câu "Chúc bạn năm mới vui vẻ!"

Đến khi tất cả dừng lại, cô vẫn không để di động xuống, ngón tay vô thức kéo trang chủ wechat đi xuống. Đến khi ý thức được mình đang làm gì, cô đột nhiên đứng lên.

Như tỉnh lại từ trong mộng, cô lại cảm thấy bản thân thật nực cười.

Sớm mừng một đầu năm, cha Kiều mẹ Kiều liền trở về, Kiều Tinh Tinh buổi trưa ăn đại một ít đồ ăn còn dư, buổi chiều còn sớm đi sân diễn tập.

Diễn xuất thuận lợi, tám giờ hơn liền kết thúc, Kiều Tinh Tinh thay quần áo xong, cùng tiểu Chu rời khỏi hậu đài. Trên đường tới hầm đậu xe, nghĩ đến bắt đầu từ mai rốt cuộc có thể nghỉ mấy ngày, tâm tình cô liền được vực dậy.

Tâm tình tiểu Chu tựa hồ tốt hơn, ôm đồ đi tung tăng, không kiềm chế được mà nhảy nhót như con chim sẻ, Kiều Tinh Tinh khó hiểu hỏi: "Có chuyện gì mà vui vẻ vậy?"

"Dạ, không có không có." Tiểu Chu liền vội vàng lắc đầu chối, không quá ba giây lại cười đầy ẩn ý.

Kiều Tinh Tinh lười vận hỏi.

Chẳng qua xuống tới hầm để xe dưới đất, cô rốt cuộc sao mặt tiểu Chu hưng phấn như vậy.

Cách đó không sai, người đàn ông vóc người thon dài đang đứng đó, hơi dựa vào xe, trong mắt dường như đang suy tư gì đó.

Chắc hẳn nghe thấy tiếng bước chân của cô, anh như có cảm giác ngẩng đầu lên, ánh mắt thẳng tắp hướng cô nhìn tới.

Kiều Tinh Tinh dừng chân một nhịp, sau đó ổn định bước tới.

Vu Đồ đứng thẳng người, nhìn cô đi tới trước xe, giọng trầm thấp nói: "Em trở về thành phố Kinh, anh tới đi nhờ xe."

Kiều Tinh Tinh trầm mặc, quay đầu hỏi tiểu Chu: "Cậu ta gọi điện cho em lúc nào?"

"Chiều hôm qua." Trả lời cô là Vu Đồ.

Tiểu Chu ở bên cạnh cười mặt đầy ngu ngốc.

Kiều Tinh Tinh có thể tượng tượng ngày hôm qua tiểu Chu nhận điện thoại hứng khởi bao nhiêu, sau đó phối hợp với anh ta gạt cô cho cô một "ngạc nhiên mừng rỡ", dù sao cô cái gì cũng không biết, như đã nói trước đó, coi như tiểu Chu biết gì đó, thì Vu Đồ vẫn có biện pháp thuyết phục cô nàng.

Tài xế xuống xe cầm đồ giúp các cô, Kiều Tinh Tinh không nói một lời liền kéo ra cửa sau. Hôm nay lái một chiếc SUV, tiểu Chu chạy tới bên kia muốn lên xe, Kiều Tinh Tinh cản cô ấy: "Em không cần đi cùng chị, ở cùng mẹ em thêm mấy ngày."

Tiểu Chu là gia đình đơn thân, mẹ cô đã sớm tới Thượng Hải, cho nên cũng đón năm mới ở đây.

Tiểu Chu nói: "Không quan trọng đâu, ngày mai em cùng tài xế trở lại, đã nói với mẹ em rồi."

TinhTinh trợn mắt nhìn một cái, tiểu Chu liền giơ tay, "Được rồi được rồi, vậy em không đi theo. Lúc về liền cùng tài xế đi đón chị nha, chính chị dọn đồ đạc liền ném lung tung."

Vu Đồ bỗng nhiên nói: "Tài xế cũng không cần đưa chúng ta."

Mọi người đều sững sốt, Kiều Tinh Tinh nhìn anh.

Vu Đồ: "Tôi lái xe."

Kiều Tinh Tinh mặc dù không muốn nói chuyện với anh, nhưng lúc này không nhịn được: "Cậu có bằng lái?"

"Có." Vu Đồ nói, "Có lúc đơn vị của bọn anh cần làm khảo sát không phải ở bãi thử, sẽ đi một số nơi hoàn cảnh không tốt, sa mạc hoặc nơi toàn tuyết..., anh đều đi qua, cao tốc thông thường em có thể yên tâm."

Anh vừa nói vừa từ trong túi xách lấy ví tiền, mở ra lấy một quyển chứng nhận đưa cho Kiều Tinh Tinh. "Bằng lái của anh."

Vu Đồ ngồi ở ghế tài xế, chậm rãi đi khỏi hầm ngầm để xe.

Trong xe chỉ có hai người bọn họ, Kiều Tinh Tinh ngồi ở ghế sau, cầm bằng lái của Vu Đồ trong tay —— cô cũng không biết tại sao mình như bị ma quỷ xui khiến nhận lấy bằng lái của anh, bây giờ cầm cũng không được, cảm thấy rất kỳ quái.

Cô nhìn ra cảnh sắc đường phố muôn màu muôn vẻ bên ngoài, trong xe an tĩnh quá mức, một lát sau, Vu Đồ mở miệng nói: "Tinh Tinh, giúp anh mở chỉ dẫn đi đường."

Kiều Tinh Tinh nhìn bên ngoài không động, nhẹ nhàng nói: "Cậu đến ngay cả đường cũng không nhận ra, cướp việc của tài xế làm gì?"

Vu Đồ không nói nữa lời, trầm mặc lái xe. Lòng Kiều Tinh Tinh lại bị anh chọc đến không yên, một lát sau, cô hỏi: "Tại sao cậu lại ở đây? Không cần về nhà ăn Tết sao?"

"Buổi sáng anh từ thành phố Kinh tới. Nếu như hôm qua không phải giao thừa, thì anh đã tới rồi." Tiếng của Vu Đồ cũng rất nhẹ, "Tinh Tinh, anh nôn nóng."

Trong lòng Kiều Tinh Tinh rung lên, không nhịn được nhìn về phía anh, Nhưng từ góc độ của cô chỉ có thể nhìn thấy cằm căng chặt của anh, tay cầm tay lái dùng khá nhiều sức.

Một lúc lâu, Kiều Tinh Tinh nói: "Tôi ngủ một lúc."

"Được."

Kiều Tinh Tinh ngồi ở ghế sau dựa đầu vào kính xe, thật ra thì không buồn ngủ chút nào, trong xe một mảnh tối mờ mờ, chỉ có lúc xe ở đối diện chạy qua, mới có ánh sáng chiếu vào chốc lát.

Cô cúi đầu mở bằng lái của anh.

Trên ảnh là khuôn mặt anh tuấn mà trầm tĩnh.

Anh nói anh nôn nóng...

Cô "ba" một tiếng khép lại giấy chứng nhận.

Không biết qua bao lâu, xe rời khỏi đường cao tốc, lái vào đường ngoằn ngoèo tới khu phục vụ bên cạnh đường cao tốc, Kiều Tinh Tinh khẽ động. Vu Đồ lập tức phát hiện, ngắn gọn giải thích: "Đổ dầu."

Tài xế lại không đổ đầy dầu?

Cô nhìn bảng điều khiển trước mặt, cũng không xem hiểu. Trên bảng điều khiển hiện đến thành phố Kinh còn cần một giờ, cô do dự một chút, hơi mất tự nhiên nói: "Tôi đi phòng rửa tay."

Vu Đồ chuyển hướng lái xuống, "Được."

Vu Đồ dừng xe ở một góc bên cạnh nhà vệ sinh công cộng.

Kiều Tinh Tinh đeo khẩu trang rồi xuống xe. Lúc đi từ WC ra lại thấy Vu Đồ đứng quay lưng với khu vực rửa tay công cộng, giống như đang đợi cô.

Cô bước chân chậm một chút, đúng lúc Vu Đồ quay đầu, nhìn nhận giải thích: "Quá muộn, thật sự không yên tâm."

Kiều Tinh Tinh "ừ" một tiếng, hai người cùng nhau đi về phía xe ở bên kia.

Đúng lúc đêm khuya rét đậm, lại là mùa đông năm, trong khu phục vụ không có người nào, bốn phía trống trải mà an tĩnh, dường như có thể nghe được tiếng hô hấp của người bên cạnh.

Vu Đồ đi bên cạnh, áo lông của cô thỉnh thoảng sẽ cọ tới áo khoác dài của anh tự dừng lại sinh ra một chút suy nghĩ làm người ta tưởng tượng xa xôi mập mờ. Kiều Tinh Tinh nhích sang bên cạnh một chút, theo bản năng bước nhanh hơn.

Đến trước xe, Kiều Tinh Tinh vẫn như trước nay đến ghế sau, nhưng tay mới chạm tới chốt cửa, một bàn tay đàn ông lại chặn ngang, dùng sức đè cửa xe.

Khí tức lạnh lẽo của đàn ông nhất thời bao phủ cô.

Tìm Kiều Tinh Tinh đập mạnh hơn, không có nhúc nhích, hồi lâu, thanh âm kiềm chế trầm khàn của Vu Đồ truyền tới từ đỉnh đầu.

"Thật sự không có ý nghĩa nữa sao?"

Ánh mắt Kiều Tinh Tinh cố định nhìn về phía tay anh đang đè trên cửa xe.

"Sao cậu phải viết thư cho tôi, trả lời những vấn đề kia? Cậu hỏi hận sao? Bởi vì trước kia tôi ngu ngốc như vậy, làm cho cậu cảm động rồi?"

Kiều Tinh Tinh thấp giọng nói: "Tôi không cần như vậy, Vu Đồ."

Trong mắt Vu Đồ thoáng qua một tia chua chát: "Có phải anh đã làm một chuyện rất ngu ngốc?"

Kiều Tinh Tinh mân mân môi.

"Những ngày qua, anh đều viết thư đến rất khuya, nhưng mà trước nay chưa từng cảm thấy mệt mỏi, do dự viết ra hết nỗi lòng, rất nhiều mong đợi, cho là em nhận được sẽ rất vui mừng. Tinh Tinh, nghĩ như thế, chỉ số thông minh của anh có phải đã xuống số âm rồi?"

Thanh âm của anh chua xót: "Những chuyện ngu xuẩn nhất đời anh đều là vì em."

"Nhưng mà, anh cũng không không nghĩ được biện pháp khác." Anh nhẹ giọng nói, "Không phải bởi vì nhìn thấy ghi chép trò chuyện mới hối hận, anh đã sớm hối hận, chỉ là không dám thừa nhận."

"Sau đó anh đi công tác, ở trong sa mạc một tháng, anh cho là mình đang đấu tranh tâm lý, nhưng có một ngày anh phát hiện, thời gian anh đấu tranh quá ít, phần lớn thời gian anh đều nghĩ, anh nên làm thế nào để bù đắp cho em."

"Thậm chí bắt đầu trách em."

Trách cô.

Kiều Tinh Tinh rút cuộc quay đầu nhìn anh.

Vu Đồ chậm rãi nâng tay, tháo khẩu trang của cô, ánh mắt ôn nhu mà khổ sở: "Trách em tại sao lại hỏi anh sớm như vậy, nếu cho anh thêm chút thời gian, anh tự đầu hàng với chính mình, khi đó để anh tới hỏi em thì tốt biết bao."

Biết rõ ràng là không nên bị anh dẫn dắt, nhưng Kiều Tinh Tinh vẫn không khống chế được hỏi "Hỏi cái gì?"

"Hỏi, em có nguyện ý ở bên anh không?"

Không khí xung quanh dường như ngưng trệ.

Kiều Tinh Tinh nhìn anh, không ngăn được chua xót trong mắt.

Người trước mắt này, cô thích đã quá lâu, quá lâu, trong đó đã một lần buông bỏ, nhưng lại dễ dàng trở lại bên nhau như vậy.

Trên người anh có mọi thứ cô thích, anh biết rõ được những tư tưởng của cô với người mình yêu.

Cô cự tuyệt từ bỏ anh sao?

Trong lòng cô biết, vô cùng khó, nhưng nhận thức được điều này làm cho cô vô cùng tủi thân và khổ sở.

Trầm mặc thật lâu thật lâu, Kiều Tinh Tinh cúi đầu xuống, tiếng nói rất nhỏ: "Em muốn chứ, nhưng nói như vậy, trong lòng vẫn không vui."

Trong nháy mắt, Vu Đồ cảm thấy tim mình như bị giầy vò, đau đớn sắc nhọn từng chút đâm xuyên tứ chi xương cốt, anh không kiềm chế được nữa dùng sức ôm cô vào trong ngực.

"Thật xin lỗi."

Trong nhất thời thì chỉ số thông minh cũng hóa thành tro bụi, đối mặt với cô giá đang hết sự tủi thân trong lòng, anh chỉ cảm thấy tâm loạn như ma, bó tay không thể làm gì.

Anh ôm cô chặt hơn chút nữa, ở bên tai cô lầm bầm lặp lại: "Thật xin lỗi."

Kiều Tinh Tinh không có giầy giũa, mặc cho anh ôm cô vào lòng thật chặt, gò má đè ở cổ áo mềm mại của anh. Cô cảm thấy mình quá yếu đuối, nhưng bây giờ cô không muốn suy tính gì hết.

"Em không nên tìm một người, em thích anh ta, nhiều hơn anh ta thích em." Cô nói.

"Lý do này không được thành lập." Vu Đồ nói, "Anh cũng không có ít."

"Có." Cô tố cáo anh, "Anh nói chúng ta không thích hợp."

"Đó là bởi vì cân nhắc đến một số nguyên nhân tầm thường, nói ví dụ, thu nhập." Vu Đồ không lưu loát nói, "Nói ví dụ như, anh có thể cho em được gì, có hay không thời gian chăm sóc em kỹ càng."

"Em cũng không có thời gian chăm sóc anh." Kiều Tinh Tinh nói, "Thật ra thích một người sẽ rất kích động, sẽ không do dự giầy giũa, sẽ không suy nghĩ nhiều như vậy."

"Vậy chán chán anh và em không quá giống nhau, anh suy nghĩ quá nhiều, em không nghĩ như vậy."

"Còn có gì nữa?"

"Đại khái, gần như nghĩ xong cả đời rồi."

Kiều Tinh Tinh trong ngực anh an tĩnh một hồi, cố chấp nói: "Dù sao cũng ít hơn em."

Trong lòng Vu Đồ tràn ngập ưu tư và đau lòng.

"Chuyện đó tốt hay không tốt." Hần cúi đầu, "Em nói cho anh một phương pháp tính toán. Tính thế nào bao nhiêu, sau đó anh tới bổ sung thêm, nhưng em không thể ngay cả công thức tính toán của mình cũng không nói cho anh."

Kiều Tinh cụp mắt trong nháy mắt, có chút mông lung, công thức tính toán là cái quỷ gì?

Tại sao trong đối thoại của bọn họ lại xuất hiện cái này?

Cô bối rối một hồi "... Anh lại bắt nạt em."

Vu Đồ: "..."

Anh lập tức nói: "Anh sai rồi."

"Em chưa có đồng ý với anh."

Vu Đồ than thở: "Anh biết."

Một lát sau.

Kiều Tinh Tinh thấp giọng nói: "Em lạnh."

"Vậy chúng ta lên xe, nhưng em ngồi ghế trước được không?" Vu Đồ gần như đang dỗ cô, "Giúp anh chỉ đường, quãng đường còn lại anh thật sự không biết."

Editor: hơn 3500 chữ, từ mùng 7 tới hôm nay đều học full, thực sự mình còn chưa có tinh thần đón nhận một kỳ học "giông bão" thế này. Đã thế cầu độc thân còn thảm thiết hơn nữa! Nhưng dù sao thì: **Chúc các bạn Valentine vui vẻ và hạnh phúc hơn nữa nhé!**

Bạn đang đọc truyện *Em Là Niềm Kiêu Hãnh Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40

Đường ra khỏi Thượng Hải đều rõ ràng, đường về thành phố Kinh lại không biết?

Sáng sớm hôm sau Kiều Tinh Tinh tỉnh lại trên giường ở quê, bỗng nhiên nghĩ tới vấn đề này, cảm thấy IQ của mình tối qua hẳn là cũng âm rồi.

Hơn nữa, anh ấy sau đó cũng không có gắng tìm?

Cho nên đây chắc hẳn là anh mượn cớ, sau đó chính anh ấy cũng quên?

Kiều Tinh Tinh mở to mắt nằm trên giường, nhớ tới tối hôm qua đáng vẻ không chịu thua kém yếu ớt của mình, ảo não trở mình.

Kết quả nghiêng người, phát hiện mép giường lại có một đồng hồ, đâu, không đúng, là một người.

Người ở mép giường phát hiện cô tỉnh, ôm điện thoại di động đứng lên, vui vẻ nói: "Cuối cùng cậu cũng dậy rồi."

Nói xong nàng lập tức cúi đầu xuống, hai tay chuyển động không ngừng, biểu tình đặc ý: "Rốt cuộc có thể mở âm thanh, tắt âm chơi trò chơi thật là một chút cảm giác đều không có."

Ngay sau đó nhạc nền của Vương giả vinh diệu liền vang lên.

Kiều Tinh Tinh: "..."

Cô bò dậy đánh răng rửa mặt, lúc trở lại thì Bội Bội cũng đã đánh xong, đang ngồi ở mép giường cười giảo hoạt nhìn cô.

Kiều Tinh Tinh: "... Cậu làm gì."

Bội Bội cầm lên điện thoại của Kiều Tinh Tinh đưa, "Mình không phải có ý nhìn nha, tin nhắn tự mình hiện ra, Vu Đồ hỏi cậu tỉnh chưa."

Kiều Tinh Tinh: "..."

Nàng cầm lấy điện thoại di động, nhìn một cái, nhưng chưa trả lời.

Bội Bội lại gần: "Cho mình xem ghi chép trò chuyện của hai người đi."

Kiều Tinh Tinh lập tức tắt đi: "Không có."

"Ghét." Bội Bội đập cô một cái, chưa từ bỏ ý định truy hỏi, "Cậu và Vu Đồ, hai người hiện tại, hi hi, quan hệ như thế nào vậy?"

Kiều Tinh Tinh nói: "Bạn học cao trung."

Bội Bội: "... Mình nói với cậu này, mình coi như người ủng hộ trung thành của cậu, hoạt động của cậu mình đều xem, dĩ nhiên cũng xem thi đấu rồi? Nhìn thấy Vu Đồ lên sân khấu cảm mình cũng rút xuống, các người liên lạc lúc nào nha?"

Kiều Tinh Tinh: "Trong trò chơi nha."

Bội Bội mở to mắt: "Sau đó hai người gặp mặt ở ngoài đời, sau đó hẳn thật sự dạy cậu chơi game?"

Bốn bỏ năm thì, "Không khác là bao đâu."

Bội Bội nhất thời kích động vô cùng, "Học thần dạy cậu chơi game, vậy mơ ước của cậu thực hiện được rồi?"

Khuê mặt nhiều năm thật sự rất phiền, nhất là nắm rõ hoạt động của cô như lòng bàn tay.

Kiều Tinh Tinh nói sang chuyện khác: "Sao cậu cũng bắt đầu chơi game rồi?"

"Chính là xem cậu thi đấu ấy, mình cảm thấy rất có ý tứ. Chồng mình chơi trước, vừa vận mạng mình. Đúng rồi, cậu dùng wechat hay QQ đăng nhập, tài khoản Wechat Thiêm thiêm phát quang rất ít khi chơi, còn tài khoản khác sao?"

"Mình dùng nick phụ."

"Thêm mình thêm mình."

"Wechat của cậu? Mình dùng QQ."

"... người trưởng thành sao lại muốn dùng QQ!"

"Đại khái là vì không muốn tổ đội với cậu."

Bội Bội nhảy cẫng lên: "Mình đã lên Hoàng Kim!"

"...Được."

Lạnh lùng.

Bội Bội ở nhà cô chơi một hồi rồi về ăn liên hoan, Kiều Tinh Tinh sắp tới cũng có rất nhiều bữa liên hoan.

Họ hàng thân thích mỗi năm đều rất đến khen ngợi cô, cũng rất nhiệt tình, thuận tiện sẽ giúp bọn họ ký một đồng hình.

Sau bữa cơm chiều mừng 3, Bội bội lại tới, chơi ở trong phòng cô một hồi liền cảm thấy nhàm chán, giục dấy cô: "Hay là chúng ta ra ngoài chơi đi, thành phố Kinh hai năm nay thay đổi rất nhiều, dọc theo bên kia hồ Đông Tử rất đẹp."

Cô lấy điện thoại ra cho Kiều Tinh Tinh xem hình, "Có quán cà phê nhỏ rất hữu tình, có buồng nhỏ, cậu vào đó sẽ không bị phát hiện, có thể ngắm cảnh hồ, có đi hay không đi hay không?"

Kiều Tinh Tinh nhìn hình, có chút động tâm, "Bây giờ muộn quá rồi."

Bội Bội không nói nên lời. "Mới bây giờ! Cây có phải ở thủ phủ đợi người không, lại nói vốn chính là xem cảnh đêm nha."

Kiều Tinh Tinh suy nghĩ một chút, "Được rồi."

Đi ra ngoài cũng tốt, tránh cho ở nhà quá lâu lại nghịch Wechat, không cần thận trả lời anh thì sao.

Kết quả đến quán cà phê, hoạt động chủ yếu vẫn là lướt điện thoại.

Nhất định là bởi vì nói chuyện mấy câu Bội Bội liền bắt đầu chơi game. Kiều Tinh Tinh đem hết trách nhiệm quy cho cô bạn thân.

Trong âm thanh trò chơi của Bội Bội, Kiều Tinh Tinh nhằm chán lướt một vòng bạn bè cùng tài khoản chính thức, sau đó lại vô tình mở ra wechat của Vu Đồ.

"Aiz, Vu Đồ gửi nhiều tin nhắn như vậy mà cậu không trả lời?"

Vậy mà nhiều, sáng trưa tối có mỗi cái thôi.

Không đúng!

Kiều Tinh Tinh lập tức tắt điện thoại di động, đem người đang ghé đầu vào cô đẩy ra: "Cậu làm gì, chuyên tâm chơi game."

"Đánh xong rồi."

Bội Bội kéo cô: "Cho mình xem một chút đi, mình cùng chồng thời điểm yêu đương có gửi cho cậu mấy trăm tám ghi chép trò chuyện còn gì?"

Kiều Tinh Tinh tức giận nói: "Mình có yêu cầu à? Còn chiếm bộ nhớ điện thoại của mình."

"Hẹp hời." Bội Bội ngồi về ghế đối diện của mình, "Hừ, cậu không nói mình cũng đoán được, mình vừa rồi phát hiện bằng lái của Vu Đồ trên xe cậu."

Kiều Tinh Tinh sùng sốt.

Bằng lái?

Đúng nha, hôm qua cô lên ngồi phía trước, bằng lái của Vu Đồ bị bỏ quên ở ghế sau, cô hoàn toàn quên mất.

Nhưng sao Vu Đồ cũng không nhớ lấy về.

"Minh không phải cố ý nhìn nha, chính là đem áo lông để ở ghế sau liền nhìn thấy, còn tưởng rằng của cậu, thuận tay mở ra nhìn qua. Aiz, thật lâu không có nhìn thấy học bá đại nhân, xem hình vẫn đẹp trai như thường nha." Cô than thở một tiếng, sau đó chuyển giọng, "Cho nên xin hỏi Tinh Tinh tiểu thư, hai người sao lại ở chung một xe, lại đã ở ghế sau làm gì?"

Kiều Tinh Tinh: "... Cái gì cũng không làm "

Tối qua anh lái xe đến cửa nhà cô liền rời đi, lúc sau cha mẹ cô ra không nhìn thấy tài xế, vẫn nghi ngờ cô tự mình lái xe trở về.

Nhưng câu trả lời hiển nhiên không thể làm cho bộ não luôn nghĩ linh tinh của Bội Bội tin tưởng, cô ấy hậm hực nói: "Bỏ đi bỏ đi, không ép cậu nữa."

"Thật ra thì, mình cảm thấy rất sáng khoái, có lúc nào thấy học thần như thế này đâu~~~ nhưng mà Tinh Tinh, cậu cuối cùng có ý với người ta hay không? Nếu như có ý thì chớ lạnh nhạt thờ ơ, học thần cũng rất cao ngạo nha." Bội Bội nhắc nhở cô.

Kiều Tinh Tinh uống một ngụm nước trái cây, trong đầu nghĩ cô nào có lạnh nhạt, chỉ có hai tháng cố lạnh nhạt mà thôi.

Bội Bội không moi được tin bất quái gì, không thể làm gì khác nên lại đi nghịch điện thoại di động.

Trong buồng nhỏ khá an tĩnh.

Kiều Tinh Tinh nhớ tới lúc đi học, các cô cũng như vậy, ngày nghỉ liền tìm một chỗ cùng nhau làm bài tập, cùng nhau đọc tiểu thuyết, cùng nhau tâm sự những chuyện bí mật.

Khi đó Bội Bội cũng thích một nam sinh, nhưng sau đó cô ấy lại cưới một người đàn ông khác, sống bên nhau đầm ấm hạnh phúc.

Cô cũng từng cho rằng, Vu Đồ sẽ không xuất hiện trong cuộc đời cô nữa.

Nếu không ở bên Vu Đồ, cô sẽ hạnh phúc sao?

Nhất định là sẽ, cô sẽ để mình sống thật tốt.

Nhưng luôn có chỗ nào đó, hơi sai sai.

Bội Bội bỗng nhiên sợ hãi kêu lên, "Minh shock! Tinh Tinh, chúng ta vẫn bị người ta phát hiện."

Kiều Tinh Tinh hoàn hồn: "Làm sao?"

"Giống như người đi đường chụp được hình chúng ta đăng trong vòng bạn bè, sau đó vòng tới vòng lui chuyển tới nhóm lớp của chúng ta, bây giờ trong nhóm đang thảo luận về cậu đó, còn đặc biệt nhắc mình." Cô ấy đem điện thoại đưa cô xem.

Kiều Tinh Tinh cúi đầu nhìn một chút, trong nhóm lớp cao trung đang soát tin tức ồn ào.

"@Bội Bội, cậu ở cùng Kiều Tinh Tinh có phải không?"

"Ở đâu vậy, nghe nói là chụp được ở hầm để xe bên Đông Từ."

"@Bội Bội, bây giờ nhiều bạn học tụ hội ở KTV ca hát nha, kêu Kiều Tinh Tinh cùng đến nha."

"Đúng vậy đúng vậy, mọi người cũng đã mười mấy năm không gặp."

"Đừng làm rộn, đại minh tinh sẽ không tới đâu."

Kiều Tinh Tinh kéo lên xem danh sách tụ họp ở KTV, liền không để ý trả lại điện thoại cho Bội Bội.

Bội Bội nhận lấy điện thoại, kiên quyết nói: "Minh quyết định giả chết."

Cô nhàm chán chọc điện thoại một hồi, đột phát ý tưởng nói: "Tinh Tinh, cho mình chơi tài khoản Vương giả của cậu một chút đi, muốn thử một chút cảm giác đánh cao cấp như thế nào."

Kiều Tinh Tinh: "... Cậu muốn đi hại người sao?"

Bội Bội không phục: "Minh đánh cũng rất đáng tin mà? Chẳng qua đánh mãi không thể lên cấp mà thôi, có được hay không ah~~~ "

Kiều Tinh Tinh đang lo lắng đưa cho cô ấy mình sẽ lại bị bôi đen, nhưng nhìn cô ấy mặt đầy khăn nài*, không thể làm gì khác ngoài mở game, đưa điện thoại cho cô ấy, "Không đánh lại nhớ đưa mình."

* cầu khẩn và nài nỉ(diễn sâu quá chị Bội)

Nói xong không khỏi sững sốt một hồi, những lời này, một người thường xuyên nói với cô, không nghĩ tới hôm nay lại đến lượt cô nói với người khác.

"Biết biết." Bội bội vui mừng đoạt lấy điện thoại.

Kết quả trong miệng Bội Bội thì mười phần đúng khí, chà chà mặt điện thoại của Kiều Tinh Tinh, lại sợ. "Bỏ đi, mình vẫn có chút không dám."

Cô ở trong tài khoản của Kiều Tinh Tinh đi dạo, thỉnh thoảng phát biểu một ít ý kiến. "ID của cậu có thật sự thần kỳ, hái bông cái quý gì... Oa, số trận thắng xếp hạng cao như vậy... Bách Lý Thủ Ước thứ mười thành phố Thượng Hải... Ai, cậu còn có Pentakill này."

Kiều Tinh Tinh ngăn ra, "Cái gì?"

"Pentakill nha, chính cậu đánh mà quên rồi sao?"

Kiều Tinh Tinh nghi ngờ lấy lại điện thoại di động.

Trong "Tài liệu đối chiếu" là thống kê số liệu của người chơi các cấp, dưới cùng sẽ hiển thị Mvp, số lần cô chiến thắng 3 lần 4 lần ngay cả lần 5, những số liệu khác cũng rất bình thường. "Pentakill" phía sau lại có thêm số hai.

Điều này chứng minh cô có hai lần Pentalill.

Nhưng rõ ràng trước khi cô tham gia thi đấu giải trí là 0, mà sau khi cuộc thi kết thúc cô cũng không chơi lại.

Vậy hai cái Pentakill này từ đâu mà có?

Trong đầu có gì đó thoáng qua, Kiều Tinh Tinh vội vàng mở ra "Lịch sử chiến tích".

Sau đó ánh mắt liền ngưng lại.

"Tinh Tinh, Tinh Tinh?"

Mấy phút sau, Bội Bội nhìn cô vẫn đang nhìn giao diện trò chơi, không nhận được phát phát tay trước mặt cô.

Kiều Tinh Tinh ngẩng đầu lên, trong mắt giống như phát sang. "Tối nay bạn học tự tập ở KTV?"

Bội Bội gật đầu: "Đúng vậy?"

Kiều Tinh Tinh nói: "Mình muốn đi."

"A?" Bội Bội ngơ ngác nhìn cô.

"Đưa mình điện thoại của cậu."

Bội Bội ngơ ngác mở khóa điện thoại đưa cô. Kiều Tinh Tinh cầm lấy điện thoại, mở ra nhóm wechat của bạn học, gửi một tin nhắn.

Bội Bội:

Được, mình lập tức đưa cô ấy tới ^_^@tất cả mọi người.

- - - - -

Editor: Trong hôm nay sẽ có chương 37, hoàn chính văn.

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Em Là Niềm Kiêu Hãnh Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41

Nhà Vu Đồ cũng vừa mới ăn xong bữa cơm tụ họp gia đình, sau khi tiễn người thân đi, anh trở lại phòng của mình.

Tin nhắn vẫn dừng ở tin nhắn mình đã gửi đi, anh để điện thoại xuống, trong lòng có chút sốt ruột.

Chẳng lẽ thật sự phải mượn có lấy bằng lái?

Anh mở cửa sổ, khí lạnh bên ngoài đập vào mặt, anh dựa vào cửa sổ đốt một điếu thuốc, dần dần bình tĩnh lại.

So sánh với anh, cô chẳng qua mới không để ý anh hai ngày thôi, anh có tư cách gì ở đây phiền não.

Điện thoại trên bàn sách reo, anh đưa tay tiếp, là bạn học cao trung Lý Minh.

"Vu Đồ, hôm nay bạn học cao trung tụ họp, mọi người đều ở KTV ca hát, cậu có tới không vậy?"

Vu Đồ từ chối: "Tôi không đi."

"Mình cũng biết, chẳng qua không có chuyện gì thì tới đi, Kiều Tinh Tinh cũng tới rồi đấy..."

Vu Đồ đột ngột nắm chặt điện thoại, cắt ngang cậu ta: "Cậu nói gì?"

Lý Minh nói: "Kiều Tinh Tinh đó, đại minh tinh đó, mọi người đều nói muốn tới họp lớp."

Ngón tay Vu Đồ bị nóng, anh hoàn toàn không để ý tới, "Cô ấy nói lúc nào, ở đâu?"

"Trong nhóm lớp nha, cậu không xem nhóm lớp? Vốn dĩ chỉ có mười mấy người tới, bây giờ đoán chừng cũng sắp 30 người rồi, lớp trưởng đang vội vàng đổi một một phòng lớn."

Vu Đồ cúp điện thoại, mở wechat, trong nhóm lớp đã có mấy trăm tin nhắn, cậu chẳng muốn xem, ngón tay thật nhanh kéo mấy lượt, cầm lên một cái áo bành tô liền xông ra ngoài.

Cha mẹ đang xem ti vi ở phòng khách, nhìn anh như vậy cũng kinh ngạc, đứng dậy hỏi: "Đây là thế nào?"

Vu Đồ nhanh chóng đổi giày, "Con đi ra ngoài một chuyến, hai người không cần chờ con, trở về rất muộn."

Nói xong đóng cửa lại liền đi.

Vu ba cùng Vu mẹ trở mắt nhìn nhau, "Mấy tuổi rồi, cầu thả như vậy."

Vu Đồ cũng cảm thấy mình có lẽ kích động không khác học sinh cao trung, không đúng, từ cao trung cho tới giờ anh chưa từng kích động như vậy.

Tết nguyên đán có quá nhiều người ra đường, xe taxi cách trung tâm thương mại mấy trăm mét thì bị tắc cứng, Vu Đồ thẳng thừng xuống xe, bước thật nhanh.

Kiều Tinh Tinh lúc này đã bị các bạn học ở KTV vây xem một hồi, còn hát một bài vui mừng.

Bội Bội khấn trương ngồi cạnh cô, rất sợ có bạn học chụp loạn. Thật ra thì cô đúng là khấn trương quá độ, minh tinh cũng là người bình thường, hướng chỉ mọi người vẫn là bạn học cao trung, vây xem một hồi, mới lạ qua đi, thì muốn ca hát liền ca hát, muốn uống rượu liền uống rượu.

Dĩ nhiên, cũng khó tránh khỏi không ngừng có người tới cùng cô ấy nói chuyện chào hỏi muốn ký tên, vị trí bên người luôn bị tranh cướp, trừ Bội Bội luôn cố định bên tay trái, bên phải đơn giản lần lượt đổi người.

Mọi người thay nhau ca hát, lớp trưởng bận bịu kiểm đếm số người, "Có ai không tới không, aiz, học thần lớp chúng ta có phải đều không tới không?"

Một bạn học nữ nói: "Đã hỏi Hạ Tinh, cô ấy nói ở quê ăn cơm cùng họ hàng, nên không tới."

Một bạn học nữ khác hỏi: "Vậy Vu Đồ thì sao?"

Lý Minh nói: "Tôi vừa gọi điện cho Vu Đồ rồi, cậu ta hình như không xem nhóm lớp, cũng chưa nói có tới hay không."

Kiều Tinh Tinh nhìn như đang cùng bạn học bên cạnh nói chuyện phiếm, nhưng sự chú ý hoàn toàn đặt ở chỗ bọn họ, cô âm thầm suy nghĩ, hóa ra là không thấy nhóm bạn học, không trách tới bây giờ vẫn chưa xuất hiện... Mới gọi điện thoại, vậy bao lâu mới có thể đến?

Đang suy nghĩ, lớp trưởng đột nhiên hỏi cô: "Kiều Tinh Tinh, có phải cùng Vu Đồ rất thân không, cậu gọi điện thoại kêu cậu ta đến đi."

Một bạn học khác phụ họa: "Đúng đó, chúng mình cũng thấy video các cậu cũng cùng chơi game, thẻ điện của cậu cậu ta nhất phải cho." (ý chỉ rằng Vu

Đồ lạnh nhạt cao ngạo ít khi nể mặt ng khác nhưng nhất định sẽ nể mặt Tinh Tinh, bạn học này nói quá đúng rồi, lời vợ thầy Vu thì sao có thể không nghe...)

Kiều Tinh Tinh: "..."

Cô gọi hần dĩ nhiên là không thể nào, Kiều Tinh Tinh đang suy nghĩ lý do từ chối, cửa phòng bao đột nhiên bị người dùng lực đẩy ra.

Một dáng người cao ngất xuất hiện ở cửa.

Tất cả mọi người đều nhìn ra cửa, lớp trưởng đứng lên, lớn tiếng kêu lên: "Vu Đồ!"

Kiều Tinh Tinh lập tức cúi đầu, làm bộ nghịch điện thoại di động, chỉ chờa lỡ tai đang dựng thẳng, nghe động tĩnh trong phòng bao.

Vu Đồ dù sao cũng là nhân vật từng làm mưa làm gió trong trường, sự xuất hiện của anh trong phòng bao lại đẩy lên một trận ồn ào, không ít người chùng anh chào hỏi, không khí lại lần nữa náo nhiệt.

"Vu Đồ cậu cuối cùng cũng tới."

"Tới quá muộn nha phạt rượu phạt rượu."

"Học bá, đã lâu không gặp nha, bây giờ đang làm gì?"

"Vu Đồ sao cậu vẫn đẹp trai như vậy, mình cũng hói rồi."

"Vu Đồ cậu..."

Vu Đồ lần lượt cùng bạn học trò chuyện, qua một hồi náo nhiệt mới bình thường trở lại, lớp trưởng gọi anh: "Vu Đồ ngồi chỗ mình đi, uống chai bia."

Vu Đồ lịch sự lễ độ từ chối: "Chờ một lát, mình còn có chút chuyện."

Kiều Tinh Tinh lặng lẽ vén lên mí mắt, trong tầm mắt, một đôi chân trắng dài ung dung hướng cô đi tới, cuối cùng dừng trước người cô.

Trong phòng bao chợt im lặng, những người vốn đang ca hát cũng dừng, ngay cả âm nhạc cũng chẳng thể làm ồn.

Kiều Tinh Tinh không thể không ngẩng đầu lên, Vu Đồ cúi người xuống, ngưng mắt nhìn cô hỏi: "Có phải vì anh không?"

Lời của anh không đầu không đuôi, Kiều Tinh Tinh lại biết anh đang hỏi mình có phải vì anh nên mới xuất hiện ở đây.

Đúng vậy, nếu không thì sao?

Kiều Tinh Tinh nhỏ giọng nói: "Không so đo với cậu."

Vu Đồ yên lặng, nhưng ánh mắt chăm chú nhìn cô thoáng chốc sáng như sao. Kiều Tinh Tinh bị các bạn học nhìn không được tự nhiên, nhưng còn chưa mở miệng, một cái hôn dịu dàng chạm vào môi cô.

Vu Đồ nghiêng người hôn cô.

Kiều Tinh Tinh ngây dại, nhất thời không phản ứng kịp chuyện gì đã xảy ra. Tới mấy giây sau, cô mới nghĩ đến muốn đẩy cậu ra, nhưng cô vừa nâng tay, liền bị người đoán trước bắt được.

Nụ hôn này cũng không dài.

Vu Đồ rất mau dừng lại động tác, thân mình lại không có lui ra, vẫn duy trì tư thế gài trong gang tấc như cũ, hơi thở nóng bỏng bao phủ cô.

"Đi nhé?"

Anh hỏi cô.

Kiều Tinh Tinh tức giận muốn đá anh, thế này còn không đi, chờ bị bạn học vây xem sao?

Vu Đồ từ trong ánh mắt cô lấy được câu trả lời, anh kéo cô, nói với các bạn học còn đang ngẩn ngơ, "Xin lỗi, chúng mình đi trước, mọi người từ từ chơi."

Anh liền như vậy lôi kéo Kiều Tinh Tinh ra khỏi phòng bao, ném lại một đồng bạn học đang ngây người như phỗng.

Thật lâu, trong phòng bao mới có bạn học cẩn thận hỏi: "Các bạn học, tôi không nhìn lầm chứ?"

Một bạn học khác lăm bàm đáp: "Chắc nhìn lầm rồi."

Kiều Tinh Tinh cùng Vu Đồ cũng chạy đi xa, cô bị anh kéo đến cầu thang thoát hiểm trong KTV.

Kiều Tinh Tinh chạy tới thờ hồng hộc: "Anh, anh thật là..."

Vu Đồ lại chỉ nhìn cô truy hỏi đến cùng: "Tại sao?"

Tại sao bỗng nhiên lạ để ý đến anh?

Kiều Tinh Tinh bình phục hô hấp, hỏi anh: "Lúc em đi trao giải cho các tuyển thủ ngày thi đấu, cậu cầm điện thoại của mình đánh hai cái Pentakill? Anh không phải nói không tặng quà sinh nhật cho em sao? Tại sao lại tặng?"

Vu Đồ nhớ tới chuyện này, "Bởi vì không phải cùng em chơi, anh cho là không tính."

Anh cau mày, "Bởi vì chuyện này?"

Dĩ nhiên không phải bởi vì chuyện này.

Mà là bởi vì, cô nghĩ đến lúc đó anh ôm tâm tình phải đi xa ở trong phòng nghỉ ngơi giúp cô chơi game làm quà sinh nhật, nghĩ đến trước đó anh liều mạng muốn trước khi thi đấu tặng cho cô Pentakill, dường như đã hiểu được anh ẩn nhẫn cùng giầy giụa, cùng với những ẩn nhẫn và giầy giụa ở đó, thuộc về kiểu tình cảm của riêng Vu Đồ.

"Sao anh biết mật mã điện thoại của em?" Kiều Tinh Tinh không đáp mà hỏi ngược lại. Mật mã của cô không phải là mật mã mở cửa 1316.

"Trong lúc vô tình nhớ được." Cô ở trước mặt anh nhún quá nhiều lần.

"Anh tổng cộng đánh hai ván, làm sao có được 3 cái Pentakill, cấp bậc của em cũng không thấp nha."

"Vào trận nói với đồng đội, cho mình kinh tế, xin giúp đỡ."

Aiz? Kiều Tinh Tinh có chút ngạc nhiên.

"Ván thứ hai có người nói, dựa vào đâu. Anh nói bạn gái đang xem, anh em, hỗ trợ."

Kiều Tinh Tinh không nhịn được cười, "Nói những lời như vậy không giống anh chút nào."

Vu Đồ nhìn chăm chăm cô, "Anh bây giờ cũng không giống anh."

Đúng là không giống hần...

Kiều Tinh Tinh nghĩ tới cái hôn vừa rồi ở phòng bao, trên mặt không khỏi nóng lên.

Tay Vu Đồ xoa tóc cô, "Chúng ta có thể không nói game không?"

Bầu không khí bỗng nhiên lại nguy hiểm

"Vậy nói gì?" Kiều Tinh Tinh nhỏ giọng hỏi.

Thanh âm của Vu Đồ có chút trầm khàn: "Điều này đại biểu, em đồng ý với anh sao?"

Kiều Tinh Tinh cúi đầu xuống, bắt đầu chơi lông xù trên áo lông khoác ngoài. "Em nhớ, khi đó còn hỏi anh những vấn đề khác."

"Ừ, còn có di dân lên sao Hỏa."

"Phải tiếp tục viết."

Vu Đồ hơi sùng sốt, đáy mắt nổi lên ý cười, "Được."

Kiều Tinh Tinh chân chừ một chút, có chút mất tự nhiên nói, "Nhưng không cần thức đêm nữa, em không vội."

Lần này qua một lúc lâu, Vu Đồ mới thật thấp giọng nói một tiếng: "Được."

Bên ngoài cầu thang bỗng vang lên một trận tiếng bước chân ồn ào, cùng với lời nói, "Thang máy chen chúc muốn chết, còn chẳng bằng đi thang bộ,"

Ngay sau đó "két" một tiếng, cửa thoát hiểm bị đẩy ra, Vu Đồ phản ứng nhanh ôm Kiều Tinh Tinh, đem đầu cô đè trong ngực.

Những thanh niên hần cũng không nghĩ đến bên trong có người, hay là...Ừm, loại tư thế này, nhất thời liền dừng trò chuyện, vừa xuống lầu vừa không ngừng quay đầu quan sát bọn họ.

Tuy là Vu Đồ luôn luôn duy trì bình tĩnh, cũng bị ánh mắt không che giấu của bọn họ làm cho lúng túng, chỉ có thể rũ mắt bắt đầu nghiên cứu tóc của Kiều Tinh Tinh.

Cũng may bọn họ rất nhanh liền đi qua.

Giữa thang lầu bay tới vài câu nói mơ hồ.

"Lại có thể ở cầu thang thoát hiểm hện hò, cảm giác có chuyện."

"Người con trai kia rất tuấn tú nha."

"Người ta có bạn gái, nhìn qua thấy khá gầy nha, khẳng định cũng xinh đẹp."

"Ai, qua hết năm giảm cân."

Thanh âm của bọn họ rốt cuộc hoàn toàn biến mất, Kiều Tinh Tinh chui đầu trong ngực Vu Đồ, cười khúc khích.

"Rất tuấn tú nha thầy Vu."

Vu Đồ bất đắc dĩ nói, "Cùng em ở chung một chỗ, cầu thang thoát hiểm cũng không an toàn."

Kiều Tinh Tinh hừ hừ một chút, "Sớm quen đi."

"Sớm đã thành thói quen." Hơn nữa luyện thành thuật mắt xem bốn phương tám hướng.

Vu Đồ nói: "Chúng ta đổi chỗ khác?"

"Đi đâu? Khắp nơi đều là người." Thời điểm ăn tết rạp chiếu phim hay các nơi khác đều đầy người, nơi này không giống Thượng Hải, có thể đến nhà cô.

Vu Đồ trầm ngâm khẳng định: "Có một nơi khẳng định không có người."

Kiều Tinh Tinh khẳng định không nghĩ tới Vu Đồ sẽ mang cô tới nơi này.

Trường trung học số 1 thành phố Kinh.

Vu Đồ đi thương lượng với bảo vệ, Kiều Tinh Tinh đứng trước bảng hiệu của trường học quan sát mấy chữ to, không khỏi có sóng dậy trong lòng.

Một lát sau, Vu Đồ đứng chỗ bảo vệ ngoắc cô, Kiều Tinh Tinh chạy tới, bảo vệ mở cửa cho bọn họ.

Trong trường lúc này quả thực không có một bóng người, vắng vẻ u ám, chỉ mở mấy ngọn đèn trang trí, chiếu sáng đại khái các khu vực.

Chờ đi xa hơn, Kiều Tinh Tinh tò mò hỏi, "Muộn như vậy sao người ta còn để cho chúng ta đi vào?"

"Anh nói với bác ấy anh trước kia là học sinh ở đây, muốn mượn bạn gái tới xem một chút."

"...Như vậy là được?"

"Người ta nói còn nhớ anh."

"Ồ ~~~ Vu đại học thần, khẳng định ấn tượng sâu sắc."

Vu Đồ liếc cô một cái, "Đáng tiếc bạn gái của anh không tiện lộ mặt, nếu không sợ rằng dễ dàng đi vào hơn nữa."

"Đương nhiên." Kiều Tinh Tinh kiêu ngạo vênh cái đuôi.

Vu Đồ không khỏi bật cười.

"Thật ra thì chiều hôm qua anh đã tới, khi đó chú ấy không chú ý tới anh."

Đã tới? Ở lúc cô ơ đẹp anh? Anh tới nơi này làm gì?

Tâm tình Kiều Tinh Tinh bỗng nhiên rất tốt, bước chân cũng nhanh nhẹn, quyết định không so đo chuyện anh nói "bạn gái" thuận miệng như vậy.

"Ồ, sao nơi này không có sân vận động."

Kiều Tinh Tinh chỉ phía trước, trước kia vừa vào cổng trường, phía bên phải chính là sân vận động lớn, nhưng bây giờ ở chỗ sân vận động ban đầu lại trở thành một tòa nhà dạy học mười mấy tầng.

"Chắc là vì mở rộng chiều sinh?"

Kiều Tinh Tinh nhìn toàn nhà mới mọc lên, trong lòng có chút buồn bã,

Ở nơi từng là sân vận động đó, có quá nhiều hồi ức thanh xuân. Ví dụ nói như chạy 800m một chết, ví dụ nói, tư thế oai hùng của người bên cạnh này trên sân bóng.

"Bây giờ anh còn đá cầu không?"

"Trong viện anh rất mạnh."

Kiều Tinh Tinh không nhịn được cười, lúc thầy Vu tự luyến, liền mặc kệ chuyện người khác.

Cô ngửa đầu nhìn tòa lầu mới, lo nghĩ: "Không có sân vận động, học sinh chạy bộ thể dục buổi sáng ở đâu?"

"Bên cạnh xây trung tâm thể dục, có thể ở đó."

"Lúc chúng ta đi học, bên cạnh vẫn là ruộng hoang."

"Ừ." Vu Đồ nhớ tới, "Em có phải có một lần rủ mấy bạn học nữ chạy ra ngoài vật hoa đại bị chủ nhiệm lớp phê bình?"

"... Anh có thể chỉ nhớ điểm tốt không == "

Vu Đồ khẽ mỉm cười. Anh nhớ khi đó là lớp 10, anh bị chủ nhiệm lớp gọi đến phòng làm việc nói chuyện thi đấu, vừa vặn gặp một đám người bị giáo huấn lần lượt, trong đó người bị phê bình trọng điểm chính là cô. Khi đó cảm thấy lúng túng, bây giờ nghĩ lại làm người ta hiểu ra.

Hóa ra cô gái bị giáo huấn mười mấy năm trước ấy, sẽ cùng bản thân dây dưa càng sâu hơn.

Hóa ra có một ngày, bọn họ sẽ cùng nhau trở về đây, tìm kiếm những dấu tích đã qua.

Bọn họ một đường đi về phía trước, qua nhà ăn, sân bóng rổ, ký túc xá học sinh, sau đó vòng qua bờ sông cạnh đề Thiên Bộ.

Ở trên bờ đề đi một đoạn, Kiều Tinh Tinh dừng bước, chỉ cây đại thụ xa xa phía trước.

"Anh còn nhớ chỗ đó không?" Biểu tình của cô xấu xa.

Vu Đồ nhìn cây kia, dưới cây đó, bạn học Kiều Tinh Tinh có một ngày bỗng nhiên ngăn cản anh.

Anh quay đầu nhìn về phía Kiều Tinh Tinh: "Trên đường đưa em tới anh vẫn luôn nghĩ một vấn đề."

"Gì vậy?"

"Em nhắc lại nợ cũ thì làm thế nào?"

Kiều Tinh Tinh trừng anh, sau đó không nhịn được cười: "Hôm nay không nhắc, nhưng là ~~~ sớm muộn sẽ."

Vu Đồ cúi đầu xuống, "Anh rất mong đợi."

Tốt nhất nhắc cả đời.

Anh gơ tay với cô.

Kiều Tinh Tinh nhìn nhìn, suy nghĩ một chút, đưa tay ra sau lưng.

Vu Đồ kiên nhẫn chờ đợi.

Thật lâu, Kiều Tinh Tinh mới dè dặt tay mình vào lòng bàn tay anh.

Vu Đồ lập tức vững vàng nắm chặt.

Anh dắt cô đi, đi vào tòa nhà dạy học cũ. Ở tòa nhà dạy học đi dạo một vòng, cuối cùng bọn họ ngồi ở bậc thang bên ngoài tòa nhà.

Sau lưng chính là bảng thông báo của trường.

"Trước kia ở đây dán hình anh rất lâu, các loại tham gia thi đấu được phần thưởng khen ngợi gì các lại." Kiều Tinh Tinh nhìn về phía hắt, "Anh có còn nhớ không, lần trước em nói với anh ở nhà chị Linh, em cảm thấy sau này anh sẽ trở thành một khoa học gia về hàng không vũ trụ rất lợi hại, sau đó coi như chỉ là bạn học của anh cũng sẽ cảm thấy rất vinh dự."

"Nhớ."

"Thật ra thì không phải như vậy."

"Hử?"

"Không phải làm bạn học của anh đâu." Kiều Tinh Tinh nháy mắt với anh.

Trong lòng Vu Đồ giống như có lông vũ quét qua, biết mà vẫn hỏi: "Vậy là gì?"

Kiều Tinh Tinh lại phớt lờ anh.

Nhưng suy nghĩ một chút, vẫn là trả lời anh đi.

Cô nâng cằm, "Khi đó sẽ có một chút ảo tưởng kỳ quái, anh nghe rồi sẽ không cho phép đâu. Ví dụ như, sẽ ảo tưởng tới kỷ niệm thành lập trường rất lâu sau này, anh là một nhà khoa học hàng không vũ trụ rất lợi hại, trường học mời anh, sau đó em liền theo cùng nha."

Vu Đồ trước nay không hề biết, hóa ra cảm xúc mềm mại dưới đáy lòng, có thể lan thành như thế.

"Cho nên, thầy Vu, anh phải cố gắng nha, em đối với anh là có yêu cầu đấy."

Cho nên, ít nhất không nên do dự giữa vì thu nhập gì đó mà không dám tiếp nhận cô, anh có nhiệm vụ càng quan trọng hơn, mục tiêu to lớn hơn đó, anh hiểu ý cô em không?

Vu Đồ sao lại không hiểu.

Có lúc anh cũng kinh ngạc, rõ ràng bọn họ chân chính tiếp xúc không bao lâu, nhưng có thể tâm ý tương thông tới mức này, có lúc chỉ ánh mắt, chỉ mấy chữ ngắn gọn, liền hiểu được ý của đối phương.

Vì vậy vào giờ phút này, anh ngồi trên bậc thang ở tòa nhà trung học, cũng hiểu hơn bản thân của trước đây, bởi vì ngao mạn thờ ơ mà bỏ lỡ điều gì.

"Tinh Tinh, có lúc anh cảm thấy, em nhìn anh có chút mù quáng."

"Trước kia anh ở cao trung này, anh cũng tự phụ mình thông minh, đi ra ngoài mới biết đất trời rộng lớn, mình nhỏ bé, anh không có là thiên tài như mình nghĩ, IQ cũng còn xa mới tới cấp bậc hàng đầu."

"Chờ một chút." Kiều Tinh Tinh nói, "Cấp bậc hàng đầu anh nói là chỉ?"

Vu Đồ bị cô cắt ngang: "... Tiền Học Sâm, Khoa La Liêu Phu, Phùng Tập Môn."

Kiều Tinh Tinh vừa bị hấn phở cập khoa học lịch sử giản lược hàng không vũ trụ thế giới: "... Được, anh tiếp tục..."

Vu Đồ không tiếp tục được nữa, anh cười một tiếng, "Nhưng anh sẽ cố gắng."

Anh nói: "Anh nghĩ anh có thể."

Kiều Tinh Tinh hai mắt sáng lấp lánh nhìn anh: "Ừm."

Hai người cứ lặng yên như vậy ngồi trong gió rét một hồi.

Vu Đồ đột nhiên nói: "Tinh Tinh, anh phát hiện nói em có khuynh hướng trở thành BDS."

Kiều Tinh Tinh sững sốt: "BDS* là gì?"

Vu Đồ nói: "Tự mình tra Baidu."

"Oa, anh còn dám nói với em lời như vậy."

Trong đêm đông giá rét, trong sân trường vắng ngắt, vang lên tiếng kháng nghị thanh thúy của cô gái, đi đôi với tiếng cười trầm thấp của người đàn ông.

Bác bảo vệ ở phía xa kêu: "Phải đóng cửa rồi."

Bọn họ cùng nhau ra khỏi trường học.

Bên ngoài cổng trường là một đường xe chạy thẳng tắp rộng rãi.

Kiều Tinh Tinh ngâm nga một bài hát anh chưa từng nghe qua, Vu Đồ dắt cô, bỗng nhiên lại có cảm giác trần ai lạc định*.

*bụi trần lắng đọng, là một thành ngữ, có nghĩa là mọi thứ trải qua rất nhiều biến đổi quanh co nhưng cuối cùng cũng có kết quả xác định.

Con đường dưới chân tựa hồ càng thêm rõ ràng, mà nhân sinh của anh tựa hồ cũng trở nên đơn giản.

Chẳng qua là ——

Ở bên cô.

Sau đó, trở thành niềm kiêu hãnh của cô.

Hoàn chính văn

*Giải thích về BDS: BeiDou Navigation Satellite System. Đây là Hệ thống vệ tinh dẫn đường Bắc Đẩu, một hệ thống định vị vệ tinh toàn cầu do Trung Quốc phát triển, tương tự như hệ thống định vị toàn cầu GPS của Hoa Kỳ và hệ thống định vị vệ tinh GLONASS của Nga.

=> Ý anh là cô là người dẫn đường, góp phần giúp anh tìm lại định hướng cuộc sống.

- - - - -

Editor: *Cuối cùng cũng xong chính văn, đáng ra có thể sớm hơn rồi nhưng mấy ngày trước mình bị dớp vì mấy môn chuyên ngành kỳ này. Lại còn có muốn suy nghĩ bỏ học nữa cơ, một chữ thôi KHỔ.*

Phiên ngoại sẽ dịch dần sau, chúc các bạn kì học mới thuận lợi và mong các thầy cô giáo bao dung hơn với thế giới này!

5:56 PM, 16/02/2019.

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Em Là Niềm Kiêu Hãnh Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: PN 1: Sáng

Sáng sớm mừng 4 đầu năm, Kiều Tinh Tinh bị điện thoại của Vu Đồ đánh thức.

"Bên ngoài tuyết rơi rồi."

Kiều Tinh Tinh tức giận, "Anh đánh thức em làm gì."

Cho dù thanh âm của câu nói này dễ nghe như ngâm thơ cũng không thể tha thứ!

"Hử?" Giọng điệu bên kia khẽ giương lên, "Anh cho là em đã dậy rồi, trước kia 9 giờ anh đến nhà em, bây giờ 8:30, đồng hồ sinh học của em chẳng nhẽ không phải thế?"

Người đàn ông kỹ sư khoa kỹ tự kỷ luật thật đáng sợ...

"Đồng hồ sinh học của em là tùy cơ ứng biến, đêm qua chúng ta gọi điện thoại đến 2 giờ sáng!"

"Vậy thật xin lỗi, sau này anh biết rồi."

Bên kia cười khê, nhưng hiện giờ chẳng có tí nào đáng về áy náy, "Em ngủ tiếp đi, anh đi xuống lầu quét tuyết, buổi chiều mấy giờ đi đón em?"

"Hai giờ đi."

"Bạn học?"

"Đúng vậy!" Lấy thân phận bạn học tới. Bây giờ chưa cần nói ngay cho cha mẹ rằng cô đang yêu đương đâu, sẽ rất phiền.

Bên kia thông thả thờ dài.

"Anh than thở gì nha?"

Bạn học Kiều không chịu cho danh phận một chút cũng không chột dạ.

"Anh đang suy nghĩ, chừng nào thì đi nhà em quét tuyết."

"..."

Thật là phạm quy quá rồi!

Cúp điện thoại, Kiều Tinh Tinh muốn tiếp tục ngủ, lại bị một câu nói của Vu Đồ làm cho tâm rạo rức cũng không ngủ được nữa.

Cô thức dậy đánh răng rửa mặt, đứng bên cửa sổ nhìn cảnh tuyết trong sân một hồi, suy nghĩ đáng về Vu Đồ ở dưới lầu chịu thương chịu khó xúc tuyết, vui vẻ xuống lầu ăn sáng.

Ba Kiều mẹ Kiều nhìn thấy cô hết sức kinh ngạc, "Ngày hôm qua cùng bạn học chơi muộn như vậy, dậy sớm như vậy làm gì?"

Ba Kiều phê bình nói: "Cũng về quá muộn."

Kiều Tinh Tinh bình tĩnh: "Đã lâu không gặp các bạn học mà."

Mức thêm cho cô một chén cháo nữa, ba Kiều hỏi: "Con hôm nay về Thượng Hải nhì, mấy giờ đi?"

"Hai giờ."

Nghe cha mẹ nhắc tới chuyện này, con người Kiều Tinh Tinh khẽ chuyển, nghiêm túc nói: "Đúng rồi, con muốn tự mình lái xe trở về Thượng Hải."

"Cái gì?" Ba Kiều mẹ Kiều cực kỳ sợ hãi, "Tuyệt đối không được!"

Kiều Tinh Tinh: "..."

Mặc dù lấy lui làm tiền hù dọa bọn họ, nhưng phản ứng này của ba mẹ cũng quá khoa trương đi? Cô có bằng lái chính quy đó, tham gia chương trình tổng nghệ du lịch cũng lái xe, lúc ấy còn được khen ngợi một hồi về kỹ thuật dừng xe đó.

"Tài xế của con đâu? Sao không đến đón con?" Mẹ Kiều hỏi.

Kiều Tinh Tinh thuận miệng bịa một lý do, "Chuyến bay của anh ta bị hủy bỏ, tạm thời không mua được vé mới."

"Vậy để cho em họ con đưa đi, nếu không ba lái xe đưa con, dù sao con không thể tự mình lái xe." Thái độ của ba Kiều hết sức kiên quyết.

"Không muốn, vậy quá phiền toái, con có thể tự lái xe trở về." Kiều Tinh Tinh cố ý tranh luận.

"Con chạm tay lái mấy lần? Bên ngoài tuyết còn đang rơi, không được là không được." Ba Kiều cũng nóng nảy rồi.

Tranh luận như vậy mấy lần, Kiều Tinh Tinh "tủi thân" cúi đầu uống cháo, làm bộ chơi điện thoại, mặt đầy đáng về không muốn thỏa hiệp.

Qua mấy phút, cảm giác lửa giận đã hết rồi, cô ngẩng đầu lên, hết sức vui vẻ nói với cha mẹ: "Không cần làm phiền em họ, ở trong nhóm bạn học con thấy có một bạn học cũng phải trở về Thượng Hải, để cho cậu ấy lái xe đi! Cậu ấy là tài xế lâu năm!"

Vì vậy, khi vị bạn học "thuận đường trở về Thượng Hải" xuất hiện ở cửa nhà Kiều Tinh Tinh, ngênh đón anh chính là mẹ Kiều ba Kiều vô cùng nhiệt tình nở nụ cười.

Nếu không phải thông đồng tạm thời không nói cho gia trưởng, Vu Đồ thật muốn hoài nghi mình đã tùy tiện qua ải rồi.

Mẹ Kiều đặc biệt nhiệt tình, oán trách một câu Kiều Tinh Tinh không để cho người ta vào nhà uống trà sau đó liền hỏi không ngừng, "Cháu là bạn học cao trung của Tinh Tinh à?"

"Đúng ạ, dì."

"Làm việc ở Thượng Hải?"

"Vâng ạ."

"Làm gì vậy?"

"Ở Sở nghiên cứu hàng không vũ trụ."

"Chế tạo tên lửa vệ tinh nha, không tệ không tệ."

Mẹ Kiều càng hỏi càng có tinh thần, thật là có khuynh hướng không dừng được, Kiều Tinh Tinh không khỏi vui mừng vì mình kéo hành lý tới mở cửa,

nếu không mẹ cô có thể hỏi ít nhất nửa giờ.

Cô vội vàng đem hành lý cùng chìa khóa xe kín đáo đưa cho Vu Đồ, mở cửa xe thúc giục: "Lên xe đi, ba mẹ, bọn con đi nha, bạn học của con trở về Thượng Hải còn có việc đấy."

"Được được, đi đường cẩn thận đó."

Xe hơi trong ánh mắt của cha mẹ Kiều Tinh Tinh rời đi. Vu Đồ hỏi Kiều Tinh Tinh: "Em nói thế nào với ba mẹ?" "Sao họ không hoài nghi mà còn mặt còn đầy ý cảm tạ?"

"Lạt mềm buộc chặt nha~" Dĩ nhiên còn có kỹ năng diễn xuất vân đạm phong khinh đặc biệt không để lại dấu vết của cô!

Người căn bản không ở trong nhóm bạn học là Kiều Tinh Tinh đặc ý đem quá trình mình cùng cha mẹ đấu trí so đũa khí miêu tả một lần, nói xong chờ Vu Đồ khen cô, kết quả lại thấy Vu Đồ mặt đầy suy nghĩ sâu xa.

Kiều Tinh Tinh: "... Anh có ý gì đấy?"

Vu Đồ nói: "Không có gì, nhờ tới lúc em lừa anh đi sửa máy lọc không khí."

Kiều Tinh Tinh: "..."

"Thuận thế liền nghĩ tới sau này phần lớn thời gian người ở chung với em là anh, anh cảm thấy mình nên có chuẩn bị tâm lý."

Kiều tiểu thư chủ ý quý quái nhiều vô số kể, kỹ năng diễn xuất lại tốt, Vu Đồ cảm thấy cuộc sống của mình sau này hẳn sẽ tràn đầy... kinh ngạc vui mừng?

"Rất không tình nguyện hử?"

"Sao lại thế." Vu Đồ lập tức chối.

Nhưng biểu tình của anh nhìn qua rất miễn cưỡng nha thầy Vu~ Chẳng qua Kiều Tinh Tinh suy nghĩ một chút, cảm thấy có chút mong đợi. Cảm giác thành tựu khi lừa gạt Vu Đồ so với cha mẹ chắc sẽ cao hơn, thật là nghĩ đến liền nóng lòng muốn thử.

Cô phản chấn lên tiếng: "Em sẽ cố gắng."

Vu Đồ: "... Cũng không cần quá cố gắng."

"Hừ ~ sợ rồi đúng không?"

Vu Đồ nhướn mày: "Ngược lại cũng không đến mức đó, em thử xem."

Rất tự tin đi~ Kiều Tinh Tinh yên tĩnh lại, một tay chống cằm, ánh mắt lảng tránh, giống như thật sự đang suy nghĩ làm thế nào để lừa gạt anh.

Vu Đồ không khỏi bật cười.

Lúc này điện thoại của anh reo hai tiếng, Vu Đồ lái xe không tiện xem, nói với Kiều Tinh Tinh: "Giúp anh xem đi."

"Được." Kiều Tinh Tinh cầm lấy điện thoại di động, "Có người tên Dịch Lượng gửi tin nhắn thoại cho anh."

"Đó là Hoang Mang, xem hẳn nói gì?"

"Ồ, là Hoang Mang a." Không trách tên quen thế, hẳn là lúc chơi trò chơi đã từng nghe qua.

Kiều Tinh Tinh mở ra tin thoại, nhất thời có một giọng nam quen thuộc vang lên, tràn ngập vui vẻ: "Lão Vu này, nói cho cậu một tin vui, tôi ở bên này biết một cô gái, dáng dấp đặc biệt đẹp, còn hiền huệ, đặc biệt thích hợp với tôi. Một tháng! Tôi muốn theo đuổi cô ấy. Hắc hắc, tôi so với cậu sớm thoát kiếp độc thân nhé."

Kiều Tinh Tinh không nhịn được cười: "Cậu ta cùng với phong cách nói chuyện trong trò chơi cũng không khác mấy nha. Em giúp anh trả lời?"

"Ừ, chúc cậu ta thành công." Vu Đồ dặn dò, "Em đừng có dọa cậu ta."

"Em sao lại dọa cậu ta nha." Kiều Tinh Tinh kháng nghị một câu, sau đó dè xướng phím ghi âm: "Anh ấy nói chúc anh thành công, còn có anh ấy nói đã thoát kiếp độc thân sớm hơn anh."

Ngón tay buông, gửi đi.

Vu Đồ không biết phải làm sao, quả nhiên có cơ hội cũng không đi dọa người thì bạn học Kiều Tinh Tinh này tuyệt đối không làm được, hơn nữa anh khi nào đã nói nửa câu sau?

Kiều Tinh Tinh gửi xong tin nhắn thoại liền nhìn chăm chăm wechat, chờ Hoang Mang đáp lại, kết quả 1 phút, 2 phút trôi qua....5 phút trôi qua, wechat vẫn không có chút phản ứng nào.

Cô nghiêng đầu nhìn Vu Đồ: "Sao anh ta không nói chuyện?"

Vu Đồ đồng tình với anh em mình mấy giây, hàm súc nói: "Đại khái bộ xử lý trung tâm bị cháy."

Kiều Tinh Tinh tiếc nuối đánh giá: "Đây là có hơi yếu đối đi..."

Lời còn chưa dứt, trên màn hình liền bật ra yêu cầu nói chuyện video của Dịch Lượng, Kiêu Tinh Tinh suy nghĩ, nhấn chấp nhận, Dịch Lượng đầu tóc rối bù to đùng xuất hiện trong video.

Thanh âm của cậu ta có chút kích động, "Hái bông?!!!"

Kiều Tinh Tinh vẫy tay nhẹ nhẹ với hắn, "Chào Hoang Mang."

"Ngọa tào, cô thật sự là Kiêu Tinh Tinh nha."

"..."

Giống như trong nháy mắt tìm được cảm giác lúc nói chuyện với Hoang Mang trong trò chơi, Kiêu Tinh Tinh cười híp mắt, "Có nhạc nền hay không, có ngoại ý muốn hay không?"

Dịch Lượng có chút hỗn loạn: "Không phải, cô bây giờ cùng Vu Đồ ở bên nhau?"

"Đúng nha, anh ấy đang lái xe, không tiện cùng anh nói chuyện."

"Em chờ một chút, anh còn cần yên tĩnh một chút." Dịch Lượng nói, "À, đúng rồi, nếu anh rớt mạng thì đừng ngạc nhiên, bởi vì điện thoại rất nóng, mới vừa rơi lúc ăn khuya, sau đó anh lau qua liền cùng hai người nói chuyện video, tùy thời có thể chấp."

"... Hay là anh tắt máy một lúc?"

"Không!" Dịch Lượng quát cường mạnh mẽ.

Anh quyết định trước khi chết máy nắm chắc thời gian, "Em chuyển hướng đi, cho anh nhìn mặt Vu Đồ, có phải là mặt đầy ý xuân rạo rực không?"

Kiều Tinh Tinh quay qua một chút, cho hắn nhìn tài xế tiên sinh đang lái xe, "Giống như không có gì thay đổi."

Dịch Lượng thông qua ống kính cẩn thận nghiên cứu Vu Đồ, thề thốt nói: "Có, em chưa từng cùng cậu ta ở chung, bộ dáng của cậu ta bây giờ là cấp bão, xuân phong đặc ý vô cùng."

Rất đặc ý?

Kiều Tinh Tinh không khỏi cảm thấy kính nể, vì vậy cũng cẩn thận quan sát, cuối cùng tổng kết: "Vây anh ấy có chút mặt tê liệt."

Vu Đồ: "..."

Hai người này... May mà Dịch Lượng đã đi Mỹ, nếu không tùm lại anh sẽ nhưc đầu muốn chết.

Dịch Lượng đối với khuôn mặt tê liệt của Vu Đồ mất đi hứng thú, "Không nhìn cậu ta, chuyển trở lại."

Kiều Tinh Tinh lại chuyển trở lại.

Dịch Lượng lần này tỉ mỉ đánh giá Kiêu Tinh Tinh, thờ dài nói: "Không nghĩ tới em cùng Vu Đồ đúng thật là bạn học cao trung, em đừng có ngạc nhiên khi anh kinh ngạc như vậy nha, thật sự là biểu hiện của Vu Đồ lúc bình thường, ai~~~~"

Anh ta gật gù đặc ý, một vẻ muốn nói lại thôi.

Vu Đồ bỗng nhiên có một loại dự cảm không ổn.

Kiều Tinh Tinh hỏi anh ta: "Anh ấy bình thường làm sao?"

Dịch Lượng hắc hắc một tiếng, lăm lăm nói: "Bình thường ah, trên đường qua tám biển quảng cáo của em, cậu ta mắt cũng không liếc một cái."

Kiều Tinh Tinh liếc Vu Đồ một cái, kéo dài thanh âm, "Nga~~~~ thật?"

"Thật thật." Dịch Lượng ở bên kia video điên cuồng gật đầu, "Còn nữa, có đợt game tổ chức hoạt động, em không phải là người phát ngôn tặng bản ghi

cho người chơi sao? Cửa sổ quảng cáo đó đẹp biết bao nha, anh cũng đã xem vài lần, nhưng cậu ta cho tới bây giờ đều là nhận bản ghi rồi trực tiếp đóng trang chủ, về mặt một chút chẳng thay đổi, tốc độ tay rất nhanh, anh vẫn luôn ngồi cạnh cậu ta!"

Vu Đồ không nhịn được, cảnh cáo kêu tên: "Địch Lượng."

Địch Lượng mới không thèm để ý tới anh, càng nói càng hưng phấn, "Còn có lần trước cậu ta nói đi nhà em sửa máy lọc không khí sao, quay về anh hỏi cậu ta đáng về em ra sao, cậu ta lại còn nói đáng về của em "trên đường tùy ý có thể thấy". Anh đây ấn tượng đặc biệt sâu sắc!"

Kiều Tinh Tinh yên lặng nghiêng đầu nhìn tài xế.

Những chuyện trước đó không tính, nhưng là... Trên đường tùy ý có thể thấy?

"Em đừng nghe cậu ta nói bậy." Vu Đồ mắt nhìn thẳng lái xe, nghiêm túc nói: "Ý anh là trên đường khắp nơi đều là quảng cáo của em, cho nên tùy ý có thể thấy. Điều này vừa vận chứng minh mỗi lần anh đi qua quảng cáo của em đều nhìn, nếu không sao biết trên đường khắp nơi đều có?"

Kiều Tinh Tinh chớp mắt.

Địch Lượng thiếu chút nữa phun ra, hết lần này tới lần khác người ta suy luận không có sơ hở nào để tấn công, IQ hần cao như vậy cũng không tìm thấy chỗ sơ hở, chỉ có thể tức giận chỉ trích hần: "Cậu có xấu hổ hay không?"

Vu Đồ nói: "Sống sót tương đối trọng yếu."

Kiều Tinh Tinh không khỏi bật cười, thật là muốn đánh anh.

"Em xem cậu ta đi, cột nhà hay không." Địch Lượng mặt đầy ý tổ cáo.

Rất rối loạn~~~

Chẳng qua đây là thầy Vu trong ấn tượng nha~~~

Thầy Vu cho tới giờ cũng không phải người nghiêm trang.

"Tốc độ phản ứng này của cậu cùng ham muốn được sống, cố gắng thông minh nhiều năm như vậy thật là lãng phí nha... Ai ai ai, cây bông, đừng nhìn cậu ta, nhìn anh nhìn anh, là anh mạo hiểm điện thoại nguy hiểm muốn hồng cùng em nói chuyện phiếm."

"Được được." Kiều Tinh Tinh vội vàng đưa tấm mặt quay về.

Vu Đồ bên mép hiện lên một nụ cười.

Địch Lượng vượt qua ngạc nhiên lúc ban đầu, cùng tùy ý hơn, vừa ăn bữa khuya vừa cùng Kiều Tinh nói chuyện phiếm, "Các người tại sao lại chờ tôi tới Mỹ mới nói, muốn ở hiện trường xem náo nhiệt cũng không được."

Kiều Tinh Tinh nói: "Anh hỏi anh ấy nha."

Ai không đúng~~~ đây không phải là ra về mình rất không có quyền chủ động? Cô vội vàng cứu vớt mặt mũi, đặc biệt nghiêm túc nói: "Em dễ theo đuổi như vậy sao?"

Địch Lượng suy nghĩ kỹ càng, "Cũng đúng, trước khi anh đi có một thời gian Vu Đồ rất sa sút, xem ra em làm khổ cậu ta không ít nha."

... Ai dày vào ai nha...

Kiều Tinh Tinh hết sức nghiêm túc suy tính, cái nời này rốt cuộc cô nhận hay không đây? Chẳng qua cô càng tò mò hơn là: "Làm sao để giải quyết sa sút tinh thần?"

Vu Đồ ho khan một tiếng, "Địch Lượng cậu sao còn chưa ngủ, nước Mỹ bây giờ là nửa đêm mà?"

Địch Lượng phát tay một cái, "Tôi trước đó thức đêm làm hạng mục chênh lệch thời gian quá loạn, có thể mở mắt đến trời sáng, cậu đừng đánh trống lảng."

Vu Đồ chính là muốn đánh trống lảng, "Điện thoại di động của cậu hăng gì?"

Địch Lượng nói một thương hiệu: "Làm gì, chú muốn đổi điện thoại di động?"

Vu Đồ nói: "Cậu trò chuyện tiếp mấy phút còn không sập nguồn tôi liền cân nhắc."

Địch Lượng cuối cùng từ trong hưng phấn bình tĩnh lại, bắt đầu đau lòng điện thoại di động, "Được rồi, được rồi, tôi giữ mặt mũi cho cậu, cây bông, hay anh cứ gọi em như vậy đi. Em thêm wechat của anh, sau này chờ điện thoại của anh chắc chắn không sao liền nói kỹ càng tỉ mỉ cho em."

"Được, anh chờ một chút nha, em dùng wechat của anh ấy gửi danh thiếp cho."

"Wechat cứ tùy tiện dùng như vậy nha, Vu Đồ cậu có hay không điểm giới hạn?" Dịch Lượng cười nhạo Vu Đồ một câu, tắt video.

Kiều Tinh Tinh đem số wechat gửi cho Dịch Lượng xong liền đổi điện thoại di động của mình, thêm Dịch Lượng trò chuyện một hồi, điện thoại của Dịch Lượng còn chưa có nổi.

Dịch Lượng nhao nhao đề nghị: "Đến đến, chúng ta chơi lại game thử một chút."

Có ý không làm nổi điện thoại không bỏ qua.

Kiều Tinh Tinh biết nghe lời phải.

Thanh âm bối cảnh quen thuộc phlüu trong buồng xe, Vu Đồ để ý quan tâm cô: "Cùng Dịch Lượng chơi game? Internet bên Mỹ có thể sẽ trì hoãn, cậu ta có 5 phần kỹ thuật nhiều nhất chỉ còn lại hai phần."

Kiều Tinh Tinh cười hì hì, "Anh đang thù dai phải không?"

Chê người ta như vậy.

"Ghi cái gì thù, cậu ta gài bẫy anh sao?"

Nhìn anh khỏe mắt chân mày đều là đặc ý, Kiều Tinh Tinh hừ một tiếng. "Đó cũng không nhất định, anh ta nói em đều nhớ nha. Vu tiên sinh khinh thường ngoạn đầu, tùy ý có thể thấy Kiều Tinh Tinh."

Vu Đồ: "..."

Vu Đồ: "Cứ việc chơi."

- - - - -

Editor: Hơn 3000 chữ, nay mình cũng edit ế à nữa. Gần đây đã làm một chuyện vô cùng có lỗi, nhưng chẳng thể quay đầu xin lỗi được...

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Em Là Niềm Kiêu Hãnh Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: PN 2: Bức thư thứ 10

Kiều Tinh Tinh cùng Dịch Lượng chơi suốt đường đi. Internet phía Dịch Lượng quả nhiên rất hồ người, nhưng Kiều Tinh Tinh trên cao tốc, tốc độ mạng cũng không quá nhanh. Gài bảy người đi đường được 1 ván, hai người đều biết Vương giả đều đi chơi Tết liền chuyển sang cách chơi 5v5.

Năm quân tỷ thí là hai người hợp thành đội, năm đội ngũ tổng cộng mười người ở một bàn đồ mới đấu ngẫu nhiên. Hai người bọn họ mạng kém, đơn giản là đi đưa đầu người, nhưng lại không chịu thua, đánh một ván lại một ván, hai giờ đi xe, đến một lần hạn nhất cũng không bắt được.

Lúc đến hầm đậu xe, Kiều Tinh Tinh đang đánh tới khí thế bùng bùng, tinh thần hoàn toàn chăm chú cầm điện thoại di động xuống xe, hoàn toàn giống như lúc ở ghế tài xế phía sau đi ra.

Rất nhanh thang máy "đỉnh" một tiếng tới lầu, cửa thang máy mở ra, Kiều Tinh Tinh vừa chơi điện thoại vừa đi ra bên ngoài, đi mấy bước mới phát hiện không đúng lắm, tại sao lại ở đại sảnh lầu một?

Cô ngẩng đầu nghi ngờ, "Anh không phải ngay cả nhà em lầu mấy cũng quên chứ?"

Dịch Lượng ở đầu bên kia điện thoại di động sợ ngây người, lập tức tiến đưa một người bày tỏ rung động. "Cái gì? Cái gì Cái gì? Vu Đồ cậu đi nhà cây bóng?"

Kiều Tinh Tinh lúc này mới nhớ tới mic còn mở, vội vàng tắt đi. Nhưng chỉ trong khoảnh khắc, Thủ Ước của cô cũng ngẫm.

Kiều Tinh Tinh buồn bực "ai" một tiếng, Vu Đồ thờ dài, cầm lấy điện thoại của cô, đứng tại chỗ giúp cô đánh.

Anh hùng giống nhau tới tay anh chính là không giống nhau, một sống lại liền giết mấy người, hoàn toàn không cần Kiều Tinh Tinh phổ cập quy tắc.

Địch Lượng lập tức phát hiện, liền la lên: "Có phải đổi người rồi?"

Vu Đồ lần thứ hai mở ra mic, rảnh rỗi nói: "Hai người đọc đường chơi đánh cái gì, thực sự vũ nhục lỗ tai tôi."

Sau đó anh liền mang theo Hoang Mang cọ một cái hạng nhất.

Kiều Tinh Tinh ở một bên quả thực hai mắt tỏa sáng, không thể không nói, chơi game vẫn là thầy Vu mạnh nha.

Một ván kết thúc, Hoang Mang lại gửi lời mời qua Kiều Tinh Tinh quyết đoán cầm điện thoại từ chối, nịnh bợ thối phùng Vu Đồ: "Anh nói đúng, Hoang Mang chính là 5 phần trình độ, vẫn là anh lợi hại nhất, em vẫn là cùng anh chơi thì hơn!"

Nói xong cô liền đi tới thang máy.

Mau về nhà tự tay lấy xếp hạng nhất nào.

Vu Đồ kéo cô lại, "Chờ một chút, anh đi lấy một bức thư."

Kiều Tinh Tinh nghi hoặc đi theo anh tới hộp thư ở sảnh, nhìn anh tìm được hộp thư nhà cô, không chút suy tư liền nhập mật mã lấy ra một bức thư.

Ách, tuy mật mã hộp thư cùng mật mã cửa nhà cô là một, nhưng động tác của anh cũng quá lưu loát a! Cô quả thực không hề có chút riêng tư mà.

"Thư của anh sao lại ở hộp thư nhà em vậy?"

Vu Đồ bắt đầu đi liếc cô, "Chơi game ít đi, ăn nhiều thêm chút tinh bột."

"...ý gì?"

"Đại não suy nghĩ cần có đường phân."

"...Bạn trai nhà ai mà miệng lưỡi độc như vậy, một ngày thật muốn đánh nhau vài lần. Chẳng qua cô cuối cùng cũng phản ứng lại, "Anh gửi cho em?"

"Ừm, trước đó có phải em mới chỉ có 9 bức thư?"

"Đúng vậy."

"Đây là bức thứ 10, gửi muộn, cho nên bây giờ mới đến."

"Bức thư này viết gì?"

Kiều Tinh Tinh tự mình cầm lấy, Vu Đồ lại giữ thư không thả, nhìn cô chăm chú nói: "Tinh Tinh, em đoán anh lúc viết bức thư này đang suy nghĩ gì?"

"Gì cơ?" Kiều Tinh Tinh nghiêng đầu nhìn anh.

"Bức thư này viết có chút thâm sâu khó hiểu, khi đó anh vừa viết vừa nghĩ, lúc em nhận được bức thư này, anh có phải đã có thể đọc cho em nghe, giúp em giải thích những nghi vấn rồi."

Anh nói rồi dừng lại một nhịp, khoe miệng cong lên rất nhỏ, hỏi cô: "Muốn nghe không?"

Trò chơi gì gì đó... Xếp hạng nhất gì đó.... Có trọng yếu không?

Kiều Tinh Tinh đều quên hết rồi.

Đêm này, bọn họ tùy tiện ăn chút gì đó, Kiều Tinh Tinh an vị ở trên ghế salon nghe anh đọc thư. Nghe mãi nghe mãi, cô liền nửa nằm nửa ngồi trong lòng anh. Nội dung bức thư có chút học thuật, cho dù người có chuyên môn giải thích, cũng vẫn làm người ta nghe không hiểu, thế nhưng không có quan hệ gì, cô lúc đầu cũng không quá chuyên tâm nghe.

Cô cảm thấy người đọc thư cũng không chuyên tâm, bằng chứng là anh thỉnh thoảng lại dừng lại, tạm dừng rất lâu rất lâu.

Mùa đông ban đêm rất nhanh liền buông xuống, kim đồng hồ chỉ hướng chín giờ, thư cuối cùng cũng đọc xong rồi. Cô ghé vào trong ngực anh, thanh âm có chút lảm nhảm: "Anh làm em đọc tới buồn ngủ rồi."

Anh cúi đầu, hơi thở thổi bên tai: "Vậy ngủ sớm một chút, ngày mai còn phải lên máy bay. Em không cần thu thập vali sao?"

"Em bảo tiểu Chu thu thập xong từ sáng sớm, buổi chiều không dùng tới."

Ách...Lời vừa ra khỏi miệng Kiều Tinh Tinh cảm thấy không đúng, nói nửa câu đầu là được nha, nửa câu sau quả thực thừa thãi!

Yên lặng cầu nguyện anh không phản ứng kịp. Nhưng làm sao có thể, người nào đó lại phản ứng nhanh lắm, lập tức cười khẽ một tiếng, lồng ngực rung

động.

Kiều Tinh Tinh đập anh một cái, "Nếu anh không đi liền không có tàu điện ngầm."

"Đêm nay anh ở đây."Kiều Tinh Tinh hơi chớp mắt, hoài nghi rằng mình nghe nhầm, ngo ngắc: "A?"

"Ngủ sơ pha."Vu Đồ nói: "Tinh Tinh, về sau anh sẽ rất chủ động."

Kiều Tinh Tinh từ trong ngực anh ngồi xuống, yên lặng nhìn anh, Vu Đồ cũng ngồi thẳng người, ngón tay chạm vào gò má cô. Anh nghĩ anh sẽ không bao giờ quên, ngày đó ở trạm xăng, đáng vẻ cô ưỡn khuất muốn khóc, còn có câu nói ngày đó của cô.

"Em có chút nguyên ý, nhưng nói như vậy, trong lòng lại không vui."- nghe được câu này trong nháy mắt tràn ngập đau đớn, mà sau này mỗi lần hồi tưởng lại, đáy lòng lại buồn bã không thôi.

Anh biết rõ rằng, tuy là bọn họ đã ở cùng một chỗ, thế nhưng trong lòng cô có một số chuyện vẫn chưa được xoa dịu. Cho nên về sau, mỗi một bước, mỗi việc, đều là anh phải chủ động với cô.

Cô không cho anh công thức, anh chỉ có thể tự mình tìm. Trong phòng yên tĩnh.

"Thế nhưng anh với việc chủ động không có kinh nghiệm, nếu như quá phận, nhớ kỹ phải nhắc nhở anh." Anh nghiêm túc nói, "Ví như, ngày hôm nay anh muốn ngủ lại, có quá phận không?"

Kiều Tinh Tinh trầm mặc. Vu Đồ khẽ thở dài một cái, lui một bước, giải thích nói: "Sáng sớm mai em tám giờ lên máy bay, anh muốn tiễn em đi sân bay, chẳng lẽ muốn anh bốn giờ từ nhà chạy tới?"

"Anh muốn đưa em đi sao?" Kiều Tinh Tinh hỏi.

"Em đối với anh yêu cầu thấp như vậy? Nghỉ ngơi cũng không đưa em đi sân bay?"

"Ah."

Kiều Tinh Tinh lại an tĩnh một hồi, sau đó Vu Đồ nghe cô nói.

"Không quá phận."

Thanh âm của cô nhẹ nhàng, nhưng đặc biệt rõ ràng lại trịnh trọng, "Không quá phận, anh như vậy, em rất vui."

Buổi sáng đầu năm, trên đường ray xe lửa chạy băng băng trở về thành phố Kinh.

Vu Đồ ngồi ở vị trí bên cửa sổ đọc sách. Không lâu trước đó, anh mới đưa Kiều Tinh Tinh đi sân bay hội họp với các nhân viên khác, lúc này chắc họ cũng đã bay rồi.

Nghĩ đến bọn chị Linh nhìn anh thì vô cùng ngạc nhiên, Vu Đồ không khỏi lộ ra ý cười. Nhưng nghĩ đến chuyến này Kiều Tinh Tinh đi chính là 3 tháng, anh lại khẽ thở dài.

Anh cảm giác mình trước đó đúng là suy nghĩ quá nhiều. Anh cảm thấy mình đi công tác nhiều bận rộn không chiều cố không lo được cho cô, có khi trên thực tế, thời gian Kiều tiểu thư đi công tác hẳn là nhiều hơn so với anh.

Người nào làm lỡ thanh xuân của người nào a.

Ánh mắt Vu Đồ dừng ở trang sách, lại bỗng dưng bật cười.

Thời điểm xe lửa tới thành phố Kinh, anh nhận được tin nhắn của Kiều Tinh Tinh. Anh mở ra, Kiều Tiểu Thư chỉ gửi cho anh một biểu cảm rất đáng yêu. Tinh Tinh: hello. jpg

Vu Đồ nhập thoại-- đã hạ cánh? Còn chưa gửi đi, tin nhắn thứ hai của cô lại tới nữa rồi.

Tinh Tinh: "Lần đầu gặp gỡ. Đoán thử xem ta là ai?"

Vu Đồ: "..."

Anh xóa hết chữ gõ, phối hợp với bạn gái tinh quái: "Lần đầu gặp gỡ, người là?"

Bên kia gửi một vẻ mặt càng thêm đáng yêu qua, sau đó nói: "Ta là điện thoại di động của bạn gái người a ^_^, AI Tinh Tinh."

- - - - -

Editor: gần tuần nay mình sống như người giời, haha

Bạn đang đọc truyện *Em Là Niềm Kiêu Hãnh Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: PN 3: Cặp đôi di động tầm thường mỗi ngày

Tinh Tinh: Đồ ăn của đoàn phim ngày hôm nay.

Tinh Tinh: Hộp cơm.jpg

Vu Đồ vừa lúc ăn cơm ở canteen, chụp một tấm trả lời.

Tinh Tinh:!

Tinh Tinh: Phong phú như vậy!

Tinh Tinh: Ăn ngon không vậy?

Vu Đồ: Rất ngon.

Tinh Tinh: Canteen đơn vị các anh hả?

Vu Đồ: Ừ, trong viện anh có 5 canteen, không khác đại học lắm.

Tinh Tinh: Lần sau mạng em đi ăn, em đã lâu không ăn cơm ở nhà ăn.

Vu Đồ vẫn chưa trả lời, cô lại chính mình thu hồi.

Tinh Tinh: Không đúng, đơn vị của anh bảo mật không vào được đúng không?

Vu Đồ: Có thể, chẳng qua phải để thẻ căn cước ở cửa vào, em không ngại chứ?

Tinh Tinh: Ngại gì?

Tinh Tinh: Ảnh căn cước của em đẹp như thiên tiên.

Vu Đồ:...

Vu Đồ: Vậy là tốt rồi.

Vu Đồ: Kỳ thực anh cũng không tệ.

Trong lúc vô ý liếc thấy đoạn đối thoại này, tiểu Chu yên lặng đi qua, cảm giác mình trước đây đã nhìn lầm thầy Vu.

*** ** *

Vu Đồ: Bữa sáng.jpg

Qua hai giờ.

Tinh Tinh: Anh tự làm?

Anh lại còn biết làm điểm tâm!

Vu Đồ: Chỉ biết điểm tâm.

Tinh Tinh: ٩ (͡° ͜ʖ ͡°) ॄ

Tinh Tinh: Anh có phải rời giường sớm quá không?

Vu Đồ: Anh thông thường ngủ bốn, năm tiếng là được rồi.

Tinh Tinh:... Chán ghét!

Tinh Tinh: Cho nên thành tích của anh trước kia tốt như vậy, có phải đều tranh thủ lúc những người bình thường như bọn em ngủ len lén học hành?

Vu Đồ: Về sau em có thể gần gũi quan sát một chút.

Vu Đồ: Nhân tiện người là AI, loại thuyết pháp này với người bình thường chúng ta không thích hợp.

Tinh Tinh: Phát sầu. jpg

Tinh Tinh: Bản AI tự kỷ rồi ==

*** **

Tinh Tinh: Chị Linh nói anh là thể chất trong suốt.

Vu Đồ: Trong suốt?

Vu Đồ: Anh xác định tia sáng không thể xuyên thủng anh.

Tinh Tinh:...Bọn họ làm nghiên cứu khoa học nói thực sự là...

Tinh Tinh: Cho anh xem lịch sử trò chuyện.

Cô gửi hai tấm hình lịch sử trò chuyện cho Vu Đồ.

Chị Linh: Chị hiện tại cảm thấy thầy Vu nhà em sẽ không xuất đầu trong giới giải trí đâu.

Tinh Tinh: Dựa vào đâu! Chẳng lẽ không so được với một loạt tiểu sinh đẹp trai sao?!

Chị Linh: Thế nhưng cậu ấy có ấn thân đặc hiệu, em không có phát hiện sao?

Tinh Tinh: O_O gì cơ?

Chị Linh: Em xem trước đó cậu ấy mỗi ngày tới nhà em, hơn một tháng lận, chưa từng bị chụp tới, đương nhiên các em cùng đi ra ngoài ít hơn, không bị chụp thì nói còn nghe được! Nhưng các người ở quê đều lộ liễu chẳng kiêng nể, cứ nhiên lại không có gì bùng nổ?

Chị Linh: Dự án quan hệ xã hội chị đều làm vô ích.

Chị Linh: Tịch tịch. jpg

Vu Đồ mở ra hình ảnh nhìn xong.

Tinh Tinh: Cũng có chút kỳ quái nha, bạn học của chúng ta lại chẳng ai nói gì.

Vu Đồ: Ngày đó anh quay lại cảm áo khoác của em cùng chìa khóa xe, đã phát li xì cho từng người.

Tinh Tinh: (giật mình) anh và Bội Bội sao đều không nói cho em!

Tinh Tinh: Khó trách anh đi lâu vậy.

Tinh Tinh: == Phát bao nhiêu tiền li xì ah?

Vu Đồ: Xấp xỉ một tháng lương?

Tinh Tinh:...

Tinh Tinh: Còn không bằng để cho bọn họ bạo liêu cho rồi!

Tinh Tinh: Anh có phải ngốc hay không ah.

Tinh Tinh: Tức giận. jpgVu Đồ không nhận được cười.

Vu Đồ: Vậy sau này trừ vào sính lễ.

Tinh Tinh:...

Tinh Tinh: Tạm biệt ==

*** **

Tinh Tinh: Vừa kết thúc công việc thấy anh nhắn lại ~~~đã ngủ chưa~

Vu Đồ: Anh đang viết thư.

Tinh Tinh: Ách, di dân lên Hỏa Tinh?

Vu Đồ hướng tờ giấy viết thư chụp một bức ảnh gửi qua.

Kiều Tinh Tinh nhìn một hồi.

Tinh Tinh: Vu Tiểu Kiều?

Tinh Tinh:... Đây là cái gì ==

Vu Đồ: Số liệu quá khô khan, giả thiết có một nhân vật chính, dùng thị giác của cô ấy miêu tả, em có cảm thấy thú vị hơn không?

Tinh Tinh: Vất vả rồi!

Tinh Tinh: Cho nên anh liền đem họ của chúng ta ghép lại? Quá tùy tiện rồi!...

Vu Đồ: Di dân lên sao Hỏa còn rất xa, cho nên nhân vật chính hẳn là thế hệ sau của chúng ta, có gọi cái tên này cũng rất có khả năng, không tính là tùy ý.

Tinh Tinh: ==

Ngày hôm qua đã sinh lễ, ngày hôm nay liền đòi sau...

Tinh Tinh: Viết thư cho đảng hoàng chứ có nghĩ lung tung.

*** **

Tinh Tinh: Nằm úp sấp mà khóc. jpg

Vu Đồ từ phòng thí nghiệm ra, thấy tin nhắn liền trực tiếp gọi điện thoại qua, Kiều Tinh Tinh từ chối.

Tinh Tinh: Không nói chuyện nha, viêm họng.

Vu Đồ: Làm sao vậy?

Tinh Tinh: Ngày hôm qua có một cảnh diễn bùng nổ, đạo diễn vẫn không hài lòng, NG nhiều lần.

Tinh Tinh: Đã lâu không có NG nhiều như vậy, quá xấu hổ.

Tinh Tinh: Nằm úp sấp mà khóc. jpg

Vu Đồ: Ừm

Vu Đồ: Qua chưa?

Tinh Tinh: Qua, nhưng có chút chán nản, muốn an ủi >_<

Vu Đồ: Cuối cùng thành công là tốt rồi.

Tinh Tinh:... Anh an ủi cũng quá có lệ rồi...

Vu Đồ: Thất bại đối với bọn anh mà nói như cơm bữa, trong chốc lát không nghĩ tới điều gì muốn nói. Có thể em nên nghĩ như vậy,.. ít nhất... mọi người không lãng phí tiền thuê của người dân.

Tinh Tinh: emmm~

Tinh Tinh: Không muốn áp lực quá lớn đâu thầy Vu.

Tinh Tinh: Lúc đầu công việc của bọn anh chính là rất phức tạp, rất chật vật, khoa học vốn dĩ chính là từ vô số thất bại mà tiến về phía trước nha.

Vu Đồ cầm điện thoại không nhịn được cười, ưỡn oai giữa hai hàng lông mày lập tức buông xuống.

Quan Tại không có ở đây, anh thật sự có áp lực rất lớn, gần nhất gặp phải vấn đề vô cùng khó giải quyết, thử rất nhiều phương pháp cũng chưa thể giải quyết.

Nhưng bạn gái của anh sao có thể thông minh vậy nha.

Vu Đồ: Cho nên em cũng như vậy, bất luận làm công việc gì, muốn đột phá đều rất khó.

Tinh Tinh: Vâng O(∩_∩)O~~~~

Tinh Tinh: Cùng nhau nỗ lực.

Kiều Tinh Tinh ôm điện thoại di động ở trên giường lăn một vòng, cảm giác mình cùng thầy Vu đã trở thành người bạn tâm hồn rồi. Cô có phải siêu cấp sắc sảo nha, an ủi bạn trai mất mát....

Vu Đồ: Có một vấn đề, Kiều tiểu thư.

Vu Đồ: NG hử không phải hôn diễn?

Tinh Tinh:...

Được rồi, cái gì mà bạn trai mất mát, không tồn tại ==

Thầy Vu không phải loại người như vậy, hử khôi phục nhanh lắm!

*** **

Tinh Tinh: Xin chào. jpg

Cách hơn nửa tiếng.

Vu Đồ: Vừa mới chơi bóng rổ.

Tinh Tinh: Muốn vậy còn chơi bóng rổ a.

Vu Đồ: Tan tâm cùng đồng nghiệp chơi.

Tinh Tinh: Gửi ảnh selfie đi, muốn nhìn dáng vẻ chơi bóng rổ >_<

Một lát sau.

Vu Đồ: Ảnh chụp. jpg

Vu Đồ: Sẽ không selfie, gọi đồng nghiệp chụp.

Tinh Tinh:... Đồng nghiệp của anh là thằng nam.

Thầy Vu trong ảnh tiêu sái anh tuấn, thế những cái ánh đèn tối tăm, không chọn góc độ, kết cấu điều luyện sắc sảo, chỉ có thể nói may mắn thầy Vu đủ đẹp trai.

Kiều Tinh Tinh chạm vào ảnh chụp nhìn đã lâu.

Làm sao bây giờ, cô vô cùng vô cùng nhớ thầy Vu rồi.

Vu Đồ: Đồng nghiệp hỏi anh chụp ảnh làm gì.

Tinh Tinh: Anh nói như thế nào?

Vu Đồ: Xem mặt.

Tinh Tinh:...

Vu Đồ: Cho bên bọn họ hiện tại vậy quanh điện thoại của anh, kêu ảnh hỏi em muốn ảnh chụp.

Tinh Tinh: Anh nghiêm túc chứ?

Vu Đồ trong chốc lát không trả lời, một lát sau.

Vu Đồ: Bị anh đuổi đi.

Tinh Tinh: >_<~~

Vu Đồ: Hình của em đâu?

Tinh Tinh: Muốn thật à.

Tinh Tinh: Tự chụp. jpg

Vu Đồ hồi lâu không có tiếng động.

Tinh Tinh: (hắc hắc biểu tình)

Tinh Tinh: Đối tượng hẹn hò của anh xinh đẹp không?

Vu Đồ trực tiếp gọi điện thoại.

Kiều Tinh Tinh tiếp.

Vu Đồ: "Anh nghe nói, ảnh selfie của con gái không thể tin."

Thanh âm của anh trầm thấp: "Cho nên, cô gái anh xem mắt, chừng nào thì em tới cùng anh gặp mặt?"

*** **

Vu Đồ: Anh cực kỳ lo lắng tình thương của đồng nghiệp.

Tinh Tinh: @ gì cơ?

Vu Đồ: Đồng nghiệp lần trước giúp anh chụp hình có hỏi, gần nhất đi ăn cơm cùng người nói chuyện có phải là xem mắt thành công không, sai đó cướp điện thoại của anh rồi.

Vu Đồ: Anh nói đây là chương trình nhỏ của wechat.

Vu Đồ: Cậu ta tin, hỏi anh tái từ đâu, cậu ta cũng muốn tìm một người.

Vu Đồ: Anh thấy tình cảm của con trai ngành kỹ thuật chính vì như vậy mà bị kéo thấp?

Tinh Tinh:??? Anh đang nói gì đó?

Tinh Tinh: Em cũng không hiểu gì, cảm giác chỉ số IQ của mình quá thấp.

Vu Đồ: Cậu ta xem lịch sử trò chuyện buổi sáng của chúng ta.

Tinh Tinh: (sợ)... Em nói gì đó làm cho cậu ta tin tưởng em là chương trình nhỏ của wechat vậy???

Kiều Tinh Tinh vội vàng mở lại lịch sử trò chuyện buổi sáng

Sáng sớm hôm nay muốn quay một cảnh tờ mờ sáng, cho nên cô thức dậy đặc biệt sớm, thầy Vu luôn ý vào đồng hồ sinh học đặc biệt của bản thân mà sáng nào cũng bắt đầu nói chuyện trước, khó có hôm cô thức dậy sớm, đương nhiên muốn khoe khoang rồi, vừa rời giường đã gửi tin nhắn weixin qua, "Hôm nay em thức dậy sớm hơn anh ~"

Sau đó họ nói chuyện cách quãng vài câu. Kiêu Tinh Tinh cực kỳ hoang mang, mặc dù nói chuyện bình thường không có gì lạ, thế nhưng cô đã nhột nhèo đến mức bị người ta cho rằng mình là app sao?

Tinh Tinh: Anh chụp ảnh trò chuyện của chúng ta đi.

Cô nhất định không có vấn đề, vấn đề chắc chắn ở phương diện khác.

Vu Đồ gửi hình ảnh cuộc trò chuyện cho cô.

Kiều Tinh Tinh...

Quả nhiên!

Cô vô tội, đồng nghiệp kia vô tội, có vấn đề quả nhiên là thầy Vu!

Đối thoại giống nhau như đúc, không có gì khác biệt, nhưng ID ở ảnh chụp chính ảnh viết 4 chữ lớn - cô gái AI.

Tinh Tinh:...

Tinh Tinh: Ôm quyền tạm biệt.

*** **

Tinh Tinh: Keng ~~~

Tinh Tinh: Chương trình phụ của weixin nhắc nhở ngài, lần đầu nạp 69 tệ có món quà lớn cực kỳ đáng giá nhé~~~

Vu Đồ: Ah.

Tinh Tinh:??? Anh không nạp?

Vu Đồ: Muốn đổi chương trình phụ khác.

Tinh Tinh:...

Vu Đồ: (âm thanh) Thông thường trò chơi lần đầu đều là 6 tệ, chương trình phụ của em có phải quá kiêu ngạo?

Vu Đồ: (âm thanh) Nhưng mà anh muốn xem là quà gì để suy nghĩ thêm.

Tinh Tinh: Tức giận. jpg

Tinh Tinh: Thử thử nghiệm bạn gái chân thực hai ngày!

Tinh Tinh: Em phải về Thượng Hải làm hoạt động thương hiệu, đạo diễn cho nghỉ rồi.

Vu Đồ: Chuyển khoản.

Tinh Tinh thu tiền.

Tinh Tinh: Nhiều như vậy (^o^)/~

Vu Đồ trực tiếp gọi điện thoại: "Khi nào về, anh đi đón em."

Ye: Chính văn đã hoàn nên phiên ngoại mình sẽ viết một phần tóm tắt và cho lấp hổng. Đợt này chương trình học nặng nên mình sẽ dừng bộ này.

Update ngày 23/07/2019. Mình sẽ tiếp tục dịch phiên ngoại nhé!!!!!!

Hôm nay mình đã apply một công việc, nhưng khả năng không cao, qua nay việc gì cũng không thuận lợi, hmmmmmmmmmmmmmm.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Niềm Kiêu Hãnh Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Tóm tắt các phiên ngoại còn lại

Kiều Tinh Tinh ra mắt mẹ chồng và quà tặng là những tập chưa công chiếu của một bộ phim truyền hình.

Thầy Vu không bao giờ bị công khai danh tính vì người của cục An ninh quốc gia đã mời các phóng viên theo dõi thầy Vu uống trà. Và đương nhiên là đạt tới mục đích bảo mật của nhà nước.

Thầy Vu và Kiều Tinh Tinh đám cưới.

Thầy Vu đã xuất hiện trong sa mạc Kiều Tinh Tinh đang quay phim với hình tượng rất ngẫu (lái ô tô việt dã, mặc quần áo rằn ri, đi bộ quân đội, đáng người thẳng tắp), lắp bộ thu phát sóng để đoàn phim liên lạc được với bên ngoài. Còn bạn trai của mình tinh khác thì đưa đến vùng quay phim có hoàn cảnh tương đối giống KTT một xe tổ chức BBQ, cư dân mạng thần thức, người làm khoa học quả nhiên không giống người thường!

Đám cưới của Kiều Tinh Tinh đã qua được 3 năm, năm thứ 3 máy dò tiểu hành tinh của thầy Vu được phóng thử, lên kênh công nghệ, báo khoa học. Trong những thân nhân ở hiện trường máy quay đã phát hiện ra kiều Tinh Tinh đeo kính, quàng khăn che mặt.

Thầy Vu cũng đã trở thành "vinh quang" của Kiều Tinh Tinh rồi!

Ye: Kết thúc bộ này! Lúc đầu mình chỉ muốn dịch để đọc thôi. Sản phẩm cá nhân, các bạn có đọc hãy vote nhé.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Niềm Kiêu Hãnh Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: PN 4: Ghi chép vui về cuộc hành trình của ba phóng viên

Trên bản đồ chỉ dẫn, con đường từ Sân bay Hồng Kiều đi Lục Gia Chủy đã biến thành màu đỏ sẫm

Đại Mao buồm máy quay, có chút nôn nóng: "Người chen thành như vậy, còn tắc hơn Bắc Kinh."

"Đừng phải cao điểm tới thứ sáu." Tài xế tiểu Lan hạ kính xe xuống đốt điều thuốc, "Chớ có bị cắt đuôi là được, xem ra họ muốn đi nhà Kiều Tinh Tinh, ở Lục Gia Chủy!"

"Chắc chắn, Kiều Tinh Tinh ngày mai có một hoạt động. Tuyệt, cũng đúng dịp, không có tóm được mục tiêu, tóm được Kiều Tinh Tinh, mừng 1/4 thả ra tin tức, có thể 3 ngày lên hotsearch."

"Người đàn ông này là bạn trai cô ấy?" A Đậu từ sát lên.

"Chắc vậy, lớn lên thật đẹp trai, khẳng định không phải nhân viên thông thường. Trong còn có vẻ có tiền, chạy xe thương vụ, hmm, những nữ minh tinh này."

Tắc tằm 10 phút, ô tô mới chậm rãi chạy tiếp, tiểu Lan đi theo bỗng nhiên nói: "Không đúng, sao lại xuống đường cao tốc vành đai ngoài Thượng Hải, đây không phải đi Lục Gia Chủy đâu!"

"Mặc kệ anh ta đi đâu, đuổi kịp đuổi kịp."

Chiếc xe mục tiêu lái vào khu tiểu khu cũ bên ngoài đường cao tốc, nhóm phóng viên 3 người cũng ngo.

"Giờ đây... trong tiểu khu, tuyệt đối không phải nhà của Kiều Tinh Tinh, là nhà người đàn ông?"

"Nhìn cũng không giống mà, đây cũng bên ở vành đai ngoài rồi, anh ta chạy Mercedes-Benz đấy."

A Đậu xì một tiếng khinh miệt, "Tôi vừa muốn nói, xe này hình như của Kiều Tinh Tinh, gặp qua mấy lần. Đừng có lè mề nữa, quay đi, chờ bọn họ vừa xuống xe thì tìm xem họ ở chỗ nào, xem xem có thể tìm chỗ quay bên trong nhà."

Kết quả xe hơi phía trước dừng lại đã lâu đều không có động tĩnh, hình ảnh bên trong camera đứng im.

Lúc này 3 người cũng nhau hút thuốc lá, "Đang làm gì trong xe nhỉ?"

"Cậu nói xem làm gì đi, cứ bị cây che, chúng ta còn không quay được."

Nhóm thanh niên độc thân rất phiền não.

A Đậu nói, "Tôi xuống xe trước đánh giá địa hình."

Cuối cùng, sau thời gian một điều thuốc, Kiều Tinh Tinh đeo khẩu trang xuống xe, bước chân nhảy nhót, người đàn ông cao lớn cầm túi xách của cô theo sau.

Đại Mao làm một papazazi rất hài lòng, vừa quay chụp vừa bình luận: "Người anh em này thật cao, cảm giác cao hơn 1m85, sườn mặt rất đẹp, mũi cao, vị chân dài này, là người mới?"

Tiểu Lan có ý kiến khác: "Tôi thấy không giống, người trong giới giải trí sao lại ở đây? Cục kỳ bất tiện, thuê thì cũng cần thuê ở Tân Thiên Địa đường Hoài Hải gì đó..."

Anh ta vừa nói vừa gọi điện thoại cho A Đậu, "Bọn họ xuống xe."

Rất nhanh A Đậu đã gửi số nhà qua, cậu ta dù sao cũng có cách, giả trang người đưa nước đưa đồ ăn nhanh là có thể theo vào bên trong thang máy, là có thể biết được ở lầu mấy. Tiểu Lan nhìn tin tức, rất vừa lòng, "Ồ lầu 3, dễ chụp."

Tiểu khu cũ này khoảng cách rất gần, lại càng dễ chụp, bọn họ rất nhanh liền tìm được vị trí tốt ở hành lang đối diện. Đáng tiếc người ta đều kéo rèm cửa, chỉ có rèm cửa phòng khách để lại một khe hở, chỉ có thể nhìn thấy ti vi tường.

Làm phóng viên sợ gì kéo rèm cửa, ba người cũng không nôn nóng, quay ra soi mói nhà ở nhà người ta, "Khu vực bên này không được rồi! Người anh em này dường như không giàu có?"

"Rèm cửa đều kéo rồi, hôm nay chúng ta có khi không chụp được gì?"

"Chờ thôi, tạm thời có hình ảnh cùng nhau xuống xe vào trong nhà cũng đủ rồi, chờ lúc nữa xem có thể chụp được cùng nhau từ trong hành lang ra."

Kết quả đến khi hơn 8 giờ, lại thấy người đàn ông kia một mình xuống lầu, từ trong cốp xe lấy ra một cái vali màu hồng.

Tiểu Lan kích động đến muốn bùng nổ, "Chụp nhanh chụp nhanh, bằng chứng rõ ràng, vali của Kiều Tinh Tinh, rõ ràng tối nay cô ấy ở đây."

Ba người kích động vô cùng, trước đó còn miễn cưỡng giải thích thành đi nhà bạn chơi, hiện tại đều hơn nửa đêm vali cũng mang lên rồi, quả thực là bằng chứng như núi rồi.

Ôm kích động tràn đầy, bọn họ buổi tối cắt phiên trông coi, đến 7h ngày hôm sau, lại chụp tới hình ảnh đoàn đội của Kiều Tinh Tinh vội vàng tới.

"Đoàn đội cũng biết, đều chạy tới đây đón cô ấy."

Lại hơn một tiếng, cả đoàn người đều xuống, có cả bạn trai Kiều Tinh Tinh. Ba người đem mọi thứ đều chụp lại, sau đó lái xe theo họ đi hiện trường hoạt động.

Chỗ đông người không tiện chụp, hậu trường hoạt động cũng không lên vào được, may ở chỗ vị soái ca kia không đi hậu trường, ở hầm giữ xe liền đơn độc tách ra với đoàn đội Kiều Tinh Tinh, nhóm 3 người dứt khoát đi theo anh ta.

Anh ta tìm một quán cà phê ngồi đọc sách, bọn họ vào quán cà phê khác phía đối diện.

A Đậu nói, "Hôm nay là hoạt động của Kim cương xx, Kiều Tinh Tinh là người phát ngôn, hãng này đặc biệt đắt."

"Đồ vật đắt như vậy, sao phụ nữ cứ thích mua?"

"Tôi nói người anh em kia, có mua được kim cương hãng này tặng Kiều Tinh Tinh không thể?"

"Chắc chắn là không được, người anh em này quay đầu phải cảm tạ chúng ta, bọn bây giờ đang yêu đương bí mật, sau đó chúng ta giúp hắn công khai, Kiều Tinh Tinh không thừa nhận rồi?"

"Không chắc, về sau Kiều Tinh Tinh không thừa nhận, nói không chừng vì tránh nghi ngờ liền chia tay, cũng không phải không có."

"Như vậy cũng tốt, giúp người anh em này ngăn được tổn thương, chúng ta cũng là làm việc tốt." (các bố suy diễn v)

Lâm nhảm một hồi, Tiểu Lan đẩy A Đậu Đại Mao, "Nhìn đi."

Hai người theo anh mắt của hắn nhìn sang, chỉ thấy một cô nương quần áo thời thượng đang cầm di động bắt chuyện với bạn trai của Kiều Tinh Tinh, sau đó rất nhanh liền mang theo vẻ mặt thất vọng rời đi. Bạn trai Kiều Tinh Tinh không có chút dao động nào mà tiếp tục đọc sách, dường như tập nãi thành thói quen.

A Đậu: "Người anh em này cũng không đơn giản."

Đến 11 giờ, người đàn ông đứng dậy rời khỏi quán cà phê, nhóm 3 người đuổi theo sát, hoạt động của Kiều Tinh Tinh cũng bắt đầu rồi. Kiều Tinh Tinh ở trên sân khấu phối hợp với bên tổ chức hoạt động, người đàn ông liền đứng trong đám người theo dõi. Trên sân khấu Kiều Tinh Tinh rực rỡ tỏa sáng, chàng trai trong đám đông cao ngất anh tuấn, lại đều làm cho người ta chú ý. Đại Mao không rõ bản thân có phải hay không vì ấn tượng ban đầu, càng xem càng cảm thấy một trên một dưới chiếu sáng lẫn nhau.

Nhóm 3 người quay chụp được không ít tư liệu sống. Kế tiếp lại cùng ăn cơm trưa, sau đó, lại cùng về tiểu khu cũ kia.

Ba người về vị trí cũ cắm điểm quay chụp.

Tiểu Lan nói: "Lại về nơi đây ah, đây là thời kỳ tình yêu cuồng nhiệt rồi!"

Thần trinh thám A Đậu nói: "Sáng nay ta đã biết họ sẽ trở về, bởi vì không thấy cái vali hành lý màu hồng kia."

Đại Mao nói: "Đừng làm phiền."

Hắn nhìn hình ảnh trong camera có chút mê mẩn.

Kỳ thực là hình ảnh hầu như không thay đổi.

Là một gian thư phòng nhỏ, trong phòng chất đầy sách. Cửa sổ mở ra, rèm cửa sổ trong gió vì vu lay động, người đàn ông ngồi sau bàn đọc sách viết..., Kiều Tinh Tinh ngồi tại ghế sofa nhỏ phía đối diện, ôm đầu gối xem kịch bản hoặc tài liệu gì đó.

Hình ảnh như vậy đến vài chục phút, Kiều Tinh Tinh để kịch bản trong tay xuống, chạy đến trước bàn đọc sách nhoài người nhìn người đàn ông đó viết. Người đàn ông ngẩng đầu lên, nói vài câu, sau đó cách bàn học hờn cô.

Đại Mao giữ máy quay phim run tay một cái, một người quanh năm thấy nhiều rồi những việc ngấm ngầm xấu xa trong lòng tự nhiên cảm thấy chua chua ngọt ngọt.

Hắn cảm giác chính mình cũng ngây thơ như vậy. *(nguyên gốc là 纯情: nó là tình yêu thuần khiết và chân thành theo như baidu định nghĩa/ chỗ này mình chưa tìm được từ thoát nghĩa)*

Sau đó hai người rời khỏi thư phòng, bọn họ không chụp được gì nữa. Thế nhưng nhóm 3 người đặc biệt thỏa mãn, sáng sớm hôm sau lại theo đến sân bay, xem như đặc biệt tốt đẹp thuận lợi mà hoàn thành một lần theo dõi chụp lén.

Đại Mao vẫn lưu luyến không buông, "Về sau tôi muốn giúp họ cắt ghép hình ảnh thật đẹp, kết hợp với âm nhạc lãng mạn, không thể làm thô tục được."

"Phải cắt ghép tốt, không thể bôi đen người ta, cùng họ hai ngày tôi thật sự cảm thấy đây là chân ái, Kiều Tinh Tinh thật hiếm có rồi."

A Đậu nói: "Tôi có một ý tưởng, chúng ta đào sâu bối cảnh thân phận người đàn ông này đi? Về sau đợt đầu bạo nổ tình cảm lưu luyến, quần chúng chắc chắn tò mò người đàn ông này làm gì, chúng ta lại tới đợt hai, vạch trần thân phận bạn trai, như vậy điểm nóng một tuần đều không phải của chúng ta à?"

Tiểu Lan vỗ đùi, "Tôi thấy được, cứ làm như vậy."

Nhóm 3 người nói là làm ngay, lập tức trở về tiểu khu kia, ở gần đó tìm một quán trọ ở, dự định ngày hôm sau theo dõi mục tiêu đến nơi làm việc.

Trời tờ mờ sáng, mục tiêu sáng sớm đã chạy bộ rồi.

Tiểu Lan đánh giá: "Thói quen sinh hoạt rèn luyện thân thể, khá tốt. Nhưng mà cậu ta dậy cũng sớm quá, may mắn chúng ta tới sớm."

Mục tiêu mua bánh rán.

A Đậu khen vào: "Soái ca này sinh hoạt rất giản dị này, không khác tôi đâu."

Mục tiêu cuối cùng cũng đi làm.

Sau đó nhóm 3 người phóng viên thấy hắn đi vào...

Viện nghiên cứu công nghệ (hàng không) vũ trụ Thượng Hải.

Nhóm phóng viên 3 người bắt ngờ: "Làm nghiên cứu khoa học?"

A Đậu chột nói: "Đúng vậy, trước đó ta nghe qua, tiểu khu cậu ta ở kia dường như đều là người của viện nghiên cứu công nghệ vũ trụ, khó trách cách viện nghiên cứu gần như vậy."

Tiểu Lan buồn bực: "Đơn vị bảo mật, chúng ta không vào được, chỉ có thể ở bên ngoài chụp thôi."

"Vốn dĩ còn muốn chui vào hỏi thăm một chút."

Ba người lái xe lượn quanh viện nghiên cứu một vòng, tùy tiện chụp một ít tư liệu thực tế, cuối cùng vẫn chưa từ bỏ ý định, dừng xe ở cửa hông đối diện lối đi bộ.

"Đi vào khẳng định không được, tôi xem xem tư liệu có đủ làm kỳ 2 không."

Đang nói, có người tới gõ cửa xe, Tiểu Lan mở cửa xe, ngoài xe là hai người đàn ông trung niên có vóc dáng tầm trung, người đàn ông mập hơn cười híp mắt mở miệng nói: "Su phụ, tôi muốn hỏi chuyện này, gần đây..."

Ông ta còn chưa dứt lời, liền nhìn đến camera trên tay đại Mao đang ngồi ở ghế phụ lái, sắc mặt liền thay đổi. Ánh mắt thăm dò trên 3 người một vòng, móc ra giấy chứng nhận kê phát trước mặt tiểu Lan.

"Cục Quốc an*, làm phiền theo nhóm các người theo chúng ta đi một chuyến."

*Cục/ Bộ An ninh Quốc gia, cơ quan Chính phủ.

Vài ngày sau, Vu Đồ từ trong phòng thí nghiệm bị gọi tới phòng làm việc của Viện trưởng."

Viện sĩ Trương đã ở đó, ngoài ra còn có hai người xa lạ một già một trẻ.

Vu Đồ cài cửa lại, Viện trưởng không vòng vo giới thiệu luôn, "Vu Đồ, vị này nhân viên Cục An ninh, có việc muốn hỏi cậu, cậu theo tình hình thực tế trả lời."

Vu Đồ hơi ngần ra, nghiêm túc gật đầu: "Được."

"Mời ngồi." Hai vị điều tra viên rất thân thiện, "Không cần khăn trương, chỉ là hỏi anh mấy vấn đề."

Vu Đồ gật đầu.

Điều tra viên trẻ tuổi hỏi, "Thứ thứ sau tuần trước tới chủ nhật, anh ở cùng ai?"

Vu Đồ trong lòng mơ hồ có gì đó thoáng qua, cũng không chậm trễ liền trả lời. "Bạn gái tôi."

Hai vị điều tra viên trao đổi ánh mắt, biểu tình có vẻ kỳ lạ. Viện sĩ Trương cùng Viện trưởng Hồ thì lại rất kinh ngạc.

Điều tra viên trẻ tuổi lại hỏi, "Bạn gái anh tên gì?"

Vu Đồ lúc này hơi khựng lại, "Kiều Tinh Tinh."

Viện sĩ Trương bỗng nhiên ho khan một cái, điều chỉnh tư thế ngồi, hai nhân viên điều tra cùng nhìn sang chỗ ông cùng Viện trưởng Hồ, hai vị lãnh đạo tư thế ngồi đàng chính, vẻ mặt bình tĩnh, giống như không có chút nào kinh ngạc.

Ngược lại thì điều tra viên trẻ tuổi, khuôn mặt hiện rõ sự hưng phấn, "Là mình tinh Kiều Tinh Tinh?"

"Đúng vậy."

"Ba ngày đó, cô ấy đều ở tại nhà anh?"

"Trong lúc đó, cô ấy có đi tham gia một hoạt động tuyên truyền của nhãn hiệu kim cương, tôi đi cùng với cô ấy."

Điều tra viên lớn tuổi bỗng nhiên nói: "Vậy các người không phát hiện có người đi theo các người?"

Cũng không phải không có chút cảm giác nào...

Trong lòng Vu Đồ đột nhiên xuất hiện một ít phỏng đoán, lại cảm thấy không thể như vậy.

Nhưng lời điều tra viên nói tiếp lại xác nhận phỏng đoán của anh, "Theo bọn họ khai báo, bọn họ theo các người quay chụp ba ngày, sáng sớm đầu tuần còn theo đuôi anh đến bên ngoài đơn vị, quay được rất nhiều tư liệu."

Điều tra viên uống một ngụm nước, giản lược nói: "Sau đó bị xem thành gián điệp nên bắt giữ."

Vu Đồ đột nhiên muốn cười, cố gắng ra vẻ nghiêm túc nói: "Vậy bọn họ bị xử trí thế nào?"

"Nếu bọn họ khai báo sự việc cùng lời anh nói giống nhau, chúng tôi kiểm chứng lần nữa, xác định không có vấn đề gì thì giáo dục tư tưởng rồi thả ra, nhưng không thu hồi tư liệu hình ảnh."

Điều tra viên lớn tuổi lời nói thăm thía căn dặn, "Thanh niên yêu đương cũng đừng có đầu óc mê muội, học nhiều lớp bảo mật như vậy liền phí công rồi? Một chút cảnh giác cũng không có."

Vu Đồ nghe lời phải, "Về sau sẽ chú ý."

"Chúng tôi cũng sẽ giáo dục bọn họ, để bọn họ biết đúng mực, cửa đơn vị bảo mật có thể cần rời quay chụp hay sao?"

Hai vị điều tra viên kiểm tra hoàn tất xong liền đi, tiễn bọn họ ra cửa, vừa vào đóng cửa, trong phòng liền lâm vào tĩnh lặng.

Viện sĩ Trương uống mấy ngụm trà, bụng chén đứng lên, "Ta đi làm việc trước."

Sau đó ông cụ liền ngâm nga bài hát nhanh chóng đi mất.

Viện trưởng Hồ trầm mặc hồi lâu mới nói: "Đây là chuyện tốt, nhưng vẫn nên khiêm tốn, không cần quá khoa trương, đương nhiên, đây là chuyện thuận theo tự nhiên, cũng không cần cố gắng giấu diếm."

Vu Đồ gật đầu: "Em hiểu."

Viện trưởng Hồ: "Được rồi, đi làm việc đi!"

Vu Đồ đóng cửa rồi khỏi, còn chưa đi xa, mở hồ cũng nghe được trong phòng làm việc trưởng Hồ ngâm nga bài hát, còn giống bài của Viện sĩ Trương....

Lúc Kiều Tinh Tinh nhận được điện thoại của Vu Đồ, vừa văn chị Linh tới thăm ban.

Cúp điện thoại, biểu tình của Kiều Tinh Tinh rất... khó có thể mô tả.

Chị Linh hươ hươ tay trước mặt cô, "Sao thế?"

Kiều Tinh Tinh nói: "Tuần trước trở về Thượng Hải, không phải đường đi Lục Gia Chủ quá tắc, Vu Đồ đưa em đến nhà anh ấy chơi sao, sau đó lười đi qua đi lại, liền ở luôn nhà anh ấy."

Chị Linh: "Ồ."

Thờ ơ.

Kiều Tinh Tinh: "Trên đường thầy Vu đã nói cảm giác có người theo dõi, em nói không sao cả, bị chụp cũng không sao."

Chị Linh vỗ tay, còn có chút hưng phấn: "Thực sự bị chụp? Cho các người lộ liễu trắng trợn, chúng ta đây muốn thế nào? Bị bạo thì thừa nhận sao? Vẫn là thừa nhận hay không thừa nhận?"

"Cũng sẽ không bạo đi?" Kiều Tinh Tinh biểu tình càng thêm khó miêu tả.

"A? Vì sao chứ?"

"Bọn họ bị coi là gián điệp mà bắt giữ."

Một tuần sau, chị Linh nhận được một cuộc điện thoại từ số lạ, đối phương trong điện thoại cảm động đến rơi nước mắt, "Cảm tạ bạn trai của cô Kiều giúp chúng tôi làm sáng tỏ, chuyện này dừng ở đây, chúng tôi tuyệt đối không bùng nổ tin tức, về sau tuyệt đối không quay chụp."

Chị Linh nín cười ửng phỏ, đợi đến lúc cúp điện thoại, cũng không nhận được nữa, ghé vào bàn cười ha hả.

Sau cũng không biết truyền đi ra sao, trong giới phóng viên, bạn trai Kiều Tinh Tinh biến thành Tiên sinh thần bí không thể chụp. Còn có người nào chưa biết? Người của phóng viên xx đi chụp, đều bị Cục An ninh bắt vào nhà!

- - - - -

Editor: *nghe hè dài quá, gia đình cũng ghét bỏ mình ở nhà quá nhiều rồi!*

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Em Là Niềm Kiêu Hãnh Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 47: PN 5: Nhật ký yêu đương trên diễn đàn

25/06/2018

Weibo.

Ta không phải cá chép sao: A a a, hôm nay gặp được Kiều Tinh Tinh rồi, bên người còn có một sói ca. Kiều Tinh Tinh người thật thực sự xinh đẹp, chàng trai đi cùng cũng đẹp trai, tiếc là không dám tới gần chụp, không chụp được chính diện, chẳng lẽ ở gần đó quay phim? Nhưng mà chỗ tôi rất vắng vẻ nha. Không phải fan hâm mộ của Kiều Tinh Tinh những vẫn rất kích động. Ảnh 1-3.

25/06/2018

Diễn đàn giải trí

Tiêu đề: Cọ KTT hotsearch, muốn công khai tình cảm?

Nội dung: KTT cùng một người đàn ông đi dạo phố bị người qua đường chụp được.

Ảnh 1-3.

Còn có video ngắn, nhưng cũng chỉ có bóng lưng, hơn nữa xa quá.

11: Ảnh quá mờ, ta chỉ muốn biết chàng trai này là ai, thấy thân cao chân dài cũng là diễn viên sao? Anh ta không phải lưu lượng rồi, không có fan hâm mộ vào nhận?

9L: Tìm không thấy người này? Người mới? Fan Kiều Tinh Tinh có phải muốn bùng nổ?....

10L: Kiều Tinh Tinh gần nhất quay phim mới đi, điện ảnh của đạo diễn Lý thắng trước đã quay xong, phim cổ trang vừa tiến tổ, nam 2 đến giờ vẫn chưa có công bố, đây liệu có phải nam số 2 thần bí?

12L: Cách thu hút dẫn dắt truyền thông vô cùng lưu loát, cùng KTT tạo tin đồn tình cảm thu hút chú ý, sau đó làm sáng tỏ chỉ là đồng nghiệp trong đoàn phim, ừm, cái gì cũng có.

15L: Như vậy cũng không tồi, chàng trai này thân cao, chân dài, hình ảnh quá mờ quá xa, nhưng nhìn đường nét cũng không tệ, không biết giải thích sao nhưng cảm thấy khí chất rất tốt.

25L: Mọi người nghĩ nhiều quá? Địa vị như Kiều Tinh Tinh còn phối hợp tạo kiểu tin đồn thổi này?

...

113L: Người mới cái quý gì... Weibo phá án rồi nhé, sao mọi người còn nghiên cứu đó là ai, chính là đồng đội cùng Kiều Tinh Tinh tham gia thi đấu Vương giả Vinh diệu lần trước nha, bạn học cấp 3 của cô ấy, đại soái ca, còn tốt nghiệp Thanh Hoa, hiện nay là kỹ sư hàng không vũ trụ.

115L: Sao mọi người có đôi mắt tinh tường thế? Căn bản không thấy rõ mặt, làm sao xác định được là bạn học của KTT?

117L: Chỉ điểm cận kề quá trình phá án weibo "Hôm nay Kiều Tinh Tinh yêu đương sao".

125L: Ta đem weibo tới! (ảnh)

Không thể không nói, luận cứ rất đầy đủ. Đầu tiên thân cao, cùng chênh lệch chiều cao khi hai người tham gia thi đấu lần trước không khác mấy. Thứ hai, từ ảnh chụp của chủ weibo lần trước xem thấy, cô ấy ở gần đường xx, các anh em, còn nhớ rõ bạn học của cô ấy làm gì không, hàng không vũ trụ đó! Tiếp đó Viện nghiên cứu hàng không vũ trụ Thượng Hải cũng ở gần đó. Nếu như không phải vì chàng trai kia, không có lý do gì để Kiều Tinh Tinh chạy đến nơi vắng vẻ đó. Hơn nữa có hình ảnh rõ ràng đó, so sánh với hình ảnh không rõ ràng người qua đường chụp được, càng xem càng giống cùng một người.

Tôi cảm thấy thực sự như bị gõ mạnh vào đầu.

127L: Hiện tại các ae trên mạng thật đáng sợ, năng lực phá án quá mạnh.

128L: Tôi có thể lý giải ID của chủ weibo phá án kia! Dù không phải fan của Kiều Tinh Tinh, nhưng video trận thi đấu kia tôi đã xem hơn 100 lần rồi! Quá đẹp trai, hy vọng Kiều Tinh Tinh gả cho anh ta, như vậy anh ta có thể thường xuất hiện. Cảnh đẹp ý vui.

131L: Lâu trên, video nào vậy?

137L: Chỉ đường (địa chỉ trang web B trạm/ Bilibili)

147L: Số lượt xem cũng quá khoa trương rồi, đối với một cái video thi đấu mà nói.

149L: Có thể đều là nhan cầu* lém màn hình nha! Gia Cát Lượng đẹp tới trời đất không dung.

**Nhan cầu: Những người mê sắc đẹp, mê trai đẹp, mê gái xinh...*

155L: Gia Cát Lượng hiện tại đã không phải là T0 rồi, muốn xem tiểu ca chơi anh hùng khác.

180L: Không phải, các người có thể đừng nói game nữa? Tôi chỉ muốn biết, Kiều Tinh Tinh sẽ công khai sao?

...

...

601L: Xóa hotsearch nhanh thật.

603L: Rời khỏi hotsearch.

610L: Ủm, đây là không có ý định thừa nhận?

623L: Fan hâm mộ Kiều Tinh Tinh phủ nhận, nói không có thông báo chính thức không tiếp thu, bọn họ là bạn học, chẳng nhẽ không thể cùng ra ngoài chơi?

*** **

08/09/2018

Diễn đàn giải trí

Tiêu đề: Hôm nay lâu chủ* vô tình gặp được Kiều Tinh và bạn trai cô ấy.

**lâu chủ: người mở topic.*

Nội dung: Vô tình gặp được ở rạp chiếu phim, tọa độ Bắc Kinh. chàng trai thực sự rất cao, Kiều Tinh Tinh đeo khẩu trang, anh ta cũng đeo, còn giống kiểu tinh nhân, loại đáng yêu ấy, có lẽ bị Kiều Tinh Tinh cứng rắn buộc đeo 233333* lâu chủ sợ nên chỉ dám chụp sườn mặt cùng bóng lưng.

** có nghĩa như LOL, hoặc hahahahahaha.*

Ảnh 1-5.

Vé xem phim .jpg

Tiêu đề: Làm phiền đừng tùy tiện xác định chứ, đây là bạn học của Kiều Tinh Tinh, không phải người yêu.

Nội dung: Lâu chủ là fan không sai, là chúc phúc cho tình yêu, nhưng trước khi có thông báo chính thức, làm phiền đừng tùy tiện định nghĩa. Cảm ơn mọi người.

Tiêu đề: Việc KTT yêu đương có thể đừng mỗi lần mở nhiều topic vậy không?

Nội dung: Đi lượn ở diễn đàn khác cũng đang nói chuyện này, thật sự phiền.

*** **

20/ 12/ 2018

Diễn đàn giải trí

Tiêu đề: KTT lại bị chụp, papazazi có phải quá vô dụng không? KTT bị người qua đường chụp bao nhiêu lần, mà papazazi vẫn chưa chụp được?

Nội dung: Như tiêu đề.

Tiêu đề: Kiều Tinh Tinh lại không lên hotsearch, ta có suy đoán, mọi người tới thảo luận xem.

Nội dung: KTT cùng người yêu cô ấy trừ lần đầu tiên lên hotsearch, liền rất nhanh xóa đi, sau đó hầu như không có lên topic trên hotsearch, đều mới nổi lên liền không thấy tăm hơi. Nói không thu hút đề tài là không có khả năng, mỗi lần trên diễn đàn đều thảo luận rất nhiều, cho nên vì sao không lên hotsearch? Hơn nữa chủ topic quan sát vài cái marketing account cùng weibo papazazi, bọn họ đến cả ảnh người qua đường chụp cũng không phát, cho nên chủ topic kết luận, đoàn đội Kiều Tinh Tinh nhất định độ đề tài của chuyện này. Cảm thấy cũng có tác dụng, người quen của lâu chủ không quá quan tâm tin giải trí cần bản không biết.

Vậy vấn đề ở đây, đoàn đội Kiều Tinh Tinh tại sao phải làm như vậy. Suy đoán nguyên nhân đầu tiên, bảo vệ đối phương, dù sao cũng là người ngoài giới, hơn nữa còn là người làm nghiên cứu khoa học. Nguyên nhân thứ hai, Kiều Tinh Tinh với đối tượng hiện tại không hài lòng, không có dự định lâu dài, sau này chia tay không có phiền phức.

Mọi người cảm thấy là nguyên nhân nào?

Tiêu đề: KTT flop rồi! Không có papazazi hứng thú với chuyện tình cảm của cô ấy.

Nội dung: Fan thừa nhận flop khó đến vậy sao? Lý do cả đồng. Lâu như vậy không có một papazazi theo, chính là tin tức chẳng có giá trị rồi.

1L: Phim điện ảnh của Kiều Tinh Tinh nhà ta lập tứ công chiếu rồi, tháng giêng còn có một phim truyền hình công chiếu, Làm phiền mọi yêu thích và quan tâm "vị minh tinh flop", cho một hoàng hôn đỏ*nhé! Cảm ơn mọi người cảm ơn mọi người.

** ý chỉ con người sống đẹp hơn về già, ở đây chỉ KTT dù không được quan tâm như trước nhưng vẫn có nhiều tác phẩm, vẫn nỗ lực công tác. (minh nghĩ như vậy, chỗ này mình cũng chưa hiểu rõ)*

*** **

03/02/2019.

Diễn đàn giải trí.

Tiêu đề: Trên đường cao tốc gặp được Kiều Tinh Tinh!

Nội dung: Khu nghỉ ngơi tuyến cao tốc Thượng Hải! Thấy Kiều Tinh Tinh cùng người yêu cô ấy. Không có ảnh. Quá lạnh, lâu chủ đi wc sẽ không mang điện thoại, tiếc mà không kịp chụp! Xem ngày đi, tết âm lịch! Tết âm lịch! Ở cùng nhau! Có phải cùng nhau về nhà không???? Cho nên đây là muốn công khai kết hôn rồi sao?

- - - - -

Ye: ngôn ngữ mạng của Trung thâm thật à, mình dịch cũng đỡ cả người luôn. Những chỗ chưa rõ nghĩa mình sẽ cập nhập tiếp nhé!

Mọi người vote cho mình nhe, mình thích Tinh Tinh cũng thích sao ☐☐ ✍

Xin phép PR cho SC tiếp à, bài mới lè

<https://www.youtube.com/watch?v=GjO4inIuPZo>

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Em Là Niềm Kiêu Hãnh Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Phiên ngoại 6: Gặp mẹ chồng

Công khai thì tạm thời chưa muốn công khai, thế nhưng trong nhà rõ ràng cần thông báo, chủ yếu là mẹ cô đều cần nhắc nửa năm nay.

"Trong nhà thầy Vu vẫn chưa biết?" Chị Linh ở đầu bên kia điện thoại hỏi.

"Đúng vậy, ba mẹ anh ấy không biết quái như mẹ em, tin đồn còn biết nhiều hơn em ấy." Hơn nữa còn có thể từ tám ảnh không rõ nét đó, liếc mắt liền nhìn ra Vu Đồ.

"Thầy Vu định khi nào nói chuyện với gia đình? Sẽ không trực tiếp mang em tới cửa dọa người đi!?"

"... Chị mới dọa người. Anh ấy bảo hôm nay trở về sẽ nói, mấy hôm nữa em sẽ đến nhà anh ấy. Anh ấy sáu tháng cuối năm vẫn có nhiệm vụ, mấy ngày trước mới từ sân phóng thử trở về, chị xem tin tức thì biết bọn họ bận thế nào mà. Dù sao cũng không có cơ hội nào để nói với bố mẹ anh ấy. Ấy ya chị hỏi nhiều thế, rốt cuộc thì em mang quà gì đến nhà anh ấy đây?"

Trong phòng khách nhà ở Lục Gia Chủy, Kiều Tinh Tinh ngồi xổm trên thảm trải sàn, vừa cùng chị Linh gọi điện thoại, vừa nhìn chỗ quà xếp thành đống trên mặt đất rầu rĩ.

"Không phải đã sớm nói với em rồi sao? Hai bộ đồ ngủ tơ tằm, một cái khăn quàng cổ, hai bình rượu là được rồi, mỹ phẩm dưỡng da cao cấp này nọ củ em mau thu lại, quá đắt rồi."

"Ah... Mẹ em hay dùng cái này." Kiều Tinh Tinh đem hai bộ mỹ phẩm dưỡng da để sang một bên.

Đang nói, ở cửa có động tĩnh, chắc là Vu Đồ tan tầm trở về. Kiều Tinh Tinh nói: "Không thèm nghe chị nói nữa, Vu Đồ tới đón em."

"Để cho cậu ta cảm ơn chị một câu, giúp em cân bao nhiêu công việc!"

"Thu thập xong chưa?" Vu Đồ treo xong áo khoác ngoài đi vào phòng khách.

Kiều Tinh Tinh mở chế độ rảnh tay, giơ điện thoại nói với anh: "Nhanh tới, chị Linh nói để cho anh cảm tạ chị ấy, tết Âm lịch không có giúp em sắp xếp công việc."

Vu Đồ đến gần, cúi người, lộ vẻ tươi cười nói với điện thoại: "Cảm tạ chị Linh năm nay chiếu cố Tinh Tinh."

Chị Linh: "..."

Có cần trầm ấm như vậy không?

Lúc đầu chỉ là muốn được cảm ơn, thế nào lại thấy một chậu cầu lương*? Chị cạn lời liền cúp điện thoại.

** thức ăn cho chó, FA bên Trung còn được gọi là "cầu độc thân", các đôi yêu nhau/ vợ chồng thể hiện tình yêu đều được coi là cầu lương.*

Kiều Tinh Tinh vẫy Vu Đồ: "Anh xem xem mẹ anh sẽ thích gì?"

Vu Đồ nhìn đồ đạc đầy sán, kéo cô dậy: "Em mang bản thân là được rồi, mẹ anh thích nhất là con gái xinh đẹp."

Thầy Vu đây là đang đùa giỡn cô sao?

Kiều Tinh Tinh ánh mắt lưu chuyển, "Em có rất nhiều loại xinh đẹp, thanh thuần cũng có, thành thực cũng có, đoan trang cũng có thể, anh thích... Ah, mẹ anh thích dạng nào nha?"

Vu tiên sinh tốn một phen "sức lực" chứng minh mình loại nào cũng thích, thời gian xuất phát so chậm rất nhiều so với dự kiến.

Lần này trở về thành phố Kinh đi một chiếc xe thông thường có rèm che mà Vu Đồ mới mua. Thực ra trước khi ở bên Kiều Tinh Tinh, trong thời gian ngắn Vu Đồ cũng không có dự định mua xe, dù sao phòng ở cùng gần đơn vị, còn có khoản vay hơn chục năm. Nhưng có bạn gái cuối cùng cũng khác.

Ngồi lên xe, Kiều Tinh Tinh trả lời vài tin nhắn, "Mẹ em hỏi chúng mình mấy giờ tới."

Vu Đồ nhìn thoáng qua thời gian, "Đại khái tầm 9h30."

Kiều Tinh Tinh nhìn dáng vẻ anh dường như vô cùng bình tĩnh, "Chốc nữa muốn gặp ba mẹ em, anh không khăn trương chút nào ha?"

"Chuyện cầu còn không được thì khăn trương gì chứ?"

Hừ, có vẻ bộ dáng cô chọn tới chọn lui lễ vật cũng không có hấp dẫn, Kiều Tinh Tinh cố ý nói, "Lần này vẫn muốn em chỉ đường sao?"

"Bản đồ nhỏ như vậy, liền không phiền đến... xinh đẹp của chúng ta." Kiều Tinh Tinh còn chưa kịp đắc ý, Vu Đồ liền chuyển đề tài, "Điện thoại hả"

Điện thoại của Kiều Tinh Tinh xác thực luôn lấp lánh, quả thực rất đẹp.

"Này!"

Vu Đồ cười, nghiêng người hôn một cái ở môi cô, "Thất chặt đai an toàn."

Ngày mai đã tới giao thừa rồi, rất nhiều xe cộ ra khỏi thành phố, Kiều Tinh Tinh vẫn mở chỉ đường, không phải sợ anh lạc đường, chủ yếu nhìn xem có tắc đường trên cao tốc không.

Lái ra khỏi tiểu khu không bao lâu, điện thoại của mẹ Vu liền tới, Vu Đồ lái xe không tiện, mở chế độ rảnh tay.

Kiều Tinh Tinh lập tức nín thinh.

"Mẹ."

"Con mấy giờ về tới nhà?"

"Khoảng tầm 11 giờ." Vu Đồ tính cả thời gian ở lại nhà Kiều Tinh Tinh vào.

"Có cần phần cơm cho con không?"

"Không ạ, con ăn rồi."

Mẹ Vu "ah" một tiếng, sau đó bỗng nhiên thở dài, kêu tên anh, "Vu Đồ này."

Bà than thở nói: "Năm ngoái đi của con giúp con giới thiệu đối tượng, con nhất định không chịu gặp, năm nay người ta cũng đã kết hôn mang thai. Chuyện chung thân đại sự của chính con cũng cần suy tính đi, mẹ không phải thúc giục con, thế nhưng bố mẹ cũng mỗi năm một già đi, thân thể cũng yếu đi từng năm..."

Nói đến phần sau tiếng của bà bắt đầu khàn khàn, tâm tình cũng rất buồn bã. Trong lòng Vu Đồ thất lại, không để ý tới giải thích chính mình đã có bạn gái, liền vội vàng hỏi: "Mẹ làm sao vậy?"

"Không có việc gì, chính là chợt nhớ tới thì nói hai câu, con gần về đến thì gọi điện cho ba mẹ." Bà che giấu nói hai câu, vội vàng cúp điện thoại.

Vu Đồ trong lòng bất an, dừng xem ở ven đường, bấm gọi điện thoại cho ba, trực tiếp nói: "Mẹ sao vậy ạ? Gần đây thân thể thế nào?"

"Không có sao nha, vẫn khỏe, mỗi ngày xem ti vi." Ba Vu lớn tiếng nói.

Vu Đồ thở phào nhẹ nhõm, "Mẹ vừa gọi điện thoại cho con, tâm tình không thoải mái."

"Không có việc gì. Bà ấy dở người, xem phim truyền hình, chính là ai diễn nhĩ, đại minh tinh Kiều Tinh Tinh chỗ chúng ta, gần nhất không phải chiếu phim truyền hình con bé diễn sao, mẹ con ngày nào cũng xem, hình như hôm qua ba của con bé trong phim mắc bệnh nan y rồi, mẹ con vừa xem vừa khóc, vừa xem chiếu lại lại khóc rồi, nói là cô gái này mệnh khổ, nói với bà ấy là giả bà ấy cũng không hiểu, kệ bà ấy thôi."

Vu Đồ: "..."

Ba Vu tuân một hồi bất bình, cuối cùng còn chưa thỏa mãn mà cúp điện thoại.

Bên này điện thoại hai người rơi vào một hồi trầm mặc.

"... Bộ phim này, có chút cầu huyết... Thế nhưng tỉ lệ người xem rất cao..."

"Nội dung bộ kịch của bọn em phát trong đợt năm mới, có phải có chút không tốt lắm?"

"Đài truyền hình sắp xếp nhé!" Kiều Tinh Tinh kêu oan.

Vu Đồ tiếp tục chạy xe, bất đắc dĩ nói: "Xem ra anh chỉ có thể mang nữ chính về cho bà ngắm một chút."

"Thực ra qua mấy tập nữa thì ba cô ấy được cứu rồi, chẳng qua mấy tập gần đây rất ngược..." Kiều Tinh Tinh lẩm bẩm, chẳng hay vì sao trong đầu có ý tưởng đột nhiên xuất hiện, liền vội vàng kêu: "Em biết rồi. Quay lại, quay lại, đi nhà chị Linh, em biết nên tặng quà gì cho mẹ anh rồi, tốt hơn so với quà đã chuẩn bị nhiều!"

Thành phố Kinh.

Mẹ Vu ở nhà vừa xem ti vi, vừa chờ Vu Đồ, bỗng nhiên điện thoại reo lên, bà tiếp.

"Mẹ, con vừa ra khỏi cao tốc, khoảng hơn 20 phút nữa về đến nhà."

Mẹ Vu nhìn đồng hồ trên tường, mới có mười giờ, "Sao về sớm thế?"

Vu Đồ, "Vâng" một câu vừa nói: "Lúc đầu định đưa một người bạn về nhà, hiện tại đổi hành trình."

Mẹ Vu cũng không nghĩ nhiều, bà biết con trai vừa mới dùng tiền thưởng và tiền tiết kiệm mua xe, liền cho là đồng nghiệp hoặc bạn học... đi nhờ xe. Cúp điện thoại, bà cũng ngồi không yên, dứt khoát gọi ba Vu cùng nhau xuống lầu đợi.

Ở dưới lầu đợi hơn mười phút, một chiếc xe màu đen có rèm che xuất hiện ở lối ra vào, chính là biển số thành phố A. Bà nghĩ đây là xe của Vu Đồ. Quả nhiên, xe chạy đến trước mặt bà thì dừng lại. Cửa xe mở ra, con trai đã lâu không gặp mặc một chiếc áo khoác bà chưa từng thấy đẹp trai ngồi ngồi xuống xe.

"Mẹ, sao lại xuống dưới đây?"

Bà tiến lên một bước, đang định nói chuyện, khóc mắt thấy cửa xe ghé phụ lái cũng mở ra, một thân ảnh yếu đuối từ bên kia xe đi ra.

Bà không khỏi ngẩn người.

Con trai tiện đường đưa về lại không phải đồng nghiệp nam?

Bà vẫn chưa kịp từ trong sự kinh ngạc "con trai tiện đường đưa về là con gái" phục hồi lại tinh thần, thì hình dáng yếu đuối kia đã đi tới trước mặt bà, nhìn bà cười ngọt ngào.

"Bác gái, chào bác, cháu là bạn gái Vu Đồ."

"Nghe nói bác xem phim truyền hình không vui, cháu đã mang hết các phần sau đến cho bác, bác xem từ tập 30, phần sau không ngược chút nào, rất ngọt ạ."

Cô cười híp mắt đang cảm (không kịp lấy phim gốc từ nhà chị Linh) mấy tính, con mắt đều cười thành vàng trắng khuyết, vô cùng ngọt ngào.

Mẹ Vu nhìn cô, lại nhìn mấy tính trong tay cô, nhìn sang con trai ở một bên đang cười, cả người đều ngây ngốc.

Buổi chiều ngày hôm sau, trong phòng khách, mẹ Vu gọi cô bảy cô tám dì cả về cùng xem phim. Phim này gần nhất rất nổi, mọi người đều theo dõi.

Bác gái cả của Vu Đồ vô cùng bất ngờ: "Cô lấy ở đâu ra thế, phần sau còn rất nhiều tập chưa chiếu, trên TV mới chiếu đến tập 20, bản lậu này cũng quá nhanh rồi!"

"Không phải bản lậu, bản chính!" Chính không thể chuẩn hơn, là nữ chính tự tay giao cho bà.

"Cái này tôi cần kiểm tra xem đúng không, tôi bảo Bân Bân nhà tôi tới kiểm tra."

"Không được, chỉ có thể xem ở nhà tôi, máy tính tôi còn phải trả cho người ta."

Bác gái cả xem một hồi, nhớ tới hỏi: "Vu Đồ đâu, không phải hôm qua về sao."

"Đi nhà bạn ăn cơm, giúp người ta quét tuyết rồi." Trên mặt mẹ Vu hiện lên tươi cười.

"Lúc này còn đi nhà người khác ăn cơm, đúng rồi, cô nói cho Vu Đồ chưa, chuyện coi mắt ấy."

"Còn chưa nói, không nói." Mẹ Vu về mặt bình tĩnh chỉ vào nữ chính trên màn hình máy tính nói, "Em hiện tại chỉ muốn một cô con dâu giống như vậy."

Bác gái cả: "..."

- - - - -

Editor: *khoảng 2-3 ngày nữa sẽ có chương tiếp nhé, mình còn cần chuẩn bị cho công việc mới nên ngại dịch.*

Cuối cùng bias D.O. lên sân khấu, một bài mình rất thích luôn!

<https://www.youtube.com/watch?v=57LbVkW5Gbw>

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Em Là Niềm Kiêu Hãnh Của Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49: Phiên ngoại 7: Nhật ký tham ban

**tham ban: thăm phim trường*

Trích lời chị Linh: Em đi thăm đơn vị của thầy Vu, không vào được, thầy Vu muốn thăm nơi em làm việc, thăm không được.

Kiều Tinh Tinh: Không có chuyện đó!

Con người trên thế giới này, chắc chắn có chuyện bất đắc dĩ. Ví dụ như, lại muốn cùng một người "toàn thế giới đều biết hai người không hợp" diễn kịch.

Đương nhiên, coi như toàn thế giới đều biết, trước mắt mọi người, cần diễn trò vẫn diễn. Cho dù đối phương có cường điệu, ở studio vừa thấy mặt, đối phương liền sải bước dài tới, nhiệt tình ôm lấy cô, "Tinh Tinh, mình rất nhớ cậu nha, ai~, da cậu gần đây tốt thật ấy."

Kiều Tinh Tinh tức giận! Vạn năm mới mọc một cái mụn lại bị cô ta bắt gặp.

Tuy trở tay không kịp, nhưng loại chuyện giả dối này Kiêu Tinh Tinh sao có thể thua? Cô trở tay liền dùng sức ôm, đầy nhiệt tình, "Kỳ Kỳ, mình cũng rất nhớ cậu, honey gần đây gầy đi nha."

emmm~

Đối phương là người có tiếng dễ mập rồi...

Nếu mọi người đều đều là nữ minh tinh thích diễn như vậy, bắt đầu quay chụp liền đặc biệt náo nhiệt, hơn nữa trong nửa tháng quay chụp sau đó, quả thực là sóng ngầm cuộn trào mãnh liệt.

Cho nên, khi tiểu Chu biết được thầy Vu muốn tới thăm ban, cả người liền nồn nóng. Thầy Vu tới thăm ban đương nhiên là được, trước đây cũng từng đi đoàn phim của Kiêu Tinh Tinh thăm rồi, thế nhưng lần này không giống nhé. Bạn trai giàu có của người đối diện mấy hôm trước mới tới thăm ban rồi, đặc biệt khoa trương mà mở mấy chiếc xe, trực tiếp đến một đoàn xe, chuyển vô số vật tư ăn uống tới đoàn phim đang quay chụp trong sa mạc.

Thầy Vu phải làm thế nào để có thể đánh bại người ta giờ.

Hết lần này tới lần khác nghệ sĩ nhà mình còn vô cùng vui vẻ, một chút cũng không ý thức được vấn đề ở đâu.

Buổi sáng hôm thăm ban, trong phòng hóa trang, thợ trang điểm đều rời đi, tiểu Chu không nhịn được hỏi: "Thầy Vu muốn tới, chị không lo lắng sao?"

Kiều Tinh Tinh không hiểu chuyện gì liếc mắt nhìn cô: "Lo lắng gì chứ? Bộ phim này không có cảnh hôn."

Tiểu Chu: "..."

Quá đáng sợ, ngay cả lòng tranh đua cơ bản của nữ minh tinh cũng không có!

"Thầy Vu sao đột nhiên có thời gian rảnh qua đây vậy?"

"Chị cũng không biết, hôm trước anh ấy có nói, liền nói trưa nay tới, hỏi anh ở đâu cũng không nói." Kiều Tinh Tinh đoán là anh có nhiệm vụ ở gần đây, cũng do yêu cầu bảo mật nên không thể nói với cô. Không rõ có phải cũng ở vùng sa mạc này không, hàng không vũ trụ bọn họ chẳng phải thường ở các khu sa mạc rộng lớn làm thử nghiệm sao?

Nhưng mà cô sẽ không nói suy đoán này với tiểu Chu.

"Anh ấy khoảng 11 giờ đến, chắc chị còn đang quay phim, em ở bên ngoài chờ anh."

Tiểu Chu vẫn không nhận được: "Vậy có muốn để thầy Vu mang mọi người ở đoàn phim một ít đồ không, lần trước bạn trai của người nào đó, mang theo nhiều đồ như vậy, chúng ta có thể tìm chị Linh thanh toán nha."

Kiều Tinh Tinh: "... Em còn nhỏ mà sao thích tranh đua thế!"

Tiểu Chu: "..."

Rõ ràng là chị lần nào cũng nói nhất định phải đẹp hơn đối phương!

"Lần trước bạn trai của tiểu Kỳ quá khoa trương, đạo diễn cũng không vừa lòng, em không nhìn ra?"

Tiểu Chu thành thực lắc đầu, cô chỉ cố ăn đoạt uống, dù sao ăn chùa của đối phương cũng lời rồi.

"Ảnh hưởng tới quay chụp. Ngày ấy nhất định sẽ tức giận, cho nên thầy Vu cứ lặng lẽ âm thầm tới thăm chị là tốt nhất."

Kiều Tinh Tinh chỉnh màu môi, xoay ghế qua, nghiêm túc nói: "Bình thường chị hỏi em có đẹp hơn cô ta hay không chỉ là giỡn thôi, em đừng có coi là thật. Muốn so thì so tác phẩm hiểu không? So bạn trai làm gì, phong cách khí chất gì chứ. Thầy Vu nhà chị thông minh ưu tú anh tuần phóng khoáng như vậy để chị lấy ra nghiền ép người khác sao? Không nhé! Bởi vì bản thân mình mạnh mới là quan trọng nhất."

Kiều Tinh Tinh cho trợ lý nhỏ nghe một đồng canh gà*, lại thổi phồng bạn trai, có chút khát nước, uống một ngụm nước ấm, vô cùng cao hứng mà tổng kết-- "Cho nên chị đẹp hơn cô ta là được!"

*chicken soup, bài học cho tâm hồn, sách selfhelp.

... Nếu không có câu nói cuối cùng, suýt chút nữa cô nhóc đã bị thuyết phục.

Thế nhưng trên thực tế chính là phải so, nhất là so những thứ bề ngoài. Nếu như thầy Vu tay không mà tới, khẳng định sẽ bị gièm pha.

Thật không muốn thấy vẻ mặt dương dương tự đắc của trợ lý Chu Tiểu Kỳ!

Ôm lo lắng này trong lòng, tiểu Chu thỉnh thoảng từ trong lán chạy ra bên ngoài xem có xe tới hay không. Ánh mặt trời trong sa mạc rất độc, đợi ở bên ngoài trong thời gian dài cũng không hợp lý.

Đến lần thứ 10 chạy ra ngoài, rốt cuộc thấy một chiếc xe việt dã bụi bặm từ xa xa xuất hiện trong tầm nhìn, tiểu Chu lập tức bò tới một chỗ cao hơn phát tay.

Xe việt dã thấy cô, thẳng tắp lái tới, vững vàng dừng lại bên cạnh cô. Cửa xe mở ra, người trên xe bước xuống, tiểu Chu đang muốn mở lời, lại thấy rõ người tới, lú lú không nói được gì.

Đây, đây là thầy Vu?

Sao thầy ấy đột nhiên biến thành quần áo ngồi ngồi rồi?!

Người đàn ông từ trên xe việt dã nhảy xuống đi giày lính, giấu quần giấu bên trong ống giày, chân dài thẳng tắp, trên người mặc một bộ quần áo xung kích, đeo kính râm. Thực ra đây là trang bị chống nắng cơ bản nhất trong sa mạc rồi, thế nhưng không hiểu vì sao mặc trên người anh ấy, lại có một loại khí tức mạnh mẽ anh tuần khó kiềm chế.

Đương nhiên, đương nhiên, thầy Vu bình thường cũng rất đẹp trai, thế nhưng thế nhưng, không đẹp trai giống như bây giờ a a a!

Trong tiếng reo hò từ linh hồn của tiểu Chu, Vu Đồ chân dài bước tới trước mặt tiểu Chu, tháo kính râm xuống, nhìn cô mỉm cười, "Tiểu Chu, đã lâu không gặp."

Trong chớp mắt, trong lòng tiểu Chu chỉ có hai chữ - Thắng rồi.

Bạn trai của đối phương có tới một vạn đoàn xe cũng vô dụng, thầy Vu chân dài mang giày lính trong nháy mắt hạ gục tất cả nha.

Tiểu Chu quét sạch lo lắng, chậm rãi đưa người vào bên trong, quả nhiên dọc đường đi hấp dẫn vô số người. Kiều Tinh Tinh còn đang cùng đạo diễn đối diễn, đứng ở trước máy quay phim cùng đạo diễn vừa xem kịch bản vừa thương thảo gì đó.

Vu Đồ liền cùng tiểu Chu yên tĩnh đứng một bên.

Một lát sau, đạo diễn khép kịch bản, "Trước cứ thử như vậy xem."

Kiều Tinh Tinh gật đầu, đi về trước máy quay, lúc này cô mới nhìn thấy Vu Đồ, con mắt liền sáng lên, nhưng lập tức liền tập trung tinh thần, đứng trước màn ảnh.

"màn thứ 18 lần 1!"

"Ba" một tiếng.

Hiện trường nhất thời lặng ngắt như tờ.

Cảnh này tổng cộng quay 3 lần đạo diễn mới cho qua, Kiều Tinh Tinh vô cùng bình tĩnh mà đi tới chỗ đạo diễn nhìn hiệu quả, sau đó mới thông thả đi tới chỗ Vu Đồ. Đáng tiếc thông thả không được hai bước liền không nhìn được, chạy thật nhanh tới, mang một thân bụi bặm tiến vào trong lòng Vu Đồ.

"Vu Đồ."

Vu Đồ vững vàng đón được cô, trong nháy mắt trong lòng hoàn toàn thỏa mãn, nhưng sau đó trong lòng cũng có một tiếng thở dài. Khoảng cách giữa hai lần họ gặp nhau là hơn một tháng không thấy nhau, tiếc là lần này anh lại đến đi vội vàng.

Hai người âu yếm trong chốc lát, tiểu Chu ở bên cạnh liên tục ho khan, nỗ lực dùng thân thể không hề to lớn của chính mình giúp bọn họ ngăn trở ánh mắt quan sát của mọi người.

Kiều Tinh Tinh lúc đó mới rời khỏi lòng Vu Đồ, chào đạo diễn, đưa Vu Đồ đến phòng nghỉ của cô.

"Sao hôm trước anh mới nói với em? Em không kịp sắp xếp, lịch của đoàn phim đều đã sắp xếp từ mấy ngày trước, không thể thay đổi."

"Anh hôm trước mới xác định được thời gian."

Kiều Tinh Tinh đi đến nói với Vu Đồ: "Anh có nhiệm vụ ở gần đây à? Nếu như không thể trả lời liền không trả lời."

Nhiệm vụ đã xong, Vu Đồ cũng có thể trả lời cô: "Ừm, vừa kết thúc hôm qua, sáng sớm hôm nay rời đi."

"Cũng ở vùng xa mạc này?"

"Xa chỗ này khoảng 200 km."

Hai trăm km nha ~ Thực ra cũng đã coi là khoảng cách rất gần giữa bọn họ, đáng tiếc vẫn không thể gặp. Tâm trạng của Kiều Tinh Tinh trầm xuống, nhưng rất nhanh liền phấn chấn.

"Vậy buổi chiều anh xem em đóng phim nhé! Buổi chiều còn có cảnh khá vui. Sau đó chờ em kết thúc công việc chúng ta ở gần đây đi dạo một lúc, cũng coi như được nhà nước cung cấp chi phí cho đi du lịch nha."

"Tinh Tinh." Giọng của Vu Đồ có chút áy náy, "Sau giờ tối anh phải tới sân bay, cùng đồng nghiệp trở về Bắc Kinh."

Kiều Tinh Tinh ngăn ra, dừng bước: "Đi trong hôm nay?"

"Đúng vậy."

Kiều Tinh không nói, đến phòng nghỉ, đóng cửa lại, đầu liền âm thầm dúi vào lòng Vu Đồ. Vu Đồ ôm cô, thở dài. "Xin lỗi em"

"Xin lỗi gì chứ, em cũng bận nhiều việc."

Yên tĩnh một hồi, Kiều Tinh Tinh thở phào nói, "Đội bộ này quay xong, em muốn nghỉ ngơi 2 tháng"

"Được, khi đó chắc anh sẽ rảnh hơn."

"Thật không?"

".. tối thiểu... không phải đi công tác."

Trong lòng Kiều Tinh Tinh dễ chịu hơn, "Anh còn chưa ăn chưa đi, em bảo tiểu Chu mang cho chúng mình hai phần cơm trưa."

Vu Đồ nhìn đồng hồ nói, "Không vội, chúng mình làm chính sự trước." (việc đứng đắn ^^)

Chính sự...chính sự gì?

Kiều Tinh Tinh còn chưa thoát khỏi tâm tình sa sút, đã bị anh làm cho mặt đỏ tới mang tai, hiện tại cô còn mặc trang phục đóng phim này, bần thiêu này, chuyện chính sự gì chứ, buổi chiều còn tiếp tục quay cũng không thể tẩy trang đi... Khẩu vị thầy Vu sao mạnh vậy, còn muốn sắm vai nhân vật?

Đầu óc Kiều Tinh Tinh xoay chuyển liên tục, lấp bắp nói: "Nhưng buổi chiều em còn 2 cảnh."

Vu Đồ: "Một mình anh cũng làm được."

Kiều Tinh Tinh: "???"

Một tiếng sau, Kiều Tinh Tinh mặt không cảm xúc ôm hộp cơm ngồi một góc nhìn Vu Đồ nện một cục sắt.

Ah, hai cục. Trong đó một cái đã buộc vào trên cây cột đã dựng lên.

Phó đạo diễn ở bên cạnh quan sát một hồi, đi tới hỏi: "Tinh Tinh, đây là bạn cháu?"

"Không phải." Kiều Tinh Tinh không nề tình lạnh lùng nói, "Là thợ sửa chữa cháu mời tới."

Phó đạo diễn: "???"

Ông đầu óc mơ hồ rời đi, không bao lâu, đạo diễn lấy dáng vẻ cực kỳ thông thả đi qua, ông ho khan một tiếng, Vu Đồ và Tinh Tinh cùng nhau đứng dậy chào hỏi ông.

"Tiếp tục tiếp tục." Ông tò mò ngồi xổm xuống, "Đây là đang lắp cái gì thế?"

"Thiết bị tăng cường tín hiệu." Vu Đồ trả lời.

Đạo diễn nhất thời nghe không rõ: "Cái gì?" sau đó liền nói, "Ah ah ta biết rồi, ta nhớ chúng ta lắp rồi? Tiểu Hoàng đúng không?"

Chẳng biết phó đạo diễn đã theo tới lúc nào liền mạnh mẽ gạt đầu: "Lắp rồi, nhưng vẫn không được, cường độ tín hiệu so với trước khi chưa lắp cũng được, nhưng chẳng có tác dụng mấy."

"Ừm, Tinh Tinh đã nói với cháu." Vu Đồ vừa điều chỉnh thử thiết bị vừa giải thích: "Thiết bị này trên thị trường tốt xấu lẫn lộn, đoàn phim mua chất lượng có lẽ không được tốt, lúc sau nhớ tháo bỏ, máy chủ không tốt liền không có tác dụng, cũng làm nhiều trạm thiết bị."

Phó đạo diễn nghe cũng mờ mịt, thế nhưng đây không phải điểm quan trọng, "Vậy thiết bị này của cậu dùng được?"

"Hẳn là dùng được." Bộ thiết bị này Vu Đồ nhờ một người bạn có chuyên môn mua gửi đến nhà người dẫn đường nơi đội thử nghiệm đang ở, lúc mua anh không chắc chắn có thời gian qua bên này không, may là vẫn rút được một ít thời gian.

Lại điều chỉnh một lúc, Vu Đồ nói, "Được rồi."

"Ta thử xem." Phó đạo diễn lập tức lấy điện thoại di động ra thử, một phút sau ngạc nhiên nói: "Thật sự tốt hơn nhiều."

"Yo". Đạo diễn cũng rất vui mừng, "Chuyện này thật sự cảm ơn cậu, giúp chúng tôi giải quyết vấn đề lớn rồi."

"Không cần khách khí, cháu cũng vì bản thân." Vu Đồ khẽ cười, nghiêng đầu nhìn Kiều Tinh Tinh nói: "Tín hiệu chỗ này của mọi người thực sự làm khó giấc ngủ của cháu."

26/05/2019.

Diễn đàn giải trí.

Tiêu đề: Vừa mới hóng được tin tức cực kỳ hài của hai minh tinh tuyến 1.

Nội dung: Bạn của lz là người trong giới, gần nhất đang trong cùng một đoàn phim, hai nữ chính a và b nhé, vẫn luôn bất hòa, bộ điện ảnh trước của a bạo nên nổi tiếng hơn một chút, thế nhưng b vẫn là tuyến 1, sẽ ở cùng nhau vì đại đạo diễn. Sau đó, đợt trước thì bạn trai của b đến thăm ban, hiện trường vô cùng khoa trương, dẫn theo đầu bếp Nhật đầu bếp nướng đầu bếp món Ma Lạt Thang đến tận nơi nấu nướng, cao cấp có bình dân cũng có, còn có một xe đồ uống, cậu có tin không? Nơi bọn họ quay phim rất vắng vẻ, làm những chuyện này cũng không dễ dàng, nói chung cũng rất hào phóng rồi.

Sau đó đến hôm qua, bạn trai của a cũng tới thăm ban, liền âm thầm tới, một người đi một chiếc xe việt dã cũ, đồ ăn đồ uống đều không mang, thế

nhưng! Xin cho phép chủ topic dùng tám vạn dấu chấm than biểu thị!!!!!!!!!!

Anh ta giúp tín hiệu điện thoại của mọi người max!!!!!!

Trước đó đã nói nơi bọn họ quay phim rất xa xôi, tín hiệu rất kém, bình thường gọi điện thoại đều không được, càng không nói tới tới lên mạng. Anh ta tự mang thiết bị tới? Lz nghe cũng không hiểu lắm, chẳng qua tín hiệu tốt lên rất nhiều.

Có người nói toàn bộ đoàn phim đều cảm động muốn khóc.

Lúc đi đạo diễn còn nhét cho một ít đồ ăn đi đường 2333333333~~~

Nói thế nào nhỉ...

Tri thức là sức mạnh?

1L: Chỗ này cũng quá dễ tìm ra rồi, KTT? CTK?

2L: Nở nụ cười 3 phút, quả thực triển khai lưu loát. CTK chẳng phải tức chết đi.

6L: Bạn trai KTT là người ở cục hàng không vũ trụ kia hả? Đúng là nhân tài ha ha ha ha, cười lăn. Người ta thăm ban tặng ăn tặng uống, anh ta tặng tín hiệu.

8L: Tiêu biểu cho những người có thể không ăn đồ Nhật không ăn đồ nướng nhưng nhất định phải có tín hiệu đây!

10L: Tôi cũng muốn tín hiệu ha ha ha ha.

16L: Chủ topic, tôi muốn biết phản ứng của CTK ra sao?

27L: Tôi nói này, mọi người không chú ý tới chỗ ngọt ở đây à? Bạn trai KTT mang thiết bị đến nhé! Cho nên người ta có chuẩn bị mà đến nhẹ, ngàn dặm xa xôi chính vì giúp cho tín hiệu của bạn gái tốt hơn, thuận tiện liên hệ với người ta. Cho thấy con trai ngành kỹ thuật mà lãng mạn thì thật muốn mệnh, ta đã thấy ngọt muốn khóc a.

28L: Ngọt muốn khóc +10086.

- - - - -

Editor: Đã trở lại HN vào chiều nay, mặc dù mình không muốn lắm!□□

Công việc cũng chưa đâu vào đâu.

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Em Là Niềm Kiêu Hãnh Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: Phiên ngoại 8: Nhà

Vu Đồ ra khỏi phòng thí nghiệm, cởi áo blouse đổi lại áo gió của mình. Quan Tại đi sau anh, liếc mắt một cái, khinh bỉ nói: "Từ khi yêu đương, ngày càng càng giống người đây!"

Vu Đồ về mặt lạnh nhạt đóng cửa tủ quần áo, "Quần áo chị dâu mua anh dám không mặc?"

"Ai giống cậu, tôi có nguyên tắc, không dễ dàng thỏa hiệp, áo sơ mi có thoải mái bằng T-shirt không?" Quan Tại kiêu ngạo.

"Cũng phải." Vu Đồ suy tư, "Nhưng mà hiện tại vẫn nghe theo sở thích của cô ấy đi, sau này hãy nói."

Lời này... Quan Tại nghiền ngẫm "về sau" chẳng nhẽ là sau khi kết hôn? Cho nên đây là cậu ta trước thuận theo, sau khi kết hôn liền hiện nguyên hình? Quan Tại nhìn Vu Đồ, đột nhiên cảm thấy đây là một tên đàn ông cặn bã lừa cưới.

Vu Đồ mang theo tài liệu cùng Quan Tại đi tới phòng làm việc. Dù sao người cần ăn mặc, Vu Đồ vốn dĩ cao gầy tuấn tú, chỉ là quần áo mặc quá tùy ý, bây giờ Kiều Tinh Tinh chăm chút qua, phong thái tự nhiên phóng khoáng hơn hẳn trước kia.

Đến phòng làm việc, Vu Đồ nói: "Hôm nay tôi và anh cùng tan tầm."

Quan Tại qua hai năm trị liệu tình dục đã trở về công tác vào tháng trước, đương nhiên, anh ta không thể đi công tác cũng như tiến hành lao động trí óc quá mức nặng nhọc, vừa tăng ca liền bị vợ và lãnh đạo nghiêm cấm tuyệt đối không thể.

Nhưng mà con người cuồng tăng ca thể hệ mới lại muốn cùng hân tan ca? Quan Tại liền hiểu rõ.

"Công chúa điện hạ nhà cậu hôm nay về Thượng Hải?"

"Ừm, từ nước ngoài quay ngoại cảnh về."

"Lúc rảnh rồi mang 'công chúa' tới nhà anh ăn cơm? Vợ anh nhớ cô ấy mãi." Quan Tại chưa chưa nói.

(chua chát, chua/ ăn dấm đều là ghen tương/ ghen tức. Đầu năm còn có thuật ngữ "quả chanh/ ăn chanh" con người tự chua xót chính bản thân mình)

"Lần này chắc có rảnh." Đầu mùng Vu Đồ giãn ra, "Chẳng qua 'điện hạ' không thích cách xưng hô này, lần sau anh lại gọi cô ấy như vậy, cô ấy lại giận dữ."

Quan Tại đã gặp Kiều Tinh Tinh nhiều lần, chẳng hiểu sao hai người lại giống mấy đứa trẻ không thích nhau trong nhà trẻ, làm cho Vu Đồ và Thẩm Tịnh vừa bực vừa buồn cười.

Vu Đồ thực ra từng nói nhỏ với Kiều Tinh Tinh để cô nhường Quan Tại một chút, Kiều Tinh Tinh lại không cho là đúng, "Mọi người để ý cẩn thận như vậy anh ấy ngược lại liền không vui, lại nói em với Quan Tại đâu có mâu thuẫn thật, chỉ là đùa giỡn, anh xem khi anh ta cùng em đấu võ miệng liền bùng bùng sức sống nha."

Quả nhiên lúc này lông mày của Quan Tại nhíu lên, là một tiếng: "Tôi sợ chắc?"

Vu Đồ nói: "Nổi giận với tôi, còn có, cô ấy còn cáo trạng chỗ chị dâu. Hai người đã bao tuổi rồi?"

Lúc Vu Đồ về nhà vừa đúng 5 giờ.

Mở cửa, trong phòng yên ỉm, trong phòng khách lại có hai cái vali.

Anh không phát ra tiếng động, khẽ mở cửa phòng ngủ ra, quả nhiên, người kia đang co lại ngủ trong chăn của anh, tóc dài mềm mại loạn tóa ra trên gối đầu của anh, chỉ lộ ra một gương mặt nhỏ nhắn tinh xảo, lông mi thật dài ngọt ngào che phủ, giống như trong giấc mộng.

Vu Đồ đi tới cúi người hôn cô, cũng không dùng sức, nhưng vẫn đánh thức người đang ngủ, cô mở mắt ra nhìn xem, cánh tay vòng lên cổ anh.

"Còn muốn."

Vu Đồ nhẹ cười: "Anh thay quần áo rồi cùng em ngủ?"

"Được nha, trên máy bay em không có ngủ."

Vu Đồ thuận tay cởi áo khoác vắt trên ghế dựa, cởi ra áo sơ mi đổi lại đồ ngủ, Kiều Tinh Tinh nằm nghiêng, mắt nhìn chăm chăm vào anh, Vu Đồ liếc cô, đến gần, lên giường liền lấy tay che lại ánh mắt của cô.

Mắt Kiều Tinh Tinh tối sầm, sau đó chân bị xóc lên, cô đã bị người kéo vào trong lòng.

"Nhìn gì chứ?"

Thanh âm Vu Đồ thật trầm, tựa như có móc câu. Kể từ khi ở bên Vu Đồ, Kiều Tinh Tinh phát hiện con người thầy Vu này biểu hiện ra mặt lạnh lẽo đơn độc... Thực tế, có điểm nhận bại hoại còn có chút buông thả.

"Đã lâu không nhìn thấy anh cởi quần áo nha~" Cô cọ cọ trong ngực anh.

Thanh âm Vu Đồ liền trầm thêm, "Không phải nói trên phi cơ chưa ngủ?"

Kiều Tinh Tinh không đáp, tay lại bắt đầu làm loạn, "Anh bận rộn như vậy sao vẫn có cơ bắp cơ?"

"Trong phòng thì nghiệm cũng cần dọn dẹp." Lúc này lời nói liền thừa thãi. Vu Đồ nắm tay cô, hôn lên tóc cô, sao đó từng chút từng chút xâm chiếm, cắn môi cô. Hôn đủ, bắt đầu cởi đồ ngủ của cô, Kiều Tinh Tinh kháng nghị, "Anh cởi trước, cúc áo ấy."

Vu Đồ ừ một tiếng, cởi quần áo của bản thân trước.

Một lát sau, Kiều Tinh Tinh lại kháng nghị, "Anh chậm một chút a~~~~"

Lần nào cũng yếu ớt còn ý kiến nhiều, lúc này Vu Đồ không thuận theo cô.

Mưa ngừng mây tan. Kiều Tinh càng mệt nhọc, Vu Đồ một tay ôm cô, "Lần này nghỉ ngơi bao lâu?"

"Ngày mai anh đi làm, em cũng phải đi."

Thân mình Vu Đồ cứng nhắc, cố kìm chế nói: "Lần trước đã nói nghỉ ngơi hai tháng mà?"

"Nhưng phim điện ảnh đến kỳ công chiếu còn hơn 1 tháng, lại xuất ngoại quay bổ sung cảnh cho phim truyền hình, tiếp đó nhận một công tác rồi."

Người đang ôm cô liền im lặng, một lúc lâu, từ trong lòng thở dài thật sâu.

Kiều Tinh Tinh chôn đầu trong ngực anh, có chút chua xót, nhưng ngấm lại ngày mai, lại trộm cười trộm.

Sau khi xuất ngoại công việc bề bộn làm cho đồng hồ sinh học của Kiều Tinh Tinh hoàn toàn rối loạn, ngủ thẳng tới 9 giờ mới tỉnh, Vu Đồ không ở phòng ngủ, cũng không ở phòng khách, Kiều Tinh Tinh đẩy cửa thư phòng, quả nhiên, anh đang ở trước máy tính làm việc.

Thấy động tĩnh ở cửa, Vu Đồ ngẩng đầu, "Tinh?"

Anh gấp máy tính đứng dậy, "Anh để lại cơm tối cho em."

Cơm tối là cháo trắng dưa cải, mỗi lần cô đi nước ngoài về, cũng chỉ muốn ăn món này. Đương nhiên, Vu Đồ liền cũng hi biết món này. Kiều Tinh Tinh ở phòng ăn uống cháo, vài ngụm liền cảm thấy không bình thường.

Thầy Vu hình như quá bình tĩnh rồi, dựa theo lệ cũ, nếu ngày mai cô phải đi, lúc này không phải anh nên không quản đêm ngày hoặc chuẩn bị không quản đêm ngày chứ?

Thế nhưng hiện tại thầy Vu...

Cô liếc nhìn phòng khách, lại có thể đọc sách?

Kiều Tinh Tinh mang theo nghi ngờ đi đánh răng, ngẩng đầu nhìn gương, cô cảm thấy mình đã tìm được nguyên nhân.

Ở trên máy bay mười mấy giờ, về nhà liền ngủ, sau đó lại một lần vận động thể lực, cô hiện giờ thực sự đầu bù tóc rối.

Kiều Tinh Tinh nhanh chóng tắm rửa, thu thập bản thân sạch sẽ, nhưng đợi cô sấy khô tóc dài đi ra, Vu Đồ vẫn đang đọc sách, chỉ là chuyển địa điểm tới trên giường, nghe được động tĩnh của cô, mắt anh còn chưa từng nhấc.

Kiều Tinh Tinh đi tới bên giường, "Anh đi đánh răng rửa mặt đi, em xong rồi."

"Đã tắm ở nhà tắm bên ngoài rồi."

"A.. anh buồn ngủ?"

"Ừm, mấy hôm trước luôn tăng ca, hôm nay đi ngủ sớm một chút."

Nói xong Vu Đồ để sách xuống, tự tay tắt đèn. "Em cũng cố gắng đi ngủ sớm đi, điều chỉnh lệch giờ."

Kiều Tinh Tinh: "..."

Kiều Tinh Tinh sao mà ngủ được, ở trên giường lật qua lật lại. Vu Đồ sẽ không tức giận chứ, chắc không nha, anh cũng không phải chưa từng thả cô như lần này.

Ánh sáng yếu ớt bên ngoài cửa sổ xuyên qua rèm cửa chiếu vào, khó khăn lắm mới có thể thấy rõ đường nét của người nằm bên gối. Vu Đồ nhắm mắt lại, giống như đã ngủ say. Kiều Tinh Tinh nhìn một hồi, buồn chán thở dài, lại xoay người.

Vừa xoay lại, liền nghe được thanh âm của Vu Đồ ở sau lưng vang lên.

"Lúc em ngủ, chị Linh đã gọi điện cho em."

Thân thể Kiều Tinh Tinh cứng đờ.

"Anh nhận."

"Em có muốn giải thích chuyện gì với anh không?"

...Xong, đã quên không thông đồng lời nói trước.

Kiều Tinh Tinh vội vàng ngồi dậy, vì mình biện hộ 10 ngàn chữ: "Chuyện ~~~ anh biết đấy, có một thứ gọi là tình thú... Lại nói, lại nói em cũng không lừa

anh mà, em nói sáng sớm ngày mai đi, cũng không nói tối sẽ không trở về. Ngày hôm nay quá vội vàng, lúc đầu em dự định đi Lục Gia Chủy lấy một ít đồ bố trí trong nhà cho anh một niềm vui bất ngờ.."

Vu Đồ nhìn cô, Kiều Tinh Tinh rốt cuộc không nói được nữa. cuối cùng Vu Đồ thở dài, nói câu: "Bỏ đi."

Anh nói, "Lười giảng đạo lý với em."

Kiều Tinh Tinh còn chưa kịp phản ứng, đã bị anh kéo tới, trực tiếp xoay người đè trên giường, đồ ngủ lập tức bị xé ra...

Lúc này Vu Đồ hoàn toàn không ôn nhu như trước, phóng túng lại tùy ý, công thành đoạt đất không cho cô đường sống nào. Không biết qua bao lâu, Kiều Tinh Tinh cảm thấy không chịu nổi, bắt đầu cầu xin tha thứ.

"Em sai rồi, hơn nữa cũng không lừa anh mà. Em thực sự muốn ngày mai cho anh một ngạc nhiên."

"Anh vui mừng à?" Tóc của Vu Đồ rũ xuống, đã bị mồ hôi làm ướt nhẹp.

"Hừ... Vu Đồ..." Kiều Tinh Tinh rên rỉ một tiếng, nhỏ vụn mà kêu tên anh. Nhưng sức lực của anh không giảm chút nào, dường như nhất định muốn bức bách cô trả lời. Kiều Tinh Tinh cũng sắp khóc, đứt quãng trả lời: "Không phải, không vui mừng."

"Rốt cuộc nghỉ ngơi bao lâu?"

"Hai tháng."

"Lần này không phải gạt người?"

"Không gạt." Cánh tay Kiều Tinh Tinh vòng lên lưng đâm mồ hôi của anh, mềm mại cầu xin, "Em mỗi ngày đều ở đây với anh."

Vu Đồ nhìn chăm chăm cô, nhịp điệu rốt cuộc cũng dần dần chậm hơn, Kiều Tinh Tinh cảm thấy sức lực đi đổ anh cũng không còn, chỉ có thể bị động thừa nhận.

Lần thứ hai phóng thích, nụ hôn trên mặt cô cuối cùng cũng ôn nhu dịu dàng.

Kiều Tinh Tinh lần này thực sự kiệt sức buồn ngủ, trong mộng lung, giống như nghe được Vu Đồ đang hỏi cô.

"Hôm nay trở về có phát hiện trong nhà có gì khác không?"

"Không có nha, em về liền đi ngủ." Cô mơ mơ màng màng trả lời.

"Anh cải tạo phòng ngủ nhỏ phía bắc." Có lẽ nhìn cô thực sự quá mệt mỏi, Vu Đồ liền hôn trên mắt cô, "Sáng sớm mai đưa em đi xem."

Kiều Tinh Tinh lại bị gọi lên hứng thú, cố gắng nâng mí mắt, "Em muốn đi xem bây giờ."

Lúc mặc xong áo ngủ xuống giường, chân Kiều Tinh Tinh mềm nhũn suýt chút nữa quỵ xuống, thế nhưng cô vẫn kiên quyết từ chối đầu sỏ gây họa giúp đỡ, thông thả đi tới gian phòng nhỏ phía bắc.

Đẩy mở cửa, Kiều Tinh Tinh không khỏi cả người ngây ngẩn.

Cô nhớ kỹ trong phòng này trước đây chỉ có một giường đơn, một ít đồ linh tinh. Nhưng bây giờ giường đơn cũng đồ đạc linh tinh đều không thấy, thay vào đó, là một phòng giữ quần áo mới tinh.

Vu Đồ ở sau lưng cô nói: "Lần trước em nói muốn nghỉ ngơi hai tháng, anh nghĩ em hẳn sẽ đến ở chỗ anh." Nhưng Tinh Tinh nhà chúng ta yêu xinh đẹp như vậy, không bỏ được quần áo giày dép thì làm sao giờ?"

"Cho nên anh liền sửa chỗ này thành phòng giữ quần áo?"

"Ừm Thích màu này không?"

"Thích."

Kiều Tinh Tinh trả lời anh, trong lòng lại buồn buồn. Anh hẳn đã vô cùng mong đợi cô nghỉ ngơi nhà, kết quả cô còn mang chuyện này đi lừa anh.

"Anh thêm một số công dụng, bảng điều khiển ở chỗ này..."

Kiều Tinh Tinh nhìn không được ôm eo anh, "Đây là quà anh tặng cho em sao?"

Vu Đồ dừng lại lời vốn dĩ muốn nói, ôm cô vào lòng, "Đây sao tính là quà, là khi em ở đây cần dùng, đây tới đa tính là..."

Anh hơi dừng một chút, giống như đang suy tư làm sao tìm từ cho đúng, sau đó cúi đầu cười nói: "Xây tổ."

Editor: Đàn ông 30 như hổ các ce ạ!

Bạn đang đọc truyện *Em Là Niềm Kiêu Hãnh Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: PN 9: Tán gẫu hằng ngày với bạn bè

Thầy Vu nói phụ trách xây tổ, vậy cô liền phụ trách bên trong tổ trang trí thêm ít hoa cỏ?

Sáng sớm mùa thu ánh mặt trời lan tỏa khắp muôn nơi, Kiều Tinh Tinh ngồi ở phòng khách, cầm điện thoại chăm chỉ mua mua mua.

Thăm lòng nhưng trái sắn, gối ôm, khăn trải bàn ăn, bình hoa, chén trà đáng yêu... Hơn nữa phong cách đen trắng xám này của nhà thầy Vu cô đã sớm muốn thay đổi rồi.

Xem một lượt danh sách mua sắm, cuối cùng không nghĩ tới còn gì có thể mua. Kiều Tinh Tinh để điện thoại xuống, lại đi phòng quần áo dạo một vòng, sau khi đi ra ngoài lại cầm điện thoại lên.

Nhưng lần này không phải mua đồ, mà là phát weixin!

Đầu tiên phát cho chị Linh.

"Thầy Vu vì em mà cải tạo trong nhà nhé, chị có muốn tới nhìn trực tiếp không?"

Sau đó copy gửi cho tiểu Chu.

"Thầy Vu vì chị mà cải tạo trong nhà nhé, em có muốn tới nhìn trực tiếp không?"

Cuối cùng thay đổi một chút gửi cho bạn thân đang quay phim ở Thượng Hải.

"Bạn trai vì mình cải tạo trong nhà nhé, cậu có muốn tới nhìn trực tiếp không?"

Rất nhanh ba tin nhắn trả lời tới.

Chị Linh:... Được rồi, vừa lúc có chuyện tìm em.

Tiểu Chu: Muốn (^o^)/

Bạn thân: Cút! Bà đây 800 cảnh diễn.

Buổi trưa, chị Linh cùng tiểu Chu mang theo bữa trưa và quần áo giày dép Kiều Tinh Tinh bảo tiểu Chu dọn dẹp tới. Chị Linh vào cửa, không thấy Vu Đồ, "Thầy Vu nhà em đâu? Buổi trưa không về?"

"Giờ làm việc của anh từ 8h sáng tới 4h30 chiều, buổi trưa sao có thời gian trở về chứ."

Tài xế đem chiếc vali cuối cùng vào rồi rời đi, chị Linh đóng cửa lại: "Em bảo tiểu Chu chuẩn bị nhiều quần áo vậy, phòng này của thầy Vu chứa được hết?"

Kiều Tinh Tinh cười hì hì, "Chẳng phải đã cải tạo sao."

Cô lập tức kéo hai người tới phòng giữ quần áo mới, "Nhìn xem, thầy Vu sửa chỗ này thành phòng giữ quần áo của em rồi."

Tiểu Chu nhìn thoáng qua lập tức tỏ vẻ: "Oa quá đẹp, tủ quần áo màu đen xám cùng cửa kính rất hợp nha."

Chị Linh: "..."

Xác thực rất đẹp rất hiện đại, nhưng có cần khoa trương đến vậy không? Tiểu Chu có thể giữ chút tiết tháo không?

"Về ngoài không quan trọng." Kiều Tinh Tinh tỏ vẻ khiêm nhường nói, "Chủ yếu là công năng, gian phòng nhà chúng ta nhỏ, thầy Vu sợ không đủ chỗ

treo quần áo của em, cho nên hai tầng trên dưới của tủ quần áo đều làm thành giá treo quần áo, tầng trên có thể tự động lên xuống."

Cô nhấn xuống bằng điều khiển cạnh cửa, cửa kính của một cái tủ quần áo trượt sang hai bên, lại ấn thêm, tầng hai của tủ quần áo tiến ra bên ngoài trượt xuống, căn bản do không gian hữu hạn, lúc hạ xuống thì cột chock đỡ bai bên còn gấp vào.

Chị Linh lúc này mới biết được ý đồ thiết kế, nhưng vẫn cảm thấy cô chuyện bé xé ra to. "Cái này không tồi, có thể treo thêm rất nhiều quần áo, nhưng mà tủ quần áo trong nhà ở Lục Gia Chủ cũng có chức năng này, em ngạc nhiên như vậy làm gì."

"Không giống đâu." Người thường giúp Kiều Tinh Tinh xử lý phòng giữ quần áo là tiểu Chu có quyền lên tiếng nhất, "Cái tủ trong nhà kia của Tinh Tinh rất nặng, nói là tự động, nhưng tốc độ rất chậm, còn có tạp âm, về sau em đều trực tiếp kéo ghế đứng lên còn nhanh hơn. Cái này rất nhanh, hơn nữa không có tiếng ồn."

"Đúng vậy đúng vậy, em xem còn có trục xoay của tủ..."

Kiều Tinh Tinh đem từng công năng của phòng giữ quần áo biểu diễn, chị Linh tự mình đến thử, cuối cùng cũng có hứng thú, "Thầy Vu đặt cái này ở đâu vậy, chock nữa cho chị phương thức liên lạc, chị cũng muốn sửa đổi tủ quần áo trong nhà. Mặt trên tốt nhất nên làm kiểu tự động lên xuống này, liền có thể treo đủ quần áo."

Kiều Tinh Tinh liền chỉ chờ chị hỏi, lập tức giương cằm, dương dương tự đắc trả lời: "Cái tủ này là định chế, có thể cho chị, mặt trên không có cách nào hết, thầy Vu tự mình chế tạo đó."

Chị Linh sững sốt, "Không phải chứ? Cậu ta còn có thể làm cái này?"

"Cái này đâu khó gì? Anh ấy không phải còn có thể thiết kế thiết bị hàng không vũ trụ nha." Kiều Tinh Tinh nói, "Anh ấy nói lúc đầu dự định mua, kết quả đi xem thị trường, những cái có chức năng này đều đắt quá, hơn nữa quá công kênh, liền trở lại tự mình về thiết kế."

Chính mình thiết kế quả thực rất giỏi, thế nhưng loại lý do quá đắt nên tự mình làm này cũng nói thẳng với bạn gái? Chị Linh đối với Vu Đồ đơn giản là khâm phục x2.

"Phòng giữ quần áo kia của em quả thực tốn hơn chục vạn(tệ)."

Kiều Tinh Tinh chẳng màng chuyện gì giờ mới biết phòng giữ quần áo nhà mình tốn nhiều tiền như vậy, giật mình: "Lại có thể đắt như vậy."

Cô sờ sờ tủ quần áo, nhất thời đối với nó sinh ra một tình cảm mới, tự mình cảm thấy bản thân tiết kiệm được chục vạn.

Tiểu Chu ở bên cạnh nghiêng cứu một hồi, lại có chút lo lắng, "Tinh Tinh, giá treo quần áo này chính xác nhẹ hơn rất nhiều so với cái trong nhà chúng ta, thế nhưng treo nhiều quần áo liệu có bị cong không?"

"Sẽ không. Anh ấy nói vật liệu của giá treo này khả năng chịu nhiệt cao cùng tính kháng phóng xạ còn thấp, nhưng chất nhẹ chịu được cường độ cao, còn dễ mua, làm cái giá treo quần áo thì thoải mái. Bọn họ nghiên cứu còn rất nhiều vật liệu, chắc chắn không có vấn đề."

Chị Linh có chút mơ hồ rối loạn: "Vật liệu còn do chính cậu ta chọn? Vậy không chịu được nhiệt độ cao thì đến hè phải làm sao?"

Kiều Tinh Tinh: "..."

Kiều Tinh Tinh: "Anh ấy nói chắc là khả năng chịu nhiệt thấp trong không gian, chính là nấy dạng đó."

Chị Linh: "... à."

Chị cảm thấy IQ của bản thân bị xem thường, vội ho khan một tiếng, nói sang chuyện khác, "Tiểu Chu mang cho em bữa trưa, chị cũng chưa ăn trưa, ăn chung ăn chung đi."

Ăn xong cơm trưa, ba người cùng nhau sắp xếp quần áo. Chị Linh nhìn cô còn lấy tới một ít quần áo dày, rõ ràng tính đến trời lạnh thì mặc, hỏi: "Em hai tháng này định ở đây luôn?"

"Đương nhiên rồi, chỗ này tiện cho anh ấy đi làm, ngược lại em chỉ ở trong nhà, ở đâu cũng như nhau."

"Nhà này của thầy Vu mặc dù không lớn, bố cục lại rất ổn, nếu cậu ta không phải cưới em thì quá đủ."

Kiều Tinh Tinh: "... Cưới em cũng đủ rồi!"

Chị Linh: "ha ha."

"Nhà này mua bao nhiêu? Hiện tại bên ngoài đường vàng đai cũng chừng hơn bốn vạn đấy."

Kiều Tinh Tinh ngẫm nghĩ, "Anh ấy mua khá sớm, khi đó hình như tầm 2 vạn? Trả tiền mặt còn hỏi vay ba mẹ một ít, mấy năm trước thì trả cho họ."

"Vay tiền mua?"

"Chắc chắn là vậy. Khi đó anh ấy chỉ đi làm thì có thể có bao nhiêu tiền, bây giờ còn vay một khoản hơn mười năm, mỗi tháng phải trả hơn 1 vạn. Nhưng mà anh ấy ăn cơm đều ở đơn vị, còn không mất tiền đi lại, ngoại trừ mua sách thì không dùng tới tiền. Thực ra chỉ cần có sức khỏe, thì áp lực cũng không quá lớn."

Chị Linh nghe đến đây thì ngừng tay, trong lòng đột nhiên có cảm giác khó nói rõ.

Đại minh tinh nhà chị trước đây mua châu báu cùng hàng hiệu mắt cũng không chớp cái nào, hiện tại ngồi xổm dưới đất vừa sắp xếp quần áo, vừa lải nhải nói với cô mỗi tháng còn phải trả hơn một vạn tiền đi vay.

Nhưng cảnh tượng như này làm trong lòng chị an tâm hơn. Chị cảm thấy bản thân quá đa sầu đa cảm, giờ này phút này, chỉ là cùng nhau sắp xếp quần áo, lại có cảm giác bụi trần lảng đọng.

Chị muốn che đậy nên cố ý trách Kiều Tinh Tinh: "Vay em còn để cho cậu ta mua xe, nhà ở người ta còn đi vay tiền đấy."

"Không phải em bảo anh mua." Kiều Tinh Tinh kêu oan, "Tết năm trước muốn gặp người nhà còn gì, nếu anh ấy lái xe của em thì không hay lắm, cô chú cũng sẽ thấy không ổn mà. Vừa lúc năm ngoái chế độ tiền thưởng của viện nghiên cứu bọn họ cải cách, cá nhân hay đội của anh ấy đều có không ít tiền thưởng. Hai năm qua anh ấy rất liều mạng, lại lên chức, mua xe cũng không áp lực gì."

Sắp xếp xong phần nửa chỗ quần áo, ba người thấy đau eo mỏi lưng, chuyển tới phòng khách nghỉ ngơi uống trà. Kiều Tinh Tinh đặc biệt chủ động bưng trà rót nước mang bánh bích quy lên, rất có tư thế chủ nhà.

Tiểu Chu liền vô cùng cảm động mà ủng hộ Kiều Tinh Tinh ở lại đây, "Nếu như ở Lục Gia Chủy, em không tính là khách, ở đâu ra đãi ngộ thế này."

"Kiều Tinh Tinh lấp một khối bánh quy vào miệng cô ấy, "Em cùng chị chạy khắp nơi cũng mệt mỏi, hai tháng này không cần theo chị, dẫn mẹ em đi ra ngoài nghỉ ngơi, chi phí chị trả."

"Đợi đã." Chị Linh cắt đứt hai người, "Lẽ nào em tính hai tháng này không làm bất cứ việc gì? Lần trước bảo em quay tổng nghệ đã suy nghĩ kỹ chưa? Cùng chỉ bỏ ra chục ngày."

* tổng nghệ: Chương trình truyền hình, chương trình tạp kỹ.

Kiều Tinh Tinh lắc đầu, "Không làm, em đã đồng ý với thầy Vu rồi, hai tháng liền hai tháng, một ngày cũng không thể thiếu."

Chị Linh: "... Em đây là 'nào yêu đương'?"

**nào yêu đương: những người chỉ tập trung vào yêu đương, toàn bộ tinh thần và sức lực đều chỉ tập trung vào tình yêu.(ngôn ngữ mạng)*

Kiều Tinh Tinh lúc này mới nghiêm túc nói, "Đùa với chị thôi, không phải vì thầy Vu, em xem hai năm qua em đã từ chối kịch bản nào tốt chưa? Em không phải vì yêu đương mà hy sinh sự nghiệp, nhưng sau này, những công việc khác ngoài đóng phim em muốn giảm bớt."

"Còn nói không phải vì thầy Vu?"

"Thật sự không phải." Suy nghĩ một chút, cô lại đổi giọng, "Cũng có ảnh hưởng từ anh ấy nha!"

"Em dù sao cũng là một diễn viên, tổng nghệ lại bạo, quảng cáo nổi tiếng, chỉ có thể mang lại quan tâm cùng lưu lượng* nhất thời, thời gian dài, những thứ này đều bị vùi lấp. Cuối cùng khi mọi người đánh giá, chỉ xem em có thể mang ra được nhân vật nào tác phẩm nào. Thực ra trước đây đã hiểu rõ đạo lý này, nhưng tuổi còn trẻ, chạy khắp nơi bận rộn vội vàng.... Vẫn lấy làm tiếc vì điều đó."

** "Lưu lượng" chính là từ để hình dung giá trị thương nghiệp của mình tinh đó cực kỳ cao, ngoài ra thường dùng với các tên gọi khác như "Lưu lượng nghệ nhân, lưu lượng minh tinh". (từ đại lưu lượng tiểu sinh hiện nay là Lộc Hàm, Ngô Diệc Phàm, Dương Dương, Lý Dịch Phong)*

Kiều Tinh Tinh dừng lại một chút. "Có hai nhân vật, bây giờ nhớ lại, cảm thấy lúc đó nếu như có thêm thời gian đi suy ngẫm, sẽ diễn tốt hơn nhiều. Hiện tại tuổi cũng tăng lên, em không muốn chọn cách lo lắng giữ mãi tuổi xuân đang biến mất. Con đường chúng ta đi, nếu tâm tính nóng nảy, liền lập tức thể hiện ở tác phẩm, danh tiếng sẽ từng chút mất đi. Đương nhiên em nhất định sẽ có phim diễn, nhưng chẳng qua là nữ chính mà bản thân nghìn bài một điệu diễn xuất lặp lại, điều đó có ý nghĩa gì chứ. Em sẽ không có giá trị gì. Em không muốn như vậy. Thầy Vu có lý tưởng, em cũng có. Thầy Vu sẽ càng ngày càng tốt, em cũng không muốn bản thân tụt dốc. Cho nên về sau em sẽ giảm đi những công tác không cần thiết, bảo trì trạng thái, càng cố gắng chú tâm vào trong tác phẩm."

Một đoạn này, Kiều Tinh Tinh nói rất chậm, còn có chút vụn vặt, giống như vừa suy ngẫm vừa nói.

Chị Linh rơi vào trầm mặc.

Kiều Tinh Tinh liếc mắt nhìn chị Linh, nhanh nhạy bổ sung một câu: "Như vậy mới có thể nổi tiếng lâu hơn."

Tâm tư của chị Linh bị cô cắt đứt: "... Em chính là muốn đường đường chính chính lừa gạt ngày nghỉ đúng không?"

Kiều Tinh Tinh: "≡ = là lắng đọng."

Chị Linh sau đó không nói thêm gì nữa, nói chuyện phiếm một hồi liền cùng tiểu Chu đi về. Trên đường còn gửi cho cô hai tin nhắn.

Chị Linh: Chị tán thành suy nghĩ của em, chị sẽ suy nghĩ thêm, làm thế nào để điều chỉnh hướng phát triển sau này.

Chị Linh: Em và thầy Vu tuy là yêu đương đã 2 năm, nhưng vẫn chung đụng thì ít, xa cách thì nhiều, tục ngữ nói yêu đương dễ dàng ở chung mới khó, chính thức ở chung mới biết có thích hợp hay không. Lúc đầu chị rất lo lắng, hiện tại thì ngược lại.

Kiều Tinh Tinh:...

Chờ một chút!

Chị không lo lắng, thế còn nói với em làm gì. Chị vừa nói, bỗng nhiên ý thức tới vấn đề này, em bắt đầu lo lắng nha!

Lúc Vu Đồ về đến nhà, Kiều Tinh Tinh đang nghiêm mặt suy nghĩ. Anh nhìn cô, "Chị Linh với tiểu Chu đi rồi?"

"Họ nói không làm bóng đèn." Kiều Tinh Tinh thuận miệng đáp lời, sau đó lo lắng nói: "Vu Đồ, lần này chúng mình ở cùng nhau thời gian dài như vậy, liệu có chột phát hiện tính cách không hợp không?"

Vu Đồ nhướn mày, "Trước đây lúc dạy em chơi game chẳng phải mỗi ngày đều ở cùng nhau? 9h sáng đến 9h tối, anh mỗi ngày 6h rời giường 11h mới về tới nhà, em quên em đã bóc lột thời gian của anh ra sao rồi?"

Kiều Tinh Tinh ngại ngùng, khi đó cô nào biết anh đến nhà cô cần 2 giờ đâu. Cô cãi lại nói: "Khi đó không giống nhé!"

Lúc đó họ đã yêu nhau đâu!

"Đúng là không giống." Vu Đồ nghĩ nghĩ, lại đồng ý với lời bào biện của cô, "Khi đó thời gian chúng mình là ban ngày, hiện tại anh phải đi làm, ở bên nhau đều là buổi tối, có điều Tinh Tinh..."

Anh về mặt nghiêm túc hỏi: "Buổi tối, chúng mình làm gì có thời gian không hợp?"

Kiều Tinh Tinh: "..."

Lưu manh!

- - - - -

Editor: Chương này rất dài, và cũng rất ý nghĩa. Chính văn không thể cho người đọc cảm nhận trọn vẹn về tính cách và suy nghĩ của Tinh Tinh, ngoại truyện sẽ bổ sung tất cả!

Cám ơn mọi người đã ủng hộ!

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Em Là Niềm Kiêu Hãnh Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52: PN 10: Ngày thường ăn cơm với bạn bè

Cuộc sống trạch nữ của Kiều Tinh Tinh cứ như vậy liền bắt đầu rồi.

Ngày đầu tiên, tích cực sinh hoạt, làm việc nhà, cắm hoa, vận động, pha trà, đọc sách dưới ánh mặt trời (trọng điểm: Bôi kem chống nắng), nghiên cứu sách dạy nấu ăn, cảm giác tâm hồn đã thăng hoa. Nét bút hồng duy nhất là cùng người nào đó làm một bữa cơm tối cực kỳ khó ăn.

Ngày thứ hai, tích cực sinh hoạt như trước, đổi một quyển sách dạy nấu ăn cảm thấy đáng tin hơn, nhưng vẫn như cũ, cùng người nào đó làm một bữa tối cực kì khó ăn.

Ngày thứ ba, đổi một quyển sách dạy nấu ăn nữa, dù sao cũng mua rất nhiều nha ټ (͡ ▽ ͜ ͡) ټ

Ngày thứ tư, bị đá kích, không muốn tích cực sinh hoạt nữa, nghịch điện thoại, ngủ, chơi game... Buổi tối ăn mì...

Ngày thứ năm, thầy Vu lại tặng ca, có phải muốn trốn tránh hiện thực không?... Lúc về mang theo bánh vòng của nhà ăn bọn họ, ngon!

Ngày thứ sáu: Đi nhà Quan Tại kiểm com, thu hoạch được một số kỹ xảo nấu ăn nhỏ từ chỗ Quan phu nhân, thu hoạch được hứa hẹn chỉ đạo từ xa của Quan phu nhân.

Ngày thứ sáu, rốt cục thì miễn cưỡng ăn được! Đi xem phim điện ảnh chúc mừng chuyện này.

Ngày thứ bảy, những đồ đặt trên mạng như gối ôm, dép lông, thảm trải sàn, khăn trải bàn, bộ đồ ăn, chén trà... đều tới, chỉ số mềm mại đáng yêu trong nhà thầy Vu tăng đến 100%.

Ngày thứ tám, cân điện tử mua trên Taobao cũng tới rồi...??? Sao vẫn mập như vậy?

"Không chế cân nặng nhé, nếu không chú ý, ở nhà hai tháng em có lẽ mập thêm 10 cân." Chị Linh ở trong điện thoại tận tình khuyên bảo.

"Không thể, thầy Vu thật sự không có thiên phú nấu ăn, em ăn không thể mập, lòng tự tin cao ngất của anh ấy đã bị đánh tan tã rồi chị biết không? Em đây là béo giả, là hôm qua đi nhà đồng nghiệp của anh ấy báo thù lỡ ăn hơi nhiều còn chưa kịp tiêu hóa." Kiều Tinh Tinh thề son sắt đảm bảo.

Có quý ấy mà ngày hôm trước ăn nhiều quá còn chưa kịp tiêu hóa, chị Linh mặc kệ cô, nhớ tới hỏi: "Em đi nhà đồng nghiệp của cậu ta? Đồng nghiệp của cậu ta biết hai người yêu đương?"

"Biết nha, trước đi thăm bệnh mấy lần còn gì, em đã nói với chị rồi."

"A nhớ ra rồi, chính là thực phẩm điều dưỡng em báo chị mang về từ HongKong ấy hả, đồng nghiệp khác biết không?"

"Có lẽ không biết, em cũng không hỏi anh ấy, anh cũng chẳng thể chủ động nói ra?"

Chị Linh cười hai tiếng "hắc hắc", "Chị nghĩ tới một topic, lần trước quên chưa gửi cho em xem."

Ngay sau đó chị liền gửi qua weixin, Kiều Tinh Tinh mở ra.

Tiêu đề: Anh họ tôi làm việc tại Hàng không vũ trụ Thượng Hải*, tôi liền nhiều chuyện một lần, vào xem sẽ hiểu.

Nội dung: Anh họ lâu chủ tốt nghiệp Đại học Công nghiệp Cấp Nhĩ Tân, sau đó làm việc ở Hàng không vũ trụ Thượng Hải, lâu chủ đi Thượng Hải chơi, anh họ vừa lúc rảnh rồi liền mời đi ăn, đã lâu không gặp hơn nữa anh họ cũng ba mươi rồi, không có nhiều chủ đề nói chuyện, chuyện phiếm vài câu liền tự mình nghịch điện thoại đi động, sau đó tôi xem đến một tiểu hoa khác yêu đương, chợt nhớ tới KTT, bạn trai cô ấy không phải ở Viện nghiên cứu kỹ thuật hàng không vũ trụ Thượng Hải sao? Nhất thời kích động, liền hỏi anh ấy có nghe nói gì không. Kết quả anh họ giật mình, nói không thể nào, anh ấy hoàn toàn không biết, sau đó chủ topic liền cho anh họ xem ảnh chụp lén của người qua đường, anh họ nói có thể nhìn ra cái gì chứ, không phải rung thì đeo khẩu trang hoặc là bóng lưng, lâu chủ nhanh trí tìm một video tranh tài ở B trạm, anh họ hóa ra cũng biết! Nói đây không phải một người 80x trong viện sao! Thế nhưng anh họ không quen người ta, nhưng mà chúng ta cuối cùng cũng có chủ đề rồi, cảm tạ KTT!

**Viết tắt của "Viện nghiên cứu công nghệ hàng không vũ trụ Thượng Hải".*

1L: Tóm lấy lâu chủ, làm phiền nói rõ hơn các tình tiết, các người nói chuyện gì? Anh họ người trước đó hoàn toàn không hay? Cho nên đơn vị bọn họ không có ai biết sao?

3L: Anh ấy thật sự không biết, nhưng mà đơn vị của bọn họ rất lớn, bên trong có rất nhiều viện nghiên cứu, bạn trai Kiều Tinh Tinh là 80x, anh họ tôi với anh ta không cùng một đơn vị. Còn nữa, anh họ tôi là trạch nam* ngành kỹ thuật, bình thường cũng không quan tâm đâu!

**trạch nam/nữ: Những người chỉ thích ở nhà, không muốn đi ra ngoài giao du, chơi bời.*

9L: Từ bỏ, cứ nghĩ trong đơn vị đã sớm truyền khắp rồi cơ.

10L: Viện nghiên cứu hàng không vũ trụ rất nhiều người nhé lâu trên, bao nhiêu đơn vị, mấy vạn người, hơn nữa nếu không cùng một viện nghiên cứu chuyên nghiệp mà nói, không biết cũng rất là bình thường.

17L: Thực ra ngoại trừ những người cực kỳ quan tâm tin đồn/ bát quái giới giải trí, đều không rõ mà! Bạn học tôi lần trước nghe tôi nói cũng rất ngạc nhiên.

21L: KTT lần này yêu đương thật khiêm tốn... cũng chỉ có độ thảo luận ở diễn đàn nha! Weibo hoàn toàn không có động tĩnh gì.

21L: Đúng vậy, đơn vị bọn họ bề bộn nhiều việc, bình thường hiệu triệu 100 ngày gì đó, rất nhiều người, đi công tác suốt, cũng có vẻ không quan tâm tin tức giải trí này nọ đâu. Thế nhưng người này anh họ tôi biết, xem video liền có thể nói ra tên người ta hahahahahaha.

38L: Tò mò, anh họ lâu chủ sao lại biết bạn trai KTT? Nếu không phải cùng một viện.

40L: ahaha anh họ lâu chủ biết anh ta vì ảnh đẹp trai sao?

49L: Tôi cũng hỏi anh họ như vậy, anh họ tôi nói...

Bởi vì đẹp trai đó.

Ha ha ha ha ha, tôi suýt nữa phun ra, nghĩ kỹ thì cũng thấy đúng, trường ta có bạn nữ nào xinh đẹp, tôi không quen nhưng cũng biết người ta, vẻ ngoài đẹp liền được chú ý. Anh họ nói sau viện có một canteen đồ ăn khá ngon, cho nên anh ấy hay đi, cũng hay thấy người kia, quá rõ ràng rồi. Cơ mà anh họ tôi nói người này rất có năng lực, còn có thầy giáo là viện sĩ! Là học thần hàng thật giá thật đó!

51L: @ viện sĩ!

53L: Đột nhiên hiểu được KTT rồi. Đây là một cổ phiếu tăng trưởng dài hạn đấy!

**nghĩa bóng: người đang ông có tiềm lực, có năng lực, biết nắm bắt cơ hội, có rất nhiều cơ hội để phát triển. Người đàn ông được so với cổ phiếu tăng trưởng dài hạn có các tiêu chí cơ bản như sau: có công việc ổn định, vẻ ngoài ưa nhìn, có bằng tốt nghiệp đại học, có gia đình hòa thuận, người trưởng thành, có ý thức trách nhiệm với gia đình và xã hội, có nền tảng và định hướng nghề nghiệp....*

65L: Người nông cạn như tôi, xem mặt liền hiểu.

66L: Cho nên có muốn bơi đen KTT, bơi đen bạn trai người ta là không có lương tâm đâu. Về sau có khi KTT còn được hưởng ké ánh sáng từ người yêu kia.

KTT đang kéo bình luận, chị Linh lại gửi tin nhắn.

Chị Linh: Trọng điểm là 659L.

659L: Lâu chủ tôi đổi mới phần sau đây! Anh họ nói hôm qua đi ăn cơm gặp một chị gái trong viện bạn trai KTT, đã từng hợp tác nên quen biết (tôi nghi ngờ anh họ tôi thích chị gái kia), sau đó liền nhắc tới chuyện này (anh họ tôi còn cực thông minh, nói là em họ hãm mộ mình tình hời ảh --), chị gái kia cũng biết, nói trước đây trong đơn vị họ cũng lan truyền video thi đấu kia, thế nhưng chị gái ấy nói khả năng không phải, vì nghe nói năm ngoái người kia còn đi xem mắt!

Lâu chủ liền bối rối. Cũng hoài nghi KTT cũng vị học thần này có phải chỉ là bạn học không... Đường như cùng bạn học gặp mặt ha ha ăn cơm xem phim đi dạo siêu thị gì đó cũng bình thường thôi? Nhìn xem bọn họ tới giờ không có bị chụp tới hình ảnh thân mật nha?! Cũng không bị chụp đến cùng nhau đi khách sạn hay đi nhà họ hay gì đó nha?! Cho nên mọi người vẫn khinh bỉ đội ngũ săn ảnh không theo sát có phải trách oan papazazi rồi? Nói không chừng người ta theo dõi, phát hiện thật ra là bạn học, không có chuyện gì...

Kiều Tinh Tinh...

Trực tiếp cap màn hình gửi cho bạn học của cô.

Kiều Tinh Tinh...

Vu Đồ: Chắc chắn là hậu quả do lần trước trên đùa ở sân bóng.

Tinh Tinh: Không phải, em không tin, anh nhất định là đi xem mắt với người khác!

Tinh Tinh: Lăn lộn khóc lóc. jpg

Vu Đồ: Bất đắc dĩ. jpg

Tám ảnh biểu tình bất đắc dĩ dựa vào tường hút thuốc này là tám Vu Đồ gửi nhiều nhất, Kiều Tinh Tinh thấy liền muốn cười. Cơ mà Vu Đồ lại gửi ảnh xong liền lặn mất tăm

Tinh Tinh: Người đâu?

Vu Đồ vẫn không trả lời, Kiều Tinh Tinh cân nhắc anh còn vội công tác, liền không nói gì thêm, tự mình chơi rồi.

Qua hồi lâu, Vu Đồ trực tiếp gọi điện thoại tới. "Quan Tại đi làm trở lại, mấy người đồng nghiệp có quan hệ tốt dự định cho anh ta đón gió (đón gió tẩy trần), tháng trước quá bận nên vẫn dây dưa, vừa rồi anh mới đi thống nhất, định vào thứ bảy tuần này."

"Đứng rồi, anh nói, anh đưa bạn gái tới."

Thời gian liên hoan định vào 6 giờ tối thứ bảy, 4 giờ, Kiều Tinh Tinh bắt đầu trang điểm thử quần áo, 5 giờ hơn vẫn chưa ra khỏi phòng thử quần áo.

Vu Đồ nhìn đồng hồ, để sách trong tay xuống, nhắc nhở cô: "Tinh Tinh, chúng mình cần đi rồi."

"Đợi 10 phút nữa đi, xong ngay đây."

Vu Đồ tiếp tục đọc sách, "Em không trang điểm là xinh đẹp nhất."

"Không có khả năng đấy, em mỗi ngày ở nhà làm việc nhà đã già đi."

Vu Đồ: "... Mỗi ngày quét rác lau nhà rửa chén không phải anh làm?"

"Nhưng em rửa rau nấu cơm giặt quần áo lau bụi nha."

"Chúng ta cùng nấu cơm." Vu Đồ nhắc nhở cô.

"Ai~~~~" Kiều Tinh bị chạm tới chuyện đau lòng, "Vì sao anh thi đỗ Thanh Hoa làm thực nghiệm giỏi vậy mà không thể nấu được một bữa cơm ngon?"

"Điều này chứng tỏ nấu cơm là việc thuộc lĩnh vực nghệ thuật, em cần nỗ lực thêm."

"Không phải, dù gì em ăn rau củ cũng sống được, anh có thể sao?"

... Anh không thể.

Hiệp này Vu Đồ bại hoàn toàn.

Mười phút rất nhanh tới, Vu Đồ đứng giờ nhắc nhở, "5 giờ 15 phút."

"Tới đây."

Cuối cùng thì Kiều Tinh Tinh ra khỏi phòng giữ quần áo. Cô mặc một chiếc áo sweater rộng rãi không quá dài, phối với quần jean và giày thể thao trắng tóc búi lỏng trên đỉnh đầu, đôi mắt linh động lấp lánh, tinh thần phấn chấn cả người tỏa sáng.

"Nhìn có được hay không? Có phải rất tùy ý tự nhiên cảm giác như không trang điểm? Đây gọi là "tâm cơ trang" (*trang điểm kiểu tâm cơ, trang điểm mà nhìn như không trang điểm*), lúc trang điểm rất mất công, anh cứ thúc giục em."

Mắt Vu Đồ nhìn cô vài giây, sau đó đó mặt không đổi sắc cúi đầu, nói một cách tùy ý, "Ngược sáng, lại gần anh nhìn xem."

Kiều Tinh Tinh không nghi ngờ chút nào mà lại gần, mới đến trước ghế salon, liền bị người dùng sức kéo đến trên người.

"Trước đây lừa anh tới nhà sửa máy lọc không khí, em cũng trang điểm như vậy... tâm cơ trang?"

Thằng nam thông minh trí nhớ tốt học một biết mười thật đáng ghét nha, Kiều Tinh Tinh lập tức phủ nhận; "Không có, em chỉ tùy tiện bôi 5 cân phấn."

"ah? Cộng lại cũng 100 cân (50kg) rồi, chị Linh không mắng em?"

Tức giận, cực kỳ muốn đánh người.

"Khi đó em còn chưa đến 95 cân!"

Vu Đồ buồn cười, cắn cắn môi cô, dỗ dành bạn gái đang xù lông, "Nhưng anh rất thích."

Kiều Tinh Tinh đẩy anh, "Anh đừng làm nhạt son môi của em, sắp đến muộn rồi."

Vu Đồ nói, "Hiện tại quá độ, không đủ tâm cơ."

Kiều Tinh Tinh: "... Thật?"

"Ừm."

... Vậy được rồi... hôn sẽ nhạt bớt....

Đến khi màu son môi đủ tâm cơ, lúc họ xuất phát cũng đã quá 5h30. Giữa đường Đại Mạnh gọi điện thoại tới, "Lão Vu hai người đến đâu rồi?"

Vu Đồ ần loa ngoài: "Kẹt xe, có lẽ muộn khoảng 15 phút."

"Ah vậy hai người cứ chậm rãi đi, lão Quan còn chưa tới, được rồi, chúng ta vừa hỏi phòng bao có hạn mức thanh toán thấp nhất*, bên đại sảnh còn mấy bàn, chúng ta liền đổi đến đại sảnh nhé, bàn số 2."

**nhiều nhà hàng TQ có quy định, hóa đơn phải đạt tới mức thanh toán tối thiểu là xxxx (tệ) thì mới khách mới được dùng phòng bao (phòng ăn khép kín, có tính riêng tư cao)*

"Vẫn nên đổi lại phòng bao đi!"

"Không cần đâu, lịch sự quá thể, mặc dù cậu mời khách nhưng cũng đừng lãng phí đi."

"Là thế này." Vu Đồ suy nghĩ một chút, quyết định để bạn gái chịu trách nhiệm, giọng có ý chê trách nói: "Bạn gái tôi hơi yếu ớt."

Kiều Tinh Tinh: "..."

"Vậy được." Vu Đồ đã nói đến vậy, đương nhiên là theo cậu rồi. Cúp điện thoại, Đại Mạnh nhìn không được phê bình một câu, "Lão Vu, cậu ở trước mặt chị dâu nói người ta như vậy có được không?"

Đại Mạnh đi qua đi lại đổi được phòng bao. Rất nhanh, ngoại trừ Vu Đồ, người điều lục tục đến, lần này tất cả mọi người đều dẫn theo người, chỉ Đại Mạnh là cậu độc thân. Trong lòng Đại Mạnh bàng hoàng: "Tết năm nay về nhà chắc chắn tôi sẽ bị giục cưới? Mấy người lúc nào thì yêu đương chứ, trước đó không nói tiếng nào, vừa nói mang người nhà thì ai cũng có."

Tiểu Hồ ngưng ngưng nói: "Vừa mới thôi, có bữa cơm chùa này, liền dẫn tới."

Quan Tại thực sự muốn đỡ trán.

Đoàn đội của anh ta có phải đều bị anh ta với Vu Đồ chiếm hết EQ rồi, có biết nói chuyện không vậy? Nhưng cũng may cô gái bên người tiểu Hồ không cảm thấy có vấn đề gì, mặt cười thật sự vui vẻ.

Cho nên nòi nào úp vùng đấy, giống như con người thông minh quá mức như Vu Đồ cần giao cho con người tình quái nhiều chủ ý như Kiều Tinh Tinh trị.

"Lão Vu có bạn gái lúc nào, xem mắt lần trước?"

Quan Tại không nhìn được nói: "Đại khái chính là lúc cậu ta lừa cậu cái chương trình phụ đó."

Đại Mạnh sợ ngây người: "Lâu như vậy! Không phải chứ, sao chuyện chương trình phụ anh cũng biết?"

Tiểu Doãn là đồng nghiệp nữ duy nhất đang ngồi đây cười nói: "Cậu quên chính mình đi khắp nơi tổ khổ à?"

Đại Mạnh lẩm bẩm: "Tôi cũng không nói với lão Quan."

Quan Tại nhìn không được nhỏ nước bọt: "Sự thông minh của cậu có thể chia cho EQ một ít, không thể theo Vu Đồ học ít nhiều đi chứ?"

Đại Mạnh không phục chuyện này: "Lão Vu cũng không có EQ cao nhé, vừa rồi gọi điện thoại cậu ta còn trước mặt bạn gái nói bạn gái tôi yếu ớt cần ngồi phòng bao."

Quan Tại trước đó không biết vụ này, nghe vậy liền vô cùng thoải mái, hát đệm nói: "Thông cảm một chút đi, bạn gái cậu ta quả thực không thích hợp ngồi ở đại sảnh."

Đại Mạnh sững sốt: "Vì sao chứ?"

Những người khác giống như nhớ ra điều gì đó, có điều suy nghĩ, "Lẽ nào..."

Đang nói, cửa phòng bao bị đẩy ra, thanh âm của người phục vụ có chút kích động vang lên: "Cô Kiều, đến phòng bao của mọi người rồi."

Người trong phòng bao trong nháy mắt đều nhìn về phía cửa, chỉ thấy Vu Đồ nắm tay một cô gái quen mắt xuất hiện ở cửa, nói với mọi người, "Thật ngại quá, chúng tôi đến muộn."

Cũng vừa lúc ăn cơm, tất cả mọi người đều vô cùng trấn tĩnh, tối đa phê bình Vu Đồ gạt mọi người và Đại Mạnh sau khi phản ứng còn mạnh bạo thêm vài món ăn. Toàn bộ quá trình Kiều Tinh không nói nhiều, chủ yếu vẫn là xoay quanh Quan Tại. Đến khi cơm nước xong xuôi rồi khỏi, điện thoại Vu Đồ mới bắt đầu nổ.

Khi Kiều Tinh Tinh từ phòng tắm đi ra Vu Đồ vẫn đang trả lời tin nhắn. Kiều Tinh Tinh trực tiếp ngồi lên đùi anh, lấy điện thoại đi động.

Trong nhóm đã nói vài trăm tin nhắn, Đại Mạnh nói nhiều nhất, chính xác là vài giây một tin.

Đại Mạnh: Lão Vu, hai người là bạn học cấp ba, sẽ không yêu đương hơn chục năm đi?

Đại Mạnh: Tôi cảm thấy có thể, hôm nay ta phát hiện lão Vu là con người lòng dạ rất sâu.

Kiều Tinh Tinh buồn cười: "Anh xem một chút hình tượng của anh trong lòng đồng nghiệp, gọi anh là "kẻ lừa gạt"."

Nhìn lịch sử trò chuyện, cô liền nghĩ tới một khả năng, "Nếu như cấp 3 chúng ta đã ở bên nhau, hiện tại không biết sẽ ra sao?"

Vu Đồ còn chưa kịp trả lời, chính cô liền đổi ý: "Quên đi, vẫn nên dừng ở bên nhau. Nói không chừng em cũng sẽ không đi con đường hiện tại, khẳng định không xinh đẹp như hiện tại, cũng không có suy nghĩ như hiện tại, bỏ đi bỏ đi."

Vu Đồ: "..."

Kiều Tinh Tinh vô cùng tâm đắc chốt hạ, "Ai, tuy là chậm mười năm, thế nhưng anh lại có bạn gái xinh đẹp như vậy, có vui không? Có vừa lòng không?"

Toàn bộ quá trình không cướp được cơ hội lên tiếng Vu Đồ còn có thể nói gì, đương nhiên là dùng hành động thực tế để biểu thị hài lòng.

Lời Editor: lại phải than một câu, chương này dài quá! HN mưa rồi các bạn ạ, chào đón cơn bão đầu tháng 8.

Có một phần bổ sung mình thêm trong Văn án, giới thiệu khái quát về Viện nghiên cứu Công nghệ Hàng không Vũ trụ Thượng Hải ở Văn án, các bạn lợi lại đọc để hiểu rõ nơi Vu Đồ làm việc nhé.

- - - - -

Cảm ơn mọi người đã ủng hộ bản dịch của mình!

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Em Là Niềm Kiêu Hãnh Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53: PN 11: Ngày thường cùng bạn bè đối diện

Buổi chiều cuối tuần nhàn nhã, Vu Đồ rửa chén xong đi thư phòng viết luận văn, Kiều Tinh Tinh cũng đi cùng xem một hồi, phát hiện như sách trời, mang lên một ly trà hoa hồng liền tránh sang sofa xem kịch bản.

Mới xem hai tập, đang chuẩn bị vào trạng thái, thì bạn thân tự xưng "800 cảnh diễn" gọi điện sang đây.

Kiều Tinh Tinh đi ra ngoài nghe điện thoại.

Trong điện thoại bạn thân giọng nói kích động, "Nghe nói lúc cậu quay Hoàng Sa bạn trai đến thăm bạn, làm Chu Tiểu Kỳ tức chết rồi?"

"... Phim cũng đóng máy lâu rồi, cậu nghe được ở đâu?"

"Mình chỉ vừa nghe nói, ha ha ha, nhưng làm mình vui muốn chết. Mình mặc kệ, mình muốn gặp bạn trai cậu, thật sự là nhân tài."

"Được, chờ cậu rảnh thì cùng ăn cơm."

"Hôm nay được không? Buổi tối mình không có thông cáo, hai người đến nhà mình ăn cơm chiều, nhà ở Thượng Hải tháng 8 mình đã vào ở mà cậu còn chưa qua đâu, mình bảo người mang cua lớn tới, loại 6 lạng một con. Bộ phim của mình cuối cùng cũng đóng máy, cũng coi như tới chúc mừng."

"Chắc là được, mình đi hỏi anh ấy đã."

"Chắc là??? Còn cần hỏi?" Bạn thân liền tức giận, "Mình mời khách đây, mình là ai, Trần Tuyết, anh ta biết mình nổi tiếng thế nào không? Mình mời khách còn có thể không đến?"

Kiều Tinh Tinh: "... Bạn gái anh cũng rất nổi tiếng, cậu giỏi lắm hả?"

Kiều Tinh Tinh cúp điện thoại, trở lại thư phòng, chạy đến trước bàn đọc sách của Vu Đồ.

Vu Đồ ngược nhìn, Kiều Tinh Tinh hỏi: "Anh biết Trần Tuyết chứ?"

Vu Đồ nhớ mang máng đã nghe Kiều Tinh Tinh nhắc tới mấy lần: "Bạn thân của em? Có phải lần trước không cho anh xem bộ phim bạn trai cũ của cô ấy đóng?"

Kiều Tinh Tinh: "... Chuẩn rồi, cô ấy nói tối nay mời chúng ta ăn cơm tối."

"Được." Vu Đồ nhìn đồng hồ, "5h30 xuất phát có kịp không?"

Kiều Tinh Tinh giơ tay ok.

Vu Đồ cầm lấy quai cầm của chiếc ly pha lê xinh xắn (Kiều Tinh Tinh mới mua) uống một ngụm trà, không khỏi nhũn mày lại.

Kiều Tinh Tinh: "Sao vậy?"

"Quá ngọt."

Anh đưa ly đến bên môi cô, Kiều Tinh Tinh liền giữ tay anh uống một ngụm, "Đúng là hơi ngọt, cho hơi nhiều mật rồi."

Cô cầm ly chạy vào phòng bếp, "Em thêm ít nước cho anh."

"Em uống đi, lấy cho anh cốc nước lọc."

Tiếng Kiều Tinh Tinh xa xa từ phòng bếp truyền đến, "Không được đâu, hôm nay em đã uống một ly rồi, uống nữa sẽ béo."

Vu Đồ: "... Vậy em bỏ hết hoa bên trong ra."

Đi gặp bạn thân của mình, Kiều Tinh Tinh liền lười trang điểm, đợi Vu Đồ tạm xong việc, đổi bộ quần áo liền đi. Dọc đường không ngừng nhận được tin nhắn của Trần Tuyết.

Trần Tuyết: Minh gọi Đoạn Ngô và ảnh đế Chu, được chứ.

Tinh Tinh: Không vấn đề gì.

Đều là bạn bè quen thuộc.

Tinh Tinh: Họ cũng ở Thượng Hải?

Trần Tuyết: Bộ phim sắp tới của mình là hợp tác với họ, hôm qua đều cùng nhà sản xuất ăn cơm mà, vừa rồi hỏi họ vẫn chưa đi, liền gọi đến.

Trần Tuyết: Được rồi, cơm nước xong chơi mệt chưa?

Tinh Tinh: Không chơi, thế muộn quá, ấy còn cần về viết luận văn.

Trần Tuyết: Bạn trai cậu không phải đi làm sao? Viết luận văn gì?

Tinh Tinh: Cậu hiểu sai về cơ cấu của nghiên cứu khoa học ==

Trần Tuyết: Minh hiểu mà!

Trần Tuyết: Yên tâm, bọn này cũng sẽ biểu hiện một bầu không khí vô cùng học thuật!

???

Cô ấy đang nói gì? Không khí học thuật gì đây?

Kiều Tinh Tinh bỗng nhiên bắt đầu lo lắng.

Quả nhiên.

Đến nhà Trần Tuyết, bác gái ra mở cửa, vừa mới đi vào cửa chính, chỉ nghe thấy một giọng nam hùng hồn mà khàn giọng kêu lên: "Chúng ta phải cứu bọn họ!"

Kiều Tinh Tinh: "..."

Đây là đang làm gì?

Đi đến huyền quan, nhìn về phía phòng khách, chỉ thấy ba vị nam thanh nữ tú đứng trong phòng khách, trong tay đều cầm kịch bản, đang cầm kịch bản đối diễn.

Kiều Tinh Tinh tuyệt đối không nghĩ tới bầu không khí học thuật như này.

Vu Đồ hình như cũng ngờ rồi?

Nhìn thấy hai người bọn họ, ba người trong phòng khách dừng lại, sau khi chào hỏi, ảnh đế chu vẫn luôn được khen là "nam thần quốc dân" lạnh lùng giải thích: "Tháng sau chúng tôi sẽ quay phim, cho nên nhân dịp mọi người đều ở cùng nhau thì đối diễn." Cảnh tiếp là diễn nhóm, Tinh Tinh đến đây diễn hộ một nhân vật đi?"

Anh ta nhìn về phía Vu Đồ, "Không ngại chúng tôi chiếm dụng một ít thời gian của Tinh Tinh chứ?"

Vu Đồ lễ phép nói, "Đương nhiên là không."

Kiều Tinh Tinh vẽ mặt mơ hồ đi tới, Trần Tuyết đưa kịch bản của mình cho cô xem, "Cậu diễn nhân vật này?"

...

Không đúng... Phim điện ảnh của mấy người này đâu liên quan tới cô nha!

Kiều Tinh Tinh cực kỳ áy náy, rõ ràng cô đang nghỉ phép mà, kết quả lại bị lừa tới tăng ca?

Kiều Tinh Tinh ban đầu muốn miễn cưỡng đáp diễn, nhưng Vu Đồ an vị trên ghế sa lon nhìn xem, cô sao có thể thua người khác, không thể không nghiêm túc tập trung tinh thần biểu diễn.

Diễn xong một đoạn, 4 vị diễn viên xúm lại làm bộ thảo luận kịch bản.

Trần Tuyết thấp giọng hỏi Kiều Tinh Tinh: "Học thuật không? Văn nghệ không?"

Ảnh đế cũng ghé khuôn mặt đẹp trai lừa bịp lại thì thầm nói: "Lúc đầu chúng tôi cũng đang chơi đùa đánh bài, nghe được hai người đã tới, lập tức thu bài lại bắt đầu đối diễn."

Đoạn Ngô: "Bọn này tuyệt đối là tốc độ nhập vai diễn cấp chuyên nghiệp."

Trần Tuyết: "Liên hỏi cậu có thấy không khí học thuật thể hiện không? Có phải có một loại không khí nghệ thuật? Hoàn toàn không thua nhà học bọn họ đúng không?"

Kiều Tinh Tinh không muốn lên tiếng, thầm nghĩ quay lại đoạn đối thoại này cho người hâm mộ của bọn họ xem.

Xem xem nam thần nữ thần của mấy người, sụp đồ chưa sụp đồ chưa?! (*hình tượng sụp đồ*)

Sau đó Kiều Tinh Tinh lại bị bọn họ lôi kéo diễn một đoạn, sau khi kết thúc bốn người về ngồi trên ghế salon, Kiều Tinh Tinh cảm giác linh hồn của bản thân cũng mệt mỏi. Vu Đồ vẫn luôn ngồi bên cạnh xem, lúc này đáng vẻ như đang có điều suy nghĩ, Kiều Tinh Tinh không tránh khỏi khản trương hỏi: "Sao vậy?"

Chẳng lẽ vừa rồi so sánh với ảnh đế thì cô phát huy không tốt?

Vu Đồ chán chừ, hỏi: "Đây là phim điện ảnh khoa học viễn tưởng?"

Kiều Tinh Tinh nói: "Đúng vậy."

Vu Đồ trầm ngâm một chút nói: "Đoạn mọi người vừa diễn, có một bug (lỗi) khi mô phỏng vật lý học."

Ảnh đế lập tức xem lại,

Sau năm phút, ảnh đế liền nói lại bug Vu Đồ chỉ ra với biên kịch, mười phút sau, biên kịch nổi tiếng trong nghề hỏa tốc gọi điện thoại tới tham khảo ý kiến Vu Đồ.

Trong phòng khách liền đã nói tới một đồng những thứ làm người nghe không hiểu, Trần Tuyết kéo Kiều Tinh Tinh vào phòng bếp, nhiều chuyện: "Bạn trai cậu quá đẹp trai, mình chứng nhận vị soái ca này thực sự đẹp trai, lại có học vấn, bảo sao có thể nghiền ép bạn trai phú nhị đại* của Chu Tiểu Kỳ."

*phú nhị đại: "thế hệ siêu giàu thứ hai", cụm từ này dùng để chỉ tầng lớp các cậu ấm cô chiêu được sống cuộc sống xa hoa từ trong trứng nước, hầu như họ đều là con của những chủ tập đoàn, công ty lớn. (có tiềm lực kinh tế)

Ngoài ra còn tinh nhị đại (con cái của mình tinh) và hồng nhị đại (thế hệ thứ 2 của những người trong quân đội, đóng góp cho quân sự chính trị quốc gia)

Cô ấy bỏ đi đáng vẻ ưu nhã của nữ minh tinh, lôi kéo tay Kiều Tinh Tinh hưng phấn bưng bưng nói, "Cuối cùng mình cũng biết vì sao cậu tìm anh ra rồi, đối lại là mình mình cũng muốn nha."

Kiều Tinh Tinh: "... Cho nói lại."

Trần Tuyết: "Ah, mình chính là muốn biểu đạt ý tán thưởng thôi, người yêu bạn thân sao có thể ham hố chứ."

Kiều Tinh Tinh miễn cưỡng vừa lòng.

Trần Tuyết bắt đầu pha cà phê, cô ấy dùng cơ này kéo Kiều Tinh Tinh vào bếp. "Thực ra thì lần này cậu yêu đương, người trong giới cũng có người mỉa mai, nói cậu ngàn chọn vạn chọn lại tìm một kỹ sư. Trước kia mình cũng không rõ vì sao cậu không chọn ông chủ Tô, con người Tô Dĩ này, mặc dù có chút khuyết điểm, nhưng đàn ông vừa đẹp trai vừa có tiền có ai mà không kiều ngạo. Cơ mà bây giờ nghĩ lại, anh ta ngoại trừ thỏa mãn lòng hư vinh, cũng không có ưu điểm gì. Tiền thì chúng mình tự kiếm được, liền chọn người mình thích thôi, đôi phương kiếm được bao nhiêu không phải điểm trọng yếu."

Kiều Tinh Tinh tức giận nói: "Vốn dĩ không có chọn, cảm ơn!"

"Biết rồi~" Trần Tuyết kéo dài âm điệu, "Nhưng mà Tinh Tinh, giả dụ, cậu không phải diễn viên, không kiếm được nhiều tiền như vậy, vẫn tìm bạn trai

hiện giờ của cậu sao?"

"Minh xinh đẹp như vậy, lại chăm chỉ, sao có thể không kiếm ra tiền, làm mc cũng tài nguyên cuộn cuộn nhé?"

"Vậy nếu như vận khí của cậu không tốt không kiếm được thì sao?"

Kiều Tinh Tinh liếc cô ấy, cảm thấy cô ấy quả thực mơ hồ cần thông nào để hiểu logic của vấn đề, "Cậu ngốc à, nếu thật như vậy, đương nhiên càng phải giữ chặt anh ấy chứ."

Trên đường trở về, khoe miệng Vu Đồ luôn treo ý cười, Kiều Tinh Tinh tiến tới nhìn anh, "Anh vui về chuyện gì, bởi vì biên kịch người ta tới học hỏi?"

"Không phải." Vu Đồ trả lời cô, "Anh vui vì bạn gái đặc biệt thông minh, vô cùng logic."

Kiều Tinh Tinh chớp chớp mắt. Đây là đang khen cô sao? Tuy không biết tại sao, nhưng không chút nào trở ngại cô nhân cơ hội tự sướng, "Anh giờ mới biết."

Nhưng không đầu không đuôi khen cô vẫn là không đi đến đâu, cô truy hỏi: "Anh từ ví dụ cụ thể nào mà nhìn ra được?"

Ví dụ cụ thể?

Vu Đồ nghĩ đến trước đó anh đi phòng bếp tìm cô ngoài ý muốn nghe được lời cô nói "Đương nhiên càng phải giữ chặt anh ấy chứ", mỉm cười nói: "Ví dụ như, em lấy toàn bộ của chưa nấu nhà người ta mang về."

Editor: Ở nhà cả ngày và nghe tiếng mưa rơi thôi!

<https://www.youtube.com/watch?v=haecY8kSCo4>

Bạn đang đọc truyện *Em Là Niềm Kiêu Hãnh Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: PN 12: Thi đấu bóng rổ

Thời gian nhàn nhã trôi qua rất nhanh, chẳng mấy chốc, ngày nghỉ của Kiều Tinh Tinh đã qua một nửa. Ban đầu Vu Đồ nói hôm nay sẽ về ăn cơm tối, kết quả Kiều Tinh Tinh thịt bò cũng ướp xong xuôi, trước khi tan làm anh lại gọi điện thoại nói buổi tối có trận bóng rổ không về ăn cơm. "Trong viện các anh còn thi đấu bóng rổ? Sao anh không nói sớm một chút, em đã ướp thịt bò xong hết rồi." "Vòng bán kết trong viện, lúc đầu không có anh, có một đội viên không tham gia được, lâm thời thay đổi." "Trình độ bóng rổ của anh kém vậy cơ? Lại chỉ là thay thế bổ sung?" Kiều Tinh Tinh vô cùng kinh ngạc. Rõ ràng thời cấp ba anh ấy vẫn là đội viên chủ lực của đội bóng trường đấy. Bên kia im lặng trong khoảnh khắc, thờ dài nói: "Kiều tiểu thư, anh già rồi." Kiều Tinh Tinh: "...Đúng nha, thầy Vu tuy vẫn đẹp trai phóng khoáng, nhưng cũng đã hơn 30 rồi, loại vận động cường độ cao như bóng rổ, cũng không như nhóm sinh viên vừa mới tốt nghiệp đi. Thế nhưng giọng điệu này của anh đơn giản là đang cố ý tỏ ra đáng thương. Kiều Tinh Tinh ở bên này điện thoại liên bật cười. Cô không phải kiểu bạn gái ôn nhu sẵn sàng đúng không? Không phải. Cho nên cô vô cùng vui vẻ mà bồi thêm cho anh một cước: "Đúng nha, thầy Vu anh cũng đã 32 rồi~~~" Vu Đồ: "...Còn em? Chúng ta bằng tuổi nhau phải không?" Vu Đồ nhắc nhở cô một cách tàn nhẫn. "Không phải, em không, em không có." Thầy Vu quá độc ác, tại sao có thể nói ra lời nói đáng sợ như vậy. Kiều Tinh Tinh lập tức phủ nhận 3 lần liên tục, còn mang số liệu của account marketing để chứng minh, "Trước đó có một đợt, account marketing nói cảm giác em còn như thiếu nữ, tuyệt đối không mua tin tức!" "Ah, trước kia cũng là do anh chủ động rút lui, em xem bọn họ thiếu người liền tìm anh thay thế bổ sung, lẽ nào không chứng minh thể lực và trình độ của anh mạnh hơn mấy cậu trẻ tuổi trong viện?" "Được rồi được rồi." Kiều Tinh Tinh lại buồn cười. Hai người họ là đang chứng minh người trưởng thành mà ngại thơ trở lại thì rất đáng sợ đúng không? "Cười gì chứ?" Vu Đồ cũng bị chính mình làm cho không nhịn được cười. "Không tin thì tới nghiệm chứng một chút, thuận tiện cô vũ cho anh." "A?" Kiều Tinh Tinh sùng sốt. "Em không phải vẫn nói muốn tới ăn ở nhà ăn đơn vị bọn anh? Mang thẻ căn cước đi, anh tới cửa đón em." Trận bóng bắt đầu sau hơn 1 tiếng nữa, lúc này Kiều Tinh Tinh không kịp "tâm cơ trang" rồi, tùy tiện hóa trang rồi ra cửa. Đến cửa đơn vị Vu Đồ, người tới đón cô không phải Vu Đồ, mà là đồng nghiệp tiểu Doãn lần trước đã gặp ở buổi liên hoan, một cô gái rất hào sảng. Tiểu Doãn lớn tiếng hô một tiếng "Tinh Tinh", đã chạy tới nói: "Vu Đồ đổi thành cầu thủ mở đầu trận đấu*, giờ đang làm nóng người chuẩn bị, đề tới tới đón bạn."

** Mỗi hiệp thi đấu sẽ bắt đầu bằng việc trọng tài ném lên cao ở giữa vòng tròn trung tâm. Cùng lúc đó, tín hiệu âm thanh vang lên và hai đội bắt đầu tranh chấp bóng hợp lệ. Vu Đồ là người tranh bóng trong vòng trung tâm. (mỗi đội 1 người bên trong vòng tt cùng với trọng tài)*

Kiều Tinh Tinh vội vàng nói cảm ơn.

"Mang theo thẻ căn cước chứ?" "Có mang." Kiều Tinh Tinh lấy thẻ căn cước từ trong túi, hai người cùng nhau đến đăng ký ở phòng an ninh công chính. Lúc ghi tên đương nhiên phải tháo khẩu trang, nhân viên an ninh tiếp nhận thẻ căn cước, về mặt "vi diệu" nhìn tới nhìn lui giữa mặt cô và thẻ căn cước mấy lần. Tiểu Doãn đang đang chuẩn bị nói, nhân viên an ninh bỗng nhiên nói: "khách của 80x đúng không?" Tiểu Doãn: "... Đúng vậy." "Ha ha, tôi biết." Nhân

viên an ninh cười to, "Đăng ký tên họ, đồng chí cũng phải đăng ký."Nửa câu sau là nói với tiểu Doãn.Đề thẻ căn cước ở phòng an ninh, tiểu Doãn đưa Kiều Tinh Tinh vào bên trong, vừa đi vừa ngạc nhiên nói: "Tôi còn tưởng rằng chỉ viện tôi biết thôi, không nghĩ tới còn truyền tới tận chỗ bảo vệ, năng lực buồn chuyện quá mạnh rồi. Hôm nay bạn đến, chắc chắn ngày mai người biết còn nhiều hơn, hai người phải có chuẩn bị tâm lý.""Mình không cần chuẩn bị nha, mình đâu có đi làm." Kiều Tinh Tinh ranh mãnh nói.Tiểu Doãn cười ha ha, "Thẻ com của Vu Đồ gần đây gặp nạn, mời khách mời khách, nghe nói ai cũng no nê trở về."Kiều Tinh Tinh: "Đã về tổ khổ rồi."Tiểu Doãn lại được trận cười.Kiều Tinh Tinh vẫn là lần đầu đến đơn vị Vu Đồ, không khỏi nhìn xung quanh ngạc nhiên, tiểu Doãn liền đảm nhiệm người dẫn đường vừa đi vừa giới thiệu, còn cố ý nhắc nhở cô không được chụp ảnh.Đi ngang qua bãi đỗ xe Quang Phục có tiếng là đất tiền nhất Thượng Hải, lại đi một đoạn đường rất dài, mới đến sân bóng rổ ngoài trời. Lúc này trên sân bóng rổ bóng rổ đã đèn đuốc sáng trưng tiếng người huyên náo, ba tầng trong ba tầng ngoài đều có không ít người.Kiều Tinh Tinh giống như trở về thời đi học, "Giống như đại học nha."Tiểu Doãn nói: "Lúc đầu chúng tôi cũng có rất nhiều người vừa mới tốt nghiệp, còn có đại hội thể dục thể thao nữa, rất náo nhiệt."Trên đường đi Kiều Tinh Tinh hấp dẫn không ít ánh mắt, đến bên sân bóng thì càng thu hút sự chú ý của người khác. Nhưng cô đã sớm quen với dạng chú ý này, hơi mỉm cười đi theo tiểu Doãn, ánh mắt tìm kiếm vị trí của Vu Đồ.Tiểu Doãn đưa cô đi tới tận cùng trong sân, cuối cùng đứng cùng một nhóm các cô gái trẻ. Kiều Tinh Tinh nghĩ thầm, ở đây còn có đội cô động viên sao? Tiểu Doãn giới thiệu, "Đều là đồng nghiệp ở đây."Lại giới thiệu Kiều Tinh Tinh: "Ừm, bạn gái Vu Đồ."Vốn dĩ các cô gái nhìn Kiều Tinh Tinh còn có chút câu nệ liền cười ra tiếng, nhao nhao nói biết biết. Họ đối với việc cô đến cũng không kinh ngạc, nhưng phái nam bên kia là ồn ào không ít.Kiều Tinh Tinh theo tiếng nhìn sang, Vu Đồ đang bị vài cầu thủ trêu chọc, anh quay đầu nhìn về phía cô, nụ cười tùy ý phóng khoáng.Một lát sau, anh chạy tới, đưa cho cô một ly nước ngọt, "Không kịp đưa em đi ăn tối, lát dạ trước.""Ah." Kiều Tinh Tinh cầm cốc nước, cổ vũ anh: "Ra sức đánh hết trận nhé, tin tưởng bản thân, càng già càng dẻo dai!"Vu Đồ tức nhận xoa nhẹ tóc cô, vỗ bóng chạy đi.Các cô gái xung quanh đều cười, có người còn lấy điện thoại ra, muốn chụp ảnh chung với cô, Kiều Tinh Tinh đương nhiên không vấn đề, chỉ là hơi lo lắng, "Không phải không thể chụp ảnh sao?"Selfie có thể mà."Con trai ngành kỹ thuật tương đối ngại ngùng, chỉ có vài người chạy tới xin chữ ký giúp người thân bạn bè, con gái ngành kỹ thuật lại hoạt bát phóng khoáng, còn thảo luận với cô về phim truyền hình cô diễn. Kiều Tinh Tinh khá kinh ngạc: "Mọi người bận rộn như vậy còn xem phim truyền hình của tôi nữa.""Khi có nhiệm vụ thì rất vội, nhưng không vội có thời gian sẽ xem, phim truyền hình của chị rất nổi.""Về sau là người nhà đồng nghiệp thì càng phải ủng hộ."Kiều Tinh Tinh cười híp mắt: "Cảm ơn nhé!"Trong lúc nói chuyện phiếm, chợt nghe một tiếng còi vang lên, bắt đầu thi đấu.Vu Đồ quả nhiên là người mở trận. Thi đấu kịch liệt ngay từ đầu, ánh mắt tập trung vào Kiều Tinh Tinh liên giảm đi rất nhiều, mọi người không còn quan tâm cô, tất cả đều nhìn chăm chăm trong sân, vì mỗi lần vào rổ hò hét cổ vũ.Kiều Tinh Tinh lúc đầu còn rụt rè ít nhiều, về sau, nhìn không được nhảy về phía trước cổ vũ."Vu Đồ cô lên!"Oa! Bóng 3 điểm."A a, vào!"Kích động đến nhảy căng lên, Kiều Tinh Tinh hai mắt ửng hồng.Cô cảm thấy mình vui vẻ thực sự.Giống như đang diễn một bộ phim truyền hình đẹp nhất về thanh xuân.Mà những thiếu sót đáng tiếc thời thanh xuân ở sâu trong đáy lòng, bất tri bất giác hoàn toàn được lấp đầy.Cuối cùng, viện nghiên cứu của Vu Đồ lấy chênh lệch điểm số rất nhỏ để chiến thắng đối thủ. Thi đấu kết thúc, Vu Đồ không có trở về thay quần áo, trực tiếp ở bên cạnh sân thi đấu mặc thêm áo khoác, sau khi cùng mọi người trò chuyện, trong tiếng cười vang thiên ý đưa Kiều Tinh Tinh rời khỏi sân bóng rổ.Trên đường đi, Kiều Tinh Tinh vẫn chưa thỏa mãn.Vu Đồ nói: "Có bại bởi người trẻ tuổi không?"Thầy Vu canh cánh trong lòng rất đáng yêu nha, Kiều Tinh Tinh cười thầm, ôm cánh tay của anh nói: "aiz, so sánh với anh của trước kia thì không bằng rồi, trước đây khi học cấp ba chơi bóng rổ, anh trực tiếp xông lên rất nhiều nhé, hiện giờ đều đổi thành bóng 3 điểm. Điều này rõ ràng cho thấy thể lực... ừm, đổi thành lấy kỹ xảo để chiến thắng nha."Vu Đồ thở dài: "Có thể nói lời dễ nghe không?"A, đẹp trai ngây người." Kiều Tinh Tinh dừng bước lại, nhón chân ghé vào tai anh nói, "Em rất thích."Ngon đèn chiếu khắp mặt đường, Vu Đồ kéo tay cô, bước nhân bỗng nhiên trở nên vội vàng. Mà cô gái tán tỉnh anh lại về mặt ta chuyện gì cũng chưa làm, ở cửa phòng an ninh lấy lại thẻ căn cước, cô còn đặc ý lác qua lác lại thẻ căn cước trước mặt anh."Anh thẻ của em có phải đẹp như thiên tiên không?"Không đợi anh trả lời, cô lại lấy thẻ nhân viên của anh và thẻ căn cước của cô để chung vào so sánh. "Em xem xem ảnh thẻ của anh có đẹp trai như anh nói không, ảnh thẻ của chúng ta ai đẹp hơn."Đây hẳn là hành vi ngu ngốc chỉ có trong lúc yêu đương.Nhưng lúc này ngọn đèn vừa sáng, cô gái cúi đầu chăm chú so sánh ảnh chụp mọi thứ đều tốt đẹp. Vu Đồ nhìn cô, trong lòng vội vàng muốn về "dập lửa" trong vô thức liền biến thành tình cảm dịu dàng ấm áp chảy xuôi trong lòng, chảy xuôi qua trái tim của anh, xuyên qua tứ chi xương cốt.Anh bắt giác mỉm cười, giảng đạo lý với cô: "Như này sao so được? So sánh chẳng phải ở cùng một điều kiện hoàn toàn giống nhau?"Ánh sáng giống nhau, cùng một nhiếp ảnh gia, cùng một địa điểm, mới có thể đưa đến kết luận chính xác.""Aiz, cần nghiêm túc cẩn thận như vậy sao? Kiều Tinh Tinh bị anh nói đến ngượng ngùng."Cần." Anh kiên định trả lời cô, sau đó hỏi: "Cho nên, khi nào chúng mình cùng đi chụp ảnh chứng nhận?"(chứng nhận gì, đương nhiên là CHÚNG NHẬN KẾT HÔN rồi, 9 tẹ thôi, cười rồi ae oiiiiiii)

Bạn đang đọc truyện *Em Là Niềm Kiêu Hãnh Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 55: PN 13: Cách thức tổ chức hôn lễ

"... Vậy liên tính là cầu hôn à?" Chị Linh nín thở hỏi.

"Đương nhiên! Cũng rõ ràng như vậy rồi..." Hiếm khi Kiều Tinh Tinh ngưng ngừng, giọng cũng nhỏ đi.

Chị Linh: "..."

Cái này đặc biệt sao đặc biệt rõ ràng chỗ nào cơ!

"Cho nên em liền dễ dàng đồng ý rồi?" Chị nghĩ đến khả năng đó, hoảng sợ hỏi: "Hai đứa không phải đi lĩnh chứng rồi chứ?"

Kiêu Tinh Tinh liếc nhìn chị, "Sao có thể!"

"Vậy là tốt rồi vậy là tốt rồi, chị biết thầy Vu không phải là con người không đáng tin cậy như vậy." Chị Linh thở phào nhẹ nhõm.

"Bọn em dự định cuối tuần trở về gặp người nhà, ừm, xem như là đính hôn nha!" Kiều Tinh Tinh ngại ngùng, "Chị đi với bọn em chứ."

"Hai đứa đính hôn chị đi làm gì?" lời là nói như vậy, nhưng Kiều Tinh Tinh ở thời khắc quan trọng trong cuộc đời mời chị làm chứng, vẫn làm lòng chị thấy thỏa mãn.

"Chị đây cần bắt đầu chuẩn bị hôn lễ?" Các phương diện hôn lễ của mình tinh, người đại diện cần làm có thể nói là nhiều hơn cả bậc cha mẹ rồi.

"Đúng vậy."

"Vây cũng tốt." Trong đầu chị Linh đã bắt đầu tính toán sân bãi, khách quý, truyền thông, tìm ai đặt áo cưới, tìm nhiếp ảnh gia nào, quà đáp lễ cho khách, có cần tiền tài trợ không... Vô số chuyện này cũng cần chuẩn bị trong một năm. "Các em muốn tổ chức như thế nào? Đã chọn được thời gian chưa?"

"Kiểu nào thì em chưa nghĩ ra, thời gian..." Kiều Tinh Tinh suy nghĩ một chút, "Chờ quay xong bộ phim sắp tới?"

Mắt chị Linh tối sầm lại, không nhìn được rống to một tiếng, "Bộ phim sắp tới chỉ có 20 tập em quay trong 2 tháng, hai tháng chuẩn bị xong hôn lễ? Có phải em đã từng kết hôn đâu!" (*ý là cưới cần 2*)

... Cô liền tùy tiện nói vậy, kích động như vậy làm gì.

Sau khi bị chị Linh nắm tay than thở khóc lóc kể lể một hồi, Kiều Tinh Tinh cũng tỉnh táo hơn, bắt đầu nhận thức tới bản thân là một "tiểu hoa", hôn lễ không thể dễ dàng như vậy.

Không nói tới phóng viên truyền thông, sân bãi cũng là vấn đề lớn. Làm trong nước a, cực kỳ dễ lộ tin tức dẫn tới vậy xem, làm ở nước ngoài chỉ có thể bãi bỏ, đơn vị thấy Vu bảo mật, một năm chỉ có thể xuất ngoại một lần, hộ chiếu cũng không ở trong tay.

Kiều Tinh Tinh lún sâu trong khổ não, đợi gặp bố mẹ hai bên, kỳ nghỉ kết thúc vẫn không nghĩ ra phương án hoàn mỹ. Thẳng đến một ngày, cô chú ý tới tài khoản chính thức của đơn vị Vu Đồ đăng một bài chiêu mộ.

Cô vừa mở ra xem, lập tức kích động chuyển tiếp cho Vu Đồ.

Vu Đồ...

Kiều Tinh Tinh lười đánh chữ, gọi sang, "Nhanh đi báo danh."

Vu Đồ bất đắc dĩ, "Đừng làm rộn."

"Em không nào loạn nha, nghiêm túc." Cô thao thao bất tuyệt một đồng lý do, khi chưa thỏa mãn muốn nói tiếp thì bên ngoài dường như có người đang gọi cô, Kiều Tinh Tinh đáp lại sau đó nói với anh, "Em đi quay phim đây, anh nhớ rõ đi báo danh, chỉ có 20 suất, đơn vị các anh nhiều người như vậy, chậm liền không giành được."

Nói xong cô liền vội vã cúp máy, để lại một mình Vu Đồ ở bên kia cảm điện thoại không biết phải làm sao.

Lúc Vu Đồ nghe điện thoại đang ăn cơm ở nhà ăn với Quan Tại, Quan Tại uống canh: "Sao vậy, đây là?"

Vu Đồ cắt điện thoại; "Chuyện hôn lễ."

Quan Tại nhất thời hứng thú: "Hai người làm thế nào? Anh còn chưa tham gia hôn lễ của mình tinh, có phải sẽ làm rất long trọng? Anh có cần mặc âu phục không?"

"... Cô ấy bảo em đi báo danh hôn lễ tập thể của đơn vị."

Quan Tại suyt chút nữa sặc canh: "Gi cơ?"

Đúng vậy, Kiều Tinh Tinh gửi cho Vu Đồ bài đăng từ tài khoản chính thức của đơn vị, "Hôn lễ tập thể chiêu mộ."

Cô ở trong điện thoại di động kích động nói một đồng điểm tốt của hôn lễ tập thể. Ví dụ như ---

"Không cần quan tâm truyền thông, sẽ không bị soi mói chi tiết của hôn lễ, tiệc rượu không cần chính mình đặt, khách quý cũng chỉ cần mời vài người thân cận nhất, đây không phải hôn lễ trong mơ thì đâu mới là hôn lễ trong mơ? Em thực sự quá tri kỷ, chị Linh biết chắc sẽ cảm động phát khóc."

"Ý tưởng của mình tinh lớn nhà cậu thực sự là đi mây về gió, chẳng qua hai người cũng không hẹn mà hợp, trước đi cậu đi tham gia hôn lễ đồng nghiệp, không phải cũng nói như vậy bớt việc bớt lo còn gì."

Vu Đồ nhú mày: "Em nói như vậy lúc nào?"

Quan Tại: "Mấy năm trước đó!"

Vu Đồ không hề có ấn tượng.

Quan Tại cần bánh bao, "Vậy cậu đi báo danh?"

"Báo danh gì chứ." Vu Đồ vô cùng bình tĩnh nói, "Buổi tối cô ấy liền nghĩ đến phương thức khác."

Dù sao phương án tổ chức hôn lễ của Kiều Tinh Tinh đã từ bờ biển tới bãi cỏ đến khách sạn rồi lại về bờ biển rồi.

Không ngờ lần này Kiều Tinh Tinh lại vô cùng kiên quyết, khi gọi video buổi tối liền truy hỏi anh, biết được anh còn chưa đi báo danh, tha thiết thúc giục anh đi sớm một chút.

Ngày hôm sau lại hỏi anh, Vu Đồ bất đắc dĩ nói, "Ghi danh liền không thể thay đổi, bằng không sẽ lãng phí cơ hội của người khác, em có xác định em sẽ không thay đổi ý định?"

Kiều Tinh liền suy nghĩ ba ngày, sau đó vẻ mặt nghiêm túc thể hiện bản thân đã suy nghĩ kỹ càng, Vu Đồ cũng sớm có chuẩn bị: "Cô chú với bên chị Linh thì sao? Họ đồng ý thì anh liền không thành vấn đề."

Vu Đồ cảm thấy ba Kiều mẹ Kiều cùng chị Linh dù sao cũng sẽ không đồng ý, nhưng một tuần sau, khi chị Linh cùng ba Kiều mẹ Kiều lần lượt gọi điện nói như vậy rất đặc biệt cũng khá được, Vu Đồ rút cuộc nhận ra, Kiều Tinh Tinh nghiêm túc, cô còn thuyết phục ba mẹ và người đại diện!

Hôm nay anh hiếm khi không tập trung tinh thần công tác, đã sớm tan ca.

Về đến nhà, Vu Đồ ngồi trên ghế salon, không được tập trung.

Bất tri bất giác, nhà của anh đã thay đổi rất nhiều. Rèm cửa bị cô đổi sang màu khác, trước ghế salon được trải thảm, trên ghế salon đặt nhiều gối ôm đủ màu, xung quanh nhà cô bày lên cây xanh và hoa tươi. Cô đem căn nhà vốn dĩ lạnh lẽo nhạt nhẽo, bài trí thành một ngôi nhà lãng mạn đẹp đẽ.

Cô vẫn luôn yêu cái đẹp như vậy, uống trà muốn một cái ly đẹp, ăn cũng muốn bày biện thật đẹp, ngày lễ nhất định phải có không khí, dường như bất cứ lúc nào, bất cứ nơi đâu đều có thể biến ra ngọn nến và hoa tươi.

Cho nên sao cô có thể thực sự muốn tham gia một hôn lễ tập thể.

Vu Đồ lấy điện thoại di động, ở trên mạng tìm được một video anh đã thấy hai năm trước.

Anh mở ra, trong video, Kiều Tinh Tinh mỉm cười tiếp nhận phỏng vấn. Video chạy tới phút thứ bảy, người phỏng vấn hỏi: "Vậy nếu như bản thân kết hôn, có nghĩ bản thân muốn một hôn lễ như thế nào chưa? Hôn lễ trong mộng tưởng ra sao?"

"Hôn lễ trong mộng tưởng a, để tôi nghĩ xem, nhất định phải rất rất lãng mạn, bày đầy hoa tươi, mời rất nhiều bạn bè..."

Vu Đồ dựa vào ghế salon, nhìn đi nhìn lại đoạn này, sau đó bỗng nhiên đứng dậy, cầm chìa khóa xe xuống lầu, lái xe vào trong màn đêm.

Kiều Tinh Tinh mở cửa phòng khách sạn thấy Vu Đồ thực sự sợ ngây người, "Sao anh lại qua đây? Lễ nào ngày mai là cuối tuần?"

Cô không chắc chắn mà muốn đi lấy điện thoại xác nhận.

Vu Đồ kéo cô, đóng cửa lại, trực tiếp hỏi: "Tại sao lại muốn tham gia hôn lễ tập thể?"

Kiều Tinh Tinh sững sốt, "Anh đi hơn 200km qua đây, chỉ để hỏi em chuyện này?"

"Em đã nói hôn lễ mơ ước của mình nhất định phải lãng mạn, bày đầy hoa tươi, mời rất nhiều bằng hữu, Tinh Tinh..."

"Đợi đã." Kiều Tinh Tinh cắt lời anh, "Em nói vậy lúc nào?"

"Năm 2015, phỏng vấn khi đại ngôn nhãn cưới."

Kiều Tinh Tinh cạn lời, "Chuyện này anh cũng tin? Phỏng vấn bị hỏi vấn đề kiểu này khẳng định chỉ có thể ở hiện trường bịa ra rồi."

Vu Đồ một bước cũng không nhường, "Em muốn tổ chức hôn lễ như thế nào?"

Kiều Tinh Tinh bình tĩnh, hỏi: "Có phải anh cảm thấy em đang suy nghĩ tới tình trạng kinh tế của anh nên mới muốn tham gia hôn lễ tập thể?"

Vu Đồ nhìn cô, "Tinh Tinh, anh muốn làm mọi thứ anh có thể."

Kiều Tinh Tinh nhìn vào mắt anh, đột nhiên cười lên, "Cám ơn anh. Em muốn gả cho anh, anh đương nhiên nên vì em làm mọi thứ anh có thể. Thế nhưng lần này, em thật sự chỉ muốn một hôn lễ đơn thuần mà thôi."

"Anh biết mà, em ở sân khấu nơi danh lợi có vạn người nhìn xem, kết hôn phải cân nhắc quá nhiều chuyện. Muốn giữ bí mật, nhưng muốn xử lý chuyện này liền không có khả năng. Muốn chỉ mời vài người bạn thân thiết, nhưng e rằng đã có người trong lòng trách móc. Cuối cùng, toàn bộ hôn lễ có lẽ sẽ biến thành nơi xã giao, chứng minh cần cùng người ta chụp ảnh xã giao không ngừng, e rằng chỉ tùy tiện xuất hiện vấn đề nhỏ cũng sẽ bị đưa lên

hotsearch. Nhưng nếu như chúng mình tham dự hôn lễ tập thể của đơn vị anh, mấy vấn đề này sẽ không tồn tại. Chúng ta có thể đơn thuần làm một đôi cô dâu chú rể, mặc dù cũng rất nhiều đôi vợ chồng cùng kết hôn, thế nhưng em lại cảm thấy như vậy mới là chỉ có hai người chúng mình, một với một, một lòng một ý, không có ồn ào phiền nhiễu, không cần quan tâm dư luận hay xã giao."

"Hơn nữa coi như cùng nhiều người cử hành hôn lễ thì có sao đâu, trên thế giới này mỗi ngày đều có rất nhiều nhiều người đồng thời kết hôn đó thôi, chúng ta cũng chỉ là một đôi (vợ) chồng bình thường trong rất nhiều người đó... ừm, vợ chồng trẻ nha!"

Kiều Tinh Tinh bị tự mình nói tới nụ cười, viền mắt không khỏi nóng lên.

"Hôn lễ là chuyện của hai người, là anh cho em, cũng là em cho anh." Kiều Tinh Tinh viền mắt ửng đỏ nhìn anh, cực kỳ nghiêm túc nói: "Hôn lễ như vậy, anh sẽ cảm thấy tủi thân sao?"

Ye: Edit xong chương này mình chỉ muốn nói "Kiều Tinh Tinh thực sự có quyền được kiêu ngạo!"

Bạn đang đọc truyện *Em Là Niềm Kiêu Hãnh Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56: PN 14: Hôn lễ

Nơi ghi danh kết hôn ở văn phòng đoàn.

Hôm sau đi làm, Vu Đồ phong trần mặt mũi mà xuất hiện ở cửa văn phòng Đoàn. Người phụ trách ghi danh là một chị hơn 40 tuổi vừa hay quen biết Vu Đồ, thấy anh thì vô cùng kinh ngạc, "Tiểu Vu? Cậu tới đây làm gì?"

Vu Đồ lên tiếng chào hỏi, nói, "Em tới báo danh hôn lễ tập thể."

Chị gái nhất thời im lặng.

Từ sau trận bóng rổ kia, bạn gái Vu Đồ là ai thì toàn bộ Bát viện có ai không biết, cậu báo danh tham gia hôn lễ tập thể?

"Tiểu Vu." Chị gái suy đi nghĩ lại, ngữ khí trầm trọng, "Cậu... đổi bạn gái?"

Vu Đồ: "Không đổi."

"À." Chị gái bình tĩnh gấp đầu, vẻ mặt suy nghĩ sâu xa... dừng ở trên mặt anh... ít nhất ba phút, sau đó tay chậm chạp đưa cho anh một tờ giấy ghi danh.

Báo danh xong, mới vừa đi ra khỏi phòng, Vu Đồ liền nhận được điện thoại của giáo sư Trương, "Tới phòng làm việc của thầy một chuyến."

Đến phòng làm việc, Vu Đồ ngồi xuống, giáo sư Trương cũng suy đi nghĩ lại mãi, mở lời: "Cái kia, có phải cậu..."

Vu Đồ nói: "Không đổi."

Giáo sư Trương sững sốt: "Gi cơ?"

Vu Đồ nghiêm túc nói: "Không đổi bạn gái."

Đến đây giáo sư Trương mới phản ứng lại được, dở khóc dở cười, "Ai hỏi anh chuyện này, cậu muốn đổi thì người của viện gọi cho thầy làm gì?"

Bị cậu ngắt lời, giáo sư Trương cũng đi thẳng vào vấn đề, "Thầy muốn hỏi cậu một chút, có phải phương diện kinh tế việc chi tiêu gặp vấn đề? Nếu có khó khăn, thầy và cô có thể giúp một tay."

"Cảm ơn thầy và cô, nhưng không có vấn đề gì cả. Em và Tinh Tinh chính là muốn làm một hôn lễ đơn giản."

"Tiểu Kiều cũng đồng ý rồi?"

"Là cô ấy đề xuất."

Giáo sư Trương không khỏi kinh ngạc, "Con bé đề xuất?"

"Vâng." Vu Đồ cười, "Cô ấy vẫn... tương đối tình nghịch."

Vu Đồ nhớ tới tới hôm qua sau khi anh hỏi lại cô, nếu như tham gia hôn lễ ở đơn vị cũng không ngừng có người tới tìm cô chụp ảnh chung thì làm thế nào?

Cô giống như đã sớm cân nhắc kỹ, vô cùng vui vẻ nói: "Chúng mình làm xong nghi thức rồi bỏ chạy nha, nếu hôn lễ tự mình tổ chức thì không thể bỏ chạy."

Giọng nói thực sự tràn đầy chờ mong từ cõi lòng.

"Chẳng qua cô ấy nghĩ cũng quá đơn giản." Vu Đồ nở nụ cười, "Cô ấy cho rằng sẽ làm trong viện, cho nên không cần quan tâm truyền thông, nhưng chuyện này nhất định không có khả năng. Cho nên tới qua chúng em thương lượng qua, nếu như không thể bảo mật, đại khái là sẽ ảnh hưởng đến những đồng nghiệp khác, chúng em sẽ không tham gia. Vừa rồi em cũng nói như vậy với đoàn ủy trong viện."

Giáo sư Trương lại hứng thú, "Bảo mật trước hôn lễ không thành vấn đề, giữ bí mật thì chúng ta đứng đầu. Thầy đi chào hỏi trước, hai năm qua đều là thầy đảm nhiệm người chứng hôn, mặt mũi lần này họ phải cho thầy. Đến lúc đó hai đứa có thể ở thời điểm hôn lễ bắt đầu mới ra ngoài." Giáo sư Trương vừa nói đã bắt đầu giúp họ bày mưu tính kế.

"Nhưng nếu lỡ như một phần nghìn khả năng là bí mật bị lộ mất, hai đứa định làm như thế nào?"

"Xem bị lộ ở lúc nào." Tới hôm qua bọn họ thật ra cũng nói chuyện rất nhiều, Vu Đồ nghiêm túc nói, "Nếu như sớm lộ, chúng em sẽ đổi cách khác, nếu như lộ lúc tổ chức hôn lễ, chúng em liền lập tức bỏ chạy, đợi thầy chủ trì xong bên đó, lại tìm một nơi khác để thầy chủ trì lần thứ 2 cho chúng em."

Giáo sư Trương thực sự ghen hòng nhìn trần trối: "Hai đứa đây là làm hôn lễ hay đánh du kích, đúng là nói vậy."

Đây không phải là Kiều tiểu thư nói vậy sao?

Vu Đồ không nhịn được cười.

Giáo sư Trương lúc này mới phát hiện mình bị dẫn dụ, không khỏi vừa bực mình vừa buồn cười, nhìn học trò của mình bây giờ đặc ý thần thái phấn chấn, trong lòng ông cũng cảm thán một hồi, "Cậu cuối cùng phải hoàn thành chuyện lớn trong đời, thầy rất vui mừng. Tiểu Kiều là cô gái tốt, phải đối xử tốt với người ta."

Vu Đồ thu lại nụ cười, vô cùng trịnh trọng nói: "Em đã biết."

Tháng 3 mùa xuân, khí trời quang đãng, xuân về hoa nở.

Sáng sớm, ở khách sạn 5 sao mới xây ở vùng ngoại thành (nào đó) đã dựng lên băng hiệu "Tinh hệ hàng thiên", ngày hôm nay, hai mươi đối vợ chồng mới cưới của Tập đoàn Hàng không Vũ trụ Thượng Hải* cử hành hôn lễ tại đây.

** Tập đoàn Hàng Thiên. Người của Hàng Thiên= Người của Viện HKVT Thượng Hải.*

9 giờ sáng, trong đại sảnh nghi ngơi được bố trí lãng mạn tươi vui, cô dâu chú rể dưới sự sắp xếp của các tình nguyện viên đang được hóa trang tạo hình, cùng đội tham gia hôn lễ được cử hành trên bãi cỏ lúc 10 giờ 10 phút.

Trong bận rộn ồn ào, chắc chỉ có phía trong cùng của phòng khách, một đôi vợ chồng mới cưới đặc biệt an tĩnh trước cửa sổ sát đất. Họ đưa lưng về phía cửa phòng, nhìn ra phía bãi cỏ ngoài cửa sổ sát đất ngồi xuống, nhàn nhã uống trà, xem điện thoại, phần lớn thời gian xúm lại thì thầm.

Tình nguyện viên trẻ tuổi tiểu Lý nhìn bọn họ vài lần, không nhịn được chạy tới, hơi xấu hổ nói: "Sếp Vu, cô Kiều, nếu cần gì hai người cứ gọi nhé."

"Được." Cô dâu cách một tầng sa đầu thật mỏng, khách khí nhìn cô bé cười cười.

Tiểu Lý cảm thấy rất đẹp, áo cưới màu trắng của cô ấy không biết may từ chất liệu gì, liền làm cho cả người dường như tỏa sáng dưới ánh mắt trời nơi này.

"Nhưng anh chị cũng chuẩn bị xong rồi." Cô dâu nhỏ giọng nói, "Hôm nay dậy từ rất sớm, vừa nãy còn ở bên ngoài chụp không ít ảnh cưới đâu. Lúc nữa ba mẹ bọn chị từ phòng triển lãm trở về, cùng anh chị đi ra chụp thêm ảnh."

Hôn lễ tập thể lần này Tập đoàn Hàng Thiên bố trí vô cùng chu đáo, nhóm người thân bạn bè đều được đón đi xem triển lãm hàng không vũ trụ rồi, đại khái tầm 9h30 mới có thể đến khách sạn.

"Họ cũng sắp tới rồi." tiểu Lý nhìn cô, không tự chủ liền hạ thấp giọng, "Hôm nay chúng em cũng mới biết hai người cũng tham gia hôn lễ, thực sự quá khiếp sợ luôn. Hai người yên tâm, tất cả nhân viên làm việc chúng em sẽ giữ bí mật."

"Cảm ơn, làm phiền mọi người." Lúc này là chú rể anh tuấn nhìn cô nói cảm ơn.

"Không cần khách sáo không cần khách sáo, nên làm ạ." Tiểu Lý vội vàng xua tay, quan tâm hỏi, "Vừa rồi hai người đến không có ai chú ý đến hai người sao?"

"Chúng tôi từ cửa bên kia lặng lẽ đi vào." Cô dâu chỉ một cái cửa chéo bên kia, "Họ đang bận hóa trang, hơn nữa bản thân kết hôn sẽ không quan tâm người khác."

Tiểu Lý nghĩ thầm như vậy cũng chưa chắc, dù sao hai người cũng nổi bật như vậy. "Hai người không tham gia diễn tập, lúc nữa sẽ đi thế nào, có cần nói lại quy trình ra sao với mọi người không?"

"Không cần, chị nhớ rồi, phương diện này chị rất có kinh nghiệm, sẽ dẫn dắt sắp Vu của mấy người." Cô dâu cười gian xảo.

Chú rể vì vậy cũng cười, nói với cô bé: "Anh có BDS, em cứ yên tâm."

Emma, nếu cô không phải người của viện hàng không vũ trụ, cầu lương này quả thực nghe không hiểu, tiểu Lý bị hai người họ làm cho mặt đỏ rực.

"Em đi làm việc khác, có một tổ thợ trang điểm không rõ sao giờ vẫn chưa tới." nói xong cô bé liền chạy đi.

Bầu không khí trong phòng khách đã dần bị lo lắng bao trùm, thợ trang điểm của bốn cô dâu vẫn chưa xuất hiện. Họ cùng chú rể đều không ngừng nhìn về phía cửa.

Một tình nguyện viên thờ hồng học chạy vào phòng khách, đáng vẻ lo lắng chạy tới trước mặt người phụ trách hôn lễ: "Vừa rồi điện thoại đã gọi được, xe của nhóm thợ trang điểm xảy ra va chạm với xe khác."

Người phụ trách lại càng hoảng sợ: "Người không sao chứ."

"Không sao, nhưng đều bị thương, chắc chắn không thể đến được."

Người phụ trách vừa yên tâm, nhưng lại vừa lo lắng, đột nhiên thiếu 4 thợ trang điểm, vậy giải quyết kiểu gì. Bọn họ tổ chức hôn lễ ở vùng ngoại thành, hiện giờ lại tìm cũng không đến kịp.

Cô quyết định nhanh chóng, "Tiểu Hoàng, cậu đi hỏi khách sạn có biện pháp nào không."

Tình nguyện viên vừa báo tin lập tức chạy ra ngoài. Người phụ trách vỗ tay một cái, thu hút sự chú ý của mọi người trong đại sảnh.

"Có một chuyện, tổ trang điểm chúng ta hẹn hiện giờ không thể tới, hiện tại chúng ta thiếu bốn thợ trang điểm. Tôi muốn hỏi một chút, trong nhóm tình nguyện viên của chúng ta có người biết trang điểm không? Cô dâu có thể tự mình trang điểm không?"

Nhóm tình nguyện viên nhìn nhau, nhóm cô dâu thì lập tức nóng nảy.

"Tôi bình thường đều không trang điểm."

"Cho dù có trang điểm thì trình độ cũng kém, sao có thể so với thợ trang điểm."

Các cô tui thân sắp khóc, có ai không muốn lúc kết hôn đặc biệt xinh đẹp đâu.

Người phụ trách cũng lo lắng: "Các thợ trang điểm khác nhanh chóng sang bên này kịp không?"

Một thợ trang điểm khó xử nói: "Chúng ta hóa trang tạo hình giống nhau, chắc chắn không kịp."

(editor cho rằng: ý là một người phụ trách một người, đều nắm chắc thời gian vừa khớp)

Tiểu Lý đứng một bên, lúc này cũng bó tay, nóng nảy, cô thoáng nhìn thấy chú rể anh tuần trong góc phòng bỗng nhiên đứng lên, gật gật đầu ra hiệu với cô.

Cô không kịp nghĩ nhiều, lập tức chạy tới.

Đến trước mặt họ, cô dâu nhìn cô cười xán lạn, nói: "Bên đó thiếu thợ trang điểm sao? Đoàn đội của chị đều ở trên tầng."

Editor: Vâng, vừa dịch vừa nghe "Cưới nhau đi" của BAT và Hiền Hồ các bạn ạ.

Vừa nghe vừa bắt giác mỉm cười ấy!

Cơ mà chẳng có ma nào yêu chứ đừng nói cưới xin, huhu, tôi cũng muốn cưới!!!!!!!!!!!!

https://www.youtube.com/watch?v=o_IN37OAJ9U

Chương 57: PN15: Vinh quang

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Thời gian trôi mau, chớp mắt đã ba năm.

Ngày hôm nay, trong lúc rảnh rỗi khi quay chụp, ở đoàn phim tại Hoành Điểm Kiều Tinh Tinh nhận được điện thoại của Vu Đồ.

Vu Đồ ở đầu kia điện thoại nói: "Hôm nay anh có việc cần đi Từ Hối, sau khi tan ca liền lên xe cơ quan, hai cô gái ở hàng trước là người mới tới trong viện, anh nghe thấy họ thảo luận về anh."

**Từ Hối là một quận của thành phố trực thuộc trung ương Thượng Hải, Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa. Đây là một quận nội thành của thượng Hải.*

Kiều Tinh Tinh "hừ" một tiếng: "Bây giờ anh cũng có fan hâm mộ cơ, tìm em để khoe khoang đúng không?"

Không lâu trước hôn lễ Vu Đồ được bổ nhiệm làm Phó tổng thiết kế sư đứng đầu trong chế tạo máy dò tiểu hành tinh, năm ngoái lại được bổ nhiệm làm Tổng thiết kế sư của máy dò tín hiệu Thần Hào, là trong những tổng thiết kế sư trẻ nhất trong lĩnh vực hàng không vũ trụ, cũng có không ít người hâm mộ là người trẻ tuổi.

"Sao anh có thể tìm em khoe khoang fan hâm mộ chứ." Vu Đồ cười, "Anh nghe thấy một cô gái nói, cô ấy tan vỡ ảo tưởng đối với anh rồi."

Kiều Tinh Tinh nhất thời tò mò: "Anh đã làm gì, sao người ta lại tan vỡ ảo tưởng rồi?"

Cô ấy nói: "Ngày hôm qua đưa tài liệu đến cho tổng thiết kế Vu (*Vu tổng*), không nghĩ tới Vu tổng nhìn qua là một con người học thuật như vậy, hình nền máy tính lại là nữ minh tinh."

Kiều Tinh Tinh: "..."

Vu Đồ thở dài nói: "May mắn không để cho cô bé thấy điện thoại của anh, hình nền điện thoại của anh cũng là nữ minh tinh."

Kiều Tinh Tinh cười ra tiếng: "Hai cô gái nhỏ nhất định rất chuyên tâm học hành, cũng không quan tâm tin tức giải trí, sau đó anh có giải thích không?"

Sau khi tới trạm xe lửa, lúc Vu Đồ xuống xe, hai cô gái đó nhìn thấy anh đều sợ ngây người, vô cùng xấu hổ. Vu Đồ ban đầu chỉ gạt đầu đi qua, đi được vài bước cảm thấy thực sự không thể để hình tượng của mình bị hao tổn.

"Cho nên anh lại trở lại tìm, nói với hai cô ấy, 'Hình nền máy tính của anh là vợ anh.'"

"Tổng thiết kế Vu thật trẻ con nha."

Kiều Tinh Tinh ở đầu bên này, cười không ngừng được.

Lại là ba năm.

Diễn đàn giải trí vẫn luôn náo nhiệt như trước, sáng sớm đã nổi một chủ đề.

Tiêu đề: Kiều Tinh Tinh lại có thể lên kênh Khoa học kỹ thuật rồi, ảo diệu.

Nội dung: Kiều Tinh Tinh từ sau hôn lễ ảo diệu từ N năm trước, lần thứ hai dọa lâu chủ khiếp sợ.

1L: 2333333, tôi thấy rồi, cười sắp chết rồi.

2L: Chuyện gì xảy ra? Ai đó mờ lóp bỏ tức cho tôi, sau khi cô ấy sinh con gái xong liền tránh bóng đối nghề à?

5L: Hôn lễ năm đó của cô ấy thực sự không theo trình tự thông thường, quả thực làm cả giới giải trí khiếp sợ, dư âm còn đọng lại rất lâu.

8L: Vừa nhận thưởng đổi cái gì chứ. Là như thế này, hôm nay không phải máy dò tín hiệu Thần Hào phóng sao, chồng cô ấy là tổng thiết kế sư (trọng điểm)?! Trước khi phóng ra thì ký giả ở khu quan sát của sân phóng tiến hành phỏng vấn người nhà của nhân viên công tác ở Viện hàng không vũ trụ tới xem. Có người nói lần này mời tổng cộng 10 người nhà tới sân phóng quan sát trực tiếp. Sau đó phóng viên tiến hành phỏng vấn, hai người trước đó đều rất bình thường, rất cảm động, chị gái đầu tiên nói chồng vì công tác đã ở sân phóng ba tháng chưa về nhà. Người làm hàng không vũ trụ cùng người nhà

đều rất vất vả, hướng về phía bọn họ cúi chào. Nói chung đến đây thì mọi chuyện rất bình thường nhé! Sau đó phóng viên tìm người kế tiếp phỏng vấn...
Liền là cô nhé, cô gái đội mũ mang khăn quàng cổ ngồi trong góc.

Sau đó liền đưa mic tới bên đó...

Tôi cảm giác phóng viên lúc đó cũng đơ luôn, anh ta chỉ muốn phỏng vấn người nhà thôi, kết quả, người ta ngẩng đầu lên...

Ách, Kiều Tinh Tinh?

————— **End** —————

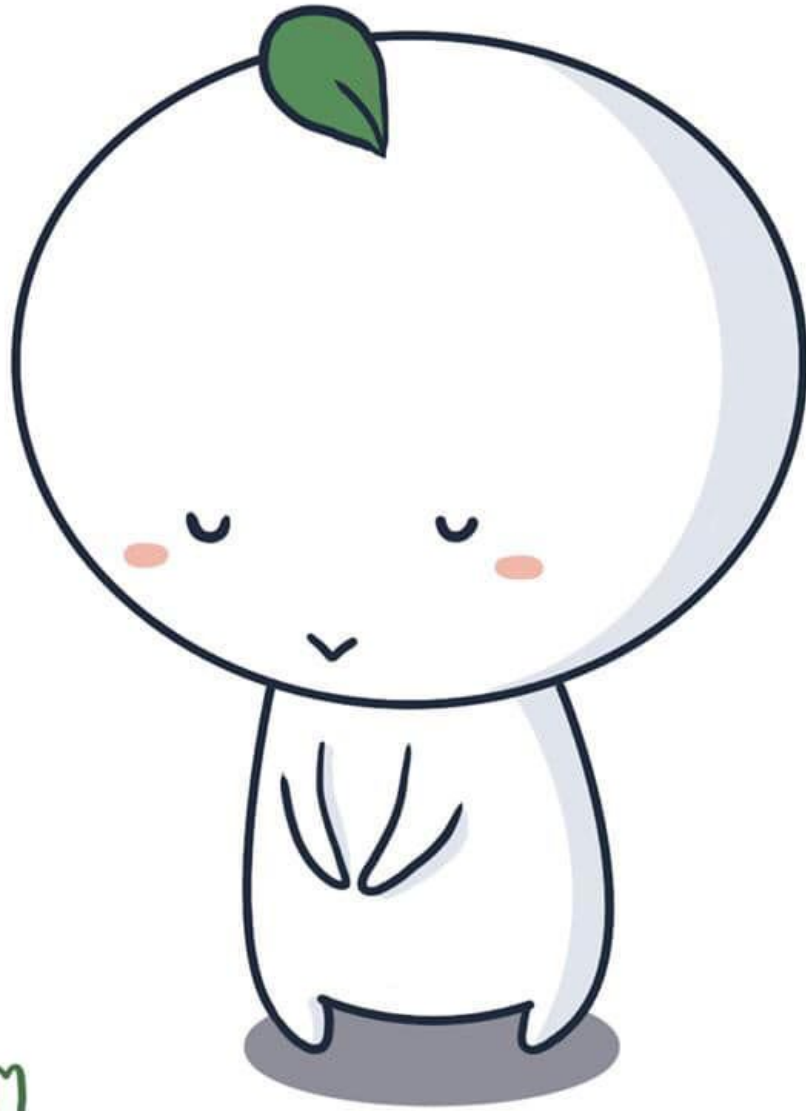
Editor: Vậy là kết thúc bộ truyện nhé!

Chẹp, Ye cứ lười và nhây mãi nhưng cũng xong rồi.

Cám ơn các bạn đã theo dõi và ủng hộ tác phẩm cũng như bản dịch của mình, hy vọng các bạn cũng ủng hộ những truyện mình sẽ dịch trong thời gian sắp tới!

Bên cạnh đó, mình mới đào bới mới *Người trước mặt là người trong lòng - Thiển Thủy Sắc*, các bạn rẽ qua ủng hộ hơ mới nhé!

CẢM ƠN

 MOTLAMAM

Bạn đang đọc truyện *Em Là Niềm Kiêu Hãnh Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.